

Svědectví pro církev, svazek 6.

Testimonies for the Church, Volume 6

6T 9

Část první

výhled

„Pozdvihněte oči svých a pohleďte na krajiny, že se již bělají ke žni.“ (Jan 4,35)

Boží úmysl s církví

Božím záměrem je, aby se prostřednictvím Jeho lidu zjevovaly zásady Jeho království. Aby se tyto zásady mohly projevovat v životě a v povaze, Pán chce, aby se Jeho lid svým chováním, zvyky a činy lišil od světa. Snaží se táhnout jej k sobě, aby ho obeznámil se svou vůlí.

To bylo jeho cílem, když Izrael vysvobodil z Egypta. U hořícího keře Mojžíš dostal příkaz pro egyptského krále: „*Propust' lid můj, aby sloužil mi.*“ (Ex 7,16) Mocnou rukou a vztaženým ramenem Bůh vyvedl hebrejské zástupy ze země otroctví. Obdivuhodná byla záchrana, kterou jim připravoval, zatímco jejich nepřátele, kteří se zdráhali slyšet jeho slovo, potrestal úplným zničením.

Bůh chtěl oddělit svůj lid od světa a připravit jej na přijetí Jeho slova. Z Egypta je vedl k hoře Sinaj, kde jim zjevil svou slávu. Zde nebylo nic, co by mohlo upoutat smysl nebo odvádět myšlenky od Boha, a když ohromné množství pohlíželo vzhůru k vysokým horám, jež se nad ním kupily, mohli pochopit svoji nicotu před Bohem. U těchto skal, které se pnou jen mocí božské vůle, ^{6T 10} stýkal se Bůh s lidmi. Aby Jeho slovo stále podrželi jasně a zřetelně v mysli, oznámil jim za blesku a hromu s úžasnou velebností zákon, který dal v ráji a který byl výrazem Jeho podstaty. Tato slova byla napsána Božím prstem na kamenné desky. Takovým způsobem byla vůle nekonečného Boha sdělena lidu, jenž byl povolán, aby zásady jeho vlády na nebi i na zemi oznamoval všem národům, jazykům a pokolením.

Ke stejné úloze povolal svůj lid v dnešní době. Oznámil mu svou vůli a očekává jeho poslušnost. V těchto posledních dnech stále mluví k lidem též hlas, který kdysi mluvil ze Sinaje: „*Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.*“ (2Moj 20,3) Člověk postavil svou vůli proti vůli Boží, ale toto přikázání nemůže umlčet. Lidský rozum nikdy nemůže plně pochopit svůj závazek vůči vyšší moci, ale může se tomu závazku vyhnout. Mohou se hromadit důmyslné poučky a výpočty, lidé se mohou snažit vynášet vědu proti Zjevení a takovým způsobem zákon Boží přehlížet, avšak Duch Svatý jim bude stále mocněji připomínat přikázání: „*Pánu Bohu svému klanět se budeš a jemu samému budeš sloužit.*“ (Mat. 4,10)

Jak svět zachází se zákonem Božím? Všude se vystupuje proti božským předpisům. Ve snaze vyhnout se nesení kříže v důsledku poslušnosti, i církve přecházejí na stranu velikého odpadlíka a tvrdí, že zákon Boží byl změněn nebo zrušen. Lidé se ve své slepotě honosí svým

podivuhodným pokrokem a svou vzdělaností, avšak nebeští strážníci vidí zemi plnou zkaženosti a násilí. Ovzduší našeho světa se díky hříchu stalo ovzduším morového domu.^{6T 11}

Veliké dílo musí být vykonáno, aby se lidem předložily spasitelné pravdy evangelia. To je prostředek, který zařídil Bůh, aby zastavil příliv mravní zkaženosti. Je to prostředek, kterým obnovuje v člověku svůj mravní obraz. Je to lék na všeobecnou dezorganizaci. Je to moc, která přitahuje lidi do vzájemné jednoty. Hlásání těchto pravd je dílem třetího andělského poselství. Pán chce, aby zvěstování tohoto poselství bylo nejvyšším a největším dílem, jež se v naší době na tomto světě koná.

Satan neustále naléhá na lidi, aby přijali jeho zásady. Tím chce zmařit dílo Boží. Nepřetržitě ukazuje na Boží dítky jako na zmatený lid. On je žalobcem bratří, který ustavičně obžalovává ty, jež usilují o spravedlnost. Pán chce prostřednictvím svého lidu vyvrátit žaloby satanovy tím, že ukazuje na výsledky dodržování správných zásad.

Všechno světlo, jenž zářilo v minulosti a všechno světlo, které svítí v přítomnosti a rozlévá se až do budoucnosti, jak je zjeveno v Božím slově, je pro každou duši, která ho chce přijmout. Sláva tohoto světla je vlastní sláva podstaty Kristovy a má se odrážet v životě každého křesťana, v rodině, v církvi, v kazatelském úřadu a v každém ústavu založeném lidem Božím. Podle Boží vůle všichni tito křesťané mají být symbolem toho, co lze pro svět vykonat. Tyto ústavy mají být předobrazem správné moci pravd evangelia. Ony jsou nástroji, jimiž Bůh vyplní své záměry s lidským pokolením.

Boží lid má být zprostředkovatelem těch nejlepších vlivů vesmíru. Ve vidění byly Zachariášovi ukázány dvě olivy stojící před Bohem, jak z nich vytéká olej čistý jako zlato zlatými nálevkami do nádoby ve svatyni. Z této nádoby jsou naplňovány lampy ve svatyni,^{6T 12} aby mohly svítit jasným a čistým světlem. Tito pomazaní, kteří stojí před Bohem, zprostředkují plnost božského světla, božské lásky a síly, aby se jiní mohli podílet na tomto světle radostí a občerstvení. Prostřednictvím lidu Božího chtějí Boží služebníci v nebesích sdělovat světu přívál Boží lásky.

Prostřednictvím svého lidu chce Bůh uskutečnit stejný záměr jaký měl s Izraelem, když jej vyvedl z Egypta. Svět má získat představu o Jeho povaze tak, že uvidí dobrotu, spravedlnost a lásku Boží, jak se projevuje v církvi. Když se církev bude v životě takto příkladně řídit zákonem Božím, pak i svět pozná, že ti, kteří Boha milují, bojí se Ho a slouží Mu, vynikají nad každý jiný národ na zemi. Oko Boží spočívá na každém Jeho dítku, pro každého má svůj plán. On chce, aby ti, kteří plní jeho svatá přikázání, byli zvláštním lidem. Tak, jako pro Izrael, platí i dnes lidu Božímu slova, která vnuknutím Ducha svatého napsal Mojžíš: „*Neboť lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému, tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteréž jsou na zemi.*” (Dt 7,6) „*Vizte, učil jsem vás ustanovením a soudům, jak mi přikázal Hospodin Bůh můj, abyste tak činili v zemi, do které vejdete k dědičnému držení jí. Ostříhejte tedy a číňte je, neboť to je moudrost vaše a opatrnost vaše před očima národů, kteříž, slyšíc všechna ustanovení tato, řeknou: Jistě lid moudrý a rozumný národ veliký tento jest! Neboť který národ tak veliký jest, kterýž by měl bohy sobě tak blízké,*^{6T 13} *jako je Hospodin Bůh váš ve všem volání našem k němu? A který národ je tak veliký, který by měl ustanovení a soudy spravedlivé, jako jest všechn zákon tento, který já vám dnes předkládám?*” (Dt 4,5-8)

Ani tato slova nevystačí, aby vyjádřila velikost a slávu Božích úmyslů, které by chtěl uskutečnit prostřednictvím svého lidu. Nejen před tímto světem, nýbrž před celým vesmírem máme oznamovat zásady jeho království. Skrze Ducha svatého říká apoštol Pavel: „*Mně nejmenšímu ze všech svatých dána je milost ta, abych mezi pohany zvěstoval ta nevystižitelná bohatství Kristova, a vysvětlil všechněm, jaká by byla správa tajemství skrytého od věků v*

Bohu, který všechno stvořil skrze Ježíše Krista, aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocnostem na nebesích skrze církvev rozličná moudrost Boží.” (Ef 3,8-10)

Milí bratři a sestry, „*učiněni jsme divadlo tomuto světu, i andělům i lidem*” (1Kor 4,9) „*Jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v pobožnostech, očekávající a chvátající ku příští dne Božího?*” (2Pt 3,11-12)

oooo

Musíme znát Boha osobně, abychom mohli představovat Jeho povahu a abychom ani sebe a ani svět neklamali falešným křesťanstvím. Máme-li společenství s Bohem, jsme Jeho kazateli, i když nikdy nekážeme před shromážděním. Jsme spolupracovníci Boží v představování dokonalosti Jeho charakteru v lidské přirozenosti.

6T 14

Dílo pro tuto dobu

Stojíme na prahu velkých a slavných událostí. Proroctví se naplňuje. Zvláštní, událostmi bohatý průběh dějin je napsán v nebeských knihách. V tomto světě je všechno vzrušené. Jsou tu války a válečná vřava. Národy se rozhněvaly a přišel čas mrtvých, aby byli souzeni. Události se překotně řítí a přibližují den Hospodinův, jenž velmi chvátá. Zbývá nám takřka jen okamžik času, ale ačkoliv se zvedá říše proti říši a národ proti národu, všeobecná válka ještě nevypukla. Ještě jsou drženy čtyři větry, než budou služebníci Boží zapečetěni na svých čelech. Tehdy mocnosti země napnou své síly k poslední velké bitvě.

Satan se všemožně připravuje na tento poslední boj, v němž se každý musí přidat k té či oné straně. I když evangelium bylo hlášáno světu téměř po dvě tisíciletí, satan ještě stále ukazuje lidem tentýž obraz, který kdysi ukazoval Kristu. Podivuhodným způsobem nechává kolem nich přecházet království tohoto světa v jeho nádhěře a slibuje je každému, kdo padne a bude se mu klanět. Tak se snaží dostat lidi pod své panství.

Satan se všemožně snaží vydávat se za Boha a zničit každého, kdo se protiví jeho moci. Dnes se svět před ním sklání. Jeho moc se přijímá jako moc Boží. Vyplňuje se prorocké slovo ze Zjevení, že celá země se diví a jde za šelmou (viz Zj 13,3).

Ve své zaslepenosti se lidé vychloubají svým podivuhodným pokrokem a svým vzděláním, avšak před zrakem Vševedoucího se ukazuje ^{6T 15} nezastřeně vnitřní vina a zkaženost. Nebeští strážníci vidí zemi plnou násilí a zločinů. Vše možnou loupeží se získává bohatství, olupují se nejen lidé, ale i Bůh. Lidé používají jeho prostředků, aby otročili svému sobectví. Všechno, co mohou získat, musí sloužit jejich chtivosti. Převládá lakomství a smyslnost. Lidé pěstují vlastnosti prvního velikého podvodníka. Přijali ho jako boha a jsou naplněni jeho duchem.

Ale mrak soudního hněvu, se vším tím, co kdysi zničilo Sodomu, visí nad nimi. Ve svých viděních příštích událostí viděl prorok Jan tento obraz: Byla mu ukázána tato služba ďáblu a zdálo se mu, jakoby celý svět stál na pokraji záhuby. Když se však na to díval s napjatou pozorností, viděl zástup Božího lidu, který zachovává Boží přikázání. Na svých čelech měli pečeť živého Boha a Bůh řekl: „*Tu jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteří ostríhají přikázání Božích a víry Ježíšovy. I slyšel jsem hlas z nebe řkoucí ke mně: Piš. Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi. I pohleděl jsem, a aj, oblak běloskvoucí, a na tom oblaku seděl podobný Synu člověka, maje na hlavě své korunu zlatou a v ruce své srp ostrý. A jiný anděl vyšel z chrámu, volaje hlasem velkým na toho, kterýž seděl na oblaku: Pust' srp svůj, a žni, neboť přišla tobě hodina žně, neboť již dozrála žeň země. I spustil ten, kterýž seděl na oblaku, srp svůj na zem, a počata je země. A jiný anděl vyšel z*

chrámu toho, který je na nebi, maje i on srp ostrý. ^{6T 16} Opět vyšel jiný anděl od oltáře, který měl moc nad ohněm a volal křikem velkým na toho, kterýž měl srp ostrý, řka: Pust' srp svůj ostrý, a seber hrozny vinice zemské, neboť uzráli hroznové její. I spustil anděl srp svůj na zem, a sebral vinice země, a vmetal do jezera velikého hněvu Božího.” (Zj 14,12-19)

Když se bouře hněvu Božího snese na tento svět, tu mnozí ke své hrůze poznají, že jejich dům bude smeten, protože byl vystaven na písku. Kéž by uslyšeli varovné volání, než bude pozdě. Měli bychom nyní cítit odpovědnost, že se vši opravdovostí musíme jiným sdělovat pravdy, jež Bůh dal pro naši dobu. Tuto povinnost musíme opravdu brát vážně.

Boží srdce je dojato. V Božích očích mají duše nesmírnou cenu. Kristus ve smrtelné úzkosti plakal nad tímto světem, pro tento svět byl ukřižován. Bůh dal svého jednorozného Syna, aby zachránil hříšníky a chce, abychom jiné tak milovali, jak On miloval nás. On chce, aby všichni, kteří znají pravdu, toto poznání sdělovali jiným.

Nyní je doba k vydání poslední výstrahy. V dnešní době je pravda hlášána zvláštní mocí. Jak dlouho to však tak zůstane? Pouze krátký čas. Byla-li kdy krize, pak je to dnes.

Každý se dnes rozhoduje pro věčnost. Lidé musí být vyburcováni, aby poznali vážnost doby a blízkost dne, v němž pro nás lidí bude ukončena zkušební doba. Měli bychom se se vši rozhodností snažit důrazně zvěstovat lidem poselství pro naši dobu. Třetí anděl má jít vpřed s velkou mocí. Toto dílo nesmí nikdo nechat nepovšimnuté, nebo je podceňovat. ^{6T 17}

Světlo, kterého se nám dostalo v třetím andělském poselství, je pravé světlo. Znamení šelmy je přesně to, co bylo zvěstováno. Ještě nerozumíme všemu, co souvisí s touto otázkou a neporozumíme tomu dokud se svitek nerozvine úplně, avšak vrcholně důležité dílo musí být vykonáno na zemi. Příkázání Páně jeho služebníkům zní: „*Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich.*” (Iz 58,1)

V hlavních rysech našeho díla nesmí nastat žádná změna. Má tu stát tak jasné a určité, jak ho proroctví učinilo. Nesmíme uzavřít žádné spojení se světem v domnění, že tím vykonáme víc. Kdo se pokroku díla postaví do Bohem vyznačené cesty, přivede na sebe Boží nelibost. Žádná část pravdy, která učinila adventní lid tím, čím je, nesmí být oslabena. My se držíme starých mezníků pravdy, zkušeností a povinností a máme před celým světem pevně stát na obranu svých zásad.

Je nutné, aby povstali muži a všem lidem zvěstovali živé slovo Boží. Muži všech stavů s různými schopnostmi a dary mají svorně spolupracovat, aby dospěli ke společnému výsledku. I když každý pracovník plní svou zvláštní úlohu zvěstování pravdy lidem, v práci mají být všichni jednotní.

1080L

Ti tři andělé, kteří jsou ve 14. kapitole Zjevení ukázáni jako letící prostředkem nebe, znamenají dílo těch, kteří hlásají poselství prvního, druhého a třetího anděla. Všichni jsou spolu spojeni. Důkazy pro stálou a věčnou pravdu těchto mohutných poselství, jež pro církve znamenají tak mnoho, ^{6T 18} ale v náboženském světě vyvolávaly tak prudký odpor, nejsou zmařeny. Satan se neustále snaží vrhat stín na tato poselství, aby Boží lid nemohl jasně rozeznávat jejich význam, jejich čas a jejich hodnotu. A přece působí až do konce času a mají v našem náboženském životě dokazovat svou sílu.

Vliv těchto poselství se stal hlubším a širším, podnítil tisíce myslí k činnosti a vedl k budování škol, nakladatelství a léčebných ústavů. To všechno jsou Boží prostředky, jež mají společně působit ve velkém díle, které je představováno prvním, druhým a třetím andělem, aby poukazovaly obyvatelům země na druhý příchod Kristův v moci a slávě.

Milí bratři a sestry, jak ráda bych chtěla říci něco, abych vám poukázala na význam této doby a na smysl událostí, které se nyní odehrávají. Upozorňuji vás na vážné opatření, jež se nyní podnikají na omezení náboženské svobody. Boží svatý pamětný den byl odstraněn a na jeho místě stojí před světem falešná sobota bez jakékoliv svatosti. A zatímco moci tmy podněcují přízemní živly, Bůh nebes posílá shůry moc, aby čelila této hrozbě, probouzí živé posly, aby si vysoce vážili zákona nebes. Teď, právě teď je na čase, abychom pracovali v cizích zemích. Když se Amerika, země náboženské svobody spojí s papežstvím, aby působila nátlak na svědomí a nutila lidi k zachovávání falešné soboty, národy ve všech částech zeměkoule se dají svést k následování jejího příkladu. Náš lid není ani napůl bdělým, aby činil vše, co je v jeho silách, aby vším možným způsobem nesl dále varovné poselství. ^{6T 19}

Pán nebe nedopustí, aby na zem přišly tresty za neposlušnost a přestoupení, dokud nepošle své strážné, aby zemi varovali. On neukončí dobu milosti, dokud nebude poselství hlášáno ještě zřetelněji. Zákon Boží musí být vyvýšen. Jeho požadavky musí být zvěstovány v jejich pravém a svatém způsobu, aby se lidé rozhodli pro pravdu nebo proti pravdě. A přece dílo bude ve spravedlnosti ukráceno. Poselství o Kristově spravedlnosti musí zaznívat od jednoho konce země k druhému, aby připravilo cestu Páně. Toto je Boží sláva, v níž bude ukončeno dílo třetího anděla.

oooo

Na tomto světě není žádné dílo tak důležité, svaté a slavné, žádné dílo, jež tak ctí Boha, jako toto dílo evangelia. Poselství, jež se hlásá v naší době, je poslední milostivou zvěstí padlému světu. Komu se dostává milosti, že je slyší a přece tvrdošíjně nedbá na varování, ten od sebe odvrhuje svou poslední naději na vykoupení. Nebude žádná druhá doba milosti.

Slovo Pravdy „*Psáno jest*“ je evangelium, jež máme hlásat. Před tímto stromem života nestojí plamenný meč. Každý kdo chce, se může na něm podílet. Není moci, která by v tom mohla člověku bránit, aby netrhal ovoce tohoto stromu. Každý z něho může jíst a věčně žít.

oooo

Ta tajemství, která andělé dychtí vidět a která proroci, králové a spravedliví chtěli pochopit, bude církev ostatků hlásat světu jako poselství od Boha. Proroci to předpovídali a toužili, aby předpovědím porozuměli, jim se však této přednosti nedostalo. ^{6T 20} Toužili vidět, co vidíme my a slyšet, co my slyšíme, ale nemohli. To vše uvidí teprve až Kristus opět přijde a uprostřed zástupu, jež žádný člověk nemůže spočítat, objasní vykoupení, které připravil svou velikou obětí na Golgatě.

oooo

Někteří zvěstovali pravdy třetího andělského poselství jako suchou teorii, avšak v tomto poselství má být představen Kristus jako ten Živý. Má být zjeven jako první i poslední, jako onen JÁ JSEM, kořen i výhonek Davidův, jako jasná Hvězda jitra. Skrze toto poselství má být světu zjeven Boží charakter v Kristu. Všude má znít: „*Povyš mocně hlasu svého, Jeruzaléme, zvěstovateli věcí potěšených, povyš, aniž se boj. Pověz městům Judským: Aj, Bůh váš. Aj, Panovník Hospodin proti silnému přijde, a rámě jeho panovat bude nad ním, aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním. Jako pastýř stádo své pást bude, do náruče své shromáždí jehňátka, a v klíně svém je ponese.*“ (Iz 40,9-11)

S Janem Křtitelem máme ukázat lidem na Ježíše. „*Aj, Beránek Boží, který snímá hříchy světa*“ (Jan 1,29) Nyní jako nikdy před tím má znít pozvání: „*Žízni-li kdo, pojd' ke mně, a napij se*“ (Jan 7,37). „*A Duch i nevěsta řkou: Pojd'. A kdo slyší, rciž: Přijď. A kdo žízni, přijď, a kdo chce, naber vody života zadarmo.*“ (Zj. 22,17)

Musí být vykonáno veliké dílo a vynaloženo všemožné úsilí, aby byl zjeven Kristus jako hříchy odpouštějící Spasitel, Kristus jako Ten, který nese hříchy, Kristus jako jasná a jítí Hvězda; ^{6T 21} a Pán nám bude žehnat, dokud dílo nebude ukončeno.

oooo

Zatímco andělé drží čtyři větry, máme pracovat ze všech svých sil. Své poselství musíme nést neodkladně. Před nebeským vesmírem i lidmi tohoto věku musíme být důkazem toho, že naše náboženství je víra a moc, jejichž původcem je Kristus a Jeho slovo že je Božím slovem. Lidé se mohou rozhodnout. Buď budou dědici nebeského království, nebo otroky satanovy tyranie. Všichni mají mít příležitost chopit se naděje nabízené jim evangeliem. Jak to však uslyší bez kazatele? Lidstvo potřebuje mravní obnovu a přípravu charakteru, aby mohlo obstát před Bohem. Jako následek vládnoucích bludných učení, jež směřují k tomu, aby odporovala poselství evangelia, jsou duše v nebezpečí, že budou ztraceny. Kdo se chce úplně posvětit a být spolupracovníkem Božím?

Když vidíš, do jakého nebezpečí a do jaké bídý uvrhlo svět satanovo působení, pak Bohem dané síly nespotebuj v nečinném nářku, ale chop se práce pro sebe a pro jiné. Probud' se a uvědom si zodpovědnost za ty, kteří jdou do záhuby. Nemohou-li být získáni pro Krista, ztratí věčnou blaženost. Pamatuj, co by mohli získat. Duše, kterou Bůh stvořil a Kristus vykoupil, má velikou cenu. Když ji slovo Boží oživí, nabízejí se jí velké možnosti a její duchovní růst jí je přislíben. Je-li poslušná, slovo Boží ji oživí a skrze Dárce života dosáhne života věčného. Jedna duše je pro nebe cennější, než celý svět plný majetku, domů, pozemků a peněz. ^{6T 22} Pro obrácení jedné duše bychom měli být ochotni obětovat své poslední prostředky. Jedna duše získaná pro Krista šíří kolem sebe nebeské světlo, jež proniká mravní tmou a zachraňuje jiné duše.

Když Kristus opustil devadesát devět ovcí, aby hledal a zachránil jednu ztracenou, můžeme pak my být ospravedlněni, když konáme méně? Není to zrada na nám svěřeném statku a urážka Boha, když nepracujeme tak, jak pracoval Kristus a nepřinášíme oběť, jakou přinesl On?

Ať zazní po celé zemi varovné poselství. Řekněte lidem, že den Hospodinův je blízko a velmi chvátá. Ať nikdo nezůstane bez varování. My bychom se mohli nacházet ve stejném postavení, jako ony ubohé, do bludů zapletené duše nebo jako divoši. Čím více poznání jsme obdrželi než jiní, tím více jsme povinni jim je sdělovat.

Nesmíme ztrácet čas. Konec je blízko. Cesta zvěstování pravdy z místa na místo bude brzy vpravo i vlevo ohrazena nebezpečími. Do cesty Božím poslům budou kladeny všechny možné překážky a nebudou už moci vykonat to, co mohou ještě dnes. Musíme si být vědomi své úlohy a splnit ji jak jen můžeme nejrychleji. Podle Bohem mi daného poznání vím, že moci tmy z propasti pracují s obrovským úsilím. Tichým krokem se satan plíží k těm, kteří spí, aby je lapil jako vlk lapá svou kořist. Nyní máme varovat svět. Ještě dnes můžeme vykonat určité dílo. Zakrátko to bude obtížnější, že si to ani nedovedeme představit. Kéž by nám Bůh pomohl, abychom zůstali na cestě světla a s pohledem pevně upřeným na Ježíše, našeho Vůdce, pracovali a trpělivě, vytrvale spěchali vpřed k vítězství.

Rozmach díla v cizích zemích

V noci jsem byla vyzvána, abych promluvila ke sborům, které znají pravdu: „*Povstaň, zaskvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou*” (Iz.60,1)

Slova Hospodinova v 54. kapitole Izaiášově jsou určena pro nás: „*Rozšiř místo stanu svého, a čalounů přibytků svých roztáhnout nezbraňuj, natáhni i provazy své a kolíky utvrď. Neboť na pravo i na levo se rozmůžeš a símě tvé národy dědičně vládnout bude, a města pustá*

osadí. Neboj se, neboť nebudeš zahanbena, aniž se zapyřuj, neboť nebudeš v potupu uvedena. Neboť manželem tvým je Učinitel tvůj, jehož jméno Hospodin zástupů a Vykupitel tvůj Svatý Izraelský Bohem vši země slouti bude". (Iz 54,2-5)

A slova Kristova, jež řekl svým učedníkům, jsou také určena pro Jeho lid dnes: „Vy však pravíte, že ještě čtyři měsíkové jsou a žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte oči svých a pohleďte na krajiny, že se bělají ke žni. Kdo pak žne, odplatu bere a shromažďuje užitek svůj k životu věčnému, aby i ten, kdo rozsívá, radoval se spolu i kdo žne." (Jan 4,35-36)

Boží lid má před sebou veliké dílo, dílo, které musí neustále růst a nabývat stále většího významu. Naše misijní úsilí musí být mnohem rozsáhlejší. Před druhým příchodem našeho Pána Ježíše Krista se musí konat dílo s větší rozhodností než dosud. ^{6T 24} Boží lid nesmí ve svém úsilí polevit, dokud dílo nepronikne do celého světa.

Vinice zahrnuje celý svět a nutno opracovat každou její část. Na světě jsou místa, která jsou dnes mravní pouští a tato místa se mají stát zahradou Páně. Je třeba obdělávat rozsáhlá území světa, aby rozkvetla jako růžový sad. Nová území mají opracovat lidé vedeni Duchem svatým. Nutno zřídit nové sbory, nutno organizovat nová shromáždění. V každém městě by měly být dnes představitelé přítomné pravdy, a to i v nejdleších koutech země. Celá země má být osvěcena slávou Boží pravdy. Světlo má pronikat do všech zemí, ke všem národům a má vyzařovat od těch, kteří ho přijali. Jitřenka vzešla a její světlo máme zrcadlit na cestu těm, kteří jsou ve tmě.

Jsme na pokraji krize. V moci Ducha musíme nyní rozhlásit veliké pravdy pro tyto poslední dny. Nebude dlouho trvat a každý uslyší výstrahu a učiní své rozhodnutí. Pak přijde konec.

Vykonat správnou věc ve správný čas je základem pravé víry. Bůh je ten veliký Mistr-Dělník a Jeho prozřetelností připravujeme cestu pro dokončení Jeho díla. On dává příležitosti, otevírá proudy vlivu a umožňuje práci. Dbá-li jeho lid na jeho prozřetelné vedení a je-li ochoten s ním spolupracovat, pak uvidí veliké dílo. Správné usměrnění přinese stonásobně větší výsledky, než lze stejnými prostředky a pomůckami dosáhnout bez tak zjevného Božího působení. Naše práce má mít reformační charakter a je Božím úmyslem, ^{6T 25} aby jedinečnost tohoto díla ve všech odvětvích byla příkladným naučením lidu. Obzvláště na nových místech je důležité, aby dílo bylo vybudováno tak, aby správně představovalo pravdu. Na tyto zásady bychom měli pamatovat ve všem svém plánovaném misijním úsilí.

Některé země mají přednosti, které je předurčují za střediska výchovy a vlivu. V anglicky mluvících a protestantských zemích Evropy je poměrně snadné si sjednat přístup k lidem a je mnoho příležitostí zřídit instituce a šířit naše dílo. V některých zemích, jako je Indie nebo Čína, musí pracovníci projít dlouhým výchovným procesem, než jim lid může porozumět, nebo oni lidu. A na každém kroku se staví do cesty veliké překážky. V Americe, Austrálii, v Anglii a některých jiných evropských zemích mnohé z těchto překážek neexistují. Amerika má mnoho institucí, které dávají dílu jistý ráz. Podobné pomůcky bychom měli zajistit v Anglii, Austrálii, Německu a Skandinávii a také v jiných kontinentálních zemích při šíření díla. V těchto zemích má Pán schopné dělníky a zkušené pracovníky. Ti mohou usměrňovat budovatelské úsilí, výchovu pracovníků a šířit dílo v různých odvětvích. Bůh chce, aby byli vybaveni prostředky a pomůckami. Tyto zřízené ústavy dají charakter dílu v těchto zemích a poskytnou příležitost pro výchovu pracovníků v temných pohanských národech. Takovým způsobem účinnost našich zkušených pracovníků bude stonásobně větší.

V Anglii nás čeká veliké dílo. Světlo zářící z Londýna by mělo svítit jasnými paprsky do okolí. Bůh pracoval v Anglii, ^{6T 26} avšak tento anglicky mluvící svět byl velice zanedbán. Anglie potřebovala mnohem více pracovníků a mnohem více prostředků. Londýna jsme se ztěžší dotkli. Hluboce jsem byla dojata situací v tomto velikém městě, jak mi byla předložena.

Cítím bolest při pomyslení, že nebyly zajištěny lepší pomůcky pro dílo v Evropě. Bolí mne srdce, když pomyslím na dílo ve Švýcarsku, Německu, Norsku a Švédsku. Tam, kde je jen jeden nebo dva lidé zápasící o to, aby šířili dílo v různých oblastech, mělo by jich být v práci sto. V samotném Londýně by nemělo být méně než sto pracovníků. Pán zaznamenává zanedbání svého díla. Bude to jednou těžké účtování.

Když američtí pracovníci poskytnou jiným ze svého hojného požehnání, pak uzří ovoce i v Anglii. Budou soucítit s pracovníky, kteří tam zápasí s těžkostmi a budou mít srdce, které se projeví nejen slovy, nýbrž i činem: „*Vy všichni jste bratři*” (Mat 23,8). Pak uvidí dokonané veliké dílo v Londýně i ve všech městech Anglie i v jiných evropských městech.

Bůh nás vyzývá, abychom vítězství kříže dobývali i v Austrálii. Otevírají se nová pole. Pro nedostatek pracovníků a prostředků bylo dílo brzděno. Nesmí se však již brzdit. Ze všech zemí se Austrálie nejvíce podobá Americe. Jsou tam lidé všech tříd. Varovné poselství tu nebylo zvěstováno ani zavrženo. Jsou tu tisíce upřímných duší prosících o světlo. Boží strážní mají stát na zdech Siona a varovat: „Přichází ráno a také noc. Noc, v níž žádný člověk nebude moci dělat.” Zatímco andělé drží čtyři větry, poselství má co nejrychleji proniknout do každého místa v Austrálii. ^{6T 27}

Posílení díla v těchto anglicky mluvících zemích poskytne našim pracovníkům stonásobně větší vliv, než měli při vztyčování praporu pravdy v mnoha zemích.

Zatímco se pokoušíme opracovávat tato opuštěná pole, z dalekých zemí přichází volání: „*Přijď a pomoz nám.*” Nemáme k nim snadný přístup a nejsou tak zralí ke žni, jako jsou pole v blízkosti našeho dohledu, nesmíme je však opomíjet.

Nedávno mi byla představena bída afrických misí. Misionáři vyslaní z Ameriky k africkým domorodcům trpěli a dosud trpí nedostatkem životních potřeb. Boží misionáři nesoucí poselství o milosti pohanským zemím, nejsou ve svém díle náležitě podporováni.

Naši bratři nepostřehli, že podporou díla v cizích zemích pomohou dílu doma. To, co se vloží do začátku díla v jednom místě, posílí nakonec dílo na místech jiných. Budou-li pracovníci zbaveni překážek, jejich úsilí bude umocněno, budou-li duše přivedeny k pravdě a zřízeny sbory, pak bude posílena finanční podpora. Tyto sbory budou brzy schopny nejen konat dílo ve své vlastní zemi, nýbrž pomáhat i jiným. Pak břímě spočívající na domácích sborech bude rozděleno.

Dílo vnitřní misie půjde mnohem rychleji kupředu v každém směru, když se tu projeví duch štědrější, sebezapíravější a sebeobětavější ve prospěch zahraničních misí, neboť rozmach díla doma závisí velkou měrou v Boží milosti na zpětném vlivu evangelizačního úsilí konaného v dalekých zemích. Jedině aktivním úsilím o příliv nutných prostředků pro dílo boží uvádíme své duše do styku s Pramenem vši moci. ^{6T 28}

Ačkoliv dílo v misijních polích nepokračovalo tak, jak by mělo, přece to, co bylo dosaženo skýtá důvod k vděčnosti a povzbuzení. Mnohem méně prostředků bylo použito v těchto místech než v domácích a dílo bylo konáno za nejtěžšího tlaku a bez náležitých pomůcek. A přece - uvážíme-li pomoc, která byla odeslána těmto místům - je výsledek skutečně překvapující. Naš misijní úspěch byl plně úměrný našemu sebezapíravému a sebeobětavému úsilí. Jen Bůh může ocenit dosažené dílo při zvěstování poselství v jasných, přímých liniích. Vstoupili jsme do nových polí a zahájili útočné dílo. Símě pravdy bylo rozseto, světlo osvítilo mnohou mysl, otevřelo jasnější výhled k Bohu a správnější ocenění charakteru, jaký má být zformován. Tisíce lidí byly přivedeny k poznání pravdy, jaká je v Ježíši. Byly proniknuty vírou, která působí skrze lásku a očisťuje duši.

Hodnota těchto duchovních příležitostí přesahuje naše chápání. Co může změřit hlubinu zvěstovaného Slova? Co může správně zvážit hodnotu vlivu těch, kteří jsou obráceni k pravdě? Oni se opět stali misionáři, vstoupili do služby pro jiné. Na mnoha místech byly

vybudovány modlitebny. Studuje se Písmo, převzácné Písmo. Stánek Boží je mezi lidmi a On bydlí s nimi.

Těšme se, že v těchto místech bylo uděláno to, čeho si Bůh cení. Ve jménu Páně pozvedněme své hlasy k chvalořečení a díkuvzdání za výsledky úsilí v jiných zemích.

A přece, náš Generál, který se nikdy nemýlí, nám říká: „*Jděte vpřed. Vstupujte do nových území. Pozvedněte prapor v každé zemi.*“ ^{6T 29} *Povstaň a svít, neboť světlo a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.*”

Naším heslem má být: „Vpřed, stále vpřed.“ Andělé Boží půjdou před námi a budou nám připravovat cestu. Naši starost o zahraniční území nemůžeme nikdy zanechat, dokud celá země nebude osvícena slávou Páně.

oooo

Misijní duch musí být v našich sborech oživen. Každý člen sboru by měl zkoumat, jak pomoci k pokroku Božího díla doma i v cizině. Sotva je udělána tisícina toho, co má být v misijních polích uděláno. Bůh vyzývá své pracovníky, aby pro Něj získali nová území. Je mnoho náročných míst, která čekají na věrné pracovníky. Andělé budou spolupracovat s každým členem církve, který chce nesobecky pracovat pro Pána.

oooo

Kristova církev na zemi byla zorganizována k misijnímu záměru a Pán chce vidět, jak celá církev vymýšlí způsoby a prostředky, jimiž vysoce postavení i nízci, bohatí i chudí mohou uslyšet poselství pravdy. Ne všichni jsou povoláni k osobní práci v misijních polích. Všichni však mohou něco vykonat svými modlitbami a dary, aby misijnímu dílu pomohli.

Jistý Američan, podnikatel a opravdový křesťan, v rozhovoru se svým spolupracovníkem poznamenal, že sám pracuje pro Krista dvacet čtyři hodin denně. Řekl: V celém svém zaměstnání se snažím představovat svého Mistra. A když mám příležitost, ^{6T 30} snažím se získat jiné pro Něho. Celý den pracuji pro Krista. A v noci, když spím, mám muže, který pro mne pracuje v Číně.”

Na vysvětlenou dodal: „Ve svém mládí jsem se rozhodl jít jako misionář k pohanům. Avšak při smrti svého otce jsem musel převzít podnik, abych mohl uživit rodinu. Dnes místo sebe podporuji misionáře. V jednom městě, v jisté provincii v Číně pracuje můj zástupce. A tak, i když spím, svým zástupcem stále pracuji pro Krista.”

Nemáme takové adventisty sedmého dne, kteří by chtěli konat podobně? Místo aby zaměstnávali kazatele prací ve sborech, které již poznaly pravdu, měli by členové sborů říci těmto pracovníkům: „Jděte, pracujte pro záchranu duší hynoucích v temnotě. My sami se postaráme o pokrok díla ve sboru. Budeme se shromažďovat a díky zakotvení v Kristu budeme podporovat náš duchovní život. Budeme pracovat pro záchranu duší kolem sebe a vysílat své modlitby a dary na podporu pracovníků v potřebnějších a nuznějších polích.”

Proč by se nemohli členové církve několika malých sborů spojit a vydržovat misionáře v cizích zemích? Budou to moci udělat, jestliže si odeprou sobecké choutky a vzdají se zbytečných a škodlivých věcí. Bratři a sestry, nechcete pomoci v tomto díle? Prosím vás, udělejte to pro Krista a pracujte s Ním. Prostřednictvím učitele, kterého mohou vaše peníze udržet v tom poli, mohou být duše zachráněny od zkázy, aby zářily jako světla ve Spasitelově koruně.

□□□

Část 2.

EVANGELIZAČNÍ DÍLO

„Ó, jak krásné na horách nohy toho, ježto potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ježto zvěstuje dobré, ježto káže spasení, a mluví k Siónu: Kraluje Bůh tvůj.“ (Iz 52,7)

Stanové shromáždění

Stanové shromáždění je jedna z nejdůležitějších činností v našem díle. Je to jedna z nejúčinnějších metod obrácení pozornosti lidu a zpřístupnění evangelia všem vrstvám. Doba, v níž žijeme, je dobou vrcholného podráždění. Ctižádost a boj, zábavy a touha po penězích poutají pozornost lidí. Satan ví, že čas je krátký, a proto nasadil do práce všechny své nástroje, aby svedl lidi, oklamal je, zaměstnal a uchvátil, dokud neskončí doba zkoušky a dveře milosti nebudou navždy zavřeny. Byli jsme povoláni k tomu, abychom přinesli celému světu - každému národu, pokolení, jazyku i lidu - spásné pravdy třetího andělského poselství. Byl to těžký problém dovědět se, jak zasáhnout lid ve velkých přeplněných střediscích. Nemáme přístup do chrámů. Ve velkoměstech jsou rozsáhlé místnosti nákladné a ve většině případech do těch nejlepších síní přichází jen málo lidí. Odporují nám ti, kteří nás neznají. Lid nerozumí důvodům naší víry a byli jsme pokládáni za fanatiky, kteří nevědomě zachovávají sobotu místo neděle. Při svém díle jsme byli na rozpacích, jak prorazit přehradu světáctví a předsudků a lidem přinést převzácnou pravdu,^{6T 32} která má pro ně dalekosáhlý význam. Pán nás poučil, že jedním z nejdůležitějších nástrojů k provedení tohoto díla je stanové shromáždění.

Musíme moudře plánovat, aby lidé měli příležitost sami uslyšet poslední poselství tomuto světu. Měli bychom je varovat, aby se připravili pro veliký den Páně, který právě přichází. Nemůžeme ztrácet čas. Musíme vynaložit veškeré úsilí, abychom si sjednali přístup k lidem tam, kde jsou. Svět nyní dosahuje krajní meze nekajícnosti a bezohlednosti vůči zákonům Boží vlády. V každém městě světa musí být zvěstováno varovné poselství. Vše, co může být vykonáno, je nutno vykonat bezodkladně.

Naše stanová shromáždění mají i další cíl. Mají šířit duchovní život mezi naším lidem. Svět ve své moudrosti nezná Boha. Nemůže postihnout krásu, pokoru, zbožnost, dobrotivost, svatost Boží pravdy. A aby to lidé mohli pochopit, musí být způsob, jakým se to doví, dokonalý. Církev byla učiněna tímto prostředníkem. Kristus nám zjevuje sama sebe, abychom Ho my zjevovali jiným. Prostřednictvím jeho lidu má být zjeveno bohatství a sláva jeho nevyslovitelného daru.

Bůh svěřil do našich rukou nejsvětější dílo a my se musíme společně scházet, abychom přijali poučení a byli způsobilí vykonat toto dílo. Musíme pochopit, jaký díl připadá na každého osobně při budování Božího díla na zemi při obhajování Božího svatého zákona a vyvýšení Spasitele jako „*Beránka Božího, který snímá hříchy světa*“ (Jan 1,29). Potřebujeme se scházet a přijmout Boží dotek, abychom pochopili i své dílo doma.^{6T 33} Rodiče by měli vědět, jak ze svatyně domova vyslat své syny a dcery tak vychované a vzdělané, že budou způsobilí svítit jako světla na světě. Potřebujeme pochopit rozvětvení díla, jakož i to, jak každá část díla má být šířena. Každý by měl rozumět své práci, aby bylo plánování v souladu s úsilím ve společném díle.

V kázání na hoře Kristus řekl svým učedníkům: „*Vy jste světlo světa. Nemůže město na hoře ležící skryto býti, aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen, i svítí všem, kteříž jsou v domě. Tak sviť světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a oslavují Otce vašeho, který je v nebesích.*” (Mat 5,14-16) Jestliže jsou naše stanová shromáždění vedena tak, jak mají být, pak budou ve světě skutečně šířit světlo. Měli bychom je uskutečňovat ve velkých i menších městech, kde poselství ještě nebylo zvěstováno. Měla by trvat dva nebo tři týdny. Někdy je dobré mít stanová shromáždění po několik po sobě jdoucích údobích na tomtéž místě. Zpravidla by se však místo shromáždění mělo rok od roku měnit. Místo toho, abychom připravovali obří shromáždění na několika málo místech, bylo by mnohem lepší, aby bylo menší shromáždění na více místech. Takto se bude dílo ustavičně šířit do nových polí. Jakmile je prapor pravdy vyzdvižen na jednom místě a můžeme-li bezpečně zanechat nové věřící, musíme plánovat vstup do nových polí. Naše stanová shromáždění jsou mocí a budujeme-li je tam, kde lidé mohou být podchyceni, budou mít mnohem větší moc, ^{6T 34} než když jsou kvůli pohodlí našeho lidu tam, kde není žádný veřejný zájem, snad pro předcházející shromáždění a zavržení pravdy.

Tím, že stanová shromáždění byla na odlehlých místech a také proto, že byla rok co rok na stejném místě, došlo k některým chybám. Dělal se to z toho důvodu, aby se ušetřila vydání a námaha. Ale šetřit bychom měli v jiných směrech. Obzvláště na nových místech se často pro nedostatek prostředků výlohy stanového shromáždění těžko uhrazují. Měli bychom pečlivě šetřit a navrhnout nenákladné plány, neboť tímto způsobem může být mnoho ušetřeno. Dílo však přitom nesmí být ochromeno. Tento způsob zvěstování pravdy lidem je podle vůle našeho Pána. Má-li se pracovat v zájmu duší a pravda má být zvěstována těm, kteří ji neznají, pak šetrnost nesmí být překážkou tomuto dílu.

Naše stanová shromáždění bychom měli vést tak, aby docílila co největšího možného dobra. Pravda by měla být náležitě zvěstována a představena těm, kteří jí věří. Ona je světlem, nebeským světlem, které svět potřebuje. A cokoliv zjevuje Pána Ježíše Krista, je světlo.

Názorný příklad

Každé stanové shromáždění by mělo být názorným příkladem čistoty, pořádku a dobrého vkusu. Pečlivě musíme dbát na šetrnost a vyhnout se okázalosti. Všechno, co souvisí s pozemky, by mělo být čisté a uklizené. Vkus a takt přitáhnou mnohé. Ve všem svém úsilí bychom měli představovat kázeň, organizaci a pořádek.

Všechno by mělo být zařízeno tak, aby to působilo na náš lid i na svět posvátným vlivem a upozorňovalo na význam Božího díla. Úpravy zachovávané při stanování Izraele nám jsou příkladem. ^{6T 35} Byl to Kristus, který dával Izraeli tato zvláštní naučení a chtěl, abychom se jimi řídili i my, na které přišel konec věků. Pečlivě bychom měli zkoumat pokyny Božího slova a uskutečňovat tyto rady jako vůli Boží. Všechno, co souvisí se stanováním, by mělo být čisté, dokonale upravené. Zvláštní pozornost bychom měli věnovat všem zdravotním opatřením a rozumní a uvážliví lidé by měli dbát o to, aby při stanovém shromáždění nebylo nic, co by mohlo šířit nákazu a způsobit smrt.

Stany by měly být bezpečně zakolíkované a každý stan by měl být pro případ deště obehnán okopem. Nikdy na to nezapomínejme. Někdy došlo k vážným, nebezpečným onemocněním kvůli zanedbání tohoto opatření.

Měli bychom si uvědomit, že představujeme nebeskou pravdu. Máme zjevovat ctnosti toho, který nás povolal ze tmy do svého předivného světla. Vždy bychom měli pamatovat na to, že andělé Boží se prochází táborem, dohlížejí na pořádek a čistotu v každém stanu. Většinu

lidu, který přichází na toto místo, všechno zařízení vypovídá o víře a zásadách lidu, který se tu schází. A měli bychom jim poskytnout ten nejlepší příklad. Celé okolí by mělo být poučením. Zvlášť rodinné stany by měly svou čistotou a pořádkem zrcadlit domácí život a být stálým kázáním o zvycích a způsobech adventistů sedmého dne.

Zajištění návštěvnosti

Když jsme jednou připravovali stanové shromáždění nedaleko jistého velkoměsta, kde byl náš lid jen málo znám, zdálo se mi jedné noci, že jsme byli ve shromáždění, které se sešlo k poradě o tom, ^{6T 36} jak pracovat před zahájením shromáždění. Navrhovalo se vynaložit velké úsilí a mnoho prostředků na rozšíření pozvánek a tiskovin. Byla učiněna opatření, když v tom ten Moudrý Rádce řekl: „Postavte stany, zahajte shromáždění, pak to rozhlase a úspěch bude větší.

Mluvená pravda živým kazatelem bude mít větší vliv, než totéž uveřejněno v tisku. Obojí však spojeno může vykonat ještě více. Rok co rok pracovat stejně - to není nejlepší metoda. Změňte způsob. Když dáváte čas a příležitost, satan je připraven umocnit své síly a on vynaloží všechno úsilí, aby zničil každou duši. Nevyvolávejte protivenství dřív, než měl lid příležitost slyšet pravdu a poznat, čemu se protiví. Šetřete své prostředky, abyste mohli vykonat větší dílo po shromáždění než před ním. Může-li nějaká získaná pomoc v průběhu shromáždění vydávat brožury, pozvánky a jiné tiskoviny pro lidi, výborně to poslouží.”

Při některých našich stanových shromážděních by měly být zorganizovány velké skupiny pracovníků, kteří by vyšli do měst a předměstí rozšiřovat literaturu a zvát lidi do shromáždění. Takovým způsobem by se stovky lidí staly pravidelnými návštěvníky v druhé polovině shromáždění, které by jinak mohlo být pokládáno za bezvýznamné.

Musíme učinit všechna náležitá opatření, abychom lidem přinesli světlo. Použijme tisk a ať je použit každý prostředek, který by upozornil na toto dílo. Neměli bychom to pokládat za bezvýznamné. Na každém rohu můžete vidět plakáty a upozornění na různé pomíjitelné věci, z nichž jsou některé velice pochybné. ^{6T 37} A budou ti, kdo mají světlo života, spokojeni s nepatrným úsilím při upozorňování zástupů na pravdu?

Ti, kteří se zajímali, museli čelit chytráctví a falešným obviněním populárních kazatelů a nevěděli přitom, jakým způsobem na tato obvinění odpovědět. Pravda zvěstovaná živým kazatelem by měla být zveřejněna co možná v nejucelenější podobě a rozšířena. Je-li to možné, měly by být důležité přednášky našich stanových shromáždění zveřejněny tiskem. Tak pravda, která byla dána pro vymezený počet, může najít přístup k mnohé mysli a tam, kde pravda byla falešně představena, budou mít lidé příležitost poznat, co kazatel řekl.

Postavte světlo na svícen, aby svítilo všem v domě. Jestliže nám pravda byla dána, máme ji ostatním lidem tak objasnit, aby ji upřímní v srdci mohli porozumět a těšit se v jejích jasných prapiscích.

Natanael prosil, aby mohl poznat, zda ten, kterého Jan Křtitel ohlašoval jako Mesiáše, je skutečně Beránek Boží, který snímá hříchy světa. Když své těžkosti předložil Bohu a žádal o světlo, povolal ho Filip a vážným, radostným tónem zvolal: „*O kterémž psal Mojžíš v zákoně a proroci, našli jsme, Ježíše, syna Josefova z Nazareta.*” (Jan 1,46)

Natanael měl však předsudky proti Nazaretskému. Vlivem falešného učení byla v jeho srdci probuzena nevěra a ptal se: „*A může z Nazareta být co dobrého?*” (Jan 1,47) Filip se nesnažil bojovat proti jeho předsudku a nevěře. Řekl: „*Pojď a viz.*” Bylo to moudré, protože jakmile Natanael uviděl Ježíše, byl přesvědčen, že Filip má pravdu. Jeho nevěra se rozplynula ^{6T 38} a jeho duše se zmocnila pevná, silná a trvalá víra. Ježíš pochválil důvěřivou víru Natanaelovu.

Mnozí se nacházejí v podobné situaci jako Natanael. Jsou plni předsudků a nevěry, protože nikdy nepřišli do styku se zvláštními pravdami pro tyto poslední dny, ani s lidem, který je zachovává. A přitom si to vyžádá jen účast na některém shromáždění plném Ducha Kristova, aby byla nevěra odstraněna. Nezáleží, s čím se můžeme setkat, s jakým protivenstvím, s jakým úsilím o odvrácení duší od nebeské pravdy, svou víru musíme zveřejnit, aby upřímní lidé viděli, slyšeli a sami se přesvědčili. Naše dílo musí říkat, jak to řekl Filip: „*Pojď a viz.*”

Nemáme žádné učení, které bychom měli skrývat. Pro ty, kteří byli vychováni zachovávat první den týdne jako svatý den, je nejobtížnějším rysem naší víry sobota. Což Pán neprohlašuje, že sedmý den je sobota Hospodina, našeho Boha? Je pravdou, že to není tak snadné provést tuto požadovanou změnu prvního dne na sedmý. Je to určitý kříž. Odporuje to přikázání a způsobům lidským. Učení lidé vyučovali lid tradicím, až byli plni nevěry a předsudků. A přece musíme lidem říct: „*Pojďte a vizte.*“ Bůh žádá, abychom zvěštovali pravdu a ona ať odhalí blud.

Účast členů sboru

Je důležité, aby se členové našich sborů zúčastňovali stanových shromáždění. Nepřítel pravdy je mnoho a protože nás je málo, měla by být naše fronta tak silná, jak je jen možné. Každý z nás potřebuje požehnání ze shromáždění a Bůh nás vyzývá, abychom se postavili do řad pravdy. ^{6T 39}

Mnohý může namítnout: „Cesta je drahá. Nebylo by lépe ušetřit peníze a dát je na podporu díla tam, kde je to nutné?“ Tak neargumentujte. Bůh nás vyzývá, abychom zaujali své místo v řadách jeho lidu. Posilujete shromáždění podle své možnosti, když jste ve shromáždění se svou rodinou. Vynaložte zvláštní úsilí, abyste se mohli zúčastnit shromáždění lidu Božího.

Milí bratři a sestry, bylo by pro vás lepší, kdyby utrpěla vaše práce, než abyste zameškali možnost slyšet poselství Boží, které má pro vás připraveno. Neuvádějte žádné omluvy, které by vás mohly zadržet, abyste nevyhledali každou příležitost. Potřebujete každý světelný paprsek. Musíte se stát hotovými, abyste s mírností a bázní uměli vydávat počet z naděje, jež vás posiluje, jež ve vás žije. Nemůžete si dovolit odmítnout takovou příznivou příležitost.

Před dávnými věky dal Pán svému lidu příkaz, aby se třikrát v roce shromáždili k pobožnosti. Na tato svatá shromáždění přicházely dítky Izraele a přinášely do domu Božího své desátky, své oběti za hřích a oběti díků. Přicházeli společně, aby vypravovali o milostivých skutcích Božích, vyhlašovali jeho zázraky a jeho jménu prokazovali čest a dík. Měli se také sjednotit k obětní službě, jež poukazovala na Krista, jako Beránka Božího, který nese hříchy světa. Takovým způsobem měli zůstat uchráněni před rozkladnou silou svěskosti a před modloslužbou. Víra, láska a vděčnost měly zůstat zachovány v jejich srdcích a společnou účastí na svaté bohoslužbě měli navázat hlubší vztah s Bohem i mezi sebou navzájem.

Za dnů Kristových byly tyto slavnosti navštěvovány nesmírným množstvím lidu ze všech zemí. Kdyby lidé zůstali věrní úmyslu Božímu v duchu pravé zbožnosti, pak by světlo pravdy prostřednictvím nich mohlo být přineseno všem národům země. ^{6T 40}

U těch, kteří nebydleli blízko chrámu, činil čas, který strávili svou účastí na těchto posvátných shromážděních, více než jeden měsíc v roce. Pán považoval tato shromáždění za nutná pro duchovní život svého lidu. Potřebovali se odvrátit od svých pozemských starostí, vejít ve spojení s Bohem a rozjímat nad neviditelnými skutečnostmi.

Když dítky Izraele v jejich době potřebovaly dobrodiní takových svatých shromáždění, jak mnohem více je potřebujeme my v těchto posledních dnech boje a nebezpečí. A když lidé ze světa potřebovali světlo, jež Bůh svěřil své církvi, jak mnohem více je potřebují dnes.

Nyní je nejvyšší čas pro každého z nás, abychom úpěnlivě prosili Pána o pomoc proti silným. Síly nepřítelů mohutní a my, jako lid Boží stojíme v nepravém světle. Chtěli bychom, aby věděli, kdo jsme a čemu věříme. Musíme najít cestu k jejich srdcím. Kéž by bylo založeno vojsko Páně, aby dílo a věc Boží správně zastupovalo. Žádné výmluvy ať neplatí. Pán vás potřebuje. On své dílo nekoná bez pomoci lidských nástrojů. Navštěvujte konferenci, i když to od vás vyžaduje oběť. Jděte tam s pevnou vůlí k práci. Konejte také vše, aby tam šli vaši přátelé, ne místo vás, ale s vámi, aby stáli Pánu po boku a uposlechli jeho příkázání. Pomozte, kde je potřeba stravou a ubytováním těm, kteří by se rádi zúčastnili. Andělé, kteří mají příkaz, aby pomáhali dědicům blaženosti, vás budou doprovázet. Bůh činí velké věci pro svůj lid. Každému úsilí o zvelebení jeho jména a o podporování jeho díla bude žehnat.

Příprava srdce

Na takových shromážděních musíme mít stále na mysli, že působí dvě mocnosti. Zuří boj, který lidské oči nevidí. Vojsko Páně je odhodláno zachránit duše. Satan se svými zástupy rovněž pracuje. Vším možným způsobem se pokouší klamat a ničit. Pán velí: „*Oblecte se v celé odění Boží, abyste se mohli postavit proti útokům d'ábelským. Neboť není naše bojování proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům.*” (Ef 6,11-12) Den co den boj pokračuje. Kdyby Bůh otevřel naše oči, abychom mohli spatřit působení dobrých a zlých andělů, pak by nebylo pohrávání, nebylo slávychtivosti, vtipkování nebo žertování. Kdyby se všichni oděli božím pancířem a mužně bojovali v boji Páně, pak by mohli dobýt vítězství, jež by zatřásla říší tmy.

Nikdo z nás by neměl navštívit stanové shromáždění, a přitom vše přenechat kazatelům a biblickým pracovníkům, aby se postarali o to, aby nám toto shromáždění bylo k požehnání. Bůh nechce, aby se Jeho dítky opíraly o kazatele. On nechce, aby se samy oslabovaly svou závislostí na pomoci lidských bytostí. Nesmí se jako bezmocné děti spoléhat na jiné jako na oporu. Jako šafář milosti Boží by se měl každý člen církve cítit odpovědným, že je živ v sobě a pevně zakořenil. Každý by měl vědět, že požehnání ze shromáždění částečně závisí na něm. Neříkejte: „Nenesu žádnou odpovědnost. Nemám na tomto shromáždění co dělat.” Je-li toto vašim stanoviskem, dáváte satanovi příležitost, aby působil vašim prostřednictvím. Bude na vás dotírat svými myšlenkami, až učiníte něco podle něho. Místo toho, abyste s Kristem shromažďovali, rozptylujete. ^{6T 42}

Úspěch shromáždění závisí na přítomnosti Ducha svatého. O vylití Ducha svatého by se měl modlit každý, kdo miluje pravdu. Co se nás týká, měli bychom odstranit každou překážku, která brání jeho působení. Duch nemůže být nikdy vylit, dokud trvají rozdílné názory a hořkost proti sobě mezi členy církve. Závist, žárlivost, nedůvěra a pomluvy pocházejí od satana a účinně zavírají cestu vlivům Ducha svatého. Nic na světě není Bohu tak drahé, jako jeho církev. On nic nechrání s takovou žárlivou pečlivostí. Nic neurazí Boha tolik, jako skutek, kterým je zkracováno působení těch, kteří jsou v jeho službě. On bude volat k zodpovědnosti každého, kdo pomáhá satanovi v jeho kritizování a zbavování odvahy.

Kdo nemá soucit, jemnost a lásku, nemůže konat dílo Kristovo. Než se může vyplnit předpověď, že bude „*nejnestatečnější z nich v ten den podobný Davidovi, a dům Davidův podobný bohům, podobný andělu Hospodinovu před nimi.*” (Zach 12,8), musí dítky Boží odložit každou myšlenku podezírání vůči bratřím. Srdce musí tlouct společně. Křesťanská přízeň a bratrská láska se musí daleko více projevovat. Stále mi znějí v uších slova: „Semkněte se těsněji spolu.” Slavnostní a svatá pravda pro naši dobu má sjednotit lid Boží.

Touha po přednostním postavení musí odumřít. Jen v jednom ohledu máme společně závodit - kdo se nejvíc svou povahou přiblíží Kristu, kdo svému já dá zcela splynout s Kristem.

Kristus praví: „*V tom bývá oslaven Otec můj, když nesete ovoce hojné.*” (Jan 15,8) Je-li vůbec místo, kde by věřící měli nést hojné ovoce, tedy jsou to stanová shromáždění. Naše jednání, naše slova a naše smýšlení na takových shromážděních budou zapsány, a náš vliv sahá až do věčnosti.^{6T 43}

Přeměna charakteru má být před světem svědectvím toho, že láska Kristova v nás přebývá. Pán očekává od svého lidu důkaz, že spasitelná moc milosti bude mít vliv na nedokonalý charakter a může jej podnitit, aby se rovnoměrně rozvinul a nesl hojné ovoce.

Abychom však mohli splnit tento božský úmysl, je nutná příprava. Pán nám velí, abychom svá srdce očistili od sobectví, které je kořenem odcizení. On touží po tom, abychom v hojné míře přijali Ducha svatého a poroučí nám, abychom sebezapíráním k tomu připravili cestu. Když bude já svěřeno Bohu, otevrou se naše oči, že uvidíme kameny, které naše nekřesťanské jednání položilo jiným do cesty. Bůh nám velí, abychom všechny tyto kameny odstranili: „*Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů a modlete se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli.*” (Jak 5,16) Potom se vám dostane ujištění jako Davidovi, když se po vyznání svých hříchů modlil: „*Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých. Nezamítej mne od tváře své a Ducha svatého svého neodjíměj ode mne.*” (Žalm 51,12-13)

Když milost Boží naplní duši, bude z ní vycházet vliv víry, důvěry a křesťanské lásky, který posiluje duchovní život všech, kteří s ním přicházejí do styku. Pak můžeme jít na konferenci nejen proto, abychom přijímali, ale abychom i udělovali. Kdo je účasten odpouštějící lásky Kristovy, byl osvícen Duchem Božím a obrácen k pravdě, bude cítit, že se pro tato vzácná požehnání stal dlužníkem všech, s nimiž přichází do styku. Je-li někdo pokorného srdce, pak ho použije a jeho prostřednictvím dosáhne duší, k jejichž srdcím i vysvěcení kazatelé jen těžko mohli najít přístup. On bude pod vlivem Ducha Božího mluvit slova, jež zjevují zachraňující milost Kristovu.

Když přinášíme požehnání jiným, budeme sami přijímat požehnání.^{6T 44} Bůh nám dává příležitost, abychom podávali dále milost, aby nás znovu naplnil milostí větší. Pracuje-li dítě Boží s dary a schopnostmi, jež mu Bůh propůjčil, naděje a víra budou posíleny. Ve své práci bude mít božskou podporu.

Obchodní záležitosti

Naše stanová shromáždění by měla být cele věnována duchovním zájmům. Neměla by to být příležitost k uzavírání obchodních transakcí.

Pracovníci se zde scházejí ze všech částí pole a stává se to příznivou příležitostí pro obchodní jednání související s různými odvětvími díla a pro výchovu pracovníků v různých oblastech. Všechny tyto zájmy jsou důležité, ale když se probírají při stanovém shromáždění, zůstává pak jen málo příležitostí pro praktický vliv pravdy na duši. Kazatelé jsou rozptylováni od své povinnosti budovat dítky Boží v nejsvětější víře a stanové shromáždění neplní svůj cíl, pro který bylo stanoveno. Je mnoho shromáždění, v nichž větší počet lidí nemá žádný zájem a jestliže je navštívili, odešli unaveni namísto toho, aby byli osvěženi a požehnáni. Mnozí jsou zklamáni, když se nesplnilo jejich očekávání najít pomoc ve shromáždění. Ti, kteří přišli pro osvícení a sílu, vracejí se do svých domovů jen málo povzbuzeni k práci ve svých rodinách a sborech.

Obchodní záležitosti by měli vyřizovat ti, jenž byli pro tento úkol stanoveni. Pokud je to jen trochu možné, tyto záležitosti by měly být lidem předkládány při jiné příležitosti. Poučení o kolportáži, o práci sobotní školy a o podrobnostech traktátní a misijní práce,^{6T 45} by se mělo

podávat ve sborech nebo shromážděních svolaných za tím účelem. Totéž platí o kurzech vaření. I když jsou správné, neměly by zabírat čas v našich shromážděních.

Předsedové konferencí a kazatelé by se měli věnovat duchovním zájmům svého lidu a měli by proto být omluveni od mechanické práce související s tímto shromážděním. Kazatelé by měli být ochotni sloužit jako učitelé a poradci ve stanové práci, kdykoliv si to dílo vyžaduje. Neměli by však být přetěžováni. Měli by se cítit osvěženi a měli by mít radostnou mysl, protože to je podstatně důležité pro blaho shromáždění. Měli by mluvit slova radosti, povzbuzovat a rozsévat duchovní semeno do půdy upřímných srdcí, aby mohlo vzejít a nést hojné ovoce.

Kazatelé by měli učit náš lid, jak má přicházet k Pánu a jak má k němu vést jiné. Musí se najít cesty a uskutečňovat plány, aby se pozvedla naše úroveň. Naši členové musí být poučeni, jak se mohou očistit od hříchu a jak se povznést přijetím čistých a svatých zásad.

Ke zkoumání srdce a k péči o duši musí být čas. Když je duch naplněn záležitostmi denní práce, duchovní síly musí nutně zakrnět. Osobní zbožnost, pravá víra a svatost srdce se musí lidem stále a stále důrazně vštěpovat, dokud nepochopí jejich důležitost.

Na našich konferencích musíme cítit sílu Boží, jinak nebudeme schopni odolávat nepříteli duší. Kristus praví: „*Beze mne nemůžete nic učinit.*”

Bratři a sestry, kteří se scházejí na táborových shromážděních, musí být pod dojmem skutečnosti, že cílem shromáždění je dosáhnout vyšší křesťanské zkušenosti, činit pokroky ve vědomostech o Bohu a být posílněni duchovní silou.^{6T 46} Neujasníme-li si tento cíl, budou pro nás shromáždění bezcenná.

Pomoc kazatelů

V táborových nebo stanových shromážděních ve velkých nebo malých městech bychom měli mít hojnou pomoc ze strany kazatelů. Ve všech našich stanových shromážděních by měla být pomoc ze strany kazatelů tak silná, jak je to jen možné. Měla by být co nejsilnější. Není moudré nechat ustavičné vypětí na jednom nebo dvou mužích. Při takovém úsilí jsou fyzicky a duševně vyčerpáni a nejsou schopni vykonat jim určené dílo. Mají-li mít potřebnou sílu pro shromáždění, kazatelé by měli předem zařídit, aby přenechali svá pracovní pole v bezpečných rukou u těch, kteří, třebaže nedovedou kázat, mohou pracovat dům od domu. V Pánu si mohou mnozí statečně počínat. Za svou námahu uvidí hojnost, která je překvapí.

V našich velkých shromážděních potřebujeme různé dary. Do díla bychom měli vložit svěží schopnosti. Musíme dát příležitost Duchu svatému pracovat na mysli. Pak bude pravda zvěstována svěže a s mocí.

Při práci a důležitých shromážděních nedaleko velkého města je velice potřeba práce všech pracovníků. Měli by se zdržovat v ovzduší shromáždění a obeznamovat se s lidmi přicházejícími i odcházejícími, projevovat krajní zdvořilost a laskavost a něžnou pozornost jejich duším. Měli by být připraveni promluvit k nim „*v čas neb ne v čas*“ (2Tim 4,2.) a snažit se získat jejich duše. Kdyby Kristovi pracovníci projevili aspoň polovinu satanovy bdělosti. Ten je lidem ustavičně v patách, vždy bdí a hlídá, aby je nějak polapil a přivedl do záhuby.^{6T 47}

Ať je každý následující den tím nejvýznamnějším pracovním dnem. Dnešní den, dnešní večer může být jedinou příležitostí, aby některý člověk uslyšel varovné poselství. Mějte to stále na paměti.

Když se kazatelé nechají odvolat od návštěvy sborů, nejen že vyčerpávají své fyzické síly, nýbrž olupují se o čas potřebný pro studium a modlitbu, ztišení se před Pánem a sebezpytování. Tak se stává, že nejsou připraveni konat dílo tam, kde se naskytne.

Dílo nepotřebuje nic tak naléhavě, jako neviditelné výsledky obecenství s Bohem. Svým každodenním životem bychom měli dokazovat, že jsme našli pokoj a klid v Pánu. Opravdový pokoj srdce se musí odrážet v naší tváři. Propůjčuje slovům přesvědčující moc. Spojení s Bohem zušlechťuje charakter a celý způsob života. Jako na prvních učednících, také i na nás poznají, že žijeme ve společenství s Ježíšem. To propůjčí kazateli vliv, který je daleko větší než vliv proslovů. Nesmí si nechat vzít tuto sílu a zanedbávat modlitební spojení s Bohem a studium Jeho Slova, neboť zde je pramen jeho síly. Žádná činnost pro církev nesmí být důležitější.

Příliš slabě se přidržujeme Boha a věčných skutečností. Budou-li lidé chodit s Bohem, On je skryje a zachová ve Skále věků. Takto ukryti mohou vidět Boha, jak ho viděl Mojžíš. Z moci světla uděleného Bohem mohou více pochopit a více udělat, než si myslí.

Potřebujeme více schopností, taktu a moudrosti při zvěstování Slova a syčení Božího stáda, než si mnozí myslí. ^{6T 48} Suché, bezduché zvěstování pravdy snižuje to nejsvětější poselství, které dal Bůh lidem.

Ti, kteří zvěstují Slovo, musí žít ve vědomém, živém obecenství s Bohem každou hodinu. Zásady pravdy, spravedlnosti a milosrdenství musí být v nich. Musí čerpat z Pramene vši moudrosti mravní a rozumovou sílu. Jejich srdce musí být probouzeno hlubokým působením Božího ducha.

Zdroj vši síly je bezmezný; a jestliže ve velké potřebě usilujete o Ducha svatého, aby pracoval na vaši duši, jestliže se skryjete v Bohu, buďte ujištěni, že před lidem nebudete suchopární a nezáživní. Budete-li se více modlit a hledět na Ježíše, přestanete vyvyšovat vlastní já. Budete-li trpělivě věřit a spoléhat na Pána, uslyšíte Ježíšův hlas: „*Příteli, poslední výše.*”

Všichni mají být pracovníky

„A on jest dal zajisté některé apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pastýře a učitele, aby dokonale připravili svaté k dílu služebnosti, pro vybudování těla Kristova, než všichni dospějeme v jednotu víry a známosti Syna Božího v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.” (Ef 4,11-13)

Tento text nám ukazuje veliký program pro práci, kterou můžeme provést v našich stanovách shromážděních. Všechny dary mají být uplatněny. Každý věrný pracovník bude sloužit ke zdokonalování svatých.

Ti, kteří se připravují pro práci v kterékoliv oblasti díla, by měli zužitkovat každou příležitost k této práci a k stanovému shromáždění. Kdekoliv je táborové shromáždění, měli by si mladí lidé, jimž se dostalo zdravotní výchovy, pokládat za svou povinnost přispět svým podílem. ^{6T 49} Měli by být povzbuzeni nejen pracovat ve zdravotní oblasti, nýbrž promluvit o bodech přítomné pravdy a vysvětlit, proč jsme adventisté sedmého dne. Jestliže se těmto mladým lidem poskytne příležitost spolupracovat se staršími kazateli, velice jim to pomůže a přinese požehnání.

Každý tu může něco udělat. Každá duše, která věří pravdě, má stát na svém místě a ve svém údělu a říct: „*Tady jsem, pošli mne.*” (Iz 6,8) V táborových shromážděních se všichni mohou naučit úspěšně pracovat ve svých domácích sborech.

Stanové shromáždění, jenž je vedeno tak, jak má být, je školou, kde se kazatelé, starší sboru a diakoni mohou naučit důkladně pracovat pro Mistra. Mělo by být školou, kde by se členům sboru, starším i mladým poskytla příležitost důkladněji poznat cestu Páně. Mělo by to být místo, kde věřící mohou obdržet vzdělání, které jim pomůže úspěšně pomáhat druhým.

Rodiče přicházející do stanového shromáždění by měli obzvlášť pozorovat, jaké příklady jsou pro jejich poučení. Pak v domácnosti příkazem a příkladem mohou toto poučení udělovat svým dětem. Jestliže se takto snaží zachránit své děti od porušujícího vlivu světa, uvidí ve svých rodinách pokrok.

Ta nejlepší pomoc, kterou kazatelé mohou dát členům našich sborů není kázání, ale plánování práce pro ně. Dejte každému jednotlivci něco udělat pro jiné. Pomozte všem, aby viděli, že jako příjemci milosti Kristovy jsou zavázáni pro Něho pracovat. Všichni by měli být poučeni o způsobu práce. Obzvlášť noví členové by měli být vedeni k tomu, aby se stali spolupracovníky Božími. Jestliže se zapojí do práce, malomyslný člen brzy zapomene na svou závislost, slabý se stane silným, nevědomý moudrým a všichni budou připraveni zvěstovat pravdu, ^{6T 50} jaká je v Ježíši. V Něm najdou ochotného pomocníka, který zaslíbil zachránit všechny, jenž k Němu přijdou.

Modlitba a rada

Ti, kdo pracují ve stanových shromážděních, by se měli často společně modlit, aby si počínali moudře. Při těchto shromážděních je mnoho věcí, které si vyžadují pozornost. Kazatelé by si však měli najít čas ke společnému modlitebnímu a poradnímu setkání každý den. Musíte vědět, že všechny věci spolu souvisí - „*abyste stáli*” - jak mi bylo řečeno „*při sobě, kráčeli přímo vpřed a neodcházeli*”. Bude-li tu taková spolupráce, pak jednotu srdce a činnosti bude zajištěna. Bude to obdivuhodným nástrojem Božího požehnání pro lid.

Kazatelé by si měli před přednáškou najít čas prosit Boha o moudrost a sílu. V dřívějších dobách se kazatelé často scházeli a modlili společně a nepřestali, dokud Duch Boží neodpověděl na jejich prosby. Pak se rozešli s rozzářenou tváří, a když mluvili ve shromáždění, jejich slova provázela moc. Zasáhli srdce lidu, protože Duch, který jim dal požehnání, připravil srdce pro přijetí jejich poselství. Nebesa mají větší podíl na přípravě cesty k tomu, aby se duše mohla obrátit, než si to uvědomujeme. S nebeskými posly máme pracovat v souladu. Potřebujeme více Pána. Nemáme se domnívat, že tuto práci vykoná naše mluvení a kázání. Nebude-li lid osloven Bohem, nikdy nebude osloven. Cele musíme spoléhat na Boha, dožadovat se jeho zaslíbení: „*Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.*” (Zach 4,6)

Když se ti, jimž Bůh svěřil odpovědnost jako vedoucím, ^{6T 51} před Ním chvějí a třesou pro zodpovědnost díla, když vidí svou vlastní nehodnost a v pokoře hledají Pána, když se zbavují všeho, co se Mu nelíbí, když Ho prosí dokud nemají jistotu odpuštění a pokoje, pak se Pán zjeví skrze ně. Dílo pak půjde mocně vpřed.

Drazí spolupracovníci, musíme mít Ježíše, toho drahého Ježíše ve svých vlastních srdcích mnohem víc, chceme-li Ho úspěšně představit lidem. Velice potřebujeme nebeský vliv Božího svatého Ducha, který by dal moc a působnost našemu dílu. Potřebujeme otevřít své srdce Kristu, musíme pevněji věřit a horlivěji se odevzdat. Musíme zemřít vlastnímu já a v srdcích a myslích pěstovat uctívou lásku ke svému Spasiteli. Budeme-li hledat Pána celým srdcem, najdeme Ho a naše srdce bude celé proniknuté jeho láskou. Vlastní já upadne do bezvýznamnosti a Ježíš bude pro duši vším ve všem.

Kristus nám žiznivým nabízí vodu života, abychom z ní volně pili. Když to činíme, máme Krista v sobě jako pramen vody tekoucí k věčnému životu. Pak jsou naše slova svěží. Jsme připraveni poskytnout vodu jiným.

Musíme se přiblížit k Bohu. Musíme s Ním spolupracovat, jinak ve všem našem podnikání bude zřejmá slabost a omyly. Kdybychom sami měli řídit zájmy Božího díla vlastním způsobem, nikdy bychom neměli důvod mnoho očekávat. Jestliže je vlastní já skryto

v Kristu, všechno naše dílo bude vykonáno v Bohu. Věřme Bohu na každém kroku. Když si uvědomujeme svou vlastní slabost, nebuďme nevěřícími, nýbrž věřícími.

Vezmeme-li Boha za slovo, uvidíme Jeho spasení. Evangelium, které zvěstujeme hynoucím duším, ^{6T 52} musí být týmž evangeliem, které zachraňuje naši vlastní duši. Musíme přijmout Boží Slovo. Musíme jíst Slovo a žít Slovem. Ono je tělem a krví Syna Božího. Musíme jíst Jeho tělo a pít Jeho krev - vírou přijmout jeho duchovní ctnosti.

Musíme přijmout světlo a požehnání, abychom měli jiným co dávat. Přednost každého pracovníka je v soukromí rozmlouvat s Bohem a pak mluvit s lidem jako ústa Boží. Muži a ženy, kteří mají obecenství s Bohem, kteří přebývají v Kristu, posvěcují samo ovzduší, neboť spolupracují se svatými anděly. Takové svědectví je potřebné pro tuto dobu. Potřebujeme, aby Boží moc obměkčila naše srdce, abychom mohli s Kristem shromažďovat.

Potřeby církve

Mnozí přicházejí do stanového shromáždění se srdcem přeplněným reptáním a naříkáním. Působením Ducha svatého musí být tyto lidé přivedeni k tomu, aby poznali, že jejich reptání uráží Boha. Musí poznat výčitku vlastního svědomí, protože dovolili nepříteli ovládnout jejich mysl a úsudek. Naříkání se musí obrátit v pokání, nejistota a malomyslnost ve vážnou otázku: „Jak se stanu opravdu věřícím?”

Když je člověk účastníkem Božské přirozenosti, Kristova láska bude trvalou zásadou jeho duše a vlastní já a jeho zvláštnosti nebudou vynášeny na povrch. Je smutné, když vidíme ty, kteří by měli být nádobami ke cti, jak povolují nižší přirozenosti a chodí po cestách, které jejich svědomí odsuzuje. Vyznávající následovníci Kristovi se dostávají na nízkou úroveň, vždy naříkají nad svými nedostatky, nikdy je však nepřekonávají a nepošlapávají satana svými nohama. Vina a odsouzení ustavičně obtěžuje duši a právem mohou volat: ^{6T 53} „*Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?*” (Řím 7,24) Povolností k hříchu je zničena úcta k sobě. Když se ztratí úcta k sobě, je oslabena také úcta k jiným. Myslíme si, že jiní jsou tak nespravedliví jako jsme sami.

Při našich výročních shromážděních by měly být tyto věci lidu jasně řečeny a měli bychom je povzbudit, aby u Krista hledali vysvobození z moci hříchu. On říká: „*A hledajíce mne, naleznete, když budete hledat celým srdcem svým... Dám se zajisté naléztí vám.*” (Jer 29,13-14) Prapor by měl být vyvýšen a kázání by mělo mít ten nejduchovnější charakter, aby byl lid přiveden k tomu, aby viděl příčiny své slabosti a neštěstí. Mnozí jsou nešťastní, protože nejsou svatí. Bůh může požehnat jedině čisté srdce a nevinnou mysl. Pěstovaný hřích dovede člověka jen k neštěstí a hřích, který vede k nejnešťastnějším důsledkům je pýcha srdce, nedostatek Kristovy soucitu a lásky.

Jak zvěstovat poselství

Všude jsou srdce volající k živému Bohu. V církvi odezněly proslovy, neuspokojující lidskou duši. V těchto proslovech není onoho božského projevu, který se dotýká mysli a osvěžuje duši. Posluchači nemohou říci: „*Zdali srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě a když otvíral nám Písma?*” (Luk 24,32) Mnohé zvěstované poselství je bezmocné aby probudilo hříšníka a přesvědčilo duši o hříchu. Lidé, kteří přicházejí slyšet Slovo, potřebují jasné, přímé poselství pravdy. Ti, kteří již jednou okusili Boží slovo a dlouho zůstávali v ovzduší bez Boha, ti touží po Jeho přítomnosti.

Nejpřednější a nejdůležitější věcí je obměkčit a podmanit duši představením našeho Pána Ježíše Krista jako hříchy odpouštějícího Spasitele. Nikdy by nemělo odeznít kázání nebo jakákoliv biblická hodina, aniž bychom nepoukázali posluchačům na „*Beránka Božího, který*

snímá hříchy světa.” (Jan 1,29) Každé pravé učení má Krista za střed. Každé přikázání přijímá sílu z Jeho slova.

Ukazujte lidem na golgotský kříž. Ukažte, co způsobilo Kristovu smrt - přestoupení zákona. Nepřikrývejme hřích a nezacházejme s ním jako s bezvýznamnou maličkostí. Musíme naň poukázat jako na vinu proti Synu Božímu. Pak ukažte lidu Krista a řekněte jim, že nesmrtelnost obdrží jedině přijetím Jeho jako osobního Spasitele.

Probudte lid, aby viděl, jak daleko odešel od Božích ustanovení tím, že přijal světské jednání a že se přizpůsobil světským zásadám. Tyto je svedly do přestupování Božího zákona.

oooo

Mnozí ve světě nacházejí zálibu ve věcech, jež samy o sobě nejsou zlé. Ale oni se spokojují s těmito věcmi a nehledají větší a vyšší dobro, které jim chce dát Kristus. Nesmíme se snažit násilně je zbavit toho, co je jim drahé. Ukažme jim krásu a vznešenost pravdy. Veďme je, aby pozorovali půvab Kristův, pak se odvrátí od všeho, co odvádělo jejich lásku od Něho. To je zásada Spasitelova jednání s lidmi. Je to zásada, kterou musíme přinést do církve.

Kristus přišel na svět, „aby uvázal rány zkroušených srdcem, aby vyhlásil jatým svobodu a vězňům otevření žaláře.” (Iz 61,1) *”Slunce spravedlnosti vzejde a zdraví bude na paprscích jeho.” (Mal 4,2)* ^{6T 55} Svět je plný mužů a žen, kteří nesou těžké břímě zármutku, utrpení a hříchu. Bůh posílá své dítky, aby jim byl zjeven Ten, který snímá břímě a dá jim odpočinutí. To je poslání Kristových služebníků - pomáhat, žehnat a uzdravovat.

oooo

Kristovým oblíbeným tématem byla otcovská povaha a přehojná láska Boží. Takovýmto poznáním Boha Kristus obdaroval lidstvo a toto obdarování svěřil svému lidu, který ho má šířit po celém světě.

oooo

Představujeme-li lidem různá naučení a varování tohoto zvláštního poselství pro tuto dobu, musíme pamatovat, že všechno se nehodí pro lidi scházející se v našich stanových shromážděních. Ježíš také řekl svým učedníkům kteří s ním chodili tři roky: „*Ještě bych měl mnoho vám mluvit, ale nemůžete nyní snést.*” (Jan 16,12) Musíme se snažit přinést pravdu, jak je lid připraven ji slyšet a ocenit si její hodnotu. Duch Boží působí na mysl a srdce lidí a my máme pracovat v souladu s ním.

Lid zná určité pravdy. O některé se zajímá a ochotně se o nich doví víc. Poukažme lidem na význam těchto pravd a jejich vztah k ostatním, jimž ještě nerozumí. Probudíte tím touhu po větším světle. Toto je „*správné rozdělování slova pravdy.*” (2Tim 2,15)

oooo

Přinesme poselství pro tento čas; ne v dlouhých, únavných přednáškách, ^{6T 56} nýbrž v krátkých pojednáních vedoucích přímo k cíli. Nemyslete si, že když jste o některém bodu něco řekli, že můžete jít dál a posluchači si zapamatují všechno, co jste jim přednesli. Je nebezpečí, že půjdeme příliš rychle od jednoho bodu k druhému. Přednášejte krátké úvahy, jasně, prostě a často téma opakujte.

oooo

Jedna přednáška by neměla následovat bezprostředně za druhou. Je třeba dát určitý čas na odpočinek, aby pravda utkvěla v mysli, aby kazatel a lid měli příležitost k úvaze a modlitbě. To povede k růstu v náboženském poznání a zkušenosti.

oooo

Soustřed'te mysl posluchačů na několik životně důležitých bodů. Nevnášejte do svých proslavů bezvýznamné myšlenky. Pán vás nechce udržovat v marné jistotě, že jste vedeni Duchem, když odbíháte od tématu, vnášíte cizí prvky, které nijak nesouvisí s voleným textem. Uchylováním se od přímých linií a vnášením toho, co odvádí mysl od středu, ztrácíte vliv, oslabujete všechno co jste dříve řekli. Dávejte svým posluchačům čistou pšenici, důkladně prosetou.

Dbejte o to, abyste nikdy neztráceli vědomí přítomnosti Božího Strážce. Pamatujte, že nemluvíte jen před shromážděním lidí, nýbrž před tím, kterého byste měli vždy vyznávat. Mluvte tak, jako kdyby celý nebeský vesmír byl před vámi.

oooo

Jednou v noci před důležitým shromážděním se mi zdálo, ^{6T 57} že se nacházím ve shromáždění bratrů a poslouchám slova Všemohoucího. Řekl: „Mnoho duší navštíví toto shromáždění, které při vši upřímnosti nevědí o pravdách, které budou zvěstovány. Budou naslouchat a zajímat se, protože Kristus je přitahuje. Svědomí jim říká, že to, co slyší je pravdou, protože základem toho je Písmo. V jednání s těmito dušemi nutno vynaložit největší péči.

Ať jsou jim předloženy ty části poselství, které by bylo možno pochopit a přijmout. I když se to může zdát divné a úžasné, mnozí s radostí uznají, že nové světlo osvítilo Boží Slovo. Kdyby však nové pravdy byly předloženy v takovém velikém rozsahu, že by je lidé nemohli postihnout, někteří by odešli a nikdy víc by nepřišli. Některí ve svém úsilí zvěstovat poselství jiným by je překroutili. Některí by tak nesprávně vysvětlovali Písmo, že by zmátli myšlení jiných.

Ti, kteří budou studovat způsob Kristova učení a sami se budou snažit jít Jeho cestou, upoutají a udrží mnohé, tak jako Kristus ve své době upoutal lid. V každém shromáždění bude také satan, aby vrhal svůj pekelný stín mezi Boha a člověka, aby zachytil každý paprsek světla, jenž může osvítit duši. Když však bude pravda zdůrazněna lidem ve své praktické povaze proto, že ji milujete, duše budou přesvědčeny pod vlivem Ducha svatého.

Vyzbrojte se pokorou, prostě, aby vám Boží andělé přišli na pomoc a ovlivnili mysl, neboť ne vy používáte Ducha svatého, nýbrž Duch svatý musí použít vás. Jedině Duch svatý dodává pravdě její působnost. Lidem překládejte vždy praktickou pravdu.” ^{6T 58}

Nevyzdvihujte na čelní místo ty rysy poselství, které odsuzují zvyky a způsoby lidu, pokud nebudou mít příležitost poznat, že věříme v Krista, že věříme v Jeho božství a Jeho preexistenci. Zdůrazňujme svědectví Vykupitele světa. On říká: *”Já, Ježíš poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích.”* (Zj 22,16)

oooo

V Queenslandu při stanovém shromáždění v roce 1898 jsem byla poučena o našich biblických pracovnících. V nočním vidění mi byli představeni kazatelé a pracovníci shromáždění k biblickým přednáškám. Řekli jsme: „Dnes je s námi ten veliký Učitel” a se zájmem jsme mu naslouchali. Řekl: „Na tomto místě vás čeká veliké dílo. Budete muset zvěstovat pravdu v její prostotě. Přinášejte lidem vodu života. Mluvte jim o tom, co se nejvíc dotýká jejich přítomného a věčného blaha. Nechť vaše studium Písma není lacinou nebo náhodnou četbou. Ve všem co říkáte pamatujte, že máte to, co stojí za to, abyste tomu věnovali čas, abyste to vyjádřili a stojí to posluchačům za námahu, aby to slyšeli. Mluvte o tom, co je podstatně důležité, o tom, co vzdělává a přináší světlo každým slovem.

Naučte se s lidmi stýkat tam, kde jsou. Nepředkládejte to, co probouzí spor. Při poučování lidu nemaťte jejich mysl. Nenechejte, aby se lidé trápili nad tím, čemu vy

rozumíte, ale oni to nechápou, není-li to podstatně důležité pro spásu duše. Nevykládejte Písmo tak, aby vyniklo vlastní já a aby byla podnícena marná chloubka toho, kdo otvírá Slovo.

Dílo pro tuto dobu je výchova žáků a pracovníků k tomu, ^{6T 59} aby dovedli zacházet s body pravdy jasně, opravdově a se vši vážností. V tomto rozsáhlém díle nesmíme neúčinně utrácet čas, nesmíme se minout cílem. Čas je příliš krátký, než abychom ukazovali lidem všechno možné. Jen věčnost bude dostatečně dlouhá, aby nám umožnila poznat celou délku a šíři, hloubku a výšku Písma. Jsou duše, pro které jsou některé pravdy významnější než jiné. Potřebujete moudrost při svém vyučování podle Písma. Čtete a studujte následující texty: *Žalm 40,7-8; Jan 1,14; 1Tim 3,16; Fil 2,5-11; Kol 1,14-17; Zjev 5,11-14.*

Apoštolu Janovi na ostrově Patmos byly zjeveny věci, které chtěl dát lidu. Studujte tato zjevení. Zde jsou témata vhodná k uvažování, rozsáhlá a srozumitelná naučení, která chtějí nyní zvěstovat všechny andělské zástupy. Hleďte na život a charakter Kristův a studujte jeho prostřednické dílo. Zde je nekonečná moudrost, nekonečná láska, nekonečná spravedlnost, a nekonečné milosrdenství. Zde jsou hlubiny a výšiny, šíře a délka pro naše uvažování. Nesčetných per bylo použito, aby byl světu vypsán život, povaha a prostřednická služba Kristova. A přece každá mysl, na níž Duch svatý pracoval, představila tato témata ve světle svěžím a novém.

Toužíme po tom, abychom lid vedli k pochopení toho, co pro ně Kristus znamená a jaké jsou zodpovědnosti, které jsou povoláni nést, když Ho přijmou. Jako Jeho zástupci a svědkové však sami potřebujeme plně pochopit spásné pravdy, získané zkušenostním poznáním.

Zvěstujte tyto slavné pravdy, které musí být duši vštípeny. Poučujte o spásné moci Ježíšově: „*V něm máme vykoupení skrze krev jeho,* ^{6T 60} *totiž odpuštění hříchů*“ (*Kol 1,14*). Na kříži se setkaly „*milost a pravda, spravedlnost a pravda se tam políbily.*“ (*Žalm 85,11*) Každý student a každý pracovník by měl znovu a znovu studovat předmět, abychom měli mezi sebou Krista, Pána ukřižovaného a mohli ho svěže zvěstovat lidu. Ukažte život Kristův; zjevuje nekonečně dokonalý charakter. Poučujte, že „*kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, a sice těm, kteříž věří ve jméno jeho*“ (*Jan 1,12*). Mluvte o tom znovu a znovu. Můžeme se stát syny Božími, členy královské rodiny, dětmi nebeského krále. Mělo by být známo, že každý, kdo přijímá Krista a zachovává počátek své naděje pevně až do konce, bude dědicem Božím a spoludědicem Kristovým „*k dědictví neporušitelnému a nepoškrvněnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích vám, kteříž mocí Boží ostríhání býváte skrze víru k spasení, které je připraveno, aby zjeveno bylo v času posledním.*“ (*1Pt 1,4-5*)

Poslední varovné poselství

Třetí andělské poselství má být zvěstováno mocně. Síla zvěstování prvního a druhého poselství má být umocněna třetím poselstvím. Ve Zjevení Jan mluví o nebeském poslu, který se připojil k třetímu andělu: „*Potom pak viděl jsem anděla sestupujícího z nebe, majícího moc velikou a země osvícena byla od slávy jeho. I zvolal silně hlasem velikým.*“ (*Zj. 18,1-2*) Jsme v nebezpečí, že třetí andělské poselství budeme zvěstovat tak neurčitým způsobem, že to nezaujme lidi. Vnášíme tam mnoho jiných bodů, že to pravé poselství, které by mělo být mocně zvěstováno se stává bezvýrazným a bezduchým. Na našich stanovách shromážděních jsme se dopustili omylu. Dotkli jsme se sobotní otázky, avšak nebylo to předloženo jako velký zkušební kámen pro tuto dobu. I když církve vyznávají že věří v Krista, ^{6T 61} přestupují zákon, který sám Kristus oznámil ze Sinaje. Pán nás vyzývá: „*Oznam lidu mému převrácenost jejich a domu Jákobovu hříchy jejich*“ (*Iz 58,1*). Trouba má vydat jasný zvuk.

Když shromáždění trvá jen dva týdny, nenechávejte sobotní otázku až nakonec, když jste všechno ostatní vyložili v domnění, že si tím pro to připravíte cestu. Vyzvedněte prapor -

přikázání Boží a víru Ježíšovu. Udělejte z toho významnou přednášku. Pak svými mocnými důvody tomu dodejte ještě větší sílu. Víc setrvejte u Zjevení. Čtěte, vysvětľujte a zvýrazňete jeho učení.

Náš boj má být útočný. Nesmírně důležité problémy jsou těsně před námi. Naše modlitby necht' vystupují k Pánu, aby čtyři andělé ještě zadrželi čtyři větry, aby nevály, neškodily a neničily, dokud poslední varovné poselství nebude světu oznámeno. Pak pracujme v souladu se svými modlitbami. Nic by nemělo oslabovat sílu pravdy pro tuto dobu. Zvěstování přítomné pravdy má být naším úkolem. Třetí andělské poselství musí vykonat své dílo a oddělit od církve lid, který se postaví na stranu věčné pravdy.

Naše poselství je poselstvím života nebo smrti a my je musíme představit takové, jaké je. Jako velikou moc Boží. Máme je představit ve vší jeho průraznosti. Pak je Bůh učiní účinným. Přednostně smíme očekávat veliké věci, dosvědčené projevy Ducha Božího. Toto je moc, která přesvědčí a obrátí duše.

oooo

Nebezpečí posledních dnů na nás dolehla a ve své práci máme varovat lid před nebezpečím, které přichází. Nenechejme nedotčeny ty slavné scény proroctví. Kdyby náš lid byl jen z poloviny probuzen, kdyby si uvědomil blízkost událostí vylíčených ve Zjevení, ^{6T 62} ve sborech by nastala reformace a mnohem více lidí by uvěřilo proroctvím. Nemůžeme ztrácet čas. Bůh nás vyzývá, abychom bděli nad dušemi, neboť se za ně budeme odpovídat. Předkládejte nové zásady a setrvejte na jasných pravdách. Bude to jako dvousečný meč. Nebud'te příliš pohotoví zaujmout odbojné stanovisko. Přijde čas, kdy se musíme postavit a očekávat spasení Hospodinovo. Necht' promluví Daniel, necht' promluví Zjevení a necht' nám řeknou, co je pravda. Ať překládáte cokoliv, představte Ježíše jako střed vší naděje, „kořen a rod Davidův a hvězda jasná a jitřní.“ (Zj. 22,16)

Shromáždění za účelem díkůčinění

Při bohoslužbách v našich stanových shromážděních bychom měli mít chvíle zpěvu a instrumentální hudby. Hudební nástroje se používaly při náboženských obřadech i ve starých dobách. Účastníci chválili Boha na harfě a cimbálu. Hudba by měla mít své místo i v naší bohoslužbě. Vše bude zajímavější. Každý den bychom měli mít děkovné shromáždění, prostou bohoslužbu díkůvzdání Pánu. V našich stanových shromážděních by bylo mnohem více moci, kdybychom měli pravou představu o dobrotě, milosrdenství a dlouhoshovívavosti Boží a kdyby měly naše rty více písní chvály k počt' a chvále Jeho jména. Potřebujeme pěstovat větší horlivost duše. Pán říká: „*Kdož obětuje obět' chvály, ten mne uctí.*“ (Žalm 50,23)

Je to satanovo dílo mluvit o věcech, které se týkají jeho osoby a je velice potěšen, když lidé mluví o jeho moci a jeho působení na lidech. Pěstováním takových rozhovorů myslí zatemní, zneklidní a zastíní se. Můžeme se stát nástroji satanova vlivu k šíření slov, která nepřinesou sluneční jas žádnému srdci. Rozhodněme se, že tomu tak u nás nebude. ^{6T 63} Rozhodněme se nebýt prostředníkem, skrze kterého by satan šířil tísnivé a nepříjemné myšlenky. Ať naše slova nejsou vůní smrti k smrti, ale vůní života k životu.

V promluvených slovech a při modlitbě chce Bůh mít neomylný důkaz o našem duchovním životě. Netěšíme se z plnosti požehnání, které nám Pán připravil, protože nežádáme s vírou. Kdybychom projevili více víry ve Slovo živého Boha, obdrželi bychom ta největší požehnání. Svým nedostatkem víry zneuctíváme Pána, proto nemůžeme sloužit k životu jiným a nepřinášíme jim živé povznášející svědectví. Nemůžeme dát to, co nevlastníme.

Budeme-li pokorně chodit s Pánem, budeme-li pracovat v duchu Kristově, nikdo z nás nebude nést těžké břímě. Vložíme je na toho velikého Pomocníka. Pak můžeme očekávat vítězství v přítomnosti Boží, v obecenství Jeho lásky. Od počátku do konce může být každé stanové shromáždění hodem lásky, protože Boží přítomnost je s Jeho lidem.

Celá nebesa se zajímají o naše spasení. Andělé Boží, tisíce tisíců a desetkrát statisíce těchto Božích služebníků slouží těm, kteří mají být dědici spasení. Chrání nás před zlým a zadržují mocnosti temnosti, které usilují o naše zničení. Což nemáme důvod být vděční každou chvíli, děkovat, i když na své cestě potkáváme zdánlivě těžkosti?

Sám Pán je naším pomocníkem. „*Prozpěvuj, dcero Sionská, prokřikujte, Izraelští, vesel se a plesej vším srdcem, dcero Jeruzalémská.*“ „*Hospodin Bůh tvůj uprostřed tebe mocný zachová tě, radovati se bude z tebe velice, přestane na milování svém tebe, plesati bude nad tebou s prozpěvováním.*” (Sof 3,14-17) ^{6T 64} Toto svědectví máme podle vůle Boží nést světu. Jeho chvála by měla být ustavičně v našich srdcích a na našich rtech.

Takové svědectví ovlivní ostatní. Snažíme-li se lidi odvrátit od sobeckého úsilí po štěstí, musíme jim ukázat, že máme něco lepšího než co oni hledají. Když Ježíš mluvil se Samaritánkou, nekáral ji proto, že přišla pro vodu k Jákobově studni. Představil ji něco mnohem cennějšího. V porovnání s Jákobovou studní jí představil pramen vody živé. Řekl: „*Kdybys znala tento dar Boží, a kdo jest ten, kterýž praví tobě: Dej mi napít, ty bys prosila jeho a dal by tobě vody živé... Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nebude žíznit na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící k životu věčnému.*” (Jan 4,10-14)

Církev potřebuje svěží, živou zkušenost členů, kteří mají trvalé obecenství s Bohem. Suché svědectví bez života a modlitby bez projevu Krista, jsou pro lidi bezcenné. Kdyby každý, kdo tvrdí, že je dítkem Božím, byl naplněn vírou a světlem života, jak obdivuhodné svědectví by to bylo pro ty, kteří přišli slyšet pravdu! A jak mnoho duší by mohlo být získáno pro Krista!

Probuzenecké úsilí

Na našich stanových shromážděních je vynakládáno příliš malé probuzenecké úsilí. Příliš málo hledáme Pána. Všechna naše shromáždění od počátku do konce by měla usilovat o probuzení. Mělo by být vynaloženo co největší úsilí, abychom probudili lid. Všichni ať vidí, že to myslíte vážně, protože máte obdivuhodné poselství z nebe. ^{6T 65} Řekněte jim, že Pán přichází k soudu a že ani králové, ani vládci, bohatství, ani vliv, nic nepomůže před soudy, které brzy začnou dopadat. Na konci každého shromáždění bychom měli vyzvat k rozhodnutí. Ujměte se těch, kteří se zajímají, dokud nebudou utvrzeni ve víře.

S mnohem větší rozhodností musíme usilovat o vážnost. Pravdu musíme zvěstovat v soukromí i veřejně, předkládat každý důkaz, zdůrazňovat každý důvod nekonečně závažný, abychom přivedli lidi ke Spasiteli vyvýšenému na potupném kříži. Bůh chce, aby každý člověk získal věčný život. Povšimněme si, jak v celém Božím slově je projeven duch naléhavosti, výzvy mužům a ženám, aby přišli ke Kristu, zapřeli své choutky a vášně, které poškozují duši. Ze všech svých sil je musíme vybízet, aby hleděli k Ježíši a přijali jeho sebezapíravý a obětavý život. Musíme jim dát najevo naše očekávání, že použijí všech svých darů, které jim Kristus dal ke slávě Jeho jména a tím potěší Jeho srdce.

Mnozí, kteří přicházejí do shromáždění, jsou unaveni a přetížení hříchem. Necítí se bezpečně ve své náboženské víře. Měli bychom poskytnout příležitost těm, kteří jsou zneklidnění a duchovně si chtějí odpočinout, aby našli pomoc. Po přednášce by ti, kteří chtějí následovat Krista, měli být pozváni, aby potvrdili svou touhu. Pozvěte všechny, kteří nejsou spokojeni se svou nepřipraveností pro Kristův příchod a všechny, kteří se cítí být obtíženi a

unavení, aby sami přišli stranou. Duchem vedeni lidé by měli rozmlouvat s těmito dušemi. Modlete se s nimi a za ně. Věnujte mnoho času modlitbě a důkladnému zkoumání Slova. Všichni by měli získat zkušenosti víry, kterou v nich Duch svatý probouzí, protože mají opravdový hlad a žízeň po spravedlnosti. Poučte je, jak se mají Bohu odevzdat, jak věřit, jak prosit a jak se dožadovat Jeho zaslíbení.^{6T 66} Hlubokou lásku Boží bychom měli vyjádřit v povzbudivých a přímluvných slovech.

Měli bychom více zápasit s Bohem pro záchranu duší. Pracujte nezištně, rozhodně, s duchem opravdového zájmu. Nuťte lidi přijít na svatební večeři Beránkovu. Více se modleme, věrme a přijímejme a více spolupracujme s Pánem.

Je tu však ta nanejvyšší zarmucující lhostejnost a nedbalost o toto veliké spasení. Nedbalé musíme probudit, jinak zahynou. Jelikož Bůh dal svého vlastního Syna, aby spasil provinilého hříšníka, chce pomocí svých nástrojů mařit lidské i satanské úsilí, které se společně snaží zničit duši. Pán učinil všechna opatření, aby vyvýšený Spasitel mohl být zjeven hříšníkům. Ačkoliv jsou mrtví ve vinách a hříších, jejich pozornost musí být probuzena kázáním Krista, toho ukřižovaného. Lidé musí být přesvědčeni o zlu hříchu. Oči přestupníků musí být osvětleny. Necht' všichni, kteří byli přitaženi ke Kristu mluví o Jeho lásce. Ať každý, kdo na sobě pocítil spásnou moc Kristovu, vykoná co může ve jménu Páně.

Nekonečná cena oběti za naše vykoupení zjevuje skutečnost, že hřích je strašný nepřítel. Bůh mohl vymazat tuto skvrnu ze svého stvoření tím, že by vyhladil hříšníka z povrchu země. On však „*tak miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.*” (Jan 3,16) Proč všichni, kdo tvrdí, že milují Boha, neusilují posvětit svým sousedům a přátelům, aby nezanedbávali toto velké spasení?

Kristus vydal sama sebe na strašnou a potupnou smrt,^{6T 67} aby ukázal svou velkou bolest, která ho spalovala pro záchranu hynoucích. Kristus má moc, Kristus chce a touží zachránit všechny, jež přijdou k Němu. Říkejte ohroženým duším, ať pohlédnou na Ježíše na kříži umírajícího proto, aby jim mohl odpustit. Mluvte k hříšníkovi upřímným srdcem, překypujícím něžnou, soucitnou láskou Kristovou. Projevte při tom hlubokou vážnost. Ať však žádné unáhlené a nevhodné slovo není slyšet z úst toho, kdo chce přivést duši k tomu, aby prohlédla a žila. Předně se sami cele přimkněte k Pánu. Když se díváte na našeho Prostředníka v nebesích, ať je vaše srdce zlomeno. Pak pokoření a odevzdání můžete obrátit hájící se duše jako ti, kdo si uvědomují moc výkupné lásky. Modlete se s těmito dušemi, s vírou je přivádějte ke kříži, usměrňujte jejich i svou mysl a upřete zrak víry na Ježíše, který snímá hříchy světa. Pomozte jim odvrátit pozornost od vlastní bídy hříšného já ke Spasiteli a vítězství je získáno. Oni sami vidí Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Vidí cestu, pravdu i život. Paprsky Slunce spravedlnosti pronikají do srdce. Mocný proud výkupné lásky se rozlévá na vyprahlou a žíznivou duši a hříšník je zachráněn pro Ježíše Krista.

Kristus ukřižovaný - mluvte, modlete se, zpívejte a to zlomí a přesvědčí srdce. To je moc a Boží moudrost, jak shromáždit duše pro Krista. Formální, pohotové odpovědi, hromadné důkazy vykonají jen málo. Opravdovou lásku Boží v srdci pracovníků rozeznají jen ti, pro něž pracují. Duše žízní po vodě života. Nebuďte dřevými cisternami. Zjevíte-li jim lásku Kristovu, můžete vést hladové a žíznivé jednotlivce k Ježíši a on jim dá chléb života a vodu spasení.

Ježíšovi služebníci nemají kázat Slovo jen z kazatelny, nýbrž musí přijít do osobního styku s lidmi. Při přednášce se rozsévá vzácné símě. Nebude-li osobním úsilím obdělána půda, símě nezapustí kořeny. Nebude-li srdce obměkčeno a podrobeno Duchem Božím,

mnoho z předneseného se ztratí. Všimněte si ve shromáždění těch, kteří projevují zájem a promluvte k nim po každé přednášce. Několik slov promluvených v soukromí vykoná často více dobrého, než celé kázání. Ptejte se, jak posluchači chápali to, o čem jste mluvili, zda jim poselství bylo jasné. Laskavostí a zdvořilostí projeďte, že o ně máte skutečný zájem a dbáte o jejich duše. Mnozí byli vedeni k domněnku, že jako lid nevěříme v obrácení. Když je zveme ke Kristu, srdce budou obměkčena a předsudky padnou.

Biblické hodiny

Kde je to jen možné, po každé důležité přednášce by měla následovat biblická hodina. Zde mohou být zopakovány některé body, mohou se klást otázky a utvrdit správné myšlenky. Více času by mělo být věnováno trpělivému vzdělávání lidu, poskytování příležitosti vyjádřit vlastní myšlenky. Lidé potřebují poučení, příklad za příkladem, radu za radou.

Měla by se ustanovit zvláštní shromáždění pro zájemce o zvěstovanou pravdu, kteří potřebují poučení. Do těchto shromáždění by se měli pozvat lidé a všichni, věřící i nevěřící, by měli příležitost promluvit o svých těžkostech, ^{6T 69} neboť je budou mít. Ve všech kázáních a ve všech biblických hodinách by lidé měli vidět, že v každém bodě víry a učení, které obhajujeme, podáváme jasné: Takto praví Pán.

Tímto způsobem vyučoval Kristus. Mluvil-li k lidu, lid se také ptal na význam toho, co řekl. Pokorným duším, hledajícím světlo, pohotově vysvětlil svá slova. Kristus však nepodporoval kriticismus nebo uštěpačnou všetečnost a neměli bychom to ani my podporovat. Když se lidé snaží vyprovokovat diskusi o sporných bodech učení, řekněte jim, že shromáždění nebylo konáno za tím účelem.

Zodpovíte-li jednu otázku, přesvědčete se, zda ji posluchači pokládají a uznávají za zodpovězenou. Nezanedbejte žádnou otázku, čímž byste jim naznačili nutnost ptát se znovu. Postupujte opatrně krok za krokem a poznáte, kolik jste získali.

V takových shromážděních se mohou ti, kteří pochopili význam poselství ptát, což jen osvětlí body pravdy. Někteří to snad nedovedou. Když někdo klade otázky, které mají zmást mysl a zasít pochybnosti, měli bychom jim poradit, aby se otázek zdrželi. Musíme se naučit, kdy mluvit a kdy mlčet, naučit se rozšiřovat símě víry, šířit světlo, ne temnotu.

Slovo v pravý čas

Modlitebná mysl dovede promluvit slovo v pravý čas k těm, kdo přicházejí do okruhu jejího vlivu, neboť Bůh jí dává moudrost, již mohou sloužit Pánu Ježíši. „*Když vejde moudrost v srdce tvé a umění duši tvé se zalíbí. Prozřetelnost ostráhati bude tebe a opatrnost zachová tě.*” (Př. 2,10-11) Moudře otevřete svá ústa a na vašem jazyku bude zákon laskavosti. ^{6T 70}

Jestliže ti, kdo tvrdí, že jsou křesťané, budou zachovávat Slovo Kristovo, pak všichni ti, kteří s nimi přicházejí do styku uznají, že s Ježíšem bývali a učili se u Něho. Budou představovat Krista a věčné věci budou předmětem jejich uvažování. Přiblíží se jim věčné skutečnosti. Budou zodpovědnými strážci svých bratří, neboť ví, že se za ně musí zodpovídat. To má větší význam, než si mnozí myslí. To znamená jít a hledat ztracené ovce.

Peněžní sbírka

Nikdo nemá těžit ze stanových shromáždění, kdy lze zasáhnout nejvíce lidí, aby uváděl zvláštní zájmy a zdůrazňoval nutnost prostředků pro různé dobročinné cíle, kterých je tolik. Dílo Boží ve službě slova, šíření pravdy v dalekých zemích, veliký zájem a výchovné odvětví

v nových polích, zřizování sanatorií vedle díla evangelijní služby, to jsou cíle, které by měly být předloženy lidu na našich stanových shromážděních.

Výsledky díla táborových shromáždění

Naše stanová shromáždění mají splnit veliké dílo. Pán obzvlášť žehnal ta shromáždění, která byla nazvána svatými shromážděními. Na tato shromáždění přišly tisíce lidí, mnozí pouze ze zvědavosti, aby viděli a slyšeli některé nové věci. Když však slyšeli poselství pravdy a přišli do styku s těmi, kteří jí věří, mnozí byli osloveni. Vidí, že tento lid není tím, zač ho pokládali. Padají předsudky, odpor a lhostejnost a s upřímným zájmem naslouchají promluvenému slovu.

Pán má své zástupce ve všech církvích. Tito lidé nedostali zvláštní zkušební pravdy^{6T 71} pro poslední dny za okolností, které by přesvědčily srdce a mysl, a proto zadržením světla nepřetrhli své spojení s Bohem. Jsou mnozí, kteří věrně kráčeli ve světle, které osvětlovalo jejich stezku. Oni hladovějí po větším poznání cest a skutků Božích. Na celém světě jsou muži a ženy, kteří toužebně vyhlížejí k nebi. Duše toužící po světle, milosti a Duchu svatém, vysílají modlitby, slzy a úpěnlivé prosby k nebi. Mnozí jsou přímo na prahu království, čekají jen, aby byli obráceni.

Když jsou tyto biblické pravdy ve své prostotě předkládány duším jako Kristova naučení, ony rozeznávají toto světlo a těší se z něho. Jejich zmatky mizí před světlem pravdy jako rosa před denním sluncem. Jejich chápání biblické pravdy je umocněno a dostává se jim Božího vedení v Kristu, ukazujícího jim hloubku, šířku a výšku Božského duchovního tajemství, jaké dříve nepoznali a které nemůže být vysvětleno, ale pouze zpříkaldněno charakterem podobným Kristu.

Mnozí, kteří nepatří do žádné církve a kteří se zdánlivě naprosto nezajímají o Boží přikázání, nejsou ve svém srdci tak lhostejní, jak vypadají. I ti největší náboženští protivníci mají chvíle, kdy se v nich ozývá touha po něčem, co nemají. V každém městě a městečku jsou celé zástupy těch, jež se nezúčastňují žádné bohoslužby. Mnozí z nich jsou přitaheni na stanová shromáždění. Přichází mnoho otroků hříchů, bezmocné oběti zlých návyků. Mnoho z nich se přesvědčí a obrátí se, když se chopí vírou Božího zaslíbení o odpuštění svých hříchů, pouta zvyku se zlomí, opustí své hříšné choutky, stávají se svobodnými v Kristu Ježíši a těší se ve svobodě synů Božích. Toto je dílo, které se má konat ve všech našich stanových shromážděních. Takto budou získány tisíce lidí pro Krista.

6T 72

Po stanovém shromáždění

Stanovými shromážděními ve velkých městech se naskytne tisícům lidí příležitost slyšet pozvání k hostině. „*Pojďte, neboť je již připraveno všechno.*“ (Lk 14,17) Po probuzení zájmu lidu bychom neměli tato shromáždění zkracovat, poskládat stany a naznačit, že shromáždění skončilo. Právě v době, kdy jsou stovky lidí zaujati, může být vykonán nejlepší úsek díla věrným a opravdovým úsilím. Shromáždění by proto mělo být zařízeno tak, aby byl veřejný zájem udržen.

Po jednom takovém shromáždění se uvažovalo o jeho pokračování. Vyprávěla jsem bratřím, co se mi zdálo. Zdálo se mi, že jsem viděla částečně dohotovenou stavbu. Dělníci posbírali své náčiní a hodlali nechat dílo nedokončeno. Prosila jsem je však, aby to uvážili. Stavba není dokončena, řekla jsem, vraťte se a doved'te ji pod střechem. Pak se vrátili a pokračovali ve stanovém shromáždění. Díky tomu někteří přijali pravdu.

Z rozsáhlého úsilí v táborových a stanových shromážděních nemuselo být tak mnoho ztraceno. Nemuseli bychom Mistrovi přinést jen tak málo snopků. Na těch místech, kde prapor přítomné pravdy nebyl nikdy zdvižen, bude nyní více duší obráceno v důsledku určité práce, než kdykoliv předtím. Pro každého, jehož ruce se zdají být oslabeny a ztrácí svou víru, mám slovo: „Chopte se pevněji praporu.“ Víra říká: „Jděte vpřed.“ Nesmíte ochabnout a být znechuceni.^{6T 73} Kdo jde ustavičně vpřed, toho víra nijak neslábne.

Po stanovém shromáždění může být někdy těžké zajistit si hlavní řečníky na několik týdnů, aby byl posílen probuzený zájem. Udržet v pronájmu pozemek a dostatečný počet rodinných stanů kvůli vzhledu táborového shromáždění může být velice nákladné. Lze to provést i tak, že několik rodin zůstane na pozemku pomáhat kazatelům a biblickým pracovníkům při návštěvách a biblických hodinách u těch, kteří přicházejí do shromáždění. Pomáhají při navštěvování lidí v jejich domovech, vypráví jim o požehnání přijatém na shromáždění a zvou je tam. Není pochyb o tom, že bude těžké opatřit si dostatečný počet pracovníků, kteří by úspěšně pokračovali v díle. Avšak výsledky vyváží tuto námahu. Jedině takovým opravdovým a energickým úsilím se stala některá naše táborová shromáždění nástrojem vybudování účinných sborů. A jedině takovým opravdovým úsilím třetí andělské poselství musí být šířeno mezi lidem v našich městech.

Někdy táborové shromáždění navštěvuje velký počet řečníků po několik dnů a právě, když je zájem lidu plně probuzen, téměř všichni spěchají do jiného shromáždění a nechávají dva tři řečníky zápasit proti depresivní náladě rozebírání a skládání rodinných stanů. Mnohem lépe by bylo, kdyby shromáždění pokračovalo ještě déle, kdyby z každého sboru přišli lidé ochotni zůstat ještě o měsíc déle, pomohli ve shromážděních a učili se, jak účinně pracovat. Pak by do svých domácích sborů mohli přinést hodnotnou zkušenost. Mnohem lepší by bylo, kdyby někteří řečníci, kteří probudili zájem lidu, když bylo ve shromáždění nejvíce posluchačů, zůstali a pokračovali v díle dalším organizovaným, neúnavným úsilím.^{6T 74} Vést shromáždění takovým způsobem by si vyžadovalo, aby jich bylo několik současně a to by nedovolilo, aby několik málo lidí navštěvovalo všechna shromáždění. Musíme však pamatovat, že dílo má být dokonáno „*ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.*“ (Zach 4,6)

Dílo by nemělo skončit, když skončilo stanové shromáždění. Lidé se dozvěděli mnoho nového a neobvyklého. Ti, kteří jsou přesvědčeni a touží přijmout pravdu, budou muset čelit rozhodnému a rafinovanému protivenství. Duchovní přátelé a známí vynaloží všechno úsilí, aby udusili símě pravdy zaseté do srdce. Nesmíme dovolit, aby símě bylo takto zničeno. Nesmíme dovolit, aby zahynulo pro nedostatek vláhy.

Změny oslabují vliv shromáždění. Pokračujte v těchto shromážděních kdekoliv je to jen možné. Když se však zdá, že je třeba odejít, měly by být tyto velké stany přemístěny na výhodnější místo a ve shromážděních by se mělo pokračovat. Měla by se zřídit misie. Najděte si vhodné místo a několik pracovníků by se mělo spojit a vytvořit misijní rodinu. Měl by ji vést muž a jeho žena, schopní a posvěcení lidé, jejichž vliv celé dílo usměrní.

Ke sledování zájmu po stanovém shromáždění jsou zapotřebí různí pracovníci a tyto příležitosti by měly být pro pracovníky výchovnou školou. Mladí pracovníci by měli spolupracovat se zkušenými, kteří se s nimi budou modlit a trpělivě je poučovat. Posvěcené ženy by se měly zapojit do biblické práce dům od domu. Někteří pracovníci by měli působit jako kolportéři, prodávat naši literaturu a darovat ji uvážlivě těm, kteří si ji nemohou koupit.

Někteří pracovníci by měli navštěvovat náboženské shromáždění jiných církví,^{6T 75} když se k tomu naskytne příležitost. Když bylo Ježíšovi dvanáct let, šel do školy kněží a rabínů v chrámě a kladl jim otázky. V této chrámové škole se denně vyučovalo, podobně jako v našich biblických hodinách. Ježíš kladl otázky jako učitel, avšak jeho otázky byly novou problematikou pro učené zákoníky, o níž museli přemýšlet. Podobné dílo lze konat i dnes.

Uvážliví mladí lidé by měli být vybídnuti navštívit shromáždění Sdružení křesťanské mládeže (Young Men`s Christian Assotiation) ne kvůli sporům, nýbrž zkoumat Písmo s nimi a klást užitečné otázky.

Kdyby práce těchto různých odvětví byla vážně a statečně vykonána po skončení všech našich táborových shromáždění, bylo by mnohem více lidí získáno jako ovoce rozsetého sítě na těchto shromážděních.

Pracovníci by se měli seznámit s lidem a přečíst jim převzácná slova Kristova. Vyzvedněte před nimi Ježíše ukřižovaného a ti, kteří naslouchali varovnému poselství kazatelů ve stanu a byli přesvědčeni, brzy přijdou a budou žádat další poučení. Pak je čas vyložit jim důvody naší víry se vši laskavostí a bázní, ne s otrockým strachem, nýbrž s opatrnou bázní, abychom nemluvili nemoudře. Předložte pravdu v celé její kráse, prostě a upřímně, jako pokrm v čas příhodný a každému určitý díl.

Toto dílo si od vás vyžaduje bdělou péči o duše ve vědomí, že za ně musíte vydat počet. Kristova něha musí ovládnout pracovníkovo srdce. Máte-li lásku k lidem, projevíte o ně něžnou péči. Budete-li se pokorně, opravdově, celým srdcem modlit za ty, které navštívíte, ve vašem díle bude zjevná vůně Kristovy lásky. Ten, který dal svůj život za život světa, ^{6T 76} bude spolupracovat s nesobeckým pracovníkem, působit na lidské srdce.

Dílo evangelisty

Poučování z Písma, modlitba v rodinách, to je dílo evangelisty a má být provázeno kázáním. Jestliže na to zapomeneme, kázání samo bude velkou měrou bez úspěchu. Těsněji se přiblížte k lidem v osobním úsilí. Učte je, že láska Boží musí proniknout do svatyně soukromého života.

Nepřivlastňujte si žádnou slávu. Nekonejte dílo s rozdělenou myslí, ve snaze sloužit současně sobě i Bohu. Ztraťte ze zřetele vlastní já. Vaše slova necht' usměrňují unavené a obtížené k rozhodnutí přinést všechna břemena k Ježíši. Pracujte tak, jako byste viděli toho, který vám je po pravici, ochotný dát svůj úspěch a všemohoucí moc v každé potřebě. Pán je vašim Rádcem, vašim Průvodcem, Vůdcem vašeho spasení. Jde před vámi, vítězí a zvítězí.

Na cestách a mezi ploty

Kristus přikázal svému lidu: „*Vyjdi na cesty a mezi ploty a přinut' vejít, ať se naplní dům můj.*” (Luk 14,23)

Na cestách máme zvěstovat jako první pozvání k hostině evangelia. Musí být zvěstováno těm, kteří se domnívají, že jsou na výšinách křesťanské zkušenosti - členům různých církví. „*Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.*” (Zj. 2,7) V těchto církvích jsou praví i nepraví členové. Nutno také pracovat v zájmu těch, kteří opustili svou první lásku, kteří ztratili svou první horlivost a zájem o duchovní věci. Varovné poselství musíme přinést také vyznávajícím křesťanům, ^{6T 77} kteří přestoupili Boží zákon. I jim je třeba oznámit tuto zvěst.

Pán praví: „*Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, kterýž má sedm duchů Božích a sedm těch hvězd. Znam skutky tvé, že máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý. Budiž bedlivý a utvrzuj jiné umírající. Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem. Pomni tedy, co jsi přijal a slyšel a ostříhej a čiň pokání. Pakli bdíti nebudeš, přijdu na tebe jako zloděj a nezvíš, v kterou hodinu na tebe přijdu.*” (Zj. 3,1-3)

Varování pro poslední církev musí být zvěstováno také všem, kteří se hlásí ke křesťanství. Laodicejské poselství musí jít ke všem církvím jako ostrý dvojsečný meč. „*Znam skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó, kdybys byl studený anebo horký. A tak že jsi*

vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhnu tě z úst svých. Neboť pravíš: Bohatý jsem, zbohatl jsem, a ničeho nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý. Radím, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý a roucho bílé, abys oblečen byl, a neukazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl. Já kteréžkoli miluji, kárám a trestám; rozhorli se tedy, a čiň pokání.” (Zj. 3,1-19) Naším dílem je zvěstovat toto poselství. Vynakládáme všechno úsilí, aby církev byla varována?

Jisté dílo musíme vykonat také pro kazatele ostatních církví. Bůh chce, aby byli zachráněni. Oni, tak jako my mohou dosáhnout nesmrtelnosti jedině skrze víru a poslušnost. Musíme pro ně pracovat se vši opravdovostí, aby ji mohli obdržet. Bůh chce, aby měli podíl v Jeho zvláštním díle pro tento čas. ^{6T 78} Chce, aby byli mezi těmi, kteří rozdělují jeho domu pokrm v čas příhodný. Proč by neměli být do tohoto díla zapojeni?

Naši kazatelé by se měli snažit přiblížit se ke kazatelům jiných denominací. Modlete se za tyto lidi a s těmi, za něž se Kristus přimlouvá. Spočívá na nich vážná zodpovědnost. Jako Kristovi poslové bychom měli projevit hluboký, opravdový zájem o tyto pastýře stáda.

Tato výzva má být rozhlášena „*na cestách*“ všem, kdo mají aktivní účast ve světovém díle, učitelům a vůdcům lidu. Ti, kteří nesou těžké zodpovědnosti za nevěrný život, jako jsou lékaři, učitelé a soudcové, veřejní úředníci a hospodáři, by měli dostat jasné, určité poselství. „*Neboť co prospěje člověku, kdyby všecken svět získal a své duši škodu učinil? Aneb co může dát člověk výměnou za duši svou?*” (Mk 8,36-37)

Mluvíme a píšeme mnoho o zanedbaných chudých. Neměli bychom také věnovat pozornost zanedbaným bohatým? Mnozí se na tuto třídu dívají jako na beznadějnou a jen málokdo se snaží o to, aby otevřel oči těch, kteří jsou zaslepeni a mámeni satanovou mocí a kteří ztratili ze zřetele věčnost. Tisíce zámožných lidí odešlo do svých hrobů bez varování, protože byli souzeni podle zjevu a pokládáni za beznadějně případy. Bylo mi ukázáno, že při vši zdánlivé lhostejnosti většina z této třídy má obtíženou duši. Tisíce bohatých lidí hladoví po duchovním pokrmu. Mnozí ve veřejném životě cítí, že potřebují něco, co nemají. Jen někteří z nich chodí do kostela, neboť vidí, že z toho nemají žádný užitek. Zvěst, kterou slyší, se nedotýká jejich duše. Nevynaložíme žádné osobní úsilí na jejich záchranu?

Snad se někdo zeptá: Nemohl bych se k nim dostat pomocí našich publikací? K mnohým si skutečně nelze takto sjednat přístup. ^{6T 79} Tito lidé potřebují osobní přístup. Mají zahynout bez zvláštního varování? Ve staré době tomu tak nebylo. Boží služebníci byli posláni k vysoce postaveným lidem a měli jim říci, že mohou najít pokoj a odpočinek jedině v Pánu Ježíši Kristu.

Nebeský Majestát přišel na náš svět zachránit ztracené, padlé lidstvo. Své snahy nevynakládal jen v zájmu vyvržených, nýbrž zajímal se také o vysoce postavené. Důmyslně pracoval, aby si sjednal přístup k lidem z vyšších tříd, kteří nepoznali Boha a nezachovávali Jeho přikázání.

Po Kristově nanebevstoupení se konalo totéž dílo. Jsem velice dojata, když čtu, jaký zájem projevil Spasitel o Kornelia. Kornelius byl vysoce postaveným člověkem, velitelem římské armády. Přísně se však přidržel světa, které dostal. Pán mu poslal zvláštní poselství z nebe a jiná poselství dostal Petr, aby ho navštívil a přinesl mu světlo. Mělo by to být velikým povzbuzením pro nás, v naší práci, abychom přemýšleli o soucitné a něžné lásce Boží k těm, kteří hledají a prosí o světlo.

Mnozí mi byli představeni jako Kornelius, lidé, jež Bůh chce připojit ke své církvi. Jejich sympatie jsou na straně lidu, zachovávajícího Boží přikázání. Pevně jsou však drženy pouty světa. Nemají mravní odvahu postavit se k poníženým. Měli bychom vynaložit mimořádné úsilí o tyto duše, které potřebují zvláštní pomoc, protože nesou zodpovědnost a jsou ve zvláštním pokušení.

Podle světla, které jsem obdržela vidím, že jasné „*Tak praví Pán*” by mělo dnes zaznít lidem vlivným a vysoce postaveným. Oni jsou šafáři, jimž Bůh svěřil důležité hřivny.^{6T 80} Přijmou-li Jeho pozvání, Bůh je použije ve svém díle.

Ve světě jsou lidé, kteří jsou Bohem obdarováni organizačními schopnostmi. Ty jsou právě potřebné při šíření díla v těchto posledních dnech. Potřebujeme lidi, kteří dovedou spravovat ústavy, lidi, kteří dovedou jednat jako vedoucí a vychovatelé na našich konferencích. Bůh vyzývá prozíravé muže, kteří chápou nutné potřeby díla, kteří dovedou jednat jako věrní hospodáři, lidi, kteří budou věrní v zásadách jako skála v každém nebezpečí a krizi, jenž může vzniknout.

Boží dílo dnes potřebuje, stejně jako v minulých letech určité hřivny a Božím úmyslem bylo, aby je mělo. V našich ústavech je tolik sobectví, že Pán nepřivedl ty, kteří by se k dílu měli připojit. Viděl, že by nebyli náležitě uznáni a oceněni.

Bůh volá po opravdových pokorných pracovnících, kteří oznámí pravdu vyšším třídám. Ke Kristu nelze přitahovat bohaté, svět milující a svět uctívající duše náhodným, příležitostným způsobem. Muži a ženy proniknutí misijním duchem, ti, kteří nezklamou a kteří se nedají znechutit, musí vynaložit osobní úsilí.

Měli bychom mít modlitební shromáždění, prosit Pána, aby otevřel cestu pravdě do satanových pevností, aby byly rozptýleny stíny, které vrhl na cestu těch, jež chce svěst a zničit. Máme ujištění: „*Mnoho zmůže modlitba spravedlivého opravdová.*”

Modlete se za lidi, pro které pracujete, představte je církvi jako předmět jejich modliteb. Právě to členové církve potřebují, aby odvrátili svou mysl od svých malicherných těžkostí,^{6T 81} aby pocítili velikou starost a osobní zájem o duši, která jde do záhuby. Vyhledejte další a ještě další lidi a denně očekávejte pomoc od Pána Boha. Všechno mu předkládejte ve vážné modlitbě a pracujte podle Božské moudrosti. Budete-li to konat, Bůh vám dá svatého Ducha, který přesvědčí a obrátí duši.

Někteří jsou obzvláště vhodní k práci mezi vyššími třídami. Ti by měli vyhledávat Pána denně a měli by studovat, jak přistoupit k těmto lidem a nemít s nimi jen náhodnou známost, ale přistoupit k nim s osobním úsilím a živou vírou, s projevem hluboké lásky k jejich duši a skutečným zájmem o to, aby poznali pravdu, jaká je v Božím Slově.

Aby získali tyto třídy, sami věřící musí být živými dopisy, „*které znají a čtou všichni lidé*” (2Kor 3,2). Vznešený, ušlechtilý charakter pravdy nepředstavujeme v takové plnosti, jak bychom měli. Jsme v nebezpečí, že budeme úzkoprsí a sobečtí. Vždy bychom na to měli pamatovat s bázní a třesením, abychom nepadli.

Ať ti, jenž pracují v zájmu vyšších tříd, si počínají s opravdovou důstojností, ať mají na paměti, že andělé jsou jejich průvodci. Pokladnu své mysli i srdce ať mají vždy plnou „*Psáno jest*”. Pamatuje si tato převzácná Kristova slova. Měli bychom si jich vážit více než zlata a stříbra.

Neměli bychom zakrývat skutečnost, že jsme adventisty sedmého dne. Pravdu můžeme potupit, nebude-li naše jednání v souladu s čitými zásadami; nikdy se však nemusíme stydět za pravdu. Kdykoliv máte příležitost, vyznejte svou víru. Kdykoliv se vás někdo zeptá, vydejte mu počet z naděje, která je ve vás se vši pokorou a bázní.

Jenom ustavičné uvědomování si vzácné Kristovy smírčí oběti za nás, uschopňuje nás ukázat jiným na Beránka Božího,^{6T 82} který snímá hříchy světa. Musíme být představiteli toho, jakou účinnost má Kristova krev, která shladila naše vlastní hříchy. Jenom takto můžeme mít přístup k vyšším třídám. V tomto díle se setkáme s mnohým znechucením. Zažijeme mnohou, srdce svírající zkušenost. Kristus řekl, že je snadnější, aby velbloud prošel uchem jehly, než bohatý člověk do nebeského království. U Boha je však všechno možné. On

může a chce pomocí lidí působit na mysl bohatých lidí, jejichž život byl soustředěn na získávání peněz.

Nebeský vesmír dlouho čekal na spolupráci s lidmi v tomto díle, které opomenuli a zanedbali. Mnozí, kteří se pustili do tohoto pracovního odvětví se ho vzdali znechucení. Ale kdyby vydrželi, měli by velký úspěch. Bůh požehná ty, kteří toto dílo věrně konají. Kristova spravedlnost je bude předcházet a sláva Boží doprovázet.

Při obrácení se budou dít skutečné zázraky, které dnes nevidíme. Největší lidé nejsou mimo moc divy konajícího Boha. Jestliže ti, kteří pracují s Ním budou lidmi příležitosti, konajícími svou povinnost statečně a věrně, Bůh obrátí lidi na zodpovědných místech, lidi rozumné a vlivné! Mocí Ducha Božího mnozí přijmou Božské zásady. S pohledem na Ježíše, na Jeho laskavost, sebezapírání a sebeobětování se soběstačný, bohatý člověk uvidí v protikladu jako ztroskotaný, ubohý, slepý a nahý a bude tak nepatrný sám před sebou, že dá přednost Kristu a uchopí věčný život.

Obrácen k pravdě se stane nástrojem v Boží ruce a bude šířit světlo. ^{6T 83} Obzvláště bude nést na srdci odpovědnost za jiné duše této zanedbané třídy. Uvědomí si, že zvěst evangelia mu byla svěřena pro ty, pro něž byl svět vším. Čas i peníze budou zasvěceny Bohu, prostředky budou přineseny do Jeho pokladny, vědomosti i vliv budou obráceny k pravdě a církev dostane novou sílu a moc.

oooo

Kristus poučuje své posly, aby šli také na cesty a mezi ploty, k chudým a poníženým země. Mnozí z nich nechápou, co musí dělat, aby byli spaseni. Jsou ponořeni v hříchu. Mnozí jsou zarmoucení. Tísň je nemoc každého druhu, tělesná i duševní. Touží po útěše ve svém trápení a satan je pokouší, aby ho hledali v rozkoších a radovánkách, jenž vedou ke zkáze a smrti. Utrácejí své prostředky za to, co není chlebem a namáhají se pro to, co neuspokojuje. Tyto duše nesmíme obcházet.

Při obhajování Božích přikázání a nápravě mezery, která byla učiněna v Jeho zákoně, máme mít také soucit k trpícímu lidstvu. Máme projevit svrchovanou lásku k Bohu, máme vyvýšit jeho památku, která byla pošlapána nesvatými nohama a při tomto díle máme projevit milosrdenství, štědrost a nejjemnější soucit k trpícím hříšným.

Na každém místě, kde je zvěstována pravda, by mělo být vynaloženo hned od začátku opravdové úsilí, kázat evangelium chudým a uzdravovat nemocné. Věrně vykonané dílo přivede do církve mnoho duší, jež mají být zachráněny.

Ti, kteří pracují dům od domu, najdou příležitost ke službě v mnohé oblasti. Měli by se modlit za nemocné a vykonat vše co mohou, aby jim ulehčili utrpení. ^{6T 84} Měli by pracovat mezi chudými a utlačenými, měli by se modlit za bezmocné, kteří nemají sílu vůle všemožně zachraňovat ty, v jejichž srdci je probuzený zájem. K mnohým se přiblížíme jen nesobeckým sebeobětavým skutkem. Musíme jim nejdříve pomoci v jejich tělesných potřebách. Když uvidí důkaz naší nesobecké lásky, snadněji uvěří v lásku Kristovu.

Zdravotní misionáři jsou nejlépe připraveni pro toto dílo, avšak i jiní by se k nim měli přidat. Ačkoliv nejsou zvláště vychováni a vyučeni v ošetřovatelské službě, mohou se naučit od svých spolupracovníků těm nejlepším pracovním metodám.

Prázdné mluvení, pokrytectví a sebevyvyšování je velice rozšířeno. To však nikdy nezíská duše pro Krista. Čistá posvěcená láska, taková láska, jíž se vyznačovalo Kristovo dílo, je jako posvátná vůně. Jako Mariina rozbitá nádoba s mastí naplňuje celý dům vůní. Výřečnost, poznání pravdy, vzácné hřivny protkané láskou, všechno to jsou vzácné dary. Avšak ani nejskvělejší schopnosti a nadání samy nemohou nahradit lásku. Tato láska se musí projevit u dobrých pracovníků.

Láska k Bohu a k těm, pro které Kristus zemřel, vykoná dílo, které ztěží můžeme pochopit. Ti, jež tuto lásku nepěstují a nerozhajňují, nemohou být úspěšnými misionáři.

oooo

Nechť všichni, kteří se rozhodují pro Krista, jsou odděleni k dílu pro záchranu jiných, kteří jsou mrtví ve vinách a hříších. Kdekoliv byla pravda zvěstována a lid byl probuzen a obrácen, mají se věřící okamžitě spojit a konat službu lásky. Kdekoliv byla biblická pravda zvěstována, mělo by být započato dílo praktického náboženství. Kdekoliv byl zřízen sbor, je třeba konat misijní dílo pro bezmocné a trpící.

Péče o chudé mezi námi

Dostali jsme příkaz: „*Čiňte dobře všechněm, nejvíce pak domácím víry.*” (Gal 6,10) Ve své dobročinné službě bychom měli zvláštní pomoc věnovat těm, kteří byli zvěstovanou pravdou přesvědčeni a obráceni. Musíme pečovat o ty, kteří mají mravní odvahu přijmout pravdu, kteří ztrácejí v důsledku toho své postavení a odmítli práci, z níž živili své rodiny. Měli bychom dělat taková opatření, abychom pomohli poctivým chudým lidem a opatřili zaměstnání těm, kteří milují Boha a zachovávají Jeho přikázání. Neměli by zůstat bez pomoci a cítit, že jsou nuceni buď v sobotu pracovat nebo hladovět. Ti, kteří se rozhodli pro Pána, mají vidět v adventistech sedmého dne srdečné, sebezapíravé, sebeobětavé lidi, kteří radostně a ochotně slouží svým nuzným spolubratřím. A právě o této třídě obzvláště mluví Pán, když říká: „*chudé vypověděné abys uvedl do domu.*” (Iz 58,7)

Církevní úředníci a pracovníci

V nových sborech bychom měli pečlivě vybírat své úředníky. Měli by to být skutečně obrácení muži a ženy. Volit bychom měli ty, kteří jsou nejlépe připraveni poučovat a sloužit slovem i skutkem. V každé oblasti je třeba mnoho vykonat.

Nikdy nedovolte, aby tento zájem ochabl. Hledejte způsoby, které přinesou hluboký a živý zájem do nových sborů. Všichni členové církve by si měli uvědomit osobní zodpovědnost.^{6T 86} Všichni by měli pracovat ze všech sil, aby posílili církve a udělali shromáždění tak živá, že lidé zvenku budou přivedeni a zaujati. Všichni by to měli pokládat za hřích ztratit zájem, když máme takové svaté a vznešené pravdy z Božího slova opětovně zvěstovat. Zdůrazněte všem nutnost křtu Duchem svatým, posvěcení členů církve, aby byli živými, rostoucími a ovoce přinášejícími stromy v Boží zahradě.

Bůh volá sebezapíravé, sebeobětavé pracovníky. Ti, kteří obětují Bohem daný čas k získávání duší, cestování za dušemi a péči o ně s vědomím, že se za ně musí zodpovídat, získají bohatou zkušenost. Při šíření převrácených pravd Božího slova jiným bude jejich vlastní srdce otevřeno pro vstup tohoto Slova. Vyučovat je bude ten veliký Učitel.

Kristus otevřel pramen pro hříšný, trpící svět a zvěst Boží milosti o tom zní: „Pojďte, všechno je připraveno, pojdte a pijte.” Můžete čerpat z vody života zadarmo. A ten, kdo slyší necht' řekne: Přijď. A kdo chce, necht' přijde. Necht' každá duše, ženy i muži zvěstují toto poselství. Dílo bude šířeno do rozsáhlých míst země. Naplní se Písmo: „*V ten den Hospodin vyvede studnice uprostřed roviny, obrátí poušť v jezero vod, a zemi vyprahlou v prameny vod.*“ „*I budete vážiti vody s radostí ze studnic toho spasení.*” (Iz 41,18; 43,19-20; 12,3.)

6T 87

Méně kázání, více vyučování

Na našich stanových shromážděních bychom neměli všechno bříme kázání a výkladu Písma vložit na jednoho nebo dva pracovníky. Někdy se dosáhne větší úspěch tím, že se

veliké shromáždění rozdělí do skupin. Učitel pravdy se tak může dostat do bližšího styku, než ve velikém shromáždění.

V našich stanových shromážděních bývá mnohem více kázání, než by mělo být. Toto je poněkud únavné pro kazatele a v důsledku toho je opomíjeno mnohé, co si vyžaduje pozornost. Mnoho nepatrných věcí, které otevírají dveře vážným zlům se přechází bez povšimnutí. Kazatel je připravován o tělesnou sílu a olupován o čas, který potřebuje pro uvažování a modlitbu, aby udržel vlastní duši v lásce Boží. A když je tolik přednášek jedna po druhé, lidé nemají čas strávit to, co slyší. Mysl je poněkud zmatena a přednášky jim připadají nudné a únavné.

Měli bychom méně kázat a více poučovat. Jsou lidé, kteří chtějí více určitého světla, než se jim dostane z poselství kázání. Někteří zase potřebují více času než jiní na to, aby pochopili zvěstované body. Kdyby pravda byla trochu jasněji zvěstována, rozuměli by jí a rozhodli by se pro ni a to by bylo jako hřebík upevněný na jistém místě.

Bylo mi ukázáno, že naše stanová shromáždění mají posílit zájem a úspěch. Viděla jsem, že čím víc se blížíme ke konci, na těchto shromážděních bude méně kázání a více biblického studování. Budou zde malé skupinky po celém tábořišti s Biblí v ruce při volném studiu Písma pod vedením různých jednotlivců.^{6T 88}

Této metodě Kristus učil své učedníky. Když se veliké zástupy shromáždily kolem Spasitele, poučil učedníky i celý zástup. Po kázání pak učedníci šli mezi lid a připomínali jim Kristova slova. Posluchači si často nesprávně vykládali Kristova slova a učedníci jim měli připomenout, co říká Písmo a co jim Kristus kázal.

Pokoří-li se člověk, který si uvědomuje, že je Bohem povolán být kazatelem a bude-li se učit od Krista, stane se skutečným učitelem. Co ve svých stanových shromážděních potřebujeme, jsou Duchem svatým oživení kazatelé. Musí méně kázat a více poučovat lid o praktickém náboženství. Musí být proniknuti skutečností, že Kristus je spasením každému věřícímu. „*Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.*” (Jan 3,16) Služebník evangelia má veliká témata, o nichž může přemýšlet. Kristus řekl: „*Kdož věří ve mne, má život věčný.*“ (Jan 6,47)

Jsou-li ústa služebníka dotčena uhlem z oltáře, vyvýší Ježíše jako jedinou naději hříšníka. Když je srdce mluvícího posvěceno pravdou, jeho slova budou živou skutečností jak pro něho, tak i pro jiné. Ti, kteří ho poslouchají, budou vědět, že měl obecnost s Bohem a že se k Němu přiblížil ve vroucí působivé modlitbě. Obdržel Ducha svatého a jeho duše byla zasažena živým nebeským ohněm, takže dovede rozsuzovat duchovní věci. Bude mu dána moc podvracet satanovy pevnosti. Jeho svědectví o Boží lásce zasáhne srdce a mnozí se budou ptát: „*Co mám činit, abych byl spasen ?*”

6T 89

Kazatelské ústavy

„Jděte do celého světa, kažte evangelium všemu stvoření.” To je Spasitelův příkaz pracovníkům evangelia. Tato jasná směrnice však byla zanedbána. Ačkoliv světlo ustavičně zářilo, lidé byli povoláni ze všech polí, aby strávili týdny navštěvováním školy pro kazatele. Byla doba, kdy to bylo nutné, protože náš lid odporoval dílu Božímu tím, že odmítal vírou přijmout světlo spravedlnosti Kristovy. To měli přijmout a šířit celým srdcem, hlasem a perem, neboť pouze to bylo zárukou jejich úspěchu. Měli pracovat pod vedením Ducha svatého a přinášet světlo jiným.

oooo

Vydržování tolika Biblickým ústavů pro náš lid není moudré. Cíl je dobrý, čeká nás však naléhavější úkol, který je třeba vykonávat pro rozmach světla pravdy v zemi, kam ještě neproniklo. Pracovníci pečující o duchovní potřeby těch, kteří již pravdu poznali, jsou zdržováni a nemohou pomáhat těm, kteří ji neznají. Tím, že se každý rok věnovalo mnoho času kazatelským institucím, se zanedbala pole, která se bělají ke žni. Duše v duchovní slepotě, plné předsudků ze strany těch, kteří falešně představují pravdu, zůstaly bez výstrahy. Ó, ta lhostejnost, z níž budou obviněni i jednotlivci, organizace i církve v onen den, kdy každý člověk bude souzen podle skutků vykonaných v těle. Pak bude zjeveno, do jaké míry byla zanedbána zodpovědnost šíření díla v dalekých zemích.

Navštěvování tolika ústavů nepřineslo ^{6T 90} větší užitek ani samotným pracovníkům. Talent se nejlépe rozvíjí tam, kde je nejvíce používán. Kazatelé odvolaní ze svých polí k návštěvě institutů nejsou tak dobře připraveni pro dílo, jako kdyby se sami odevzdali posvěcené práci v prázdných polích, kde má být prapor pravdy vyzdvižen. Kdyby studovali Boží slovo s učenlivým duchem a s modlitební bdělostí a tak bděle i pracovali, Boží andělé by otvírali jejich vnímání, aby postřehli pravdu v celé její kráse.

Přijatá pravda má být udělena těm, kdo jsou v temnotě bez Boha a bez naděje ve světě. V takové práci se pracovník setká s duševně rozrušenými lidmi a Bůh velice požehná své služebníky, budou-li od Něho očekávat moudrost. Duch svatý zmocní všechny, kteří prosí o chléb života, aby ho odevzdali svým bližním.

Místo toho, abychom vydržovali ústavy pro výchovu ke kazatelské práci, mělo být těmto kazatelům dovoleno pracovat v místech, kde byla stanová shromáždění. Nasycení chlebem života, zázrakem Božího milosrdenství, ať pracují a sytí jiné.

Veliké sumy peněz na vydržování kazatelských ústavů by přinesly mnohem větší užitek, kdybychom je použili na vydržování kazatelů ve skutečné práci v misijních polích.

V kazatelské službě jsou muži víry a modlitby, muži, kteří mohou říci: „*Což bylo od počátku, což jsme slyšeli, co jsme očima svýma viděli a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly o slovo života Což jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám.*” (1Jan 1,1-3) Tito lidé mají poučovat jiné. Pracovníci ať se vzdělávají ve spolupráci se zkušenými muži.

6T 91

Křest

Význam ustanovení

Ustanovení křtu a večeře Páně jsou dva mohutné pilíře, jeden u vchodu a jeden uvnitř církve. Těmto ustanovením vtiskl Kristus jméno pravého Boha.

Kristus ustanovil křest jako znamení vstupu do jeho duchovního království. Učinil jej trvalou podmínkou, kterou musí vyplnit všichni, kteří se nacházejí pod autoritou Otce, Syna a Ducha svatého a chtějí by být uznáni. Dříve než člověk může, najde v církvi svůj domov, dříve, než překročí práh duchovního království Božího má dostat pečeť Božského jména: „*Hospodin spravedlnost naše.*” (Jer 23,6)

Křest je nejslavnostnější zřeknutí se světa. Kdo je pokřtěn v trojí jméno Otce, Syna a Ducha svatého, veřejně prohlašuje na počátku svého křesťanského života, že opustil satanovu službu a stal se členem královské rodiny, dítkem nebeského Krále. Uposlechl rozkazu: „*A protože vyjděte z prostředku jejich a oddělte se, praví Pán, a nečistého se nedotýkejte.*” Na nich se splnilo zaslíbení: „*A budu vám za otce a vy mi budete za syny a dcery, praví Pán všemohoucí.*” (2Kor 6,17-18)

Ucházející se o křest potřebují důkladnější přípravu. Potřebují poctivější poučení, než se jim obvykle dostává. Zásady křesťanského života se musí objasnit těm, ^{6T 92} kteří teprve nedávno došli k pravdě. Nikdo se nemůže spoléhat na vyznání víry, jako důkaz toho, že má spasitelné spojení s Kristem. Nemáme jen říkat: „věřím“, nýbrž pravdu prakticky prožívat. Ve shodě našich slov, našeho chování a našich srdcí s vůlí Boží dokazujeme své spojení s Ním. Vždycky, když se někdo odřekne hříchu, jenž je přestoupení zákona, bude jeho život uveden ve shodu se zákonem a k úplné poslušnosti. To je práce Ducha svatého. Když se světlo Slova pečlivě studuje, tu hlasy svědomí a úsilí Ducha v srdci vyvolávají pravou lásku ke Kristu, který se vydal jako dokonalá oběť, aby vykoupil celého člověka s tělem, duší a duchem. Láska se projevuje v poslušnosti. Mezní čára mezi těmi, kteří milují Boha a zachovávají jeho nařízení, bude jasná a zřetelná.

Věrní křesťanští muži a ženy by se měli neustále snažit přivést duši, která se již přesvědčila o hříchu, ke správnému poznání spravedlnosti v Kristu Ježíši. Jestliže se někteří oddali touze po sobeckém sebeuspokojování tak, že ona vládne v jejich životě, pak si mají věřící všimnout takovýchto duší tak, jako těch, které se musí zodpovídat. Nesmí zanedbávat věrné, jemné a láskyplné poučení, jež je pro novokřtěnce tak významné, aby se nekonala polovičatá práce. Nejprvnější zkušenost by měla být správnou zkušeností.

Satan chce zabránit tomu, aby člověk poznal, že je nutné oddat se úplně Bohu. Neodevzdá-li se člověk, nevyhýbá-li se hříchu, pak se žádosti a vášně snaží člověka ovládat a pokušení působí ve svědomí zmatek tak, že nenastane pravé obrácení. Kdyby si všichni byli vědomi boje, jenž musí každý vybojovat se satanovými pomocníky, kteří se snaží svádět, ^{6T 93} zlákat a oklamat, pak by se vynaložilo pilnější úsilí s lidmi mladými ve víře.

Zůstanou-li ale tyto duše ponechány samy sobě, budou často pokoušeny a pokušení nepostřehnou. Ať vědí, že mají právo vyprosít si dobrou radu. Ať vyhledávají společnost těch, kteří jim mohou pomoci. Když se spojí s věrnými, kteří Boha milují a bojí se Ho, obdrží sílu.

Naše společenství s takovými lidmi by mělo být duchovní a povzbudivé. Pán si všímá bojů každého slabého, pochybujícího a zápasícího. On chce pomoci všem, kteří se na Něho obrátí. Oni uvidí před sebou otevřené nebe a na žebříku, po jehož stupních se pokouší vystupovat, uvidí Boží anděly sestupující a vystupující.

Dílo rodičů. Rodiče, jejichž děti chtějí být pokřtěny, mají jistou povinnost. Předně musí sami sebe zkoušet, za druhé dávat svým dětem poučení ve víře. Křest je velmi svatým a důležitým ustanovením a měli bychom důkladně pochopit jeho význam. Křest znamená lítost nad hříchy a vstup do nového života v Kristu Ježíši. Křest by se neměl uspěchaně vnucovat. Rodiče a děti, uvažujte moudře o této záležitosti. Svolením ke křtu svých dětí rodiče slavnostně slibují, že budou věrnými poručníky těchto dětí a povedou je při utváření charakteru. Slibují, že budou tyto beránky stáda střežit se zvláštní oddaností, aby nezneuctili víru, kterou vyznávají.

Náboženské poučení by se mělo dětem udílet od nejranějšího mládí. Toto poučení nemá odsuzovat, ale má se podávat radostně a pokojně. Matky musí být neustále na pozoru, aby pokušení nezaskočilo děti v nepoznané podobě. ^{6T 94} Moudrým a příjemným poučením mají rodiče chránit své děti. Jako nejlepší přátelé těch nezkušených, by jim měli pomáhat v úsilí, aby zvítězily, neboť vítězství pro ně znamená všechno. Musí jim být jasné, že jejich vlastní milé děti, které se snaží správně jednat, jsou mladší členové Boží rodiny a měli by se horlivě snažit pomáhat jim jít přímou cestou po královské cestě poslušnosti. S milující horlivostí by je měli denně poučovat, co to znamená být dětmi Božími a Bohu odevzdat svou vůli. Učte je, že poslouchat Boha zahrnuje poslouchat také rodiče. To musí být úsilím každého dne, ba hodiny. Rodiče, dbejte na to, bděte a modlete se a učíte své děti svými společníky.

Přišla-li nejšťastnější chvíle jejich života, milují-li z celého srdce Ježíše a chtějí-li být pokřtěny, pak s nimi jedněte s důvěrou. Než budou pokřtěny, ptejte se jich, jestli je jejich nejpřednějším životním cílem pracovat pro Pána. Pak jim řekněte, jak mají začít. Právě ta první poučení znamenají tak mnoho. Učte je prostě a jednoduše, jak mají konat svou první službu Bohu. Udělejte jim práci lehce pochopitelnou. Vysvětlete, co znamená odevzdat své vlastní já Pánu, jednat právě tak, jak to Jeho slovo požaduje a po poradě s křesťanskými rodiči.

Když po věrném úsilí spokojeně zjistíte, že vaše děti chápou význam obrácení a křtu a jsou opravdu obráceny, pak mohou být pokřtěny. Ale opakují, připravte se napřed sami, abyste jednali jako věrní pastýři, kteří vedou jejich nezkušené nohy na úzkou cestu poslušnosti. Bůh musí působit na rodiče, aby svým dětem dávali pravý příklad lásky, zdvořilosti, křesťanské pokory a úplné odevzdanosti svého já Kristu.^{6T 95} Svolíte-li ke křtu svých dětí a pak jim dovolíte dělat co se jim zlíbí a nepocitujete povinnost udržet jejich nohu na rovné cestě, jste tedy odpovědní za to, když ztratí víru, odvahu a zalíbení v pravdě.

Dílo kazatele. Dospělí kandidáti na křest by měli svou povinnost lépe chápat než mladší. Sborový kazatel má povinnost pečovat o tyto duše. Libují si ve falešných mravech a zvycích? Je povinností zvláště kazatele se s nimi scházet. Dávejte jim biblické hodiny, mluvejte, modlete se s nimi a objasněte jim, co Pán od vás žádá. Přečtěte jim, co praví Písmo o obrácení. Ukažte, jak se projevuje ovoce obrácení a důkaz, že milují Boha. Ukažte jim, že pravé obrácení vyžaduje změnu srdce, myšlenek a úmyslů. Špatné návyky mají zanechat. Hříchy pomluv, žárlivosti a neposlušnosti musí odložit. Každému zlému povahovému rysu musí vyhlásit boj. Teprve pak může věřící uvědoměle vztáhnout na sebe zaslíbení: „*Proste a dáno bude vám.*” (Mt 7,7)

Zkoušení křtěnců

Zkoušku učenictví těch, kteří se hlásí ke křtu, nebereme tak přísně, jak by tomu mělo být. Mělo by být jasné, zda jen prostě přijímají jméno adventistů sedmého dne, nebo se skutečně staví na Boží stranu, zda vyšli ze světa a oddělili se od něho a ničeho nečistého se nedotýkají. Před křtem by se měly důkladně prozkoumat zkušenosti křtěnců. Toto dotazování by nemělo být chladné a zdrženlivé, ale přátelské, jemné s poukazem nově obráceným na Beránka Božího, který snímá hříchy světa.^{6T 96} Požadavky evangelia musí křtenci brát vážně.

Obzvláště důležité je, aby nově obrácení na víru byli poučeni o oděvu. S nově obrácenými zacházejme věrně. Projevuje se v jejich oblékání ješitnost? Chovají pýchu ve svém srdci? Modloslužba oblékání je mravní nemocí. Ta nesmí být přenesena do nového života. Ve většině případů přijetí evangelijních požadavků povede k rozhodné změně v oblékání.

Neměli bychom být nedbale oděni. Pro Krista, jehož jsme svědky, bychom se měli snažit, aby náš vzhled vypadal co nejlépe. Pro službu ve stánku Bůh podrobně vyznačil každou jednotlivost v oděvu těch, kteří před Ním sloužili. Jsme poučeni, že zvláště dbá na oděv těch, kteří Mu slouží. Velmi přesné byly pokyny o Áronově šatu, neboť jeho roucho mělo symbolický význam. Oděv Kristových následovníků má být také symbolem. Ve všech věcech máme být Jeho představitelé. Náš zevnějšek by se měl stále vyznačovat upraveností, skromností a čistotou. Slovo Boží však nedoporučuje žádné změny oděvů pouze z důvodů módy, abychom mohli vypadat jako svět. Křesťané nemají ozdobovat svou osobu nákladnou nádherou, nebo drahými šperky.

Na slova Písma svatého, které mluví o oděvu, by se mělo pečlivě dbát. Musíme porozumět tomu, čeho si Pán při odívání cení. Všichni, kteří vážně dychtí po milosti Kristově,

budou dbát na vzácná slova poučení, daná Bohem. I způsob našeho oděvu bude vyjadřovat pravdu evangelia.

Všichni, kteří studují život Kristův a jednají podle Jeho naučení, stanou se podobnými Kristu. Jejich vliv bude takový jaký byl Jeho.^{6T 97} Jejich charakter bude bezvadný. Kráčejí-li cestou pokorné poslušnosti a konají-li vůli Boží, působí vlivem, jež mluví pro pokrok díla Božího a pro jeho čistotu. Prostřednictvím těchto důkladně obrácených duší se má světu vydávat svědectví o posvěcující moci pravdy na lidský charakter.

Poznání Boha a Ježíše Krista, jež se projevuje v povaze, znamená povznesení se nad všechno, co se cení na zemi nebo v nebi. Ono je nejvyšší výchovou a klíčem k branám Božího města. Božím úmyslem je, aby všichni, kteří křtem přijímají Krista, toto poznání měli. A je povinností služebníků Božích objasnit křtěncům milost vznešeného povolání v Kristu Ježíši.

Obřad křtu

Jestli je to možné, vykonejte křest v čistém jezeře nebo v tekoucím proudu. Provádějte tento obřad se vši vážností a slavnostností. Při takové bohoslužbě jsou vždy přítomni Boží andělé.

Ten, kdo tento obřad vykonává, by se měl snažit, aby křest působil slavnostním, posvěcujícím vlivem na všechny přítomné. Každý církevní obřad by se měl konat tak, aby působil povznášejícím vlivem. Nic by se nemělo dělat obyčejným způsobem, nebo na úrovni všedních věcí. Naše sbory se musí vychovávat k větší vážnosti a úctě ke svatým bohoslužbám. Způsobem, jakým kazatelé vedou tyto bohoslužby, vychovávají a vzdělávají lid. Zdánlivě malé úkony, jež cvičí a učí duši kázni pro věčnost, mají dalekosáhlé následky pro povznesení a posvěcení sboru.

Každý sbor by si měl opatřit křestní roucha pro křtěnce. To by se nemělo považovat^{6T 98} za zbytečné vydání prostředků, neboť to náleží k věcem, jichž je třeba uposlechnout jako výslovného příkazu: „*Všecko slušně a podle řádu ať se děje.*” (1Kor 14,10)

Není dobré, když si křestní šaty půjčuje jeden sbor od druhého. Je-li jich zapotřebí, často se nemohou najít, snad si někdo křestní šat vypůjčil a nevrátil. Každý sbor má mít svá vlastní křestní roucha. Učiňme sbírku na tento účel. Když celý sbor přispěje, nebude to těžkým břemenem.

Křestní šaty by měly být ušity z pevné látky, nějaké tmavé barvy, kterou by voda nepoškodila a dole by měly být zatíženy. Mají to být vkusné, slušné šaty, jež jsou šity podle uznaného vzoru. Neměly by se ozdobovat, skládat v záhyby nebo vypasovat. Takové nákladné zhotovení není na místě. Když křtěnci mají smysl pro význam křtu, nebudou pociťovat touhu po osobní okrase. Avšak nemělo by se také použít nic, co je nevzhledné a nevhodné, neboť by to bylo urážkou Boha. Všechno, co souvisí s posvátným výkonem křtu by mělo být co nejdokonaleji připraveno.

Po křtu

Slib, který při křtu na sebe bereme, obsahuje mnohé. Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého jsme byli podobně pohřbeni jako Kristus a podle Jeho zmrtvýchvstání vzkříšeni. Nyní máme vést nový život. Náš život má být spojen s Kristem. Napříště má věřící myslet na to, že patří Bohu, Kristu a Duchu svatému. Všechno světské uvažování se má podřídít tomuto novému spojení. Veřejně prohlásil, že již nechce žít v pýše a v hříšné povolnosti. Od nynějška již nemá žít nedbale, lhostejně a pohodlně, neboť uzavřel smlouvu s Bohem a odumřel světu. Má žít pro Pána a použít všechny své schopnosti pro Něho a stále myslet na to, že nese Boží

pečet', že je členem Kristova království a má podíl na Božské povaze. Má Bohu odevzdat všechno, čím je a co má a používat všechny dary ke cti Jeho jména.

Závazky, jež jsou učiněny při křtu jsou oboustranné. Jestli se na tom podílí jako poslušní lidé, mají také právo se modlit: „*Nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli!*” (1Král 18,36) Skutečnost, že jsi byl pokřtěn ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého, je ujištěním, že se jejich pomoci dožaduješ. Pán vyslyší a odpoví na modlitby svých upřímných následovníků, kteří nesou jho Kristovo a v Jeho škole se učí tichosti a pokoře. „*Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. O vrchní věci pečujte, ne o zemské. Neboť zemřeli jste a život váš skryt je s Kristem v Bohu.*” (Kol 3,1-3)

„*Protož oblect se jako vyvolení Boží, svatí a milí, v milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost. Snášejíce jeden druhého a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak číňte i vy. Nad to pak nade všechno oblect se v lásku, která je svazek dokonalosti. A pokoj Boží ať vládne v srdcích vašich k němuž i povolání jste v jedno tělo a buďte vděční... A všechno číňte ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze něho.*” (Kol 3,12-17)

6T 100

Budování modliteben

Je-li probuzen zájem v některém velkém nebo menším městě, měli bychom ho udržet. Místo důkladně opracovat, dokud skromná modlitebna nebude stát jako znamení, památník Boha soboty, světlo uprostřed mravní temnoty. Tyto památníky mají stát na mnoha místech jako svědkové pravdy. Bůh ve svém milosrdenství počítá s tím, že poslové evangelia půjdou do všech zemí, jazyků a národů, dokud prapor pravdy nebude vztyčen ve všech koutech obydleného světa.

ooo

Kdekoliv vznikne nějaká skupinka věřících, měla by se postavit modlitebna. Pracovníci by neměli odcházet z místa, aniž by se o ni postarali.

Na mnoha místech zvěstované poselství lidé přijali, žijí však v tísnivé situaci, takže mohou vykonat jen málo pro to, aby si opatřili takové vymoženosti, které by charakterizovaly dílo. To častokrát brání jeho rozšíření. Když se lidé zajímají o pravdu, jsou osloveni kazateli jiných sborů a tato slova se zvučně odrážejí od členů církve. „Tato společnost nemá žádnou modlitebnu a vy nemáte žádné místo pro shromáždění. Jste malou společností, ubohou a nevzdělanou. V krátké době kazatelé odejdou, pak zájem poklesne. Pak se vzdáte všech těchto nových názorů, které jste přijali.”

Můžeme předpokládat, že to nebude mocným pokušením pro ty, kteří vidí důvody své víry a Duchem Božím jsou přesvědčeni o přítomné pravdě? Často je třeba opakovat, že z malého počátku mohou vyrůst veliké zájmy. Projevíme-li moudrost, posvěcený úsudek ^{6T 101} a rozumné vedení při budování království našeho Vykupitele, pak vykonáme vše, co je v naší moci, abychom ujistili lid o stálosti našeho díla. Skromné modlitebny budou postaveny tam, kde si noví členové mohou najít své bohoslužebné místo podle volby vlastního svědomí.

ooo

Kdekoliv je to možné, ať jsou naše církevní budovy Pánu odevzdány bez dluhů. Členové nově založeného sboru by se měli vzchopit a budovat. Pod usměrněním kazatele vedeného radou svých spolupracovníků, by měli noví členové pracovat vlastníma rukama a říct si: „Potřebujeme shromažďovací místo a musíme ho mít.” Bůh vyzývá svůj lid, aby vynaložil ochotné, sjednocené úsilí v jeho díle. Ať je to uděláno a brzy budeme slyšet hlas díkůvzdání: „Vizte, co učinil Hospodin.”

Ovšem jsou případy, kdy si mladý sbor na sebe nemůže vzít celou tíhu budování modlitebny. V těchto případech ať jim pomohou bratři z jiných sborů. V některých případech může být lepší vypůjčit si nějaké peníze, než nebudovat. Má-li někdo peníze a dá-li co může a zapůjčí peníze, ať už bez úroků nebo při nízkém úroku, bude správné použít tyto prostředky, dokud nebudou zaplacený. Opakuji však: „Je-li to možné, modlitebny by měly být posvěceny bez dluhů.”

V našich sborech bychom neměli pronajímat lavice. Bohatí nemají být upřednostňováni před chudými. Nedělejme žádné rozdíly. „*Všichni vy bratří jste.*”

Žádná z našich staveb by neměla usilovat o okázalost, neboť to nepomůže pokroku díla. Naše hospodaření by mělo svědčit o našich zásadách. ^{6T 102} Měli bychom použít vhodné pracovní metody. Všechno bychom měli konat pevně pro časnost i pro věčnost.

oooo

Byl mi ukázán lehkotěžný způsob, s jakým se některé sbory zadlužily a zůstávají zadluženy. Trvalý dluh v některých případech tíží Boží příbytek. Nutno platit stále úroky. To není nutné a nemělo by to být. Věnujeme-li pro Mistra onu moudrost, takt a horlivost, kterou vyžaduje Pán, vše se změní. Dluhy přestanou. Bůh žádá oběti od těch, kteří je mohou přinést a dokonce i chudí členové mohou přispět svou skromnou hřivnou. Sebezapření uschopní všechny, aby něco vykonali. Staří i mladí, rodiče i děti mají projevit svou víru svými skutky. Nutnost každého vykonat svůj podíl, by měla být co nejdůkladněji vštípena členům církve. Ať každý vykoná, co může. Když je vůle k dílu, Bůh otevře cestu. On nechce, aby Jeho dílo bylo obtíženo dluhem.

Bůh vyzývá k sebeobětavosti. To přinese nejen finanční, ale i duchovní prosperitu. Sebezapírání a sebeobětování bude dělat divy v pokroku duchovního života církve.

oooo

Bohu se nelíbí, aby naše sbory byly obtíženy dluhy. „*Mé je stříbro a mé je zlato, praví Hospodin zástupů.*” (Ag 2,9) Když je zlato a stříbro použito k sobeckým záměrům, k ukojení ctižádosti nebo pýchy či touhy po jakémkoliv sobeckém zájmu, Bůh je zneuctěn. Když Bohem vyvolený lid ozdobuje své příbytky a Boží prostředky investuje do vlastních zájmů, nechávajíc Jeho dílo živořit, nemůže být požehnán. ^{6T 103}

Stavíte-li Pána na první místo a rozhodnete se, aby Jeho dům již nebyl zneuctěn dluhem, Bůh vám požehná. Každý týden se snažte odložit něco pro tento účel. Něco mimo svých desátků. Mějte pro to zvláštní pokladničku. Vysvětlete svým dětem, že je to pokladnička sebezapírání, do níž odkládáte každou korunu a každý haléř, který není nutný na živobytí. Je to pro Boží dům, aby byl odstraněn zneuctívající dluh z místa bohoslužby. Při této oběti získá každý člen rodiny požehnání.

Bůh čte každou myšlenku. On zaznamenává každý čin. Pán požehná vše, co bude učiněno s upřímným záměrem pro pokrok Jeho díla. Dva haléře, pohár studené vody podané v soucitu a lásce, bude zde účinně působit a přinese odměnu budoucího života.

Zkušební otázkou každého křesťana, kterou si má položit sám sobě je: „Mám v hloubi své duše svrchovanou lásku ke Kristu? Miluji i Jeho příbytek? Miluji Jeho svatyni? Nebude Pán poctěn tím, budu-li především myslet na Jeho posvěcený dům? Je moje láska k Bohu a mému Vykupiteli dostatečně velká, aby mne vedla k sebezapírání? Dovedu říct, když jsem v pokušení povolit radovánkám a sobecké žádosti: „Ne, nic neutratím pro vlastní zájem, když Boží dům je zatížen dluhem?”

Náš Vykupitel žádá mnohem víc, než Mu dáváme. Vlastní já prosazuje svou touhu na první místo. Pán však žádá celé srdce a celou lásku. Nespokojí se s druhým místem. A neměl by Kristus mít naše první a nejvyšší místo? Neměl by vyžadovat projev naší úcty a věrnosti?

Tyto věci tvoří základ našeho vnitřního života v rodinném kruhu i ve sboru. ^{6T 104} Jsou-li srdce, duše, síla, život cele podřízeny Bohu, je-li láska cele věnována Jemu, On pak ovládne celou naši službu. Jsme-li v souladu s Bohem, přemýšlíme především o Jeho cti a slávě. Nikdo není upřednostněn před Ním v našich darech a obětech. Máme smysl pro to, co znamená být spolupracovníkem s Kristem ve svatém díle.

Dům, kde se Bůh setkává se svým lidem, bude drahý a posvěcený každému z Jeho věrných dětí. Nezůstane zatížen dluhem. Připustit to by znamenalo popírat víru. Budete ochotni přinést velikou osobní oběť, jen abyste měli dům bez dluhů, kde se může stýkat Bůh se svým lidem a žehnat mu?

Každý dluh na každé modlitebně může být vyplacen, budou-li členové sboru moudře plánovat a vynaloží-li opravdové, horlivé úsilí zbavit se ho. Kdekoliv byl dluh vyplacen, ať se shromáždění sejde k díkuvzdání, což bude novým vysvěcením příbytku Jeho službě.

oooo

Bůh zkouší víru svého lidu, aby vyzkoušel jeho charakter. Kdo je v tísní ochoten pro Něho přinést oběť, bývá poctěn účastí v Jeho díle. Ti, kdo nejsou ochotni praktikovat sebezapírání, aby mohli uskutečňovat Boží záměry, budou vyzkoušeni, aby jejich jednání bylo i lidem zjeveno tak, jak se jeví Tomu, jenž čte v srdcích.

oooo

Když Pán vidí svůj lid, jak omezuje své zdánlivé potřeby a je sebezapíravý, ne v duchu reptavém a litujícím, jako když Lotova žena opouštěla Sodomu, ale v duchu radostném pro Krista, pak dílo půjde neochvějně vpřed.

6T 105

Dětská shromáždění a církevní školy

Na všech stanových shromážděních bychom měli pro děti a mládež něco podniknout. Měli bychom denně děti shromažďovat do zvláštního dětského prostředí, biblických dětských školek nebo zahrádek, pod vedením kvalifikovaných učitelů. Prostou řečí bychom je měli poučovat z Pisma i přírody. Metody dětské zahrádky a podobenství z přírody budou velkou předností při probuzení jejich zájmu. Na některém z našich stanových shromáždění se dětská shromáždění konala i dvakrát denně. Když je venku hezky, mohli by jít učitelé s dětmi po ranní hodině na procházku a při procházce na pobřeží řeky nebo travnatých polích si lze odpočinout a přitom se stručně poučit z přírody. Při takovém výkladu se děti mohou seznámit s Kristovými podobenstvími. Pravda bude upevněna v jejich mysli jako hřebík na pravém místě.

Cílem naší práce pro děti by neměla být jen výchova a starost o ně, nýbrž usilovat o jejich obrácení. Měli bychom prosit o Boží požehnání na zaseté símě a přesvědčení Ducha svatého uchopí i ty nejmenší. Uplatníme-li víru v Boha, budeme schopni je vést k Beránku Božímu, který snímá hříchy světa.

Je to velice důležité dílo v zájmu mladších členů Boží rodiny. Na těchto shromážděních se i děti, jimž se doma nedostalo křesťanské výchovy, mohou naučit mnohé, co jim velice pomůže. Jsou-li děti vyučeny v prostotě Kristově, přijmou poznání a když se vrátí do svých domovů, budou vynášet z pokladu srdce vzácné naučení.

Mládeži by měla být dána příležitost k poučení z Božího slova. ^{6T 106} Měla by jim být vysvětlena biblická pravda. Ti, kteří mají zkušenost v pravdě, by měli zkoumat Písmo s nimi. To bude jako dobré símě zaseto do země.

Shromáždění pro děti a mládež, která budou správně vedena, budou navštívena mnohými, kteří nejsou z našich řad a to, co se zde naučili, budou opakovat doma. Prostřednictvím dětí lze oslovit i rodiče. Na našich stanových shromážděních v Austrálii byla tato dětská oddělení prostředkem velkého dobra.

Nyní následuje krátká zpráva o vykonaném díle v tomto směru při jednom australském stanovém shromáždění, jak to zaznamenal jeden z jeho účastníků:

„První sobotu byly děti roztrženy do oddělení a skupin a učitelé zahájili svou práci. Na počátku bylo šest dětí v prvním oddělení a asi patnáct v dětské školce. Jakmile se děti od sousedů dověděly o shromáždění, začaly je navštěvovat a každý den přišli do třídy noví jednotlivci. Průměrná denní účast zvenku se pohybovala mezi 80 - 100 dětmi a v neděli jich bylo ještě více. Většina dětí chodila velice pravidelně. Týž duch opravdovosti, pozornosti a pořádku, jaký charakterizoval bohoslužby mezi staršími, se projevoval i mezi dětmi ve shromážděních. Ve třídě i při společně opakovaných úkolech se děti mohly zúčastnit i naslouchat a brzy se tu cítily jako doma, což bylo svědectvím o jejich zájmu.

Každá hodina začínala společným cvičením, po němž následovalo studium ve třídách a na závěr se všichni shromáždili ke stručnému opakování a ke zpěvu. Po zpěvu a modlitbě se opakovalo hlavní heslo a všechny verše k zapamatování, které se naučili dříve,^{6T 107} ať už společně, jednotlivě, nebo obojím způsobem. Krátké, přiléhavé čtení nebo recitaci předneslo jedno, nebo dvě děti, které si to předem ochotně připravily. Děti se učily a recitovaly Abecedu Písma a přitom si každý z nich vybral vlastní písmeno a verš. Doma si vybraly a naučily verš a tato zodpovědnost u nich vyvolala další iniciativu, aby přišly i následujícího dne a pravidelně se scházely.

Pohotové odpovědi při opakování svědčily o tom, že zájem o práci ve třídě byl značný a že mnoho vzácných pravd proniklo do myslí a srdcí dětí. Když se děti vrátily do svých domovů, rodiče byli překvapeni a s radostí poslouchali opakování celé lekce. Mnoho rodičů různými způsoby vyjádřilo svou vděčnost za to, co pro děti bylo uděláno a litovali, že shromáždění musí tak brzy skončit.

Několik učitelů z nedělní školy navštívilo shromáždění a vyznali, jak velice se těšili a jaký užitek měli z vykonané práce. S dětmi přišli někdy i rodiče a zdálo se, že mají takový zájem jako děti. Jiní, nesdílející naše názory, se snažili své děti obléct čistě a dovolili jim přijít. Někteří rodiče poznamenali, že nevědí, co jsme s jejich dětmi dělali, ale jedno je jisté, že děti chtěly jít a nemohli je doma udržet. Některé děti přicházely z daleka a my jsme měli všechny důvody věřit, že mnoho z rozsévaného semene padlo do úrodné půdy.”

oooo

Dobré símě, rozseté v tomto shromáždění by nemělo zahynout pro nedostatek péče. Mnohé rodiče by těšilo, kdyby poučení dané jejich dětem na stanovém shromáždění mohlo pokračovat.^{6T 108} Rádi by své děti dali do školy s týmiž zásadami a způsoby. Je-li zájem rodičů a dětí probuzen, je svatou příležitostí zřídit školu, v níž může pokračovat dílo započaté na stanovém shromáždění.

Pro probuzení věřících a zorganizování sborů by taková škola měla velikou cenu pro šíření a upevnění díla. Pracovníci na nových územích by se neměli domnívat, že mohou volně opustit své pracovní pole, dokud sborům nepřipraví to nejpotřebnější pro jejich blaho. Měli by postavit nejen přiměřenou modlitebnu, ale také zařídit vše potřebné pro vybudování církevní školy.

Tato věc mi byla jasně předložena. Viděla jsem na různých místech nové a nové skupiny věřících a vybudované modlitebny. Tito noví členové ochotně pomáhali a ti, kteří měli prostředky, podpořili jimi dílo. V suterénu sboru jsem viděla místnost pro školu, kde se

děti mohly učit pravdám Božího Slova. Posvěcení učitelé byli vybráni, aby šli do těchto míst. Ve škole nebylo mnoho dětí. Byl to však šťastný začátek.

Při rozmachu díla jsem slyšela zpěv dětí a rodičů:

„Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej. Nebude-li Hospodin ostrážati města, nadarmo bdí strážný.“ (Ž 127,1)

„Chval duše má Hospodina. Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ a žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává. Nedoufejte v knížatech, v synech lidských, v nichž není vysvobození.“ (Ž 146,1-3)

„Chvalte Hospodina stvoření nebeské, chvalte ho na výsostech. Chvalte jej všichni andělé, chvalte jej všichni zástupové jeho. Chvalte jej slunce i měsíc, chvalte jej všechny jasné hvězdy.“ (Ž 148,1-3)

Zřizování sborů, budování modliteben a škol se šířilo z města do města. Na každém místě věřící vynakládali sjednocené, vytrvalé úsilí a Pán pracoval a posiloval své dílo. Něco se konalo pro zveřejnění pravdy.

To je dílo, které se má konat v Americe, Austrálii, v Evropě a všude, kde skupiny lidí přicházejí k pravdě. Probuzené skupiny potřebují bohoslužebné místo. Potřebné jsou školy, kde se dětem může dostat biblické poučení. Učebna je potřebná právě tak, jako modlitebna. Pán má ty, které zapojí do budování škol, připravíme-li jim cestu.

oooo

Tam, kde je málo věřících, by se měly spojit dva nebo tři sbory a vybudovat skromnou stavbu pro církevní školu. Všichni by se měli podělit o výdaje. Je nejvyšší čas, aby světitelé soboty oddělili své děti od světských společností a poskytli jim ty nejlepší učitele, kteří budou pokládat Písmo za základ všeho studia.

6T 110

Dílo střídmosti

Ve svém díle bychom měli věnovat více pozornosti úsilí o střídmost. Každá služba, jež požaduje reformu, zahrnuje také pokání, víru a poslušnost. To znamená povznesení člověka k novému, ušlechtlejšímu životu. Tak má každá pravá reforma své místo ve třetím andělském poselství. Zejména snahy o reformu života vyžadují naši pozornost a podporu. Na našich konferencích bychom měli na tuto práci upozornit a takto ji oživit. Měli bychom lidem podávat zásady pravé střídmosti a žádat je o závazný slib střídmosti. Pečlivá pozornost by se měla věnovat těm, kteří otročí špatným zvykům. Musíme je přivést ke kříži Kristovu.

Na našich stanovách shromážděních by měli spolupracovat lékaři. Měli by to být moudří a prozíraví lidé, měli by si vážit kazatelské služby a nebýt nevěřící. Tito muži jsou strážní zdraví svého lidu a mělo by se jim dostat uznání a úcty. Oni by měli poučovat sbor o nebezpečí nestřídmosti. Tomuto zlu musíme v budoucnosti rozhodně více čelit než v minulosti. Kazatelé a lékaři by měli společně objasňovat zlo nestřídmosti a společně by měli mocně hlásat spasitelné poselství, aby byl hřích pranýřován a ukázala se spravedlnost. Kazatelé a lékaři, kteří osobně nevyzývají lid, nedbají na své povinnosti. Nevykonávají svou práci, kterou jim Bůh uložil.

Také v jiných církvích jsou křesťané, kteří hájí zásady střídmosti. Měli bychom se pokusit přiblížit se jim a razit jim dráhu, aby stáli s námi bok po boku. Měli bychom vyzvat velké a slavné muže, aby naše úsilí podporovali, aby se zachránilo, co je ztraceno. ^{6T 111}

Kdybychom podporovali dílo střídmosti tak, jak to začali kolem roku 1870, kdybychom bratrům a sestrám na konferencích ukázali zlo pijáků alkoholu a kdybychom to přednesli ve

spojení s důkazy o brzkém příchodu Pána Ježíše, pak by se lidé zachvěli. Kdybychom ukázali skutečnou horlivost, odpovídající důležitosti pravdy kterou zastupujeme, mohli bychom být nápomocni zachránit sta, ba tisíce před záhubou.

Teprve věčnost ukáže, co bylo vykonáno v tomto odvětví kazatelského úřadu - jak mnoho duší churavých zoufalstvím, unavených světáctvím a štváním, bylo takto přivedeno k velikému Lékaři, jenž touží, aby zachránil všechny, kteří k němu přicházejí. Kristus je zmrtvýchvstalý Spasitel, jenž nám nabízí spasení.

oooo

Co uděláme, když vidíme lidi, kteří jdou tam, kde se čepuje tekutý jed, který ničí jejich rozum? Co učinit, abychom je vysvobodili, když zpozorujeme, jak jsou jejich duše ohroženy? Naše práce pro pokoušené a padlé bude jen tehdy skutečně úspěšná, když Kristova milost znovu zformuje charakter a člověk bude přiveden do živého spojení s pravým Bohem. To je účel každého pravého úsilí o střídmost. Jsme vyzýváni, abychom pracovali s větším úsilím, než je úsilí lidské, abychom pracovali v moci Ježíše Krista. Ten, který se pokořil a přijal lidskou přirozenost je Ten, jenž nám ukazuje, jak musíme bojovat. Kristus vložil své dílo do našich rukou a my máme s Bohem zápasit, úpěnlivě dnem i nocí, pokorně Ho prosit o tu neviditelnou moc. Když se skrze Ježíše Krista pravým způsobem uchopíme Boha, bude nám pomoheno vybojovat vítězství.

6T 112

Vyučování zdravotní reformy názornými lekcemi

Veliká shromáždění našeho lidu jsou skvělou ilustrací zásad zdravotní reformy. Před několika lety se na těchto shromážděních mnoho mluvilo o zdravotní reformě a užitku vegetariánské stravy, současně se však podávala masitá jídla ve stanových jídelnách a prodávaly se různé nezdravé potraviny. Víra bez skutků je mrtvá a poučení o zdravotní reformě zapírané životem nepůsobí tím nejhlubším dojmem. Na pozdějších stanových shromážděních vedoucí poučovali příkladem i radou. V táborových jídelnách se nepodávalo žádné maso, ale ovoce, obilniny a hojnost zeleniny. Když se návštěvníci ptají na nedostatek masitých pokrmů, jasně se to zdůvodní, že maso není tím nejzdravějším pokrmem.

Vzhledem k tomu, že se blíží skonání věků, musíme ke zdravotní reformě a křesťanské střídmosti zaujímat stále bližší stanovisko a předkládat ho určitěji a rozhodněji. Ustavičně se musíme snažit poučovat lid nejen slovy, ale hlavně svým životem. Poučení a život spolupůsobí výmluvným vlivem.

Na stanovém shromáždění bychom měli poučovat lid o zdravotních otázkách. Na našich shromážděních v Austrálii jsme denně přednášeli o zdravotních problémech. Vzbudilo to velký zájem. Na pozemku byl stan pro lékaře a ošetřovatelky. Mnozí tu hledali a dostali lékařskou radu zdarma. Tisíce návštěvníků přišlo na přednášky a na konci stanového shromáždění se lid nespokojil jen s tím, co se dověděl. V některých městech, kde se stanové shromáždění konalo, ^{6T 113} požádali občané, aby bylo zřízeno nějaké sanitní oddělení a slíbili spolupráci. V několika městech začalo dílo s dobrými úspěchy. Zdravotní ústav řádně spravován představuje naše dílo v nových polích a není pouze k užitku lidu, nýbrž pracovníci tohoto ústavu mohou být dobrou pomocí evangelistům.

V každém městě kde máme sbor, je nutno zřídit ošetřovnu. V domovech našich členů je jen málo možností najít místo a pomůcky k náležitému ošetření nemocných. Měli bychom opatřit místo, kde bychom ošetřovali běžné případy. Budova může být zcela obyčejná, snad bez půvabu, měla by však být vybavena potřebným zařízením, nutným pro ošetřovnu. Toto

vše pod moudrým vedením může být požehnáním nejen našemu lidu, ale také našim bližním a prostředkem upozornění mnohých na zdravotní zásady.

Je Božím záměrem, aby v každé části našeho světa byly zřízeny zdravotní instituce jako odvětví evangelijního díla. Tyto instituce mají být Jeho nástrojem k dosažení jisté třídy, kterou jinak nelze získat. Nemusí to být velké budovy, měly by však být vybaveny k účinné službě.

Počátky lze učinit v každém známějším místě, kde se stanové shromáždění koná. Začátky mohou být malé, postupně podle okolností dílo vzroste. Spočítejte si všechna vydání, abyste měli jistotu, že vše stačí dobudovat. Pokud možno vyprazdňujte pokladnu co nejméně. Potřebujeme věřící a šetrné lidi, kteří dovedou hospodárně pracovat. Naše ústavy musí být vybudovány i z omezených prostředků. Pro začátek se často dají koupit levné budovy.

6T 114

Ženy jako služebnice evangelia

Dílo, jež bylo započato tím, že jsme si uvědomily svou odpovědnost před Bohem, bylo dílo dobré a potřebné. Dlouho bylo zanedbáváno. Pán chce, abychom na cenu lidské duše stále upozorňovaly ty, kteří její cenu nechápou. Je-li tato práce naznačena prostými, jasnými a určitými směrnicemi, pak můžeme očekávat, že povinnosti v domově budou vykonávány mnohem rozumněji a nebudou zanedbávány.

Dokážeme-li uvnitř sboru zorganizovat skupiny a moudře je poučit o úloze, kterou by měly splnit jako služebnice Kristovy, potom budou mít naše sbory životní sílu, kterou mohly mít již dávno. Potom bude také patřičně oceněna duše, pro jejíž záchranu Kristus zemřel. Naše sestry mají všeobecně příliš mnoho práce se svými rodinami a nedoceněnými starostmi. Tak jsem toužila po tom, abychom mohli vzdělat ženy, které by byly nápomocny našim sestrám, aby procitly ze své znechucenosti a uvědomily si, že mohou něco vykonat pro Pána. Toto přinese sluneční svit do jejich srdce i do života jiných. Bůh bude žehnat všem, kteří se spojí k této velkolepé práci.

Zdá se, že se mnohé mladé, ale i starší sestry lekají náboženských rozhovorů. Neváží si svých příležitosti. Přivírají okna své duše, která by měla být otevřena k nebi a otvírají je k zemi. Kdyby pochopily velikou hodnotu lidské duše, pak by zavřely okna k zemi, jež poskytují přístup světským zábavám, pošetilostem a hříchům a otevřely by okna k nebi, aby viděly duchovní věci. Slovo Boží musí být jejich jistotou, jejich nadějí a jejich pokojem. Pak mohou říci: „Chci přijmout světlo Slunce Spravedlnosti, aby mohlo svítit jiným.“ 6T 115

Nejúspěšnější pracovníci jsou ti, kteří radostně vykonávají dílo služby Bohu v malých věcech. Každý člověk má svou nit vetkat do tkaniny života a tak pomáhat dokončit vzorek.

Kristovo dílo sestávalo z velké části z osobních rozhovorů. Byl ohleduplný, i když měl jediného posluchače. Právě touto jednou duší nabyté porozumění bylo nesené tisícům.

Měli bychom naši mládež vychovávat k tomu, aby jiným mladým pomáhala a v tomto svém úsilí budou získávat zkušenosti, jež je uschopní stát se posvěcenými pracovníky ve větším poli. Tisíce duší možno zasáhnout nejprostším a nejskromnějším způsobem. Nejduchaplnější lidé, kteří jsou považováni za nejnadanější muže a ženy světa a jako takoví ctěni, jsou často osvěženi prostými slovy, jež pocházejí ze srdce toho, kdo miluje Boha a kdo může o oné lásce tak přirozeně mluvit, jako světští lidé mluví o věcech, o nichž přemýšlí a jimiž se živí. Často mají dobře promyšlená a připravená slova nepatrný vliv, ale pravá, upřímná slova dítky Božího pronesena ve vši prostotě, otvírají dveře k srdcím, která byla dlouho zavřena.

Všude kolem sebe můžeme slyšet ustarané nářky smutného světa. Stín hříchu na nás padá a my musíme být ochotni ke každému dobrému skutku a slovu. Víme, že máme přítomnost Ježíše. Jemný vliv jeho svatého Ducha nás učí, vede naše myšlenky a podněcuje nás, abychom mluvili slova, jež stezku jiných činí utěšenou a jasnou. Kdybychom mohli mluvit s našimi sestrami a místo: „jdi“, je přiměli, aby jednaly tak, jak bychom jednali my, aby cítily, jak my bychom chtěli cítit, pak by hodnota lidské duše byla stále více ceněna. Jsme žáky, abychom se mohli stát učiteli.^{6T 116} Tato myšlenka musí být vštípena do mysli každému členu církve.

Plně uznáváme církevní organizaci; ta nám ale nemůže předepsat přesnou metodu, podle níž bychom měli pracovat, protože ke všem lidem se nedostaneme stejným způsobem. Nesmíme trpět, aby služebník Boží byl něčím zdržován od svých bližních. Věřící jako jednotlivci by měl usilovat o záchranu jednotlivého hříšníka. Každý člověk má udržovat světlo a nechat je svítit; a tak nebeský olej teče zlatou nálevkou do těchto lamp, když „já“ je vylito z nádoby a nádoba je připravena přijmout svatý olej k docela určitému účelu. Více světla bude takovou lampou padat na stezku poutníka, nežli velkým počtem pochodní, jež jsou postaveny jen pro okázalost. Osobní zasvěcení a posvěcení dobudou pro Boha lepší výsledky, nežli lesk působící třeba největším dojmem.

Učte naše sestry, aby jejich každodenní otázkou bylo: „Pane, co chceš, abych činila dnes?“ Každá posvěcená nádoba bude denně přijímat posvěcený olej, aby přetékal do jiných nádob.

oooo

Žijeme-li na tomto světě cele pro Krista, pak je to život každodenní odevzdanosti. Kristus očekává dobrovolnou službu. Každá duše je pro Něho klenotem. Kdybychom našim sestrám doporučili dobro, jež by mohly konat skrze Krista, pak bychom uviděli dokončení velikého díla. Kdybychom probudili jejich mysl a srdce, vybojovali bychom jejich práci veliká vítězství. Vlastní já však musí zůstat skryto. Místo toho se musí zjevit Kristus jako hlavní činitel. Musí zde být vzájemné přijímání a výdej. To nás vzájemně váže jako spolupracovníky Boží. V tom je životní úkol křesťana. Kdo ztratí svůj život, nalezne jej.^{6T 117}

Schopnost přijímat svatý olej z těchto dvou oliv se rozmnoží, když přijímající nechá vytékat ze sebe onen svatý olej ve slovech a skutcích, aby ukojil potřeby jiných duší. To je skvělá, uspokojivá práce - neustále přijímat a ustavičně rozdávat.

Potřebujeme každý den nový přísun oleje. Jak mnohým duším bychom mohli pomoci už tím, že s nimi mluvíme. Celé nebe čeká na potrubí, kterým se může rozvádět svatý olej, aby přinášel jiným radost a požehnání. Nebojím se, že někdo bude konat špatnou práci, bude-li jedno s Kristem. Když Kristus přebývá v nás, budeme pracovat neustále a důkladně, takže naše dílo má stálou hodnotu. Božská plnost požehnání poteče posvěceným pomocníkem, aby se dostala jiným.

oooo

Pán má práci jak pro ženy, tak pro muže. Vykonají dobré dílo pro Boha, když se ve škole Kristově naučí vzácné a důležité tichosti. Nesmějí jméno Kristovo jen nést, musí mít také Jeho Ducha. Mají žít, jak žil On, očišťující svoje duše do všeho, co poskvřňuje. Pak budou moci prospět jiným, když budou představovat Ježíše jako Toho, který na všechno stačí.

oooo

Ženy mohou v přítomné krizi zaujmout své místo v díle a Pán bude jejich prostřednictvím působit. Rozumí-li svým povinnostem a pracují-li pod vlivem Ducha Božího, budou mít právě pro tuto dobu potřebné sebeovládání. Spasitel na tyto obětavé ženy nechá svítit světlo své tváře a to jim propůjčí sílu, která předčí sílu mužů. Ony mohou uvnitř rodiny

konat dílo, jež nemohou konat muži, práci, jež se dotýká vnitřního života. ^{6T 118} Ony mohou získat srdce těch, která nezískají muži. Jejich práce je potřebná!

oooo

Bezprostřední nutnost se setkává s prací těch žen, jež se odevzdaly Pánu a usilují o to, aby pomáhaly potřebným, hříchem ovládnutým lidem. Jde o osobní práci evangelia. Ženy, které přijmou tuto práci, nesou spasitelné poselství do domovů lidí, na cestách a mezi ploty. Čtou a vysvětlují rodinám Slovo, modlí se s nimi, starají se o nemocné a zmírňují jejich pozemské potřeby. Vystavují rodiny a jednotlivé osoby očistnému a proměňujícímu vlivu pravdy. Dokazují, že najdou pokoj a radost, když následují Krista.

oooo

Všichni kdo pracují pro Pána, měli by v sobě spojovat vlastnosti Marty a Marie – ochotu ke službě a upřímnou lásku k pravdě. Vlastní já a sobectví musí zmizet. Bůh vyzývá vážné spolupracovníky, rozumné, srdečné, jemnocitné a věrné zásadám. Volá vytrvalé, usilovné ženy, jež pomíjejí vlastní já a osobní pohodlí, upínají se na Krista, hlásají pravdu, modlí se s lidmi, k nimž mají přístup a pracují pro obrácení duší.

Milé sestry, čím se chceme omlouvat, že jsme nevynaložily co nejvíce času ke studiu Písma, že jsme své myšlenky neučinily obilnicí vzácných věcí, abychom je mohly sdělit těm, kteří touží po pravdě? Ujmou se naše sestry této úlohy? Budou pracovat pro Mistra?

6T 119

Vyučování náboženství v rodině

Kdo přináší světu poslední poselství milosti, by si měl pokládat za svou povinnost poučit rodiče o zbožnosti v rodinném kruhu. Velké reformační hnutí musí začít tím, že otcové a matky budou obeznámeni se zásadami božského zákona. Když objasníme požadavky zákona a přesvědčíme muže a ženy, že poslušnost zákona je jejich povinností, pak bychom jim měli ukázat, že jsou svým rozhodnutím odpovědní nejen za sebe, ale i za své děti. Poukažme jim, že poslušnost slova Božího je jedinou naší ochranou proti zlu, které žene svět do záhuby. Rodiče dávají svým dětem buď příklad poslušnosti, nebo příklad přestoupení. Jejich příklad a jejich učení ve většině případů rozhodne o věčném osudu jejich domova. Děti budou v životě takové, jaké je rodiče vychovali.

Kdybychom rodiče vedli k tomu, aby sledovaly výsledky svého počínání, mohli by poznat, jak svým příkladem utvrzují a rozmnožují buď moc hříchu nebo moc spravedlnosti, jistě by nastala změna. Mnozí by zničili kouzlo tradice a návyku.

Kazatelé by měli toto všechno klást na srdce svým sborům. Zbystřete svědomí rodičů, aby poznali své vážné, dlouho zanedbávané povinnosti. To odstraní ducha farizejství a odporu proti pravdě tak, jak to nemůže způsobit nic jiného. Zbožnost v domově je naší velkou nadějí a bude dobrým předpokladem k obrácení celé rodiny k Boží pravdě.

6T 120

Jak čelit opozici

Naši kazatelé a učitelé mají padlému světu předkládat lásku Boží, proto musí slovo pravdy plynout z něžně cítícího srdce a se všemi bloudícími musí být jednáno s tichostí Kristovou. Jestliže se duše, se kterými pracujete, nedrží pravdy hned, nekářejte je, nekritizujte a nehanobte. Pamatujte na to, že máte zjevovat Krista v jeho tichosti, pokoře a lásce. Musíme počítat s tím, že se setkáme s nevěrou a odporem, pravda s tím musela vždycky bojovat.

Narazíte-li na sebetvrdší opozici, neodsuzujte své oponenty. Možná, že věří jako kdysi Pavel, že konají službu Bohu a proto jim musíme prokazovat trpělivost, tichost a dobrotu.

Nesmíme se dát strhnout pocitem, že musíme snášet těžká břemena a boje, protože zvěstujeme nepopulární pravdy. Myslete na Ježíše, kolik On pro vás vytrpěl a buďte klidní. I když jste uráženi, falešně obžalováni, nežalujte, nereptejte a nedbejte, když se vás zmocní vyčítání a nespokojenost. Jděte přímou cestou „*chování své mezi pohany majíce dobré, aby místo toho, kdež utrhají vám jako zločincům, dobré skutky vaše spatřujíce, velebili Boha v den navštívení.*” (1Pt 2,12)

„*Bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví, neodplacující zlého za zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale raději dobrořečice, věduce, že jste k tomu povoláni, abyste požehnání dědičně obdrželi. Neboť kdo chce milovat život a vidět dny dobré, zkrocuj jazyk svůj od zlého a ústa jeho ať nemluví lsti. Uchyl se od zlého a čiň dobré; hledej pokoje a stihej jej.* ^{6T 121} *Neboť oči Páně na spravedlivé a uši jeho k prosbám jejich, ale zůřivý obličej Páně na ty, kteříž činí zlé věci. A kdo jest, ježto by vám zle učinil, jestliže budete následovníci dobrého? Ale kdybyste pak i trpěli pro spravedlnost, blahoslavení jste. Strachu pak jejich nebojte se, ani se kormuťte, ale Pána Boha svého posvěcujte v srdcích svých. Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás a to s tichostí a s bázní.*” (1Pt 3,8-15)

K bloudícím se chovejte tiše; nebyli jste i vy před krátkým časem v temnotě svých hříchů? Neměli byste kvůli trpělivosti, kterou Kristus měl s vámi, jednat jemně a trpělivě s jinými? Bůh nás mnohokrát napomínal, abychom vůči těm, kteří nám odporovali, prokazovali veliké přátelství, abychom žádnou duši zvráceně neovlivnili.

Náš život musí být s Kristem skryt v Bohu. Musíme Krista osobně znát, jen pak Jej můžeme správně představit světu. Modleme se proto ustavičně: „Pane, nauč mne jednat tak, jak by Ježíš jednal na mém místě.” Ať jsme kdekoliv, musíme vyzařovat světlo v dobrých skutečích k oslavení Božímu. To je veliké, vysoké povolání našeho života.

oooo

Pán si nepřeje, aby jeho dítky zatracovaly každou nepravost, i kdyby bylo takové odsouzení oprávněné. Chce, abychom činili něco lepšího, než metali výtky proti našim odpůrcům, které je jenom odhání od pravdy. Kristus na náš svět nepřišel proto, aby postavil dělicí ohrady a lidem neustále vytýkal, že zbloudili. ^{6T 122}

Kdo chce oklamané osvitit, musí se k nim přiblížit a působit na ně v lásce. Musí se stát středem svatého vlivu.

Při obhajování pravdy musíme i s nejzatrpklejším odpůrcem jednat ohleduplně a pozorně. Někteří nebudou souhlasit s naším úsilím a pozvání evangelia si nebudou vážit. Ti pak, s nimiž jsme jednali tak, jako by překročili hranici Boží milosti, budou získáni pro Krista. Nejposlednější dílo ve velikém boji bude osvícení těch, kteří sice světlo a pravdu nezavrhli, avšak byli v půlnoční temnotě a v nevědomosti působili proti pravdě. Proto jednejte s každým jako s upřímným člověkem. Nemluvte nic takového, čím byste v komkoli utvrdili nevěru.

Pokouší-li se někdo zatáhnout Kristovy služebníky do slovní potyčky nebo hádky o politických otázkách nebo jiných věcech, nemají si všímat přemlouvání, ani vyzývání. Podporujte dílo Boží pevně, rozhodně, ale v tichosti Kristově a tak tiše, jak je jen možno. Nesmí být slyšet žádné lidské vychloubání, žádné známky domýšlivosti. Zjevujte, že vás Bůh povolal, abyste zvěstovali svaté pravdy. Každé Slovo, buďte pilní, vážní a horliví.

oooo

Vliv našeho učení by byl desetinásobný, kdybychom byli pečliví ve svých výrazech. Slova, která měla být vůní života k životu, mohou být skrze ducha, který je doprovází, vůní smrti ke smrti. Myslete na to, že když jen jedné duši zavřete dveře svým duchem nebo svými slovy, bude vás brát k odpovědnosti na soudu.

Když poukazujete lidem na *Svědectví*, nepokládejte za svou povinnost jim je vtloukat do hlavy. Při čtení *Svědectví* nevkládejte mezi ně svá slova, ^{6T 123} neboť potom posluchači nemohou rozlišit Slovo Boží od vašich slov. Varujte se učinit Slovo Boží pohoršením. Toužíme, abychom viděli reformu; neporozumíme-li jí, dovolíme zlému duchu příliš často, aby do našeho kalichu nakapal žluče, aby takto jiní zahořkli. Skrze naše nerozvážná slova je mysl drážděna a oni se vzpírají.

Každé kázání, které vyslovíte, každý článek, který napíšete, může být správný, avšak skrze jedinou kapku žluče může být pro posluchače nebo čtenáře jedem. Kvůli jedné kapce jedu mohou být všechna naše dobrá slova přehlížena. Jiný se snad tímto občerství, neboť miluje taková tvrdá slova. Následuje vašeho příkladu a mluví stejným způsobem jako vy. Takto se zlo rozmnožuje.

Chce-li někdo předkládat zásady pravdy, potřebuje svatý olej, který plyne z obou oliv do srdce a rozlévá se ve slovech, jež reformují, ale nepopouzí. Pravda musí být vykládána v lásce, pak dá Ježíš skrze Ducha potřebnou sílu a moc; to je jeho dílo.

oooo

Postavte se do Božího proudu, kde můžete obdržet nebeské povzbuzení, neboť ho můžete mít. Pak ukažte unaveným, obtíženým, zklamaným, zmateným duším na Ježíše, pramen vši duchovní síly. Buďte věrnými muži činu, kteří zjevují ctnosti Toho, jenž vás povolal ze tmy v předivné světlo své. Zvěstujte to perem a hlasem, že Ježíš žije a přimlouvá se za nás.

6T 124

Podobenství o zbloudilé ovci

Podobenství o zbloudilé ovci by mělo být v každém domově vysoko ceněno jako vůdčí myšlenka. Božský pastýř nechává těch devadesát devět a jde na poušť hledat tu jedinou, která se ztratila. Jsou tam houštiny, močály a nebezpečné skalní rokle a pastýř ví, že dobrotivá ruka musí ovci pomoci dostat se z této situace ven. Uslyší-li z dálky její hlas, neleká se žádných obtíží, aby zachránil svou ztracenou ovci. Raduje se, že ji má opět živou. Pevnou, vlídnou rukou rozhrnuje trní, nebo ji vytáhne z bahna, zvedne ji něžně na svá ramena a nese zpět do stáda. Čistý, bezhříšný Vykupitel nese ty hříšné a nečisté.

Nositel hříchu nese zašpiněnou ovci, ale Jeho břímě je tak drahocenné, že jásá radostí a zpívá: „*Neboť jsem našel ovci svou, kteráž jest zahynula.*” (L 14,6) Kéž by každý myslel na to, že takovým způsobem byl i on nesen na ramenou Kristových! Kéž by nikdo nebyl panovačný a nepěstoval samospravedlnost a kritizování, neboť ani jediná ovce by se nikdy nedostala do stáda, kdyby ji pastýř nehledal. Skutečnost, že byla ztracena jediná ovce stačila, aby se probudil soucit Pastýře a aby ji šel hledat.

Tento nepatrný svět byl jevištěm vtělení a utrpení Božího Syna. Kristus nešel k nepadlým světům, nýbrž přišel na naši zemi, která je porušena a poznamenána kletbou. Vyhledka nebyla příznivá, nýbrž znechucující. Avšak „*nebude neochotný,*” ^{6T 125} *ani přísný, dokud soud na zemi nevykoná.*” (Iz 42,4) Máme myslet na velikou radost, kterou projevuje Pastýř, když opět nalezne ztracenou ovci. Volá souseda: „*Spolu radujte se se mnou, neboť jsem našel ovci svou, která byla ztracená.*” Celé nebe se rozléhá radostí. I Otec se podílí na

tomto radostném a jásavém zpěvu nad zachráněnou. Jaká svatá, přenesmírná radost je vyjádřena v tomto podobenství. Této radosti se smíme zúčastnit všichni.

Jestliže máme tento příklad před očima, chceme pracovat společně s Tím, který přišel zachránit to, co bylo ztraceno? Jsme Kristovými spolupracovníky? Dovedeme pro Něho snášet utrpení, oběť a zkoušku? Máme příležitost sloužit k prospěchu mládeže i bloudících. Když vidíš někoho, jehož slova nebo chování ukazují, že stojí daleko od Boha, nekárej ho. Není tvým úkolem odsuzovat ho, nýbrž se k němu přiblížit, abys mu pomohl. Měj před očima Kristovu pokoru, mírnost a skromnost a pracuj se svatým jemnocitem, jak pracoval On sám. *„Toho času, dí Hospodin, budu Bohem všech čeledí Izraelských a oni budou mým lidem. Takto praví Hospodin: Lid z těch pozůstalých po meči našel milost na poušti, když jsem chodil před ním, abych odpočinutí způsobil Izraelovi. Za starodávna se mi ukazoval Hospodin. Avšak milování věčným miluji tě, protože ustavičně činím tobě milosrdenství.”* (Jer 31,1-3)

Máme-li pracovat tak, jak pracoval Kristus, musí být naše já ukřižováno. Je to bolestná smrt; znamená však život, život pro duši. *„Neboť takto dí Ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno je Svatý: Na vysokosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest zkroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce zkroušených.”* (Iz 57,15)

6T 126

Část 3.

Výchova

„Hospodin dává moudrost, z úst jeho umění a opatrnost.” (Př. 2,6)

Potřeba reformy ve výchově

„Tedy vzdělají pustiny starodávni, pouště staré spraví, a obnoví města zpuštěná, pustá po mnohé národy.” „I slouti budeš vzdělavatel zbořeniny, a napravovatel stezek k bydlení.” (Iz 61,4; 58,12) Tato Bohem vnuknutá slova poukazují věřícím přítomné pravdy na práci, která by se měla nyní udělat ve výchově našich dětí a mladých lidí. Když se pro tyto poslední dny začala hlásat pravda v prvním, druhém a třetím andělském poselství, obdrželi jsme návod, jak nově upravit výchovu našich dětí, ale potřebovali jsme mnoho času, abychom pochopili, které změny by to měly být.

Naše dílo je dílo reformační. Je Boží vůlí, aby se kvalitní práci v naší výchově obrátila pozornost lidí na poslední veliké úsilí o záchranu ztracených. Na našich školách nesmí klesnout úroveň výchovy. Musí se neustále zvedat nad stav, kterého dosáhla nyní a nesmí se omezit jen na znalosti a vzdělání. Studium jen podle učebnic nemůže dát žákům potřebnou kázeň a také neskýtá pravou moudrost. Úkolem našich škol je to, aby se staly místem, kde by se mladší členové ^{6T 127} rodiny Boží mohli patřičně vzdělat podle Božích plánů pro růst a rozvoj.

Satan použil lstivých cest, aby své plány a zásady smísil s výchovným systémem, aby takovým způsobem postavil baštu do myslí dětí a mladistvých. Úlohou pravého vychovatele je zmařit úklady zlého. Stojíme ve slavném a svatém svazku s Bohem a máme své děti vychovat pro Něho a nikoliv pro svět. Učit je, aby nepodávaly svou ruku světu, ale milovaly Boha, bály se Ho a zachovávaly jeho příkázání. Měly by žít pod vlivem myšlenky, že byly zformovány dle obrazu Stvořitele a že Kristus je vzor, podle něhož se mají utvářet. Té výchově, která dává znalosti o vykoupení a činí život a povahu podobnými Bohu, bychom

měli věnovat svou nejvážnější pozornost. Láska k Bohu a čistota duše jsou jako zlaté nitky vetkány do života a jsou skutečnými hodnotami. Vysoký cíl, kterého můžeme dosáhnout takovým způsobem, nebyl plně pochopen.

Pro splnění tohoto díla musíme položit širokou základ. Musíme stanovit cíl a výchovu zařídit tak, aby žáci konali vše podle biblických zásad. Na všechno křivé, všechno, co se odchyluje od rovné čáry, se má jasně ukázat a vyhýbat se tomu, neboť to je hřích, který nesmí dále trvat. Je důležité, aby každý učitel miloval a dbal na zdravé zásady a učení, jež jsou světlem, které má svítit na cestu všech žáků.

Třetí andělské poselství na našich školách

V knize Zjevení čteme o zvláštní službě, kterou Bůh chce vykonat svým lidem v posledních dnech. On zjevil svůj zákon a ukázal nám pravdu pro tuto dobu. ^{6T 128} Tato pravda se neustále rozvíjí a Bůh chce, abychom byli moudří, abychom dovedli rozeznávat mezi právem a neprávem, mezi spravedlností a nespravedlností.

Třetí andělské poselství - veliká zkušební pravda pro tuto dobu - má být vyučována ve všech našich ústavách. Bůh chce, aby se jimi vydávalo zvláštní varování aby na svět svítily jasné paprsky světla. Čas je krátký. Nebezpečí posledních dnů na nás doléhají a my bychom měli bdít a modlit se, studovat učení, jež nám bylo dáno z knih Daniele a Zjevení a všimnout si jich.

Když byl Jan vypovězen ze středu těch, které miloval, na osamělý Patmos, Kristus věděl, kde najde svého věrného svědka. Jan řekl: „*Já Jan i bratr váš i spolupracovník v soužení i v království i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově, který se jmenuje Patmos, pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. A byl jsem u vytržení ducha v den Páně i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby.*” (Zj 1,9-10) Den Páně je sedmý den, sobota stvoření. Ten den Bůh požehnal a posvětil, Kristus poslal „skrže anděla svého služebníku svému Janovi” poznání toho, co se brzy musí stát před ukončením světových dějin a chce, abychom tomu věnovali pozornost. Ne nadarmo říká: „*Blahoslavený, kdo čte i ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto a ostrihají toho, což napsáno jest v něm, neboť čas blízko jest.*” (Zj 1,1-3) Takto bychom měli trpělivě vychovávat. Ať je naše naučení přiměřené době, v níž žijeme a ať naše náboženské poučování odpovídá poselství, které sesílá Pán.

Budeme se muset ukázat před vrchností, abychom se zodpovídali za svou věrnost zákonu Božímu a vysvětlili důvody naší víry. Mládež by to měla konečně pochopit. ^{6T 129} Ona má znát věci, které se stanou před ukončením světových dějin a týkají se naší věčné blaženosti. Učitelé a žáci by těmto věcem měli věnovat více pozornosti. Toto poznání by se mělo šířit slovem i písemně. Bude v pravý čas potravou nejen mladým, ale i dospělým lidem.

Žijeme v závěrečných scénách této nebezpečné doby. Pán předvídal, že bude velká nevěra ohledně Jeho příchodu a opětovně ve svém Slově varovně připomínal, že tato událost přijde neočekávaně. Ten velký den přijde jako „*osidlo na všechny, kteříž přebývají na tváři vší země.*” (Luk 21,35) Jsou tu však dvě třídy. Jedné apoštol adresuje tato povzbudivá slova: „*Vy, bratři, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil.*” (1Tes 5,4) Při ženichově příchodu budou někteří připraveni a půjdou s Ním na svatbu. Jak převzácná myšlenka pro ty, kteří bděle očekávají na jeho zjevení. Kristus „*miloval církev a vydal sebe samého za ni, aby ji posvětil a očistil obmytím vody skrže slovo, aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky nebo cokoliv takového, ale aby byla svatá a bez úhony.*” (Ef 5,25-27) Ti, které Bůh miluje, se těší z Jeho přízně, protože jsou mu milí.

Má se ukončit veliké, nádherné dílo – vyvedení ze světa lidu, který má povahu podobnou Kristu a který bude schopný obstát v den Hospodinův. Dokud plujeme v proudu světa, nepotřebujeme ani veslo, ani kormidlo. Teprve když se proti němu vzpíráme, začínají

naše potíže. Satan bude zavádět všemožné bludné učení, aby překroutil pravdu. Práce bude jen těžko pokračovat, neboť od pádu Adamova ^{6T 130} patří hřích k povaze světa. Kristus je však v poli, Duch svatý působí. Boží pomocníci pomáhají lidem vytvářet povahu podle dokonalého vzoru a člověk má pracovat tam, kde Bůh. Budeme jako lid konat toto dílo nám svěřené? Budeme pečlivě dbát na všechno to světlo, které nám bylo dáno, maje ustavičně na zřeteli jediný cíl: připravit žáky pro království Boží? Jestliže jdeme skrze víru vpřed krok za krokem správným směrem, následujeme toho velikého Vůdce, světlo bude zářit po celé naší cestě a okolnosti nám samy odstraní těžkosti. Souhlas Boží vůle dává naději a sloužící andělé budou spolupracovat s námi, přinášet světlo a milost, odvahu a radost.

Proto neztrácejme čas a neprodlévejme u mnohých věcí, jež jsou vedlejší a nemají význam pro přítomné potřeby lidu. Neztrácejme čas oslavováním lidí, kteří neznají pravdu, „*neboť čas blízko jest.*” Nyní nemáme čas na přecpávání lidí učením, které se lidově jmenuje „vyšší vzdělání.” Čas, který není využit k tomu, aby se duše učinila podobnou Kristu, je pro věčnost ztracen. To si ale nemůžeme dovolit, protože každý okamžik má cenu věčnosti. Nyní, kdy začíná velké dílo vyšetřování žijících, nesmíme dovolit neposvěcené ctižádosti, aby uchvátila naše srdce a my bychom zanedbali výchovu, která je potřebná, abychom se mohli potkat s nesnázemi v těchto nebezpečných dnech.

Každopádně se musíme vážně rozhodnout, zda přijmeme znamení šelmy a její obraz, nebo pečeť živého Boha. Co může mít nyní, když jsme na hranici věčného světa, pro nás tak velkou cenu, jako být nalezeni nebeskému Bohu oddaní a věrní? Čeho bychom si měli cenit víc, než Jeho pravdy a zákona? Jakou výchovu mohou obdržet žáci v našich školách, ^{6T 131} která je tak nutná jako poznání toho, „*Co praví Písmo*”?

Víme, že je mnoho škol, na nichž je možné získat vědecké vzdělání, ale my si přejeme ještě něco víc. Vědou pravé výchovy je pravda, jež má být duši tak hluboce vtisknuta, aby se nedala vymazat bludem, kterého je všude hodně. Poselství třetího anděla je pravda, světlo a síla a mělo by být úkolem našich škol, sborů a kazatelů je prezentovat tak, aby správně působilo na srdce. Kdo je vychovatelem, měl by stále více oceňovat význam Boží vůle odhalené v Danielovi a ve Zjevení.

Studium Bible

Velké obtíže, jež pocítujeme v této době, vyžadují neustálou výchovu ve slově Božím. To je přítomná pravda. Po celém světě by měla nastat reforma studia Bible, poněvadž jejího učení je nyní potřeba víc, než kdykoliv předtím. Zatímco tato reforma pokračuje, bude se konat veliké dílo, neboť Bůh prohlásil, že Jeho slovo se nemá vrátit prázdné. Správně poznat Boha a Ježíše Krista kterého poslal, je nejvyšší výchovou; ona svou podivuhodnou jasností přikryje zemi jako voda moře.

Potřebujeme studium Bible hlavně na školách. Žáci by měli být zakořeněni v božské pravdě. Jejich pozornost by se měla obracet ne na tvrzení lidí, ale na Slovo Boží. Ze všech jiných knih musí být předmětem našeho studia především Bible - veliká učebnice, základ veškeré výchovy. Naše děti mají být vychovávány v pravdách, které jsou v ní obsaženy, bez ohledu na dřívější zvyky a návyky. ^{6T 132} Probíhá-li to, pak učitelé a žáci najdou ten skrytý poklad - vyšší vzdělání.

Biblické zásady nám mají být vůdcem v denním životě. Kristův kříž má být tématem lekcí, jímž se učíme a které v praxi musíme uskutečňovat. Kristus se musí vnášet do všeho studia, abychom do sebe přijali poznání Boha a mohli Ho představovat svou povahou. Jeho sláva má být naším studiem nyní i na věčnosti. Slovo Boží, jež mluví Kristus ve Starém i Novém zákoně, je chléb z nebe, ale mnohé, co se nazývá vědou, je lidský vynález, falšovaný pokrm; není to ta pravá manna.

Ve Slově Božím se nachází pravda, o které nelze pochybovat, ani ji obsáhnout, moudrost, jež má svůj původ v nekonečném. Ale mnohé z toho, co Bůh zjevuje ve svém Slovu je člověku temné, protože klenoty pravdy jsou pochovány pod haraburdím lidské moudrosti a tradice. Mnohým zůstanou skryty poklady slova, protože tyto poklady nehledají s opravdovou vytrvalostí, až by pochopili to zlaté pravidlo. Slovo se musí zkoumat, aby se očistili a připravili ti, kteří se mají stát členy královské rodiny a dítkami nebeského krále.

Studium Božího slova by mělo nahradit studium těch knih, které vedly k mysticismu a odvracely mysl od pravdy. Budou-li živé zásady Slova Božího vetkány do našeho života, stanou se naší mocnou ochranou ve zkouškách a v pokušeních, neboť její božské poučení je tou jedinou cestou k úspěchu. Jelikož zkouška přijde na každou duši, nastane i odpadnutí. Někteří se ukáží jako zrádci, budou tvrdohlaví, pyšní a domýšliví, odvrátí se od pravdy a ve víře ztroskotají. Proč? Protože nežili „*každým slovem vycházejícím z úst Božích*“. Nekopali dost hluboko a nepoložili bezpečně svůj základ.^{6T 133} Jsou-li jim vyvolenými posly Božími přinesena slova Páně, reptají a myslí, že cesta je příliš těžká. V šesté kapitole evangelia Janova čteme o některých, kteří byli pokládáni za Ježíšovy učedníky, kteří se ale rozzlobili, když se jim dostalo čisté pravdy a dále s Ježíšem nechodili. Stejným způsobem se i nyní odvracejí od Krista povrchní žáci.

Kdo byl obrácen k Bohu, je povolán k tomu, aby použitím svých darů rostl v síle k práci. Každá ratolest živého kmene vinného, jež neroste, bude odřezána a jako odpad odhozena. V čem je tedy zvláštnost výchovy, kterou poskytujeme na našich školách? Má být v souladu s moudrostí tohoto světa nebo s onou moudrostí, jež přichází shůry? Učiní zadost naši učitelé požadavkům své odpovědnosti v této věci a budou usilovat, aby slovo Boží zaujalo širší prostor ve vyučování?

Školení pracovníků

Velkým úkolem našich škol je výchova zdatných lidí pro spolupráci v našich ústavech a různých oblastech práce evangelia. Všude se má lidem otevřít bible. Přišel čas, důležitý čas, v němž se otvírá světu Písmo prostřednictvím Božích poslů. Pravda, kterou obsahuje trojandělské poselství, musí být hlášána každému národu, každému pokolení, jazyku a všemu lidu. Ona musí osvětlit tmu každého světadílu a také dospět k ostrovům moře. Žádné lidské názory nesmí tuto práci zadržovat. Aby se to uskutečnilo, je třeba vytříbených a posvěcených darů - potřebujeme lidi, kteří v tichosti Kristově mohou konat vynikající práci, protože jejich „já“ je ukryto v Kristu. Nováčci nemohou ukazovat skrytý poklad tak,^{6T 134} aby obohatili duše duchovními dary. „*Rozuměj co pravím a dej tobě Pán ve všem rozum... Pilně se snažuj, aby ses před Bohem postavil jako milý dělník, za něž by se nebylo proč stydět, který by správně slovo pravdy rozděloval.*“ (2Tim 2,7.15) Tento příkaz Timoteovi se má stát výchovným činitelem v každé rodině a škole.

Všichni zaměstnanci našich ústavů, nejen našich škol, ale i našich nemocnic a nakladatelství, jsou povoláni, aby muže, ženy a mládež vychovávali ve spolupráci s Bohem na spolupracovníky Boží. Žáci by měli být poučeni, aby pracovali tak rozumně jako Kristus, měli by svým druhům ukázat ušlechtilý a vznešený křesťanský charakter. Kdo má mladé lidi vzdělat pro některou oblast našeho díla, musí mít hluboký cit pro cenu duší. Nejsou-li zcela naplněni Duchem svatým, bude zlý nepřítel bdít, aby způsobil pohoršení. Vychovatel by měl být dost moudrým, aby pochopil, že věrnost a přívětivost získávají duše, ale nevrlá povaha nikdy. Svévolnost ve slově a skutku podněcuje nejhorší vášně lidského srdce. Když se muži a ženy, kteří chtějí být dobrými křesťany nikdy nenaučili odkládat své chyby a dětinské rozmary, jak mohou očekávat, že budou ctěni a váženi?

Jak pečliví bychom měli být při volbě dobrých učitelů, kteří by byli věrni nejen ve svém povolání, ale měli také správnou povahu. Nejsou-li spolehliví, je třeba je propustit. Bůh bude každý ústav činit zodpovědným za to, když opomene dohlédnout na vlídnost a lásku. Nikdy nesmíme zapomenout, že Kristus vzal ústavy do své ochrany.

Nejnadanější kazatelé by měli být zaměstnáni na našich školách jako bibliční učitelé.
^{6T 135} Kdo byl pro tuto práci vybrán, musí důkladně zkoumat Písmo a mít hlubokou křesťanskou zkušenost. Jejich služné by se mělo vyplácet z desátků. Bůh chce, aby všechny naše ústavy byly nástroji k výchově a rozvoji pracovníků, kteří mohou být vysíláni jako dobří a schopní misionáři, aby pracovali pro Mistra. To se však ztrácí ze zřetele. V této práci jsme pozadu a Pán žádá, abychom zde prokázali větší horlivost než dosud. On nás povolal ze světa, abychom byli svědky pravdy a všude u nás by měli být školeni mladí muži a ženy pro prospěšné a vlivné postavení.

Je naléhavá potřeba pracovníků v evangelijní práci. Je třeba mladých lidí pro tuto službu. Bůh je k ní vyzývá. Jejich výchova na našich školách je základem, neměla by být zanedbávána anebo považována za druhořadou. Je nesprávné, když učitelé, mladí lidé, kteří by byli schopni vykonávat přijatelnou práci v kazatelském úřadě, nemají odvahu, když se jim nabízí jiná činnost. Kdo tomu brání, aby se mládež připravovala na tuto práci, pracuje proti plánu Božímu a bude se muset zodpovídat za své jednání. Mezi námi je více schopných lidí, než svět v průměru vykazuje. Kdyby se jejich schopnosti prospěšně použilo, pak bychom měli dvacet kazatelů tam, kde je nyní jen jeden.

Mladí lidé, kteří chtějí nastoupit do kazatelského úřadu, by neměli mnoho let prožít výhradně tak, aby nabyli nějakého vzdělání. Učitelé by měli chápat situaci, přizpůsobit vyučování potřebám této třídy a poskytnout mladým lidem krátké a přece obsažné studium oborů, jež jsou nejvíce potřebné a uschopní je pro jejich práci.
^{6T 136} Ale tento plán není dodržován. Vzdělání mladých lidí pro kazatelský úřad bylo věnováno málo pozornosti. Již nemáme mnoho let k práci. Učitelé by měli být naplněni Duchem svatým a pracovat ve shodě s Jeho vůlí, namísto toho, aby uskutečňovali své vlastní plány. Každým rokem ztrácíme mnoho, protože nedbáme rady Pána na tomto poli.

Na našich školách by misijně pracující sestry ošetřovatelky měly být vyučovány znamenitými lékaři. Součástí jejich vzdělání by mělo být učivo o tom, jak čelit nemoci a jaká je hodnota přirozených léčebných prostředků. Tato práce je neobyčejně potřebná. Velká i malá města jsou zaplavena hříchy a mravní zkažeností, avšak v každé Sodomě je i Lot. Jed hříchu působí v srdcích lidí, Bůh proto volá po reformátorech, kteří hájí zákony, jenž On vydal, aby ovládly tělo. Zároveň by měli udržovat vysokou duchovní úroveň a vzdělání srdce, aby veliký Lékař pracoval spolu s pomáhajícími lidmi a mohl vykonávat milostivé dílo ve zmírňování utrpení.

Vůlí Boží je, aby naše školy poskytovaly mládeži takovou výchovu, která ji připravuje na vyučování v některém oddělení sobotní školy, nebo k plnění povinností v některém jiném okruhu působení. My bychom se viděli v docela jiném stavu, kdyby se posvěcení mladí lidé věnovali službě v sobotní škole a kdyby usilovali vychovat nejprve sami sebe a potom poučovali jiné tím nejlepším vyučovacím způsobem, jehož se musí použít, aby se duše připoutávaly ke Kristu. Tento způsob práce přináší zisk.

Misijní učitelé

Učitelé by měli být pro misijní práci vzděláni. Misionářům se všude otevírají dveře
^{6T 137} a je sotva možné odpovédět na volání po misionářích ze dvou nebo tří zemí. Kromě výchovy těch, kteří by měli být vysláni jako misionáři ze starších sdružení, také v různých částech světa jsou lidé, kteří se školí, aby působili mezi svými krajany a sousedy. Je pro ně

lepší a jistější, když se jim dostane výchovy v tom poli, ve kterém mají pracovat. Ani pro pracovníka, ani k prospěchu díla není nejlepší, že obdrží vzdělání ve vzdálených zemích. Pán učinil všechna možná opatření, jak čelit těmto nesnázím. Uvědomí-li si sbory svou odpovědnost, pak poznají jak musí jednat v každém jednotlivém případě.

Aby se odstranil nedostatek pracovníků, mají být dle vůle Boží zřízeny v různých zemích místa pro výchovu, kde by se nadaní žáci vyučovali v praktických odvětvích vědění a v biblické pravdě. Když tito lidé spolupracují, razí dílo přítomné pravdy v mnoha polích. Probouzejí mezi nevěřícími účast a napomáhají vysvobodit lidi z otroctví hříchu. Posílejte nejlepší učitele do různých zemí, kde jsou zřízeny školy, aby výchovné práci pomáhali vpřed.

Je možné soustředit mnoho výchovných pomůcek na jedno místo. Avšak mnohem větším požehnáním by byly menší školy zřizovány podle plánu prorockých škol. Prostředky, které byly věnovány na rozšíření školy v Battle Creeku pro vybavení kazatelského učiliště, by byly lépe použity při budování škol na americkém venkově a v zahraničí. V Battle Creeku nebylo nutné stavět další budovy, potřebných pomůcek pro stávající počet žáků bylo dost. Nebylo nejlepší, aby tolik studentů navštěvovalo tuto školu, ^{6T 138} neboť měla předpoklady pro jistý počet. Kazatelské ústavy mohly být v již vybudovaných stavbách a peníze použité pro rozšíření ústavu mohly být investovány do vybudování škol na jiných místech.

Nové budovy v Battle Creeku jen povzbuzují rodiny, aby se sem nastěhovaly v zájmu vzdělání svých dětí. Mnohem větším požehnáním by však pro všechny zájemce bylo, kdyby byli vychováváni na některém jiném místě a v menším počtu. Hromadění lidu v Battle Creeku je chybou těch, kteří jsou na vedoucích místech jako i těch, kteří se sem přestěhovali. Pro misijní účely máme lepší pole než je Battle Creek, a přece vedoucí bratři plánovali mít právě tam všechno neúplnější a všechno toto napovídá lidu: „Přijďte do Battle Creeku, nastěhujte sem své rodiny a tu vzdělávejte své děti.“

Kdyby některé z našich výchovných středisek byly rozděleny na menší a školy zřízeny na různých místech, pak bychom dosáhli větší pokrok v tělesném, duševním i mravním vzdělání. Pán neřekl, že má být méně budov, nýbrž že tyto budovy nemají být soustředěny na jednom místě. Veliké množství prostředků investovaných na několik míst by se mělo použít k získání pomůcek pro širší pole, kde by studovalo mnohem více žáků.

Nadešel čas, abychom prapor pravdy pozvedli na mnoha místech a vzbudili zájem a rozšířili misijní pole na celý svět. Mnohem více lidí by mělo být upozorněno na poselství pravdy. V tomto směru lze udělat více než dosud. ^{6T 139} Zatímco jsou sbory zodpovědné za své svítící a hořící lampy, posvěcení mladí lidé musí být vzděláni ve svých vlastních zemích v zájmu rozšíření tohoto díla. Měli bychom zřídit školy, ne snad natolik vybavené, jako jsou školy v Battle Creeku a College View, ale mnohem prostší, se skromnějšími budovami a učiteli, kteří se budou řídit zásadami prorockých škol. Místo soustřeďování světla na jedno místo, kde si ho mnozí necení a nezužítují co se jim podává, by mělo být světlo rozneseno do mnoha míst země. Půjdou-li posvěcení, bohabojní, uvážlivě a prakticky smýšlející učitelé do misijních polí a budou-li pokorně pracovat a dávat to, co sami přijali, Bůh obdaří svým svatým Duchem mnohé, kteří jsou bez Jeho milosti.

Předpoklady úspěchu

V reformním úsilí by měli učitelé a žáci spolupracovat a každý by se měl snažit o to nejlepší v zájmu takových škol, jaké chce mít Bůh. Jednota v činnosti je nutná pro úspěch. Armáda na bitevním poli by byla zmatena a poražena, kdyby se jednotliví vojáci řídili vlastními nápady namísto souladného postupu pod vedením zkušeného generála. Kristovi vojáci musí pracovat také v souladu. Několik obrácených duší, sjednocených jedním cílem pod jediným vedením, dosáhne vítězství v každém předsevzetí.

Nejednota mezi těmi, kteří tvrdí, že věří pravdě, přesvědčí svět o tom, že tito lidé nemohou být z Boha, neboť pracují jeden proti druhému. Jsme-li jedno s Kristem, pak budeme vzájemně jednotní. Ti, kteří s Kristem spojeni nejsou, půjdou vždy nesprávným směrem. Mají povahu, která patří tělesné přirozenosti člověka a ta pod tou nejmenší záminkou vášně ^{6T 140} probouzí další vášně. To vede k nedorozumění a ve výborech při poradách i veřejných shromážděních je slyšet zvýšený hlas oponující reformním metodám.

Poslušnost každého Božího slova je další podmínkou úspěchu. Vítězství nejsou získána ceremoniemi nebo okázalostí, nýbrž prostou poslušností nejvyššímu Generálovi, Hospodinu, Bohu nebes. Kdo důvěřuje tomuto Vůdci, nikdy nepozná porážku. Porážka přichází, když jsme závislí na lidských metodách a vynálezech, je-li Boží vůle stavěna na druhé místo. Poslušnosti učil Velitel ohromné zástupy vojsk izraelských, poslušnosti v tom, v čem oni nechtěli vidět žádný úspěch. Budeme-li poslouchat hlasu svého Velitele - Krista, pak povedeme svůj boj tak, že to překvapí i největší mocnosti světa.

Jsme Kristovými vojíny a od těch, kteří se nechávají naverbovat do Jeho armády se očekává, že budou konat těžkou práci, jež krajně vyčerpá jejich síly. Nesmíme zapomenout, že voják počítá s útočným bojem, vytrvalostí a výdrží. Pro Krista máme tyto boje vydržet. Nemáme se pouštět do zdánlivých bojů. Bojovat máme s těmi nejmocnějšími nepřáteli, neboť *„není naše bojování proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temnotí věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko.“ (Ef 6,12)* Svou sílu máme čerpat tam, kde první učedníci: *„Ti všichni trvali jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě. A naplnění jsou všichni Duchem svatým a mluvili slovo Boží směle a svobodně. Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše.“ (Sk 1,14; 4,31-32)*

6T 141

Překážky reformy

Bible je do jisté míry zavedena na našich školách, také byla podniknuta nějaká úsilí o obnovu, ale přece je obtížné přijmout správné zásady, když jsme byli zvyklí tak dlouho na populární metody. První pokusy o změnu starých zvyků způsobily vážné starosti a protivenství těm, kteří chtěli jít cestou, jenž jim ukázal Bůh. Dělal se chyby, jejichž následkem byla velká ztráta. Byly těžkosti, jež se nás pokoušely přidržovat u všeobecných světských obyčejů a chtěly nám zabránit, abychom prováděli správné výchovné zásady. Neobráceným, kteří věci pozorovali z nížin lidské sobeckosti, z nevěry a lhostejnosti se jevily správné zásady a učební postup jako falešné.

Někteří poloobrácení učitelé a správcové jsou kameny úrazu pro druhé. Něco připouštějí a provádějí poloviční opravy. Nastanou-li ale větší zkušenosti, zdráhají se jít také a dávají přednost práci podle svých vlastních představ. Jestliže tak jednají, tedy jedí z onoho stromu poznání, který staví lidské nad božské. *„Protož nyní se bojte Hospodina, a služte jemu v dokonalosti a v pravdě odvrhněte bohy, jimž sloužili otcové vaši za řekou a v Egyptě a služte Hospodinu. Pakli se vám zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili.“ (Joz 24,14-15)* *„Jestliže Hospodin je Bohem následujte ho, pakli je Bál, jděte za ním.“ (1Král 18,21)* Náš současný duchovní stav mohl být daleko vyšší, kdybychom šli vpřed, když k nám přišlo světlo.

Při zavádění nových vyučovacích metod bylo podáno tolik pochybovačných otázek, ^{6T 142} konáno tolik porad, aby se zachytila každá nesnáz, aby se překáželo reformátorským silám a někteří se vůbec o reformu nezasadili. Zdálo se, že nebude možno čelit proudu pochybností a kritizování. Poměrně málo bylo těch, kteří v Athénách přijali spasitelné poselství, protože lidé pěstovali rozumovou hrdost a světskou moudrost a Kristovo poselství považovali za bláznovství. Ale *„to bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je*

silnější než lidé.” Proto „kážeme ukřižovaného Krista, Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství, ale povoláním i Židům i Řekům Krista, Boží moc a Boží moudrost.” (1Kor 1,25.23-24)

Musíme tedy opět začít od počátku. Reformy musí začít u srdce, duše a vůle. Bludy mohou být prastaré, ale stáří neučiní blud pravdou, ani pravdu bludem. Příliš dlouho se řídili starými zvyky a obyčejí. Pán chce, aby se učitelé a žáci oprostili od všech falešných představ. Nedal nám svobodu učit tomu, co se srovnává s měřítkem světa nebo s měřítkem církve jen proto, že je to zvykem. Učení Kristovo má být pro nás měřítkem. To, co Pán řekl o poučování na našich školách se má přísně dodržovat. Nepotřebovali bychom vydávat žádné prostředky na získání pozemků a na stavbu školních budov, kdyby se nám nebylo dostalo v mnohém ohledu úplně jiné výchovy, než jaké se dostává na některých našich školách.

Někteří tvrdí, že naše školy již nejsou tak oblíbené, když náboženskému vyučování je přiřknuta vedoucí úloha a že potom věřící jiné víry je už nepodporují. To se nedá nic dělat, pak ať navštěvují jiné školy, na kterých nacházejí výchovný systém, jenž odpovídá jejich chuti. ^{6T 143} Je satanovým úmyslem takovými úvahami bránit dosažení cíle, pro který byly naše školy zřízeny. Jsouce brždění jeho úskoky, vedoucí myslí jako svět a napodobují jeho plány a zvyky. Mnozí svůj nedostatek moudrosti shůry dokázali tak dalece, že šli společně s nepřáteli Boha a pravdy a poskytovali žákům světské zábavy. Činí-li tak, přivolávají na sebe Boží hněv, neboť svádějí mládež a konají dílo satanovo. Za takovou práci a všechny její výsledky se musí zodpovídat před Bohem.

Kdo takto pracuje, dává tím znát, že mu nemůžeme důvěřovat. I kdyby přiznal svůj omyl, když se zlo stalo, může tím způsobený vliv zneškodnit? Bude slovo: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný*” zavoláno na ty, kteří jednali proti své povinnosti? Tito nevěrní pracovníci nestavěli na věčné skále, jejich základ se ukazuje jako sypký písek. Pán žádá, abychom se oddělili a byli výhradně jeho vlastnictvím. Jak se potom můžeme domáhat obliby u světa nebo napodobovat jeho mravy a praktiky? Což nevíte, že přízeň světa je nepřítelem Božím? „*A protože kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřítelem Božím učiněn bývá.*” (Jak 4,4)

Když svou úroveň snižujeme, abychom si zajistili přízeň a přírůstek členů a pak se ještě z toho přírůstku radujeme, svědčí to o naší velké zaslepenosti. Kdyby počet byl důkazem úspěchu, satan by si mohl činit nárok na přední místo, neboť na tomto světě jsou jeho následovníci ve velké většině. Stupeň mravní síly školy je důkazem jejího úspěchu. Ctnost, moudrost a zbožnost těch, kteří navštěvují naše školy, ne jejich počet, by mělo být naší pohnutkou k radosti a vděčnosti. Měly by se naše školy obrátit ke světu a následovat jeho mravy a zvyky? „*Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží... 6T 144 nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.*” (Řím 12,1-2)

Lidé budou používat každého prostředku, aby rozdíl mezi adventisty sedmého dne a světiteli prvního dne týdne byl co nejméně nápadný. Pod jménem Adventisté sedmého dne mi byla ukázána společnost lidí, kteří radili, aby korouhev, jež nás činí zvláštním lidem, nebyla ukazována tak zřetelně. Oni tvrdili, že toto není tou nejlepší metodou, aby se zaručil úspěch našim ústavům. Ale není čas na to, abychom svinuli naši korouhev, nebo se styděli za svou víru. Tato zvláštní korouhev, na níž jsou slova: „*Tu jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteří ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy*” má být nesena světem až do konce času milosti. Zatímco máme zesilovat své snahy, abychom všude postupovali, nesmíme svou víru skrývat, abychom si zajistili protekci. Pravda musí dospět k lidem, kterým hrozí zahynutí. Bude-li někde skrývána, bude tím Bůh zneuctěn a krev těchto duší poskvrní náš oděv.

Jen tak dlouho, dokud zaměstnanci našich ústavů pokorně kráčejí s Bohem, budou nebeské duchovní bytosti s nimi spolupracovat. Všichni musí mít na zřeteli, že Bůh pravil:

„Ty, kteříž mne ctí, poctím.“ (1Sam 2,30) Nikdy bychom neměli mít ani na okamžik dojem, že je pro nás výhodnější, když svou víru a její učení skryjeme před nevěřícími lidmi světa z obavy, že bychom mohli být méně váženi, kdyby byly naše zásady známy. Kristus žádá od svých následovníků otevřeně a pevně vyznání víry. Každý musí přijmout své postavení, aby tím byl podle vůle Boží divadlem světu, andělům a lidem.^{6T 145} Celý vesmír pozorně hledí na závěrečný akt velikého zápasu mezi Kristem a satanem. Každý křesťan má být světlem, které není ukryto pod kbelcem nebo pod postelí, nýbrž které stojí na svícnu a všem v domě svítí. Ať pravda Boží pravdy není nikdy zasunuta do pozadí buď ze zbabělosti nebo ze světské opatrnosti.

Ačkoliv se naše ústavy v mnohém ohledu podobají světským, i když se krok za krokem přiblížily světu, přece jsou věžňové naděje. Osud neutkal kolem pracovníků takové sítě, aby zůstali bez pomoci a v nejistotě. Budou-li naslouchat Božímu hlasu a následovat Jeho cesty, Bůh jim pomůže, osvítlí je a přivede zpět na pravé místo, kde se budou lišit od světa. Kde si lidé uvědomí přednost smět pracovat podle křesťanských zásad, když vlastní já je skryto v Kristu, dosáhnete mnohem větší pokroky, neboť každý pracovník, uvědomí-li si svou vlastní mdlobu, bude prosit o moudrost, milost Boží a přijme božskou pomoc, o níž prosí v každé situaci.

Protivící se okolnosti by měly vést k pevnému rozhodnutí překonat je. Jedna zdolaná překážka nám dodá větší schopnost a odvahu jít vpřed. Jděte správným směrem a učiňte změnu rozhodně a moudře. Pak se okolnosti stanou vašimi pomocníky a ne vašimi překážkami. Začněte. Dub se ukrývá v žaludu.

Učitelům a správcům

Obracím se na představitele našich škol, aby měli správný úsudek a pracovali podle vyššího plánu. Naše výchovné pomůcky musí být očištěny od veškeré strusky. Naše ústavy musí být vedeny podle křesťanských zásad, chtějí-li zvítězit nad překážkami.^{6T 146} Jsou-li řízeny podle světských plánů, pak dílo nebude pevné pro nedostatek duchovní prozíravosti. Stav světa před prvním příchodem Kristovým je obrazem stavu světa právě před Jeho druhým příchodem. Židovský národ byl zničen, protože zavrhl poselství o spasení seslaném z nebe. Půjdou ti, jimž dal Bůh v tomto pokolení velké světlo a obdivuhodné příležitosti cestou těch, kteří zavrhlí světlo a do zkázy?

Mnozí dnes mají závoj na své tváři. Tímto závojem jsou sympatie se zvyky a způsoby světa, který jim zakrývá slávu Hospodinovu. Bůh chce, abychom upřeli zrak na Něj, abychom ztratili ze zřetele věci tohoto světa.

Jakmile se pravda uplatní v praxi, musí úroveň stoupat stále výš a výš, aby odpovídala biblickým požadavkům. To si nutně vyžádá odpoutání se od módy, zvyků, obyčejů a světských zásad. Vlivy světa dorážejí na následovníky Ježíše Krista jako vlny mořské a chtějí je odtrhnout od pravých zásad Jeho tichosti a ctnosti. My však musíme stát skálopevně na zásadách. K tomu bude potřeba mravní odvahy. Ti, jejichž duše nebudou připoutány ke Skále věků, budou strženi vírem světa. Jedině tehdy obstojíme pevně, bude-li náš život skryt s Kristem v Bohu. Jakmile se jedná o odpor vůči světu, je mravní nezávislost zcela oprávněná. Přizpůsobíme-li se docela vůli Boží, zaujmeme výhodné postavení a poznáme, že rozhodné oddělení se od zvyků a obyčejů světa je nutné.

Svůj prapor nemáme zvednout jen malinko nad prapor světa, ale tento rozdíl musí výrazně vyniknout. Důvodem, proč jsme měli tak málo vlivu^{6T 147} na nevěřící příbuzné a přátele je, že byl jen malý rozdíl mezi naším jednáním a počínáním světa.

Mnozí učitelé se spokojili s malým rozhledem a nízkou úrovní. Nemají ustavičně na zřeteli Boží plán, ale svůj zrak upírají na světské vzory. Pohleďte tam, „*kde sedí Kristus na*

pravici Boží” a pak pracujte, aby vaši žáci mohli být přizpůsobeni Jeho dokonalé povaze. Ukažte mladým Petrův žebřík o osmi stupních a uveďte jejich nohy ne na ten nejvyšší, ale na nejnižší a svědomitou péčí jim pomáhejte vystupovat k vrcholu.

Tímto žebříkem je Kristus, který spojuje zemi s nebesy. Spodní částí se pevně opírá o zem v Jeho lidství, vrchol sahá k Božímu trůnu, k Jeho božství. Kristovo lidství objímá padlé lidstvo, zatímco Jeho božství se drží Božího trůnu. Naše záchrana spočívá v tom, že budeme vystupovat po tomto žebříku, dívat se na Krista, lnout k Němu, vystupovat krok za krokem k výši Kristově, takže nám bude moudrostí, spravedlností, posvěcením a vykoupením. Víra, ctnost, známost, střídmost, trpělivost, zbožnost, bratrská láska a dobrota jsou stupně tohoto žebříku. Všechny tyto ctnosti mají být v křesťanském charakteru zřejmé a „*to činíce nepadnete nikdy. Tak zajisté hojně způsobeno vám bude vejít do věčného království Pána našeho a Spasitele Jezukrista.*” (2Pt 1,10-11)

Není snadné získat převzácný poklad věčného života. Nikdo to nemůže udělat, bude-li plout po proudu světa. Musí vyjít ze světa, oddělit se a nedotýkat se nečistého. Nikdo nemůže žít světsky, aniž by nebyl stržen vírem světa. Nikdo neudělá ani krůček směrem vzhůru ^{6T 148} bez vytrvalého úsilí. Kdo chce zvítězit, musí se pevně přidržit Krista. Nesmí se dívat zpět, ale vpřed a získávat jeden stupeň za druhým. Osobní bdělost je plnou jistotou. Satan hraje hru o váš život. Nechodte na jeho stranu ani centimetr, aby nad vámi nezvítězil.

Budeme-li jednou v nebesích, pak proto, že jsme se připoutali celou duší ke Kristu, lnuli k Němu, přetrhali svazky se světem, jeho pošetilostí a mámením. Z naší strany to má být duchovní spolupráce s nebeskými bytostmi. Musíme věřit, pracovat, modlit se, bdít a očekávat. Jako vykoupení Božím Synem jsme Jeho vlastnictvím a každý by měl dosáhnout výchovy v Kristově škole. Učitelé i žáci mají pilně pracovat pro věčnost. Konec všech věcí je blízko. Nyní je třeba lidí vyzbrojených a připravených do boje Hospodinova.

Nemáme vyvyšovat lidi, nýbrž Boha, jediného, pravého, živého Boha. Nesobecký život, ušlechtilý, sebeobětavý duch, soucit a láska těch, kteří zastávají zodpovědná místa v našich ústavech, by měly mít očištný, ušlechtilý vliv, který bude výmluvným svědectvím dobra. Jejich rady nebudou plynout z nějakého soběstačného, pyšného ducha, nýbrž jejich nenápadné ctnosti budou mít cenu větší než zlato. Jestliže člověk uchopí božskou přirozenost, pracuje podle Božího plánu sčítání, přidává ctnost k ctnosti při budování křesťanského charakteru, Bůh pak bude pracovat podle plánu násobení. Ve svém slově říká: „*Milost vám a pokoj rozmnožen bud’ skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho.*” (2Pt 1,2)

„*Takto praví Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své,* ^{6T 149} *aniž se chlub bohatý v bohatství svém. Ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství soud i spravedlnost na zemi, neboť v těch věcech líbost mám, dí Hospodin.*” (Jer 9,23-24) „*Oznámil tobě, ó člověče, co jest dobrého, i čehož Hospodin vyhledává od tebe, jedině, abys činil soud a miloval milosrdenství a pokorně chodil s Bohem svým.*“ „*Kdo je Bůh silný podobný tobě, kterýž by snímal nepravost a promíjel přestoupení ostatkům dědictví svého, který by nedržel na věky hněvu svého, proto že líbost má v slitování se?*” (Mich. 6,8; 7,18) „*Umejte se, očistě se, odvrzte zlost skutků vašich od očí mých, přestaňte zle činiti. Učte se dobře činiti...*” (Iz 1,16-17)

Toto jsou Boží slova k nám. Minulost je obsažena v knize, kde je všechno zapsáno. Nemůžeme vymazat tento záznam; rozhodneme-li se z nich poučit, pak nám minulost své poučení dá. Učiníme-li si z ní rádcu, snadno se nám může stát přítelem. Připomínáme-li si to, co bylo v minulosti nepříjemné, ať je nám to poučením a neopakujeme stejné chyby. Budoucnost ať nezaznamená nic, čeho bychom pak museli litovat.

Již nyní se můžeme vyvarovat zlé tvárnosti. Každodenně utváříme své dějiny. Včerejšek je mimo našeho dosahu, patří nám pouze dnešek. Nezarmucujme proto Ducha Božího dnes, neboť zítra nebudeme moci odvolat, co jsme udělali. Pak dnešek bude včerejškem.

Snažme se jít podle Boží rady ve všem, neboť tam je nekonečná moudrost. Ačkoliv jsme v minulosti neudělali, co jsme mohli pro své děti a mládež, číňme nyní pokání a vykupujme čas. Pán říká: „*Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát zbarvený, jako sníh zbělejší, budou-li červení jako šarlat,* ^{6T 150} *jako vlna budou. Budete-li ochotní a poslušní, dobré věci země jisti budete. Pakli se budete vzpouzet a budete zpušní, od meče sežrání budete.*” (Iz 1,18-20) Ať nám stále zní poselství: ”Jděte vpřed”. Měníci se okolnosti v našem světě vyžadují zvláštní, přiměřené úsilí. Pán potřebuje muže duchovně bystré a prozíravé, kteří přijímají svěží mannu z nebe. Duch svatý působí na srdce takových lidí a Boží slovo osvěcuje mysl a zjevuje jim víc pravé moudrosti, než kdykoliv předtím.

oooo

Výchova daná mladým lidem formuje celou společenskou stavbu. Všude na zemi upadá lidská společnost do nepořádku a potřebuje důkladné přebudování. Mnozí se domnívají, že ulehčení na poli výchovy, lepší připravenost učitelů a metody přiměřené době, uvedou všechno opět do pořádku. Předstírají, že věří slovu Písma a přijímají je, přece však dávají Božímu slovu jen podřadné postavení na rozsáhlém poli výchovy. Co by mělo stát na prvním místě je, podřízeno lidským myšlenkám.

Je to tak snadné přijímat světské plány, učební metody a zvyky a neuvažovat o době v níž žijeme a vůči veliké práci, jež musí být vykonána se chovat tak, jako lidé za dnů Noe. Je tu neustálé nebezpečí, že naši vychovatelé nastoupí tutéž cestu, jako Židé, to znamená, že se přizpůsobí zvykům, počínání a ústnímu podání, jež nejsou od Boha. Někteří houževnatě a vytrvale lpí na starých zvycích. Mají zálibu v různých studiích, jež nejsou důležité, jakoby jejich spasení na těchto věcech záviselo. Tím se odvracejí od zvláštního díla Božího a dávají žákům nedostatečnou ^{6T 151} a nesprávnou výchovu. Od jasného „*Takto praví Hospodin*”, jež zahrnuje hodnoty věčnosti, se jejich myšlenky obracejí k lidským teoriím a lidskému učení. Nekonečná, věčná pravda, zjevení Boží se objasňuje ve světle lidských výkladů, ačkoliv jen síla Ducha svatého může vykládat duchovní věci. Lidská moudrost je bláznovství, nedostává se jí Boží věčné perspektivy.

oooo

Reformátoři nejsou ničitelé. Nikdy nebudou dychtit po záhubě lidí, kteří nesouhlasí s jejich plány nebo je chtějí usměrnit. Reformátoři musí kráčet vpředu, nesmějí couvnout. Musí být rozhodní, pevní, odhodlaní a vytrvalí, ale jejich pevnost se nesmí zvrhnout v panovačnost. Bůh chce, aby všichni, kteří Mu slouží, byli pevní v zásadách, přitom však tiší a pokorní srdcem, jako byl Kristus. Budou-li přebývat v Kristu, mohou vykonat dílo, jež by vykonal On na jejich místě. Neotesané, odsuzující chování na poli reformy dnes není žádoucí. Každá sobecká metoda v Boží službě je Bohu ohavností.

oooo

Satan pracuje, aby Kristovu modlitbu znehodnotil. Ustavičně se snaží vzbudit zatrpklost a neshodu, neboť tam, kde je jednota, je také síla a jednomyslnost, kterou žádná moc nemůže zmařit. Všichni, kdo chtějí jakkoliv podkopávat, zarmucovat a znechucovat kohokoliv z Božího lidu a pomáhat nepříteli Božímu svými zvrácenými představami a povahovými sklony, pracují přímo proti Kristově modlitbě.

Práce, která se dělá na našich školách nemá být shodná s prací na vyšších ústavech a seminářích tohoto světa. Ve výchovné práci nemá vědecké vzdělání zaujímat podřadné místo, ale za prvořadé se musí považovat to vědění, které činí lidi schopnými, aby ve veliký den zkoušky, měli před Bohem jisté místo. Naše školy se musí spíše podobat školám prorockým. Měly by být místem výchovy, v němž jsou žáci podřízeni kázni Kristově a vyučování velikým Učitelem. Měly by být rodinnými školami, na nichž se každému žákovi dostává zvláštní pomoci od učitelů, jako ji dostávají členové rodiny doma. Má se tam pěstovat něžnost, soucit, svornost, láska. Nesobečtí, zbožní a věrní učitelé, kteří jsou plni Boží lásky, se mají láskyplně starat o zdraví a štěstí svých žáků. Jejich cílem by měla být podpora žáků v každém důležitém vědním oboru.

Pro naše školy by se měli vybírat moudří učitelé, kteří se cítí Bohu odpovědni za to, aby do mysli vštíplí potřebu poznání Krista jako osobního spasitele. Ať se uplatňuje jejich zvláštní péče o záchranu žáků od nejnižší po nejvyšší třídu. Ať se snaží usměrnit jejich nohy na správnou cestu. Ať se s plným soucitem dívají na ty, kteří byli špatně vychováni v dětství a ať se pokoušejí odstranit chyby, jež by zdeformovaly jejich charakter, kdyby se nechaly být. Nemůže vyučovat nikdo, kdo se tomu předem neučil ve škole Kristově.

Kdo vyučuje na našich školách, měl by mít těsné spojení s Bohem, ^{6T 153} měl by důkladně chápat Jeho slovo, měl by mít božskou moudrost a znalosti pro výchovu mládeže k užitečné službě v tomto životě i na věčnosti. Měli by to být muži a ženy, kteří pravdu nejen znají, ale i prožívají. „*Psáno jest*“ ať se projevuje v jejich slovech a v jejich životech. Svým konáním by měli učit jednoduchosti a správným návykům ve všech oblastech. Nikdo, kdo nemá zkušenosti v poslušnosti slova Božího, by neměl na našich školách působit jako vychovatel.

Správcové škol a učitelé potřebují prožít křest Duchem svatým. Opravdová modlitba kajících duší dospěje k Božímu trůnu a Bůh odpoví na tyto modlitby, když se ho vírou pevně uchopíme. Naše já ať je jedno s Kristem, jako Kristus je jedno s Bohem. Pak se projeví taková moc, která obměkčí srdce a podrobí si je. Kristus učil úplně jinak, než jsou obvyklé vyučovací metody. My bychom měli způsob jeho vyučování napodobit.

Učit znamená víc, než si mnozí myslí. Vyžaduje to velkou moudrost učinit pravdu snadno pochopitelnou. Každý učitel by se proto měl snažit důkladně chápat duchovní pravdy. Tuto znalost však nemůže získat, dokud důkladně nečte Slovo Boží. Pokud chce své síly a schopnosti umocnit, musí denně pilně studovat, musí přijmout Slovo, osvojit si je a pracovat podle Kristových směrnic. Nitro toho, kdo se živí chlebem života, bude mít každou svou schopnost oživovanu Duchem Božím. To je pokrm, který zůstává až do věčného života.

Učitelé, kteří se chtějí učit od velikého Učitele, si budou uvědomovat pomoc Boží, ^{6T 154} jak to činil Daniel a jeho druhové. Musí tíhnout vzhůru a nesetrvávat v přízemí. Ke každé pravé výchově se musí přidat křesťanská zkušenost. „*I vy, jako kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Jezukrista.*“ (1Pt 2,5) Učitelé a žáci by měli pamatovat na toto napomenutí a snažit se, aby náleželi k těm, kteří hojnou milostí dospěli k té zkušenosti, kterou musí vykazovat každé dítě Boží dříve, než může postoupit do vyšší třídy. Při každém poučení by měli učitelé sdělovat světlo z trůnu Božího, vždyť přece výchova je Jeho dílo, její účinek se uvidí na věčnosti.

Učitelé by měli vést žáky k přemýšlení, aby pravdu sami jasně pochopili. Pro učitele nestačí jen vysvětlovat, pro žáka nestačí jen věřit, musí se podílet vlastní zkoumáním a žák musí dojít k tomu, aby pravdu reprodukoval vlastními slovy. Musí tím podat důkaz, že její sílu pochopil a použil ji. Neúnavným úsilím by se měly do mysli vštěpovat životně důležité pravdy. Takovým způsobem lze sice postupovat jen pomalu, má to však větší cenu, než když se tak důležité předměty proberou bez potřebného uvážení. Bůh očekává, že Jeho ústavy

předstihnou ústavy světa, neboť ony Jej zde mají zastupovat. Muži, kteří jsou spojeni s Bohem, ukazují světu, že kormidlo vede nadlidská bytost.

Naši učitelé potřebují být neustále žáky. Reformátoři musí být sami reformováni a to nejen jejich způsob práce, ale i jejich srdce. Musí být proměněni milostí Boží. Když Nikodém, veliký učitel v Izraeli, přišel k Ježíši, Mistr mu předložil podmínky duchovního života a tak ho učil počátečním důvodům obrácení. Nikodém se tázal: „*Jak se to může stát?*” „*Ty jsi mistr v Izraeli*”, odpověděl Kristus, ^{6T 155} „*a toho neznáš?*” Tato otázka by mohla být položena mnohým, kteří jsou dnes ustanoveni jako učitelé, ale zanedbali pro tuto práci potřebnou přípravu. Přijmeme-li Kristova slova srdcem, pak pro ně budeme mít mnohem větší pochopení a mnohem hlubší duchovní vědění o tom, jaký musí být učeník, upřímný následovník Kristův a vychovatel, kterého Kristus může uznat.

Nedostatky učitelů

Mnozí z našich učitelů musí mnoho zapomenout a mnohému se naučit. Jestliže to neučiní, jestliže se nechtějí důkladně seznámit se Slovem Božím, jestliže se jejich rozum plně nezabývá tím, aby prozkoumal nádherné pravdy života velikého Učitele, budou podporovat právě ty bludy, jež chce Pán vymýtit. Plány a názory, které se nesmějí pěstovat, se pak všípí do myšlenek a při vši upřímnosti dospějí k falešným a nebezpečným závěrům. Tak je zaseto símě, jež není dobré. Mnohé zvyky a praktiky, jež jsou považovány za podružné, na našich školách nemůžeme zavádět. Pro učitele bude snad těžké vzdát se dlouho hájených myšlenek a učebních metod, ale když se při každém kroku upřímně a pokorně zeptají: „Je to cesta Páně?” a souhlasí s Jeho vedením, pak On je povede na bezpečnou stezku a jejich názory se zkušeností změní.

Učitelé na našich školách musí prozkoumat Písmo, až mu osobně docela porozumí, musí svá srdce otevřít vzácným paprskům světla jež Bůh dává a kráčet v přijatelném světle. Pak jsou vyučováni Bohem a pracují jinak, přednášejí méně teorie a názorů lidí, ^{6T 156} kteří neměli s Bohem nikdy společenství. Pozemské moudrosti si pak cení méně a pociťují velký duševní hlad po moudrosti, jež přichází od Boha.

Na otázku, kterou Kristus položil dvanácti: „*Zdali i vy chcete odejít?*” Petr odpověděl: „*Pane, ke komu půjdeme? Slova věčného života máš, a my jsme uvěřili a poznali, že jsi Kristus, Syn Boha živého.*” (Jan 6,67-69) Vnesou-li učitelé tato slova do své školní praxe, pak Duch svatý bude přítomen, aby působil na mysl a na srdce.

Dílo učitele

Učitelé mají být Božími spolupracovníky při šíření a zvěstování díla, které je Kristus svým příkladem učil konat. Mají být skutečným světlem světu, protože zvěstují ty ctnosti, které Kristus zjevoval ve své povaze a díle, vlastnosti, které obohatí a okráší jejich život jako učeníků Kristových.

Jaká je to slavná, posvátná a významná práce, představovat našemu světu charakter Krista a Jeho Ducha! To je předností každého vedoucího a učitele, který s ním spolupracuje v odvětví výchovy, výcviku a utváření duševního rozvoje mládeže. Všichni by měli mít nadšené, jisté přesvědčení, že skutečně nosí jho Kristovo a mají jeho hřivny.

Toto dílo nebude bez těžkostí; obzvláště, když učitelé budou vidět, že jejich úsilí není oceněno a budou znechuceni. Satan je bude pokoušet, znechucovat, postihovat tělesným utrpením v naději, že je přivede k reptání proti Bohu a zabráni jim chápat Boží dobrotu, milosrdenství a lásku a tu nesmírnou tíží slávy, ^{6T 157} která má být odměnou vítěze. Bůh však vede tyto duše k plnější důvěře v jejich nebeského Otce. Každou chvíli nad nimi bdí a budou-

li k Němu volat s vírou a obrátí-li se k Němu ve své bezradnosti, Pán je vyvede z ohně jako očištěné zlato. Pán Ježíš řekl: „*Nikdy tě nezanechám, ani tě neopustím.*” (Žd 13,5) Bůh může dovolit takové okolnosti, které je přivedou k Pevnosti, že budou s vírou utíkat k Božímu trůnu uprostřed hustých mraků temnosti, neboť tam je přítomen. On je však vždy ochoten vysvobodit všechny, kteří v Něho doufají. Takto získané vítězství bude plnější a jistější, neboť zkoušené, tísněné a zarmoucené dítě Boží může říct: „*Byť mne i zabil, což bych v Něho nedoufal?*” (Job 13,15) „*Byť pak fík nekvetl a nebylo úrody na vinicích, byť pak ovoce olivy pochybilo a roli nepřinesla užítku a od ovčince odřezován byl dobytek, a nebylo žádného skotu v chlévech, já však v Hospodinu veselit se budu a plésat budu v Bohu spasení svého.*” (Abk 3,17-18)

Osobní výzva

Vyzývám učitele v našich výchovných ústavech, aby nezapomínali na náboženskou opravdovost a horlivost. Neobracejte se zpět; necht' je vaším heslem „Vpřed”. Naše školy musí dosáhnout vyšší pracovní úrovně, musíme mít širší rozhled, musí tu být pevnější víra a hlubší zbožnost. Boží slovo musí být kořenem i větvemi vši moudrosti a rozumového vývoje. Když je uchopí Boží moc, zjistí, že poznání Boha znamená mnohem širší pole, než tzv. „pokrokové pracovní metody”. V celém výchovném úsilí by měli pamatovat ^{6T 158} na Kristova slova: „*Vy jste světlo světa.*” (Mt 5,14) Nic jim pak nebude příliš překážet při výchově misionářů, kteří půjdou a mezi jinými budou šířit získané poznání.

Máme duševní vlohy, všechny pomůcky, abychom věrně splnili své povinnosti; měli bychom být Bohu vděční, že z Jeho milosti tyto přednosti máme a poznáme také Jeho milost a přítomnou pravdu i povinnost. Jste tedy jako učitelé i nadále zastánci falešné výchovy, kterou jste sami obdrželi? Ztrácíte převzácné příležitosti lépe se obeznámit s Božími plány a metodami? Věříte Božímu slovu? Jste denně moudřejšími, abyste se odevzdali Pánu a dali se použít v Jeho službě? Jste Božími misionáři ochotnými konat Boží vůli? Věříte Písmu a ostříháte, co říká? Věříte, že žijeme v posledních dnech pozemských dějin? Máte také citlivé srdce? Čeká nás veliké dílo. Ve světě máme šířit svaté světlo, které má osvitit všechny národy. Co jako křesťané děláme?

Učitelé, zaujměte správné postavení pravých vychovatelů a slovem a se zájmem uveďte do srdcí svých posluchačů živý proud spásné lásky. Rad'te se s nimi dřív, než je jejich mysl zaujata učením. Proste je, aby hledali Krista a Jeho spravedlnost. Ukažte jim změny, které přijdou, bude-li srdce odevzdané Kristu. Obrát'te jejich zřetel na Něho a dveře pošetilých přirozených tužeb budou zamčeny a mysl bude připravena pro přijetí Boží pravdy. Mládež musíme poučit, že čas je drahocenný, že je nebezpečné, aby se domnívali, že mohou rozsévat rozpustilost a že při tom nemusí žnout kletbu, neštěstí a zkázu. ^{6T 159} Musíme je učit skromnosti a obdivu dobrých povahových stránek jiných lidí. Musí být vyučeni konat Boží vůli, aby s nebeskými zástupy mohli zpívat novou píseň.

Odložte všechnu sebedůležitost, neboť ta vám při práci nepomůže a přece vás snažně prosím, abyste si vysoce cenili vlastního charakteru, neboť jste koupeni za mzdu. Buďte pečliví, modlete se a buďte opravdoví. Nemyslete si, že smíte mísit obecné se svatým. V minulosti to tak bylo ustavičně, takže duchovní postřeh učitelů byl zastíněn a oni nemohli rozeznat svaté od obecného. Přijímali obecný oheň, vyvyšovali ho, chválili a pěstovali a Pán se od nich v nelibosti odvrátil. Učitelé, nebylo by lepší, kdybyste se plně posvětili Bohu? Chcete ohrozit své duše rozdělenou službou?

Perem i hlasem vzdávejte čest Bohu. Posvěcujte Pána Boha ve svých srdcích a buďte hotovi komukoliv vydat počet z naděje, která je ve vás ve vši pokoře a bázni. Pochopí to učitelé našich škol? Vezmou Boží slovo jako učebnici moudrosti ke spasení? Budou usměrňovat žáky k vyššímu poznání, dávat jim jasnou a jistou představu pravdy, aby ji

dovedli zvěstovat jiným? Může se stát, že učení Božího slova má jen nepatrný vliv na mysl a srdce, jestliže však učitel pracuje pod Božím vedením, pak něco z Boží pravdy zasáhne paměť i toho nejnedbalejšího. Duch svatý zavláží zaseté semeno a ono vzklení často třeba po mnohých dnech a přinese ovoce k Boží slávě.

Ten veliký Učitel, který přišel z nebe, nepřikázal učitelům studovat některého z velikých autorů. ^{6T 160} Řekl: „*Pojďte ke mně... uče se ode mne... a naleznete odpočinutí dušem svým.*” (Mt 11,28-29) Kristus to zaslíbil a budeme-li se od Něho učit, nalezneme odpočinutí. Všechny nebeské poklady mu byly svěřeny, aby je dal těm, kdo budou pilně a vytrvale hledat. Dostali jsme Ho od Pána jako „*moudrost od Boha, i spravedlnost i posvěcení i vykoupení.*” (1Kor 1,30)

Učitelé musí rozumět, čemu mají vyučovat, jinak nepřipraví žáky pro vyšší stupeň. Musí studovat Kristova naučení a charakter Jeho učení. Musí vidět Jeho oprostěnost od všeho formalismu a tradice, ocenit originalitu, autoritu, duchovnost, něhu, ochotu a praktičnost jeho učení. Ti, kteří studují Boží slovo a vykopávají poklady pravdy, budou sami proniknuti duchem Kristovým a tímto obdivem budou změněni v Jeho podobu. Ti, kteří si cení Slovo, budou učit jako učedníci, kteří seděli u Ježíšových nohou a zvykli si učit se od Něho. Místo toho, aby se do našich škol vnášely knihy obsahující nápady slavných autorů světa, řeknou: „Nepokoušej mne, abych přehlédl toho největšího Autora a nejslavnějšího Učitele, v Němž mám věčný život. On se nikdy nemýlí. On je tím pramenem, z něhož vyvěrá všechna moudrost.” Nechť tedy každý učitel rozsévá símě pravdy mezi žáky. Kristus je tím vzorným učitelem.

oooo

Slovo věčného Boha je naším průvodcem. Toto Slovo nás činí moudrými ke spasení. Toto slovo má být vždy v našich srdcích a na našich rtech. ^{6T 161} Naší kotvou má být: „*Psáno jest*”. Ti, kteří mají Boží slovo za svého rádce, uvědomují si slabost lidského srdce a moc milosti Boží schopné podřídit si každou neposvěcenou, nesvatou pohnutku. Jejich srdce je vždy připraveno k modlitbě a jejich strážci jsou svatí andělé. Když nepřítel přichází jako potopa, Duch Hospodinův ho zažene. V srdci je soulad, neboť tu vládou vzácné mocné vlivy pravdy. Je tu zjevena víra, která působí skrze lásku a očisťuje duše.

Proste, abyste se mohli znovuzrodit. Jako znovuzrození nebudete mít zálibu v porušených cestách vlastních tužeb, ale v Pánu. Budete toužit po tom, žít pod Jeho vládou. Ustavičně se budete snažit dosáhnout vyšší úrovně. Nebud'te jen čtenáři Písma, ale jeho opravdovými studenty, abyste poznali, co Bůh od vás požaduje. Potřebujete poznat z vlastní zkušenosti, co to znamená konat Jeho vůli. Kristus je náš učitel.

Ať každý učitel v našich školách a každý správce v našich ústavech studuje to, co je podstatně důležité pro jejich práci a ať je vždy provází Duch odpuštění, potěšení a naděje.

Nebeští poslové jsou posíláni ke službě pro ty, kteří mají dědičně obdržet spasení a ti budou rozmlouvat s učiteli, nespokojí-li se s vyšlapanou cestou tradice a nebudou-li se bát vystoupit ze stínu světa. Učitelé by měli dbát o to, aby nezavřeli dveře mladých srdcí natolik, aby do nich nemohl vstoupit Pán.

6T 162

Slova nebeského Učitele

V jednom nočním vidění jsem byla ve velké společnosti, v níž všichni přemýšleli o otázkách výchovy. Mnozí podávali námítky, které směřovaly proti změně odedávna obvyklé výchovy. Jeden z našich zkušených učitelů řekl účastníkům: „Na otázce výchovy by se mělo

podílet celé společenství adventistů sedmého dne. Rozhodování o povaze naší školní práce by se nemělo ponechat výhradně správcům škol a učitelům.”

Někteří kladli silný důraz na studium nevěřících autorů a doporučovali právě ty knihy, jež Pán zavrhl a které proto vůbec nemohou být schváleny. Po vážném rozhovoru a diskusi předstoupil náš učitel a vzal do ruky knihy, jež byly obhajovány jako podstatné pro vyšší vzdělání a pravil: „Shledáváte u těchto autorů zásady, jež se nezdají být nebezpečné, aby byly dány do rukou žáků? Lidský rozum se dá lehce okouzlit satanovou lží. Tyto knihy plodí nechuť k úvahám o Božím slově, jež tomu, kdo je přijímají a váží si ho, zajišťuje věčný život. Člověk je zaujat zvyky, proto by měly být pěstovány správné zvyky, jež svým působením na charakter a svým vlivem k dobrému jsou požehnané; jestliže se přijímají a pěstují špatné návyky, ony pak působí tyranskou mocí a vedou duše do otroctví. Kdybyste nikdy nebyli četli ani řádek v těchto knihách, byli byste dnes schopnější porozumět Knize, která přede všemi jinými knihami je hodna toho, aby byla zkoumána a která nabízí jediné správné myšlenky o vyšším vzdělání.

To, že se stalo obvyklým zařazovat tyto autory ^{6T 163} mezi učebnice, a to, že tento zvyk je již velmi starý, není důkazem v jejich prospěch. Dlouhé používání ještě nedoporučuje tyto knihy jako dobré nebo důležité. Ony zavedly tisíce lidí tam, kam satan zavedl Adama a Evu - ke stromu poznání, z něhož Bůh zakázal jíst. Ony přivedly žáky k tomu, že zanechali studia Božího slova a upřednostnili bezvýznamné studium. Když takovým způsobem vzdělání žáci budou někdy schopni pracovat pro duše, musí se odnaučit mnohému, čemu se naučili. Zjistí, jak je to těžké, vymýtit něco z paměti, když falešné představy zapustily své kořeny do jejich duše jako plevel v zahradě. Následkem toho někteří nikdy nebudou moci rozeznat mezi pravým a nepravým. Dobré a zlé bylo při jejich výchově spolu pomícháno. Nechali je pohlížet na lidi, lidské učení před nimi bylo velebeno, takže nyní v jejich učitelské činnosti protkávají tu trochu pravdy, která v nich zůstala, míněním, výroky a skutky těchto mužů. Slova takových lidí, která dokazují, že nemají skutečné znalosti Krista, by na našich školách neměla nacházet místo. Překážejí správné výchově.

Vy máte slovo živého Boha. A když o to budete prosit, můžete obdržet dar Ducha svatého, který každé slovo učiní silou těm, jenž v něho věří a poslouchají ho. Působení Ducha svatého má uvést ve všelikou pravdu. Spolehne-li se všemi silami srdce, mysli a duše na slovo živého Boha, nebude spojení s Bohem přerušeno. Hluboké, vážné zkoumání slova pod vedením Ducha svatého bude pro nás čerstvým pokrmem a Boží duch jej učiní působivým. Snahy mládeže, aby si udržela pochopení pro vysoké a svaté úsilí v kázni, přinese odměnu. Kdo se vytrvale namáhá v tomto směru a učiní si úkolem ^{6T 164} porozumět Slovu Božímu, je připraven být spolupracovníkem Božím.

Svět uznává učitele, které Bůh nemůže potvrdit jako spolehlivé vychovatele. Oni odkládají Bibli stranou a doporučují díla nevěřících spisovatelů jakoby obsahovala tak hodnotné myšlenky, jež by mohly tvořit charakter. Co můžeme očekávat od setby takového osiva? Studium těchto pochybných knih kazí mysl učitelů a žáků a nepřítel zasévá svůj jed. To je nevyhnutelné. Pijeme-li z nečistého pramene, tedy pijeme jed. Nezkušená mládež, jež se oddává takovému studiu, nabývá dojmů, které její myšlenky vedou směrem, jenž je neblahý pro jejich zbožnost. Mladí lidé, kteří byli posláni na naše školy se učili z knih, jež byly považovány za dobré, protože byly doporučovány a používány na světských školách. Ale právě následkem studia těchto knih mnozí žáci opustili světské školy jako nevěrci.

Proč jste nechválili Boží slovo před každým lidským tvorem? Nestačí přidržet se Původce vší pravdy? Nejste spokojeni, když čerpáte čistou vodu z proudů Libanonu? Bůh má živé studnice, aby občerstvil žíznivé duše vzácné k posílení duchovního života. Učte se od Něho a on vás učiní schopnými odpovédět těm, kteří požadují základ naděje, která je ve vás.

Mysleli jste snad, že lepší vědomosti o tom, co řekl Pán by mohlo mít na žáky a učitele škodlivý účinek?“

Ve shromáždění nastalo ticho a všechny zaujalo přednesené přesvědčování. Muži, kteří se sami považovali za moudré a silné, zjistili, že byli slabí a nezpůsobilí ve znalosti oné Knihy, ^{6T 165} která se zabývá věčným osudem lidských duší.

Posel Boží vzal z rukou několika učitelů ony knihy, které studovali, z nichž některé byly napsány nevěřícími autory a obsahovaly nevěrecké myšlenky, položil je stranou a pravil: „Ve vašem životě nikdy nebyla doba, v níž vám studium těchto knih dalo dobro a prospěch, nebo bylo k vašemu budoucímu věčnému spasení. Proč chcete plnit své regály knihami, jež odvracejí lidi od Boha, od Krista? Proč vydáváte peníze za to, co není chlebem? Kristus k vám volá: „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.*“ Musíte jíst chléb života, jež přichází z nebe. Musíte se stát pilnějšími zkoumateli Písma svatého a pít z živého pramene. Vše, co potřebujete, vezměte si ve vážné modlitbě z bohatství Kristova. Učiňte denní zkušenost tím, že jíte tělo Syna a pijete jeho krev. Lidští autoři v přítomné době nikdy nemohou ukojit vaši velikou potřebu, ale při pohledu na Krista, Vůdce a Dokonavatele víry, budete proměněni v Jeho obraz.“

Dal jim do rukou Bible a pokračoval: „Znáte tuto knihu jen málo. Vy neznáte ani Písmo, ani moc Boží, ani nerozumíte veliké důležitosti poselství, jež má být přineseno hynoucímu světu. Minulost ukázala, že učitelé a žáci vědí velmi málo o vznešených pravdách, jež jsou životně důležité pro tuto dobu. Kdyby trojandělské poselství bylo v celém svém obsahu vysvětleno mnohým našim vychovatelům, nerozuměli by mu. Kdybyste měli vědění, jež přichází od Boha, celé Vaše bytí by hlásalo v přestoupení a hříších mrtvému světu pravdu živého Boha. Ale knihy a časopisy, jež obsahují málo z přítomné pravdy, jsou vychvalovány, ^{6T 166} lidé jsou příliš moudří, aby následovali „*Takto praví Hospodin*“.

Každý učitel na našich školách má vyvyšovat jediného pravého Boha. Ale mnozí strážní spí, jsou slepí vůdcové slepých. Den Hospodinův je však blízko. Tichým krokem přichází jako zloděj a znenadání překvapí všechny, kteří nebdí. Kdo mezi našimi učiteli bdí a jako věrný šafář milosti Boží dává pozounu jasný tón? Kdo hlásá poselství třetího anděla a vyzývá svět, aby se připravili na ten veliký den Boží? Poselství které přinášíme, nese pečeť živého Boha.“

S poukazem na Bibli pravil: „Písma Starého a Nového zákona mají společně připravit lidi, aby obstáli v den Hospodinův. Využijte opravdověji a lépe svých nynějších příležitostí. Učiňte slovo živého Boha svou učebnicí. Kdyby se to vždycky dělo, byli by žáci, kteří byli pro dílo Boží ztraceni, nyní misionáři. Pán je ten jediný pravý Bůh, on má být ctěn a vzýván. Kdo ctí slova nevěřících autorů a žáky vede k tomu, aby tyto knihy uznávali jako podstatné pro svou výchovu, zmenšuje jejich víru v Boha. Tón, vliv a duch těchto knih je škodlivý pro ty, kteří jsou svým studiem na nich závislí. Přinesly vlivy, jež účinkovaly na žáky a odvedly je od Krista, Světla světa. Zlí andělé jásají, že ti, kteří předstírají, že znají Boha, Boha zapírají, jak je zapírán na našich školách. Slunce spravedlnosti svítilo církvi, aby zahnilo tmou a usměrňovalo pozornost lidu Božího na přípravu, jež je potřebná všem, kteří by chtěli svítit jako světlo světu. Kdo přijme toto světlo, ^{6T 167} porozumí mu, kdo je nepřijme, bude tápat ve tmě a nebude vědět, oč klopýtne. Člověk není nikdy v bezpečí, dokud se nenachází pod božským vedením, ale pak je uveden ve všelikou pravdu. Uchopí Kristovo slovo živou silou poslušného srdce a použitím božské pravdy bude v člověku opět obnoven obraz Boží, takže se v nebi praví: „*V Něm jste doplněni!*“ (Kol 2,10)

oooo

V žádném případě by se nemělo žákům dovolit, aby se tak mnoho oddávali studiu, že by jim to zabraňovalo navštěvovat náboženská shromáždění.

Jedině Ten, kdo stvořil člověka, může učinit změnu v lidském srdci. Jedině Bůh může dát vzrůst. Každý učitel by si měl uvědomit, že musí být veden Božími nástroji. Lidská soudnost a myšlení i těch nejzkušenějších jsou nedokonalé a omylné a jsou křehkým nástrojem ovládaným dědičnými povahovými rysy a potřebují se každodenně podřizovat posvěcujícímu vlivu Ducha svatého, jinak vlastní já převeze vládu a určí směr. V tichém a pokorném duchu žáka musí být všechny lidské metody, plány a ideály usměrněny a schváleny Bohem, jinak neklidná energie Pavlova a obratná logika Apollova budou bezmocné pro obrácení duší.

6T 168

Školní domovy

Při studiu na našich školách jsou mnozí mladí lidé odloučeni od příjemného i kázeňského vlivu rodinného kruhu. Právě ve věku, kdy potřebují bdělý dohled, unikají uzdě rodičovského vlivu a autoritě a jsou přesazeni do společnosti velkého počtu mladých lidí svého věku s různými charaktery a životními návyky. Některým z nich se v dětství dostalo příliš málo výchovy, jsou povrchní a lehkomyšní, jiní byli příliš kázněni a cítí, když už nejsou v rukou těch, kteří na ně přísně dohlíželi, že nyní mohou jednat tak, jak se jim zlíbí. Protiví se jim i pomyšlení na omezování. Toto spolčování může mládež ještě více ohrozit.

Naše školní domovy byly zřízeny proto, aby naši mladí lidé nebyli vystaveni zlým vlivům, ale, pokud je to jen trochu možné, byli obklopeni ovzduším podobným rodičovskému domovu, ovzduším, jež je chrání před nemravností a vede k Ježíši. Nebeská rodina představuje to, čím má být rodina na zemi a naše školní domovy, v nichž jsou pohromadě mladí lidé, kteří dychtí po přípravě pro Boží službu, by se měly co možná nejvíce přiblížit tomuto božskému vzoru.

Učitelé, kterým jsou takové domovy svěřeny, nesou vážnou zodpovědnost, protože musí jednat na místě otců a matek, mít zájem o žáky tak, jak se rodiče zajímají o své děti. Různé povahy mladistvých, s nimiž se musí vypořádat, jim působí starosti a jsou pro ně těžkým břemenem. Vyžaduje to veliký takt a mnoho trpělivosti, aby se správně vyvíjel myšlenkový život porušený sporným zacházením.^{6T 169} Učitelé potřebují velkou dávku umění zacházet s lidmi, musí být věrní zásadám, přitom však moudří a jemní, musí spojovat lásku a křesťanský soucit s kázní. Měli by to být muži a ženy víry, moudrosti a modlitby. Nesmí projevovali strnulou, tvrdošíjnou důstojnost, ale musí se mezi mládež vmísit, ztotožnit se s jejími radostmi a strastmi, jakož i s jejich každodenními povinnostmi. Radostná poslušnost z lásky bude všeobecně ovocem takového úsilí.

Domácí povinnosti

Výchova, které se má v domácím životě dostat mladým mužům a ženám navštěvující naše vyšší školy, zasluhuje zvláštní pozornost. Pro utváření charakteru je velmi důležité, aby se žáci chopili práce, která se jim ukládá a překonali všechny sklony k zahálce. Musí se seznámit s povinnostmi denního života. Měli bychom je učit, aby své domácí povinnosti konali důkladně a přesně, pokud možno bez hluku a roztržitosti. Vše by se mělo vykonávat slušně a pořádně. Kuchyně a všechny ostatní části budovy by se měly udržovat, aby byly útulné a čisté. Knihy se mají odložit stranou, až na ně dojde a nemělo by se učit více, než je možno naučit se bez zanedbání domácích povinností. Studium nemá úplně zaujmout hlavu tak, že jsou při tom zanedbávány domácí povinnosti, na nichž spočívá blaho rodiny.

Plněním těchto povinností by se měly přemáhat bezstarostné, nedbalé a nepořádné návyky, neboť nebudou-li tyto zvyky překonány, proniknou každý úsek života a život vyzní

bezvýznamně bez užitku pro misijní práci. Nebudou-li tyto zvyky vytrvale a rozhodně odstraňovány, přemohou žáka pro tento život, ^{6T 170} tak i navždy. Mládež by se měla vybízet, aby si navykla správně se oblékat, aby vypadala slušně a vkusně, měla by se napomínat, aby svůj oděv udržovala v čistotě a pořádku. Všechny její návyky mají být takové, aby jiným přinášely pomoc a radost.

Zvláštní ponaučení bylo dáno zástupům dítek izraelských, aby vše v jejich stanech a kolem nich bylo čisté a pořádné, aby anděl Hospodinův neviděl v jejich táboře nečistotu. Byl by Pán skutečně tak přísný a všímá si těchto věcí? Ovšem, neboť skutečnost říká, že pro jejich nečistotu by s nimi nemohl jít do boje proti jejich nepřátelům. Právě tak pozoruje Bůh všechno naše počinání. Bůh, který tak důsledně vyžadoval, aby dítky Izraele vyrůstaly v čistotě, nebude dnes schvalovat nečistotu v domovech.

Výchovu dětí a mladých lidí na tomto poli přenesl Bůh na rodiče a učitele a každé počinání jejich života může dát mládeži duchovní naučení. Když ji vychováváme k tělesné čistotě, měli bychom ji učit, že Bůh si přeje, aby byli čisti v srdci i na těle. Zametají-li světnici, mohou se učit, jak Bůh očišťuje srdce. Vždyť přece nezavrou okna a dveře a nezačnou světnici čistit, nýbrž dveře otevrou, široce otevrou okna a pilně a usilovně odstraňují všechn prach. Tak je třeba nechat k nebi otevřené dveře našich pohnutek a citů a zapudit prach sobectví a světáctví. Milost Boží musí vyčistit komůrky naší mysli. Ano, celá naše přirozenost musí být očištěna a oživena Duchem svatým. Nepořádek a ledabylost v našich každodenních povinnostech vedou k tomu, že zapomínáme na Boha a udržujeme pouhou formu pobožnosti ^{6T 171} ve vyznání víry, které ztratilo svou podstatu. Máme bdít a modlit se, jinak saháme po stínu a ztrácíme skutečnost.

Živá víra by měla ve vykonávání malých povinností pronikat jako zlaté nitky naší každodenní zkušenost. Pak také žáci dospějí k poznání pravých zásad, jež podle vůle Boží mají určovat každý čin jejich života. Denní práce bude podporovat křesťanský růst. Životní zásady víry, důvěry a lásky k Ježíši, budou pronikat i tou bezvýznamnou jednotlivostí našeho všedního dne. Budeme pohlížet na Ježíše a láska k němu bude neustálým podnětem, jenž propůjčuje životní sílu každé povinnosti, kterou vykonáváme. Pak budeme usilovat o spravedlnost a projevovat naději, „*kteřá nezahanbuje*“. Cokoliv potom konáme, konáme ke slávě Boží.

Každému žákovi v domově bych chtěla říct: Plň věrně své domácí povinnosti. Vykonávej spolehlivě nepatrné povinnosti, buď skutečně živým křesťanem v domově. Ať křesťanské zásady ovládají tvé srdce a chování. Dbej každé pobídky svých učitelů, ale nedopusť, aby ti pokaždé museli říkat, co máš dělat! Posuzuj sám! Sám pozoruj, je-li všechno ve tvém pokoji čisté a v pořádku, aby v něm nic neuráželo Boha, aby, když svatí andělé procházejí tvým pokojem byli přitahováni pořádkem a čistotou a rádi tam přebývali. Vykonáváte-li své povinnosti neodkladně a věrně, pak jste také misionáři. Pak vydáváte svědectví o Kristu. Pak dokazujete, že ani teorie, ani praxe náboženství Kristova vás neučiní nečistými, hrubými a neuctivými k vašim učitelům, abyste sotva dbali jejich rad a ponaučení. Ve skutek obrácené náboženství Písma svatého vás učiní přívětivými, ohleduplnými a věrnými. Nebudete zanedbávat malé věci, které musí být vykonány. ^{6T 172} Za své hlavní heslo si vezměte slova Kristova: „*Kdo je věrný v mále, i ve mnoze věrný jest.*”

Křesťanská družnost a zdvořilost

Boží lid všeobecně málo pěstuje křesťanskou družnost. Tato oblast výchovy by se v našich školách neměla zanedbávat a pouštět ze zřetele.

Žáci by měli být poučeni, že nejsou nezávislými jednotlivci, ale že každý je vláknem, které se má s jinými vlákny spojit v jednu tkaninu. Toto poučení není nikde víc na místě než

ve školním domově. Zde mají žáci denně možnosti, které, když se dobře využijí, velmi přispějí k rozvoji jejich společenských charakterových rysů. Je na nich, aby tak využili svého času a svých příležitostí k rozvoji charakteru, který je učiní šťastnými a užitečnými lidmi. Kdo se uzavírá do sebe a není ochoten být jiným přátelským stykem k požehnání, ztrácí sám mnoho požehnání. Neustálým vzájemným stykem se zušlechťujeme a vzděláváme. Společenským stykem se uzavírají známosti a přátelství, jež vedou k srdečné svornosti a lásce, v čemž i nebesa nacházejí zalíbení.

Zejména ten, kdo okusil Kristovu lásku, by měl rozvíjet své společenské schopnosti, protože pomocí nich může získat lidi pro Spasitele. Kristus by neměl zůstat ukrytý v srdci jako vytoužený poklad, jimž se sami těšíme a lásku Kristovu bychom neměli projevovat jen těm, kteří odpovídají našim představám. Žáci mají být poučeni, že podobnost Kristu se projevuje přátelskou účastí a družností k těm, kteří ji nejvíce potřebují i tehdy, když neodpovídají jejich vkusu. Ježíš vždy a všude zjevoval ^{6T 173} láskyplnou účast s lidmi a šířil kolem sebe světlo radostné zbožnosti. Žáci by měli být poučeni, aby ho následovali. Měli by být poučeni v tom smyslu, aby svým kamarádům prokazovali křesťanskou účast, soucit a lásku a snažili se přivést je ke Kristu. Kristus by měl být v jejich srdcích pramenem, který teče do věčného života a obcerstvuje všechny, kteří s ním přicházejí do styku.

Právě této ochotné a láskyplné služby pro jiné v čas potřeby si Bůh váží. Tak i v době svého studia mohou být žáci Božími živými misionáři. K tomu je ovšem třeba čas; ale takto využitý čas je stráven užitečně, protože žáci se tím učí, jak mají světu představit křesťanství.

Kristus se nikdy nepřestal chovat k jiným přívětivě. Byl-li pozván na slavnost k farizeům nebo celníkům, pozvání přijal. Při takových příležitostech bylo každé slovo, jež pronesl, vůní života k životu pro jeho posluchače, protože učinil oběd příležitostí pro mnohá vzácná poučení, jež byla přizpůsobena jejich potřebám. Kristus učil své učedníky, jak se mají chovat, když jsou ve společnosti nevěřících nebo věřících lidí. Svým příkladem je učil, že když navštíví veřejné shromáždění, jejich zábava nemusí být taková, jaká při takových příležitostech obvykle bývá.

Přebývá-li ve studujících Kristus, pak i u stolu budou z pokladnice jejich srdce vyvěrat čistá a povznášející slova; když tam Kristus nepřebývá, obveselují se lehkomyšlnostmi, šprýmy, žerty, jež brání duchovnímu vzrůstu a jsou příčinou zármutku Božích andělů. Jazyk je prudký úd, ale neměl by takovým být. Měl by se obrátit, neboť dar řeči je velmi vzácná hřivna. ^{6T 174} Kristus je stále ochoten rozdávat ze svých darů a my bychom měli shromažďovat drahokamy, jež On rozděluje, aby vycházely také z našich úst, když mluvíme.

Temperament, osobní zvláštnosti, zvyky, z nichž se vyvíjí charakter - vše, co se doma děje, projevuje se ve všech vztazích života. Náklonnosti, jimž člověk hovoří, se budou projevovat v jeho myšlenkách, slovech a skutcích. Kdyby každý žák, jež náleží ke školní rodině, potlačoval všechna nepřívětivá a nezdvořilá slova a kdyby mluvil se všemi s plnou úctou, kdyby myslel na to, že se připravuje, aby se stal členem nebeské rodiny, kdyby okruh svého vlivu chránil svatými strážemi, aby nebyl odveden od Krista, kdyby se snažil, aby v každém jednání svého života hlásal chválu Toho, který ho povolal z temnosti ke svému podivuhodnému světlu, pak by z každého školního domova vycházel obnovující vliv.

Pobožnosti

Pobožnosti se považují za jedny z nejdůležitějších znaků výchovy v našich školních domovech. Ačkoliv by to měly být chvíle největší úcty a vážnosti, přece by měly být také nejradostnější. Neměly by se protahovat tak, aby způsobily únavu, neboť dojem, který se jimi působí na mysl mládeže vede k tomu, že spojí náboženství se vším, co je bez života a nudné. Mnozí došli tak daleko, že svým vlivem působili na straně nepřítele. Kdyby byli vhodné

poučení, byli by k požehnání světa a církvi. Sobotní shromáždění, ranní a večerní pobožnosti doma a ve sboru, nejsou-li moudře připraveny a oživeny Duchem Božím, ^{6T 175} mohou být nejformálnější, nejnejpříjemnější, nejnepůvabnější a pro mládež nejobtížnější ze všech školních shromáždění. Společenské schůzky a všechna jiná náboženská shromáždění by měly být plánovány a vedeny tak, aby byly nejen užitečné, ale i příjemné, aby působily přitažlivě. Když se společně modlíme, jsou srdce trvale a pevně poutána k Bohu. Vyznáváme-li Krista veřejně a statečně, představujeme-li svou bytostí jeho tichost, pokoru a lásku, jak budou jiní okouzleni krásou a svatostí.

Při všech těchto příležitostech by měl mít Kristus přednost jako „*znameníější nežli deset jiných*“, neboť „*všechn je přezádostivý*“. (Pís.Šal. 5,10.16) Měl by být představen jako zdroj vši pravé moudrosti a všeho pokoje, jako Dárce všech dobrých, dokonalých darů, jako Původce každého požehnání, jako Ten, který je středem vši naší naděje na věčný život. Ať se v každém náboženském úkonu zjevuje ve své pravé kráse láska Boží a radost křesťanské zkušenosti. Představujte Spasitele jako Vykupitele z každého vlivu hříchu.

K dosažení tohoto cíle se musíme vyhýbat vši úzkoprsosti. K tomu potřebujeme upřímnou, opravdovou, ze srdce vycházející zbožnost. Vroucí, činná zbožnost učitelů je hlavní. Chceme-li ji mít, máme zde k volnému použití sílu. Milost čeká na nás, když si ji vysoce vážíme. Duch svatý chce, abychom o Něj prosili a žádali Ho tak mocně, že to odpovídá hodnotě kýženého cíle. Boží andělé pozorují naše dílo, pozorují nás, aby viděli, jak mohou každému sloužit, aby se v jeho obraze odrážel charakter Kristův a stával se podobným jeho božskému obrazu. Když správcové našich školních budov správně ocení všechny přednosti a příležitosti, budou pro Pána konat dílo, v němž i nebe najde zalíbení.

6T 176

Reforma dílenské výchovy

I když vznikají těžkosti, nemáme se vzdávat dílenského vzdělání, jež jsme pojali do svého výchovného systému. V době studia by měli mít naši mladí lidé možnost naučit se zacházet s nástroji. Pod vedením zkušených mistrů, například způsobilého, trpělivého a přívětivého truhláře, by měli žáci sami postavit budovy na školním pozemku, provádět potřebné opravy a tak se prakticky učit, jak lze úsporně stavět. Žáci by se měli také vzdělávat v různých pracovních oblastech, jako sazečství, tiskařství, vázání knih, při zhotovování stanů a jiných užitečných pracích. Měli by sázet ovocné stromy, pěstovat zeleninu a květiny. Pro tyto práce se mohou k vnější službě povolat žáčky. Když cvičí rozumové a tělesné síly, získávají zároveň znalosti praktického života.

Pěstování těchto oborů učiní naši mládež způsobilou, aby nesla pravdu do cizích zemí. Pak nebudou závislí na lidech, mezi nimiž žijí, aby jim tito lidé vařili, seli a stavěli. Také nebude potřeba vydávat peníze na dopravu mužů na vzdálenosti tisíce mil, aby stavěli školy a obytné domy. Misionáři budou mít mezi lidmi mnohem větší vliv, když budou umět nezkušené učit, jak mají pracovat a mít co nejlepší výsledky. Takto dokazují, že misionáři mohou být průmyslovými vychovateli a tento způsob vyučování se hodnotí zejména tam, kde jsou po ruce jen skrovné prostředky. Na udržování takových misionářů je zapotřebí mnohem méně prostředků, protože při svém studiu co nejlépe používali své tělesné síly při praktické práci. ^{6T 177} Kamkoliv půjdou, bude jim vše, co takovým způsobem získali, přinášet užitek. Žáci našeho dílenského odvětví, ať jsou již zaměstnaní v práci v zemědělství nebo jinde, by měli dostat čas a příležitost, aby dále šířili praktické duchovní poznání, k němuž se touto prací dostali. Při všech praktických povinnostech života by se mělo přirovnávat učení přírody a učení Písma.

Důvody, které nás na některých místech vedly k tomu, abychom se vyhnuli městům a stavěli své školy na venkově, se osvědčily. Vydávat peníze za doplňkové budovy, když jedna škola je již zadlužená, neodpovídá Boží vůli. Kdyby se peníze, které se upotřebily na nákladné budovy pro naše větší školy použily na zakoupení pozemku, kde by žáci mohli získat důkladné vzdělání, nemusel by být zatížen tak velký počet žáků vzrůstajícím břemenem dluhů a práce těchto ústavů by se dařila. Kdybychom šli tímto směrem, byli by snad někteří žáci reptali a rodiče by uváděli mnohé námítky, ale žáci by byli mnohostranně vychováni a byli by připraveni nejen pro praktickou práci v různých povoláních, ale i pro místo na nové zemi.

Kdyby všechny naše školy podporovaly práci v zemědělství, pak bychom dnes stáli docela jinde. Nebyl by tak veliký pokles odvahy. Špatné vlivy by byly potlačeny a finanční stav by se zlepšil. Při pečlivém vzdělání pracovních sil by se lépe vyvinuly tělesné a duchovní síly a žákům se mohl přidělit stejný pracovní závazek.^{6T 178} Ale poučení, které nám Pán vlídně poslal, bylo tak málo dbáno, že jsme překážky nezdolali.

Svědčí to o zbabělosti, když se tak pomalu a nejistě postupuje v práci na cestě, jež vede k nejlepší výchově. Pohleďte na přírodu! Ona nabízí dost místa, aby se v jejich dalekých končinách postavily školy, získávala a obdělávala orná půda. Tato práce je podstatná pro výchovu, která nejvíce podporuje duchovní pokrok, neboť hlas přírody je také hlasem Kristovým, udílejícím nám nesčetná naučení lásky a síly, poslušnosti a vytrvalosti. Někteří nedoceňují práci na venkově. Ti by neměli pro naše školy připravovat žádné plány, neboť by brzдили každý pravý pokrok. V minulosti byl jejich vliv v každém případě závadný.

Obdělává-li se půda, pak s Božím požehnáním bude krýt naše potřeby. Neměli bychom ztrácet odvalu pro zdánlivé neúspěchy v pozemských záležitostech, také zpoždění by nás nemělo zmalomyslnět. Práce na venkově by nás měla naplňovat radostí, nadějí a vděčností a měli bychom věřit, že země ve svém klíně ukrývá bohaté zásoby pro věrného pracovníka, zásoby, jež jsou cennější než zlato nebo stříbro. Vyčítáme-li jí skromnost, vydáváme špatné svědectví. Obdělává-li se země správně a rozumně, pak vydává své poklady ve prospěch lidí. Hory a pahorky se mohou změnit, země může zestárnout jako oděv, ale požehnání Boha, který svým dítkám prostírá stůl na poušti, nepřestane nikdy.

Stojí před námi vážné doby a je velmi nutné, aby rodiny z měst šly na venkov, aby se hlásala pravda na cestách a mezi ploty. Mnoho závisí na tom, abychom plánovali podle Božího slova a tyto plány vytrvale plnili. Více závisí na^{6T 179} zbožné činnosti a vytrvalosti než na nadání a knižních znalostech. Každé nadání a všechny lidem propůjčené schopnosti mají nepatrnou cenu, jestliže se nepoužívají.

Návrat k jednoduššímu způsobu studia bude dětmi a mladými lidmi vysoce hodnocen. Práce na zahradě a na poli představuje příjemnou změnu v únavné každodenní povinnosti abstraktních učebních hodin, na něž by se jejich mladý duch neměl nikdy omezovat. Pro nervózní dítě, které vyučování podle učebnic vyčerpává a učební látku si těžko zapamatuje, bude tato změna zvlášť cenná. Ve studiu přírody spočívá zdraví a štěstí pro dítě a dojmy z něho vycházející nezmizí z paměti, protože jsou spojeny s předměty, jež neustále vidí.

oooo

Obdělávat pole je jedním z nejlepších zaměstnání, jež sice zaměstnává svaly, ale ducha nechává odpočívat. Studium zemědělství by mělo být na našich školách pro výchovu směrodatné. To je nejprvnější práce, se kterou by se mělo na našich školách začít. Co se týká zrní, zeleniny a pro zdraví tak důležitého ovoce, neměly by být naše školy závislé na dovezených plodinách. Naše mládež se musí naučit kácet stromy, obdělávat půdu a také pracovat na duchovním poli. Různí učitelé by měli na jistý počet žáků dohlížet při jejich práci a sami s nimi pracovat. Tak se budou rovněž učitelé učit přejímat své odpovědnosti jako

nositelé břemen. Schopní žáci by měli být vychováni právě tak, aby nesli odpovědnost a pracovali společně se svými učiteli. Měli by se všichni spolu radit, jak by mohli nejlépe v práci pokračovat.

Doba je nyní příliš krátká na to, aby bylo učiněno to, co mělo být vykonáno v minulých generacích, ale i v těchto posledních dnech můžeme vykonat mnoho k odstranění existujících nesprávností ve výchově mladých. A protože čas je krátký, ^{6T 180} měli bychom se vši vážností a horlivě usilovat o výchovu mládeže odpovídající našemu vyznání. Jsme reformátoři. Chceme, aby naše děti studovaly s nejlepším užítkem. Za tím účelem bychom je měli i tělesně přiměřeně zaměstnat. Každodenní systematická práce by měla být součástí výchovy mládeže. I v této pozdní době tím lze mnohé získat. Tímto plánem žáci uplatní pružnost ducha a myšlenkovou svěžest a v daném čase mohou vykonat více duševní práce než samotným studiem. A tak mohou odejít ze školy s neposkvřeným organismem, upevnění a povzbuzení zastat jakékoliv místo, které jim Boží prozřetelnost může určit.

ooo

Každá užitečná ruční práce vychovává mladé k tomu, aby nesli svůj podíl na břemenech života, propůjčuje jim tělesnou sílu a rozvíjí jejich schopnosti. Všichni by měl dělat něco, co by jim samotným bylo požehnáním a jiným k prospěchu. Podle vůle Boží je práce požehnáním a jen pilný pracovník získá pravou slávu a správnou životní radost.

ooo

Mozek a tělo musí být vyváženy ve správném poměru, aby zdraví a síla zůstávaly zachovány. Mládež si pak pro studium Božího slova přináší zdravou chápavost a odpočínuté nervy. Pak má rozumné myšlenky a drahocenné věci, jež jsou jí nabízeny z Božího slova si může zapamatovat. Osvojí si pravdy bible a jako výsledek obdrží rozeznávající schopnost pro to, co je pravda. Potom může každému, kdo se ptá na základ naděje, odpovědět s mírností a uctivostí.

6T 181

Školní farma v Avondale

Bylo mi ukázáno něco, co se týká založení a využití pozemků při naší škole a modlítebně a dostala jsem příkaz, abych vám to sdělila. Až donedávna jsem se necítila oprávněna o tom mluvit a i nyní se ještě necítím svobodná vyjevit všechno, protože naši členové nejsou dosud schopni pochopit vše, co se má podle Boží prozřetelnosti rozvinout.

V nočních viděních mi bylo ukázáno, jak lidé vyhledávali parcely blízko školy, na kterých si chtěli stavět domy a příbytky. Někdo stál však v našem středu a pravil: "Dopouštíte se zde velké chyby, které budete ještě litovat. Tato půda zde není k tomu, aby byla poseta budovami. Jsou to přece pozemky pro učitele a žáky školy. Půda kolem školy má zůstat pro školní statek. Má být žákům živým podobenstvím. Žáci nemají mít školní pozemky za něco všedního, má to pro ně být spíše otevřená učebnice, kterou mají podle vůle Páně studovat. Jeho učením budou sdělovány poznatky pro péči o duše.

Připustíte-li, že se půda u školy zastaví soukromými domy a vy budete nuceni hledat jinou půdu pro obdělávání dále od školy, pak by to bylo velikou chybou, které byste stále litovali. Všechna půda blízko budovy se má pokládat za školní statek, na kterém se mládež pod schopným vedením může vzdělávat. Mládež, která navštěvuje naše školy, potřebuje všechnu půdu blízko. Má ji osázet okrasnými a ovocnými stromy a pěstovat zahradní plodiny.

Školní farma má být učebnicí přírody, ^{6T 182} z níž učitelé čerpají své názorné vyučování. Máme žáky poučovat v tom smyslu, že Kristus, který stvořil Zemi a vše na ní, je životem a

světlem všeho živého. Život každého dítěte a každého mladistvého, kteří jsou přiměřeně vychováni, bude na škole tím, co vidí, učiněn vděčným a šťastným.

Práce, která nás čeká

Potřebujeme více schopných učitelů, kteří vychovávají žáky v různých oborech, aby odtud vycházeli způsobilí lidé, kteří by byli ochotni jít a sdělovat jiným znalosti, jichž sami nabyli. Osířelí chlapci a dívky zde mají najít domov. Měla by se vystavět budova pro nemocnici, měly by se pořídit člny, aby byla škola zásobována. Měl by se zaměstnat schopný správce statku, jakož i moudří a rázní muži, kteří by byli činní v různých živnostenských pracech jako dohlížející, muži, kteří by použili svých schopností a naučili žáky pracovat.

Mnozí mladí lidé přijdou na školu a budou si přát vzdělání v hospodářských oborech. Hospodářské vyučování by mělo zahrnout účetnictví, tesařské práce a všechny zemědělské práce. Mělo by se také plánovat učení v kovářství, malířství, obuvnictví, ve vaření, praní prádla, šití, psaní na stroji a tiskařství. Všechny síly, jichž se nám dostalo, máme použít pro výchovné dílo, aby žáci, až opustí školu, byli připraveni pro povinnosti praktického života.

Malé a velké budovy, jež škola potřebuje, mají žáci postavit sami. Tyto budovy by neměly stát ani těsně pohromadě, ani blízko u vlastní školní budovy. Aby se zvládla tato práce,^{6T 183} mají se utvořit malé skupiny a ty mají být vedeny způsobilými vedoucími, aby rozvážně nesli odpovědnost. To vše se nemůže stát najednou, ale s vírou máme s prací začít.

Pozemek, jež třeba za tím účelem vyhradit

Pán by chtěl, aby kolem školy zůstala půda vyhrazená jako Jeho učebnice. My jsme se usídlili tam, kde je mnoho pozemků. Na pozemku blízko školy a modlitebny by se neměly stavět soukromé budovy. Ne všichni věřící v přítomnou pravdu změnili svůj charakter. Nejsou tedy všichni vhodnými vzory, neboť nepředstavují charakter Kristův. Mnozí by chtěli bydlet blízko modlitebny a školy. Nebyli by ale škole k prospěchu, spíše by byli překážkou. Pociťují, že by se jim mělo pomoci a poskytovat jiné výhody. Neoceňují ani povahu ani stav díla, v němž pracujeme, nechápou, že všechno, co povstalo v Avondale, bylo vykonáno s nejtvrděší námahou a peněžními výdaji nebo půjčkou, jež se musí věřícím vrátit.

Mezi těmi, kteří by se chtěli usadit v blízkosti naší školy jsou někteří, kteří jsou přesvědčeni o své vlastní důležitosti a naplnění starostí o vlastní vážnost. Jsou citliví a odbojní a musí být obráceni, neboť jsou daleko od toho, aby mohli přijmou požehnání Páně. Satan je pokouší, aby žádali o přízeň, která by jim byla na újmu, kdyby se jim poskytla a tím připravují starosti svým bratrům. Živé zásady Božího slova musí být uvedeny do života mnohých, kteří nyní o ně nemají zájem. Kdo se učí ve škole Kristově,^{6T 184} tomu všechna přízeň, kterou mu Bůh prokazuje, bude připadat jako pro něho příliš dobrá. Bude chápat, že všechno to dobré co dostává nezasluhuje a bude proto šťasten. Jeho obličej bude vyzařovat mír a pokoj v Bohu, neboť mají ujištění, že Bůh o ně pečuje.

„Takto praví Hospodin: Nebe je mi stolice a země podnože noh mých. Kdež ten dům bude, kterýž mi vzděláte? Aneb kde bude místo odpočívání mého? Nebo všecko to ruka má učinila a jí stojí všechno, praví Hospodin. I však na toho patřím, kdož jest zkormouceného srdce a chudý duchem a třese se před slovem svým.“ (Iz 66,1-2) Koncem roku 1898 jsme učinili mnohé zkušenosti, které nás naučily, co znamenají tato slova. Já jsem cítila ve svém srdci velikou tíhu. Poté mi bylo oznámeno něco ohledně zla, jež by vzniklo z rozdělení pozemku u školy, kdyby byl zastavěn obytnými domy. Zdálo se mi, že jsme se shromáždili k poradě a někdo stál mezi námi, od něhož jsme očekávali, že nám pomůže z našich potíží. Slova, která řekl, byla jasná a rozhodná:

„Tato půda podle Božího ustanovení je tu k prospěchu školy. Měli jste přece příklady lidského působení a toho, čeho je schopen člověk v pokušení. Čím větší je počet rodin, jež bydlí blízko školy, tím větší potíže se budou stavět do cesty učitelům a žákům. Přirozené sobectví lidí oživne, jestliže se jim něco nehodí. Tato půda kolem školy má náležet školnímu statku a tento statek má být větší, než myslíte. Práce ve spojení se studiem se má konat podle udělených rad. Avondale má být středem lidumilných snah. Lid Boží v australském území má být podnícen Duchem Páně, ^{6T 185} aby projevil účast a daroval prostředky na podporu a povznesení mnohých štědrých a dobročinných podniků, jimiž zase budou vychováni chudí, ubozí a nevzdělaní k svépomoci.”

Celkový pohled na věc

Při mnohých příležitostech jsem poznala, že pozemek kolem naší školy se má použít jako Boží statek. Části pozemku by se měly obdělávat podle určitého plánu. Předě mnou se rozprostíral pozemek osázený ovocem, jemuž se v této oblasti daří, také zeleninové zahrady a díl, kde byla zasetá a pěstována semena.

Když správcové tohoto pozemku a učitelé ve škole přijmou Ducha svatého, aby jim pomáhal, budou mít také moudrost ve své práci a Bůh bude jejich námaze žehnat. Péče o stromy, sázení a setí, sklizeň úrody, to vše má být podivuhodným naučením pro všechny žáky. Měli by zkoumat neviditelné články, které spojují setí a sklizeň a má se dokazovat a velebit dobrota Boží. Bůh propůjčil půdě a semenům účinnost a sílu. Kdyby Bůh nepůsobil spolu s lidským jemnocitem a s lidskou schopností, pak by zaseté sítě bylo bezcenné. Je tu neviditelná síla, která neustále pracuje pro lidi, aby je živila a odívala. Podobenství o semeni, jak je učitelé a žáci studují v denní zkušenosti, má dávat najevo, že Bůh v přírodě pracuje a má znázorňovat věci nebeského království.

Bůh a příroda

Vedle Bible má být příroda naší největší učebnicí. Není však žádný důvod, abychom přírodu zbožňovali, neboť tím bychom vyvyšovali stvoření nad Mistra Stavitele, ^{6T 186} který ji vytvořil a který ji každou chvíli udržuje podle svého rozhodnutí. Rozséváme-li semeno a pěstujeme rostlinu, máme pamatovat, že toto semeno stvořil Bůh a dává ho do země. Svou božskou mocí se o něj stará. Z jeho rozhodnutí semeno umírá a dává život stéblu a klasu s bohatým obsahem dalších semen pro novou setbu a žeň. Můžeme také studovat, jaký podíl má při této spolupráci člověk. Lidské úsilí tu má svou vyměřenou působnost. Toto je jedno z naučení, jemuž nás příroda učí a my bychom v ní měli vidět slavné a krásné dílo.

Mnoho se mluví o Bohu v přírodě, jako kdyby byl Pán vázán k přírodě zákony jako její sluha. Mnohé teorie chtěly zavést mysl v domněnku, že příroda je samosprávným systémem božstvu vzdáleným, majícím vlastní moc udržet se. V tomto ohledu lidé nevědí, co mluví. Domnívají se, že příroda má svou vlastní sílu bez ustavičného působení Božího. Pán nepůsobí svými zákony, aby překonával zákony přírody. On své dílo koná prostřednictvím zákonů a vlastností svých nástrojů a příroda poslouchá příkaz: Takto praví Pán.

Bůh přírody pracuje ustavičně. Jeho nekonečná moc působí neviditelně, ale projevy jsou zřejmé v účincích tohoto působení. Tým Bůh, který usměrňuje planety, působí v ovocném sadu a zeleninové zahradě. Nikdy neudělá trní, bodláčí a koukol. To je satanovo dílo, výsledek degenerace, který uvedl mezi vzácné věci, avšak bezprostředním působením pučí každý pupen v květ. Když byl Kristus v lidské podobě na světě, ^{6T 187} řekl: „*Můj Otec až dosud pracuje i já pracuji.*” (Jan 5,17) Když tedy žáci používají svůj čas a sílu při polní práci, v nebesích se o nich řekne: „*Boží jste zajisté spolupracovníci, vy jste Boží pole.*” (1Kor 3,9)

Ponechejme si pozemky kolem školy a sboru. Ti, kteří přicházejí bydlet do Cooranbongu mohou najít blízko školy a sboru pozemek. Avšak podle světla, které jsem dostala, celý tento úsek země od školního sadu do maitlandské cesty, jakož i po obou stranách cesty ze shromáždění do školy by mělo být pole a park ozdobený voňavými květy a ozdobnými stromy. Měly by tu být sady a měly by se pěstovat různé plodiny přiměřené k půdě, aby se toto místo stalo příkladem blízkým i vzdáleným.

Ať je tedy všechno nepodstatné pro školní práce vzdáleno, aby posvátnost tohoto místa nebyla rušena blízkostí rodin a staveb. Škola ať stojí sama. Bude lepší pro soukromé rodiny, jakkoliv odevzdané službě Pánu, budou-li vzdáleny. Škola je vlastnictvím Páně a pozemky kolem ní jsou jeho polem, kde ten veliký rozséváč může otvírat svou zahradu jako učebnici. Pracovní výsledky ukáží: „*Nejprve bylinu, potom klas, potom obilí v klasu.*” (Mk 4,28) Země vydá své poklady a přinese potěšení hojné žně. Plody sklizené díky Božímu požehnání mají být použity jako učebnice přírody, z níž se můžeme učit duchovnímu naučení a použít to pro potřeby duše.

6T 188

Názorný příklad

Jsou před námi velké věci, které musíme udělat a jen co budeme mít prostředky, musíme jít vpřed. Musíme vynakládat trpělivé vytrvalé úsilí, abychom povzbudili a povznegli okolní obce a vychovávali je v nějakém pracovním a zdravotním odvětví. Škola a celé její okolí by měla být příkladem, kde by se lidé učili lepším pracovním způsobům, vyzývali se k reformě, aby vkus, pilnost a jemnost nastoupila na místo drsnosti, nečistotnosti, nepořádku, nevědomosti a hříchu. I ten nejchudší člověk své okolí může zkrášlit, bude-li časně vstávat a pilně pracovat. Svým životem a příkladem můžeme jiným pomáhat rozlišovat to, co je v jejich povahách nebo úsudcích špatné a s křesťanskou zdvořilostí jim pomoci k lepšímu.

Často slyšíme otázku: Co dělat tam, kde převládá bída a kde se s ní setkáváme na každém kroku? Jak můžeme za těchto okolností zasáhnout mysl správnými a novými myšlenkami? Jistěže, tato práce je těžká. A nebudou-li učitelé, myslící a majetní lidé uplatňovat své hřivny a počínat si tak, jako Kristus na jejich místě, významné dílo zůstane nevykonáno. Nutná reformace se nikdy neuskuteční, dokud mužům a ženám nepomůže moc mimo nich. Ti, kteří mají hřivny a schopnosti, musí tyto dary použít pro blaho svých bližních a přivést je na takovou úroveň, aby si mohli sami pomoci. Takovým způsobem bude nejlépe zužitkovaná výchova na našich školách.

Bohem svěřené hřivny nemají být skryty pod kbelcem nebo pod postelí. „*Vy jste světlo světa*”, řekl Kristus. (Mt 5,14) Vidíte-li žít rodiny v chatrčích ^{6T 189} s bídným zařízením a oděvem, bez náčiní, bez knih nebo jiných pomůcek kolem svého domu, nebudete se o ně zajímat a snažit se je poučit, jak mají co nejlépe využít své síly, aby byli jiným k nejlepšímu užítku a aby jejich dílo pokročilo? Jedině pilnou prací uplatní všechny nejlepší schopnosti, naučí se neztrácet čas a stanou se úspěšnými a budou se zlepšovat předpoklady k pěstování.

Tělesné úsilí a mravní síla se mají sjednotit v našich snahách o obrodu a reformu. Musíme se snažit získat poznání, jak v pozemském tak i duchovním směru, abychom je mohli udělit i jiným. Musíme se snažit prožívat evangeliem v celém jeho rozsahu, aby jeho tělesné a duchovní požehnání pocítilo i naše okolí.

Pán jistě požehná všechny, kteří se snaží být k požehnání jiným. Škola má být vedena tak, aby učitelé a žáci ustavičně získávali sílu věrným využitím hřiven, které jim byly svěřeny. Praktickým použitím toho, co se naučili, budou růst ustavičně v milosti, moudrosti a poznání. Z knihy knih se máme učit zásadám, které budou základem našeho života a práce. Posvětime-li všechny schopnosti nám dané Bohem jen tomu, kdo má na ně nárok, učiníme skvělé pokroky ve všem, co stojí za naši pozornost.

Půjde-li pracovník s tímto duchem do misijní práce, pak se tato práce stane povzbuzením a povznesením jak pro něj, tak i pro toho, komu pomáhá. Ať se každý, kdo tvrdí, že je dítkem nebeského Krále, ustavičně snaží představovat zásady Božího království. Ať každý pamatuje, že v duchu, slovech a skutcích má být věrný a pravdivý vůči všem příkazům a nařízením Božím.^{6T 190} Máme být věrnými, spolehlivými poddanými Kristova království, aby moudří lidé světa měli pravou představu o bohatství dobroty, milosrdenství, lásky a zdvořilosti občanů království Božího.

Žáci, kteří chtějí mít co nejvíce dobra ze života, jsou ti, kteří chtějí žít Božím slovem v přísném obcování a jednání se svými spolubližními. Ti, kteří přijímají, aby dávali, pocítí největší uspokojení v tomto životě. Ti členové lidské rodiny, kteří žijí jen pro sebe, mají vždy nedostatek, neboť nejsou nikdy spokojeni. Žádné křesťanství není v tom, když soucítíme jen se svým vlastním sobeckým srdcem. Pán zřídil průtoky, jimiž nechává proudit dobrotu, milosrdenství a pravdu a my máme být spolupracovníky s Kristem v tom smyslu, že jiným přineseme praktickou moudrost a že jim budeme příkladem v praktické moudrosti a ochotě. Do jejich života máme uvést jas a požehnání a tak konat dobré a svaté dílo.

Kdyby škola v Avondale byla vždy tím, čím ji chce Pán mít, misijní úsilí učitelů a studentů by přinášelo ovoce jak ve škole, tak mimo ni. Upřímní lidé budou k Pánu přivedeni. Odboj, který začal v nebi z moci lži a svod, který svedl Adama a Evu k neposlušnosti Božího zákona, otevřel přehradu záplavě bídy na světě, ale všichni, kteří věří v Krista, se mohou stát syny a dcerami Božími. Mocí pravdy mohou být obnoveni, padlí lidé se mohou stát věrnými dětmi svého Stvořitele. Pravda je ve zvláštní působivé síle přizpůsobená myšlení a cítění bloudících hříšníků. Pod jejím vlivem mají ztracené ovce přijít zpět do stáda.

Ať už je postavení nebo majetek toho, kdo zná pravdu jakékoli,^{6T 191} Boží slovo ho učí, že všechno, co má, mu bylo jen propůjčeno. Bylo mu propůjčeno, aby byl vyzkoušen jeho charakter. Jeho světské záležitosti, jeho hřivny, jeho příjem, jeho příležitosti, za všechno bude muset vydat počet tomu, jemuž patří právem stvoření a vykoupení. Když používá každou vzácnou hřivnu na to, aby pomohl Božímu velkému výchovnému dílu vpřed, když se snaží obdržet to nejlepší poznání o tom, jak být užitečný, jak pracovat pro spasení duší jdoucích do zahynutí, Boží požehnání bude jistě jeho snahy provázet. Bůh nám uděluje své dary, abychom sloužili jiným a stali se mu podobnými. Ti, kdo přijímají Jeho dary, aby je dali jiným, se stávají Kristu podobnými. Jedině tehdy, když pomáháme a pozvedáme jiné, stáváme se ušlechtilými a očištěnými. Toto je dílo k slávě Boží. V tomto ohledu musíme být moudří. Naše duše musí být zbavena všeho sobectví, neboť Bůh chce, aby Jeho lid představoval pravdu.

Naše školy musí být vedeny pod dohledem Božím. Mladí muži a ženy mají práci, která musí být vykonána. Je mnoho mladých lidí, kteří potřebují mít příležitost vzdělat se v našich výchovných školách. Potřebují kurzy pracovní výchovy, kde se naučí, jak mají aktivně a účinně pracovat. V našich školách mají být lidé poučení o všech pracovních odvětvích. Žáky mají vyučovat moudří, uvážliví, bohobojní učitelé. Každé odvětví díla má být usměrněno co nejdůkladněji a nejsystematičtěji, abychom plánovali a pracovali podle dlouhé zkušenosti moudrosti.

Ať si učitelé uvědomí význam tohoto předmětu a vyučují zemědělství a jiná pracovní odvětví, která jsou pro žáky podstatně důležitá. Usilujte v každém pracovním odvětví o ty nejlepší výsledky. ^{6T 192} Ať věda Božího slova pronikne celou tuto práci, aby žáci pochopili správné zásady a mohli dosáhnout té nejvyšší úrovně. Použijte Bohem vám dané schopnosti a vložte všechny své síly do rozvoje Božího pole. Studujte, pracujte, aby výsledkem setby byly co nejlepší výsledky a nejvyšší příjem, aby byla hojnost potravy tělesné i duchovní pro větší počet žáků, kteří se přijdou vzdělávat na křesťanské pracovníky.

oooo

Viděli jsme obří stromy padlé a vykořeněné, viděli jsme pluh vtlačený do země, obracející půdu pro sázení stromů a setbu. Žáci se učí, co znamená orba a že motyka, rýč, hrábě a brány jsou nástroje čestné a užitečné. Často se budou dělat chyby, ale každý omyl je v blízkosti pravdy. Omyly nás učí moudrosti a počáteční síla dává naději úspěšného dokončení. Váhání zdržuje, unáhlenost je také brzdou, všechno však může sloužit jako poučení, chtějí-li se lidé z toho poučit.

oooo

Domněnka, že práce ponižuje, přivedla do hrobu tisíce. Ti, kteří konají jen tělesnou práci jsou často přepracovaní, zatímco duševní pracovník trpí nedostatkem tělesného pohybu. Kdyby duševní pracovníci převzali břímě pracujících třídy natolik, aby tím posílilo jejich svalstvo, pracovníci pracující fyzicky by mohli věnovat část svého času duševnímu a mravnímu rozvoji. Kdo je zvyklý sedět a studovat, měl by mít také pohyb. Zdraví by mělo být dostatečným ukazatelem, který by je vedl, aby fyzickou námahu kombinovali s prací duševní.

6T 193

Církevní školy

Dílo církevních škol

Církev má při výchově a vzdělání svých dětí zvláštní úlohu, aby její děti školní docházkou nebo příslušností k některému jinému společenství nebyly ovlivňovány lidmi se zkaženými mravy. Svět je plný nepravosti a bezohlednosti k Božím požadavkům. Města jsou jako Sodoma a naše děti jsou denně vystaveny mnohým špatnostem. Kdo navštěvuje vyšší školu, připojí se často k jiným, kteří jsou zanedbanější než on, k takovým, kteří jsou vychovávaní ulicí, nemluvě o době strávené ve škole. Srdce mladistvých se dají snadno ovlivnit. Nemají-li správné okolí, satan používá těchto zanedbaných dětí, aby ovlivnily žáky pečlivě vychované. Tak ještě dříve, než rodiče zachovávající sobotu poznají, jaké zlo bylo způsobeno, děti se naučí bezbožnosti a jejich duše jsou zkaženy.

Protestantské církve přijaly nepravou sobotu - výplod papežství a postavilo ji nad Bohem oddělený a posvěcený den. Naší úlohou je vysvětlit našim dětem, že první den týdne není pravou sobotou a že jeho zachovávání je ve zřejmém rozporu s Božím zákonem. Vyučují na základních školách naše děti ve shodě se slovem Božím? Vyučují je poslušnosti všech Božích přikázání jako počátku vši moudrosti? My posíláme své děti do sobotní školy, aby poznaly pravdu, ale později na základní škole se jim podávají jiné pravdy. Všechno to mate ducha a tak by tomu být nemělo. ^{6T 194} Přijímají-li mladí lidé myšlenky, jež překrucují pravdu, jak potom budou moci čelit vlivu této výchovy?

Můžeme se tedy divit, že za takovýchto okolností si někteří naši mladiství necení náboženských předností? Smíme se divit, že vklouznou do pokušení, že své zanedbávané síly věnují zábavám, které jim neslouží? Že se jejich náboženské snahy oslabují a jejich duchovní život je zatemněn? Duch bude odpovídat duchovní stravě, sklizeň bude taková, jako zaseté

símě. Nedokazují tyto skutečnosti, že je nutno střežit výchovu mládeže od prvních let? Nebylo by pro mládež lepší, aby mnohé z toho, co se obecně nazývá vzděláním, raději neznala, než aby se stala lhostejnější k pravdě Boží?

Oddělení od světa

Když byly dítky Izraele odděleny od Egyptanů, řekl Pán: „*V tu noc zajisté půjdu po zemi Egyptské a budu bít všecko prvorozené v zemi Egyptské, od člověka až do hovada, a nade všemi bohy Egyptskými učiním soud: Já jsem Hospodin.... Vezměte také svazeček yzopu a omočíte v krvi, kteráž bude v medenici a pomažete nade dveřmi a na obou veřejích tou krví, kteráž bude v nádobě, z vás pak žádný nevycházej ze dveří domu svého až do jitra. Neboť půjde Hospodin, aby bil Egypt a kde uzří krev nade dveřmi a na obou veřejích, přeskočí Hospodin ty dvěře, aniž dopustí zhoubci vejít do domů vašich k hubení. Protož ostříhati budete věci této za ustanovení tobě* ^{6T 195} *i synům tvým až na věky.*” (2Moj 12,12.22-24) Krev na veřejích dveří představovala symbolicky krev Kristovu, který jediný vykoupil z kletby prvorozené z Hebrejů. Hebrejské dítě, jež bylo nalezeno v Egyptském domě, bylo zahubeno.

Tato zkušenost Izraelitů byla napsána k poučení žijících v posledních dnech. Dříve, než dopadnou mohutné rány na obyvatele země, zvolá Pán ke všemu Izraeli, aby se připravil na onu událost. Rodičům dává výstrahu: „Shromážděte své děti ve vlastních domovech, shromážděte je oddělené od těch, kteří učí a páchají zlo. Vyjděte co nejrychleji z velikých měst. Stavějte církevní školy. Dávejte svým dětem slovo Boží jako základ veškeré výchovy!” Toto obsahuje důležité učení a když žáci již v nižších třídách budou bibli studovat, budou připraveni pro vyšší třídy v nebi.

Slovo Boží se dnes na nás obrací: „*Netáhněte nerovného jha s nevěřícími, neboť jaký je spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Belialem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Neboť vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich a procházeti se a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. A protože vyjděte z prostředku jejich a oddělte se, praví Pán, a nečistého se nedotýkejte a já přijmu vás. A budu vám za Otce a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*” (2Kor 6,14-18) Kde jsou vaše děti? Vychováváte je k tomu, ^{6T 196} aby dělaly rozdíly a unikly na zemi záhubě, která je v rozkoších? Snažíte se zachránit jejich duše, nebo svou nedbalostí napomáháte jejich záhubě?

Naše děti jsou zanedbávány

Obecně se našim dětem a mládeži věnuje málo pozornosti. Starší členové církve jim nejsou nakloněni s něžností a soucitem a myslí na to, aby děti a mládež dělaly pokroky v božském životě. Proto se děti v křesťanském životě nevyvinuly tak, jak by mohly. Někteří členové církve, kteří milovali Boha a báli se ho, dovolují, aby jejich obchody zabraly všechny jejich síly a staví své světlo pod kbelec. Zapomněli sloužit Bohu a svůj podnikatelský život činí hrotem svého náboženství.

Máme připustit, aby se mládež zmítala sem a tam, aby pozbývala myslí a upadala do pokušení, jež číhají všude, aby chytila jejich ukvapené nohy? Nejnaléhavější úkol členů naší církve je ten, aby se zajímali o naši mládež, vlídně, trpělivě a jemně jí dávali předpisy a směrnice, jednu po druhé. Kdo jsou otcové a matky v Izraeli? Měli by být mnozí, kteří jako šafáři milosti Kristovy mají nejen příležitostný, ale zvláštní zájem o mládež. Srdce mnohých by měla být pohnuta politováníhodným stavem, v němž se naše mládež nachází. Měli by si uvědomit, že satan pracuje se vši možnou lstí, aby mladé vtáhl do své sítě. Bůh žádá, aby se církev probudila ze své tuposti a poznala, která služba je potřebná v této době nebezpečí.

Oči našich bratří a sester by měly být pomazány nebeskou masťou, ^{6T 197} aby poznali potřeby této doby. Jehnata a beránci stáda se musí žít a Pán nebe pohlíží dolů, kdo pro děti a mládež koná práci, jež odpovídá Jeho vůli. Církev spí a neuvědomuje si velikost tohoto úkolu. „Nu“, řekne někdo, „proč je to tak naléhavé tak důkladně vychovávat naši mládež? Mi se zdá, že když se někteří rozhodnou pro nějaké vědecké nebo jiné povolání, jež vyžaduje určitou kázeň, měla by se jim věnovat zvláštní pozornost, to je vše, co je nutné. Není žádoucí, aby všichni mladí lidé byli tak dobře vzděláni. Nesplňuje důkladné vzdělání některých všechny podstatné požadavky?“

„Ne“, odpovím „zcela rozhodně ne.“ Jaký výběr bychom mohli učinit z naší mládeže? Mohli bychom předpovídat, kdo je ten nejnadanější nebo nejlépe koná službu pro Boha? Podle našeho lidského úsudku bychom mohli jednat jako Samuel, který, když byl poslán, aby našel pomazaného Páně, všiml si vnějšího zjevu. „Ale Hospodin řekl Samuelovi: „*Nehleď na tvárnost jeho a na vzrůst postavy jeho nebo jsem ho zavrhl, neboť nepatřím, nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.*“ (1Sam 16,7) Nikoho z ušlechtilé vyhlížejících synů Izai nechtěl Pán přijmout, ale když David, nejmladší syn, ještě mladík a pastýř ovcí byl povolán z pole a šel kolem Samuele: „*Vstaň, pomaz ho, neboť to je ten.*“ (verš 12) Kdo může rozhodovat o tom, kdo se z nějaké rodiny ukáže být zdatným v díle Božím? Všem mladým lidem by se mělo dovolit, aby se podíleli na požehnání a výhodách výchovy v našich školách, aby byli nadchnuti stát se spolupracovníky Božími.

6T 198

Církevní školy jsou nutné

Mnohé rodiny, které se z důvodu vzdělání svých dětí stěhují tam, kde se nachází naše školy, by prokázaly Mistrovi větší službu, kdyby zůstali tam, kde jsou. Měly by povzbuzovat svůj místní sbor, aby založil církevní školu, na které se dětem uvnitř hranic obce dostane dalekosáhlé praktické křesťanské výchovy. Bylo by lépe pro ně, jejich děti i dílo Boží, kdyby zůstaly v menších sborech, kde je třeba jejich pomoci, místo toho, aby šly do větších sborů, kde jsou neustále v pokušení, že upadnou v duchovní nečinnost, protože je tam nepotřebují.

Také tam, kde je jen několik světitelů soboty, by se rodiče měli dohodnout, aby zajistili místo pro denní školu, kde by mohly být vyučovány jejich děti a mladí lidé. Měli by ustanovit křesťanského učitele, který by jako posvěcený misionář vychovával děti k tomu, aby se také stali misionáři. Měli bychom ustanovit učitele, kteří podávají důkladné vzdělání v obvyklých oborech, přičemž učiní bibli základem a příručkou pro všechno studium. Rodiče by měli obléci duchovní výzbroj a být dětem příkladem, aby byly misionáři. Měli by pracovat dokud je den, neboť „*přichází noc, kdy žádný nebude moci dělat.*“ (Jan 9,4) Budou-li své děti vytrvale a nesobecky učit přijímat odpovědnost, bude Pán pracovat s nimi.

Některé rodiny světitelů soboty žijí osamoceně nebo daleko odloučení od jiných bratrů a sester. Někdy přiváděli své děti do našich internátů, kde se jim pomáhalo, aby po svém návratu domů byly k požehnání svým milým. Mnozí ale nemohou své děti poslat z domu na vychování. ^{6T 199} Potom by se rodiče měli snažit opatřit vzorného učitele náboženství, jemuž je potěšením konat něco pro Mistra a který je ochoten obdělávat část vinice Boží. Rodiče musí spolupracovat s učitelem a vážně usilovat o obrácení svých dětí. Ať usilují o to, aby se duchovní zájmy udržovaly doma svěží a zdravé a jejich děti se vzdělávaly ve výchově a poučení Pána. Rodiče by měli část dne věnovat studiu a učit se spolu se svými dětmi. Tak mohou z výchovné hodiny udělat hodinu radosti a užitku a jejich důvěra k této práci, při níž se snaží o záchranu svých dětí, bude růst. Rodiče zjistí, že i oni rychleji dozrávají, když se učí pracovat se svými dětmi. Nevěra zmizí, když se pokorně podrobí této práci. Víra a činnosti propůjčují jistotu a uspokojení, jež den co den vzrůstají, když jim přibývá požehnání Páně a

když hlásají Krista. Jejich modlitby jsou opravdovější, neboť potom mají pevně vyznačený předmět modlitby.

V některých zemích jsou rodiče zákonem nuceni, aby posílali své děti do školy. V těchto zemích by se měly v místech sborů zřizovat školy, i když školu může navštěvovat jen šest žáků. Pracuj, jako by šlo o tvůj život, jde-li o to, aby se zachránily děti před zahynutím v poskvrněném a zkaženém vlivu světa.

V těchto důležitých věcech jsme dlouho nekonali svou povinnost. Na mnoha místech by školy měly být už léta, tím by se tam dostali zástupci pravdy, kteří by představovali dílo Páně. Místo spojování tak mnoha velkých budov na málo místech bychom měli zřizovat školy na mnoha místech.

Zakládejte tyto školy pod moudrým vedením, ^{6T 200} aby se vychovávaly děti a mladiství sborů. Je těžkou urážkou Boha, že jsme byli v tomto ohledu tak nedbalí, když nás přece Prozřetelnost opatřila tak hojnými prostředky, s nimiž bychom mohli pracovat. Kde jsme v minulosti neudělali to, co se mělo pro mládež udělat, litujme toho a využijme čas. Pán říká: „*Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělají, budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou. Budete-li povolní a poslušní, dobré věci země jísti budete.*” (Iz 1,18-19)

Povaha církevních škol a jejich učitelů

Práce konaná na našich školách by se měla vyznačovat nejvyšší hodnotou. Ježíš Kristus - Obnovitel - je jediným léčebným prostředkem pro falešnou výchovu. Učení obsažená v jeho Slově by měla být nejpoutavější formou stavěna stále před oči. Školní výchova musí doplňovat rodičovskou výchovu. Doma a ve škole se má zachovávat jednoduchost a zbožnost. Jsou muži a ženy, kteří jsou schopni na těchto malých školách pracovat, kteří ale nejsou způsobilí působit prospěšně na školách větších. Když učí z Písma, dostane se jim samotným výchovy té nejvyšší hodnoty.

Měli bychom vybírat učitele s největší opatrností a vědět, že je to právě tak významné, jako výběr člověka pro kazatelský úřad. Moudří muži, kteří znají lidi, by měli být vybráni, protože ta nejlepší nadání, která může člověk mít, jsou potřebná k výchově a vzdělání mládeže a k úspěšnému plnění práce v mnoha odvětvích, jež musí být vykonána na školách našeho společenství. Nikdo, kdo má jen průměrné nebo omezené myšlení, by tyto školy neměl vést. ^{6T 201} Nedávejte dětem mladé a nezkušené učitele, kteří nerozumějí vedení, neboť jejich námaha vede k rozkladu. Pořádek je prvním zákonem nebes a škola by měla být v tomto ohledu podle nebeského vzoru.

Ustanovit nad našimi malými učiteli, kteří jsou pyšní a nelaskaví, je bezbožné. Učitel takového ražení způsobí velikou škodu těm, jejichž charakter se vyvíjí. Nejsou-li učitelé poddáni Bohu, nemají-li lásku ke svěřeným dětem, jsou-li nakloněni těm, které odpovídají jejich vkusu a lhostejní vůči těm, které působí méně přitažlivě nebo jsou neklidné a nervózní, pak by neměli být učiteli, neboť výsledek jejich práce bude v tom, že duše budou pro Krista ztraceny.

Zvlášť pro děti potřebujeme učitele, kteří jsou klidní a vlídní, kteří ukazují shovívavost a lásku právě těm, kteří ji nejvíce potřebují. Ježíš miloval děti, on na ně pohlížel jako na mladší členy rodiny Boží. Jednal s nimi vždy vlídně a uctivě a učitelé Jeho příklad mají následovat. Měli by mít pravého misijního ducha. Mají přece z dětí vychovat misionáře. Musí vědět, že Pán jim svěřil duše dětí a mládeže jako slavnostní odkaz. Naše církevní školy potřebují učitele s vysokými mravními vlastnostmi, učitele, kterým můžeme důvěřovat, kteří jsou zdraví ve víře, projevují jemnocit a trpělivost, jejichž putování je v nebi a kteří se vyhýbají každému zlému zdání. V jejich práci budou také mraky. Mraky a temnoty, bouře a

vichřice povstanou, potkají se s předsudky rodičů, kteří mají nesprávné představy o charakterech, jež v jejich dětech mají rozvíjet; neboť je mnoho těch, kteří tvrdí, že věří Písmu, ale v rodinném životě zásady Písma nezavedou.^{6T 202} Učí-li se učitelé stále v Kristově škole, nedají se nikdy těmito okolnostmi přemoci.

Ať rodiče s velkou opravdovostí hledají Pána, aby nebyli svým dětem kamenem úrazu na cestě. Ať závist a žárlivost vypudí ze srdce, aby přišel pokoj Kristův a sjednotil členy církve ve věrné, křesťanské společenství. Zavřete okna duše před nakažlivou bahenní zimnicí světa, otevřete je k nebi, aby vpustila hojivé paprsky slunečního světla spravedlnosti Kristovy. Dokud duch kritiky a nedůvěry nebude zapuzen ze srdcí, nemůže Pán pro církev udělat to, co by pro ni rád udělal tím, že otevře cestu ke zřízení škol; dokud nevládne jednota, nepřiblíží se k těm, kterým svěřil prostředky a schopnosti, aby toto dílo hnali vpřed. Rodiče proto musí dosáhnout vyššího mravního stavu, aby zůstali na cestě Páně a byli poctiví. Jen tak mohou být nositeli světla. Musí nastoupit úplná přeměna ducha a povahy. Duch jednoty, jenž je v srdcích málo střežen, přejde na jiné a vliv k dobrému, jež by se vypěstoval školou, se zmaří. Když rodiče nejsou ochotni a nechtějí s učitelem spolupracovat pro záchranu svých dětí, nejsou připraveni, aby se mezi nimi zřídila škola.

Výsledky práce církevních škol

Budou-li naše církevní školy správně vedeny, pak se v místech, kde se nacházejí, pozvedne úroveň pravdy, neboť křesťansky vychované děti jsou svědky pro Krista. Tak jako Ježíš v chrámě vysvětloval tajemství, kterých si nevšímal ani kněží ani starší, tak na konci hlásání evangelia budou správně vychované děti mluvit ve vší prostotě věci, jež udiví lidi,^{6T 203} kteří nyní mluví slova „vyššího vzdělání“. Jako děti v předsíni chrámové volaly: „*Hosana Synu Davidovu! Požehnaný, kterýž se bere ve jménu Páně*“, tak v posledních dnech zazní dětské hlasy, aby hynoucímu světu hlásaly poslední varovná poselství. Vidí-li nebeské bytosti, že lidé nemohou šířit pravdu, vylije se Duch svatý na děti a ty budou pravdu zvěstovat, protože cesta byla uzavřena.

Naše církevní školy jsou nařízeny Bohem, aby se děti připravovaly na tuto službu. Zde mají být poučeny o zvláštních pravdách pro tuto dobu a o praktické misijní práci. Mají vstoupit do vojska pracovníků, aby pomáhali nemocným a trpícím. Děti mohou spolupracovat v lékařské misii. Svou skromnou spoluprací mohou přispívat k její podpoře. Jejich příspěvek může být nepatrný, ale jejich malé výkony jsou pomocí a jejich úsilím budou mnohé duše získány pro pravdu. Skrze ně bude Boží poselství o spasení hlášáno všem národům. Proto má církev nést břímě odpovědnosti za tyto jehňátka stáda. Vychovejte a vzdělejte děti k tomu, aby konaly něco ve službě Boží, neboť jsou dědictvím Páně.

oooo

Již před léty jsme měli vystavět přiměřené budovy našim církevním školám, v nichž jsme mohli děti a mládež správně vychovávat.

oooo

Učebnice používané na našich školách by měly věnovat pozornost zákonu Božímu. Takto se bude oslavovat světlo, moc a síla pravdy. Mladiství ze světa,^{6T 204} z nichž jsou někteří zkažení, budou tyto školy navštěvovat a tam budou obráceni. Jejich svědectví pro pravdu může být po nějaký čas zadrženo falešným učením, jemuž jsou oddáni rodiče, ale nakonec pravda zvítězí. Mým úkolem je vám sdělit, že tato misijní práce je nanejvýš účinná, když jde o to, aby se šířilo poznání a vědění.

oooo

Je nutné, aby rodiny, které se usadí tam kde je škola, byly dobrými představiteli naší svaté víry.

oooo

Sbory, ve kterých byly školy zřízeny, ať se zachvějí, když zjistí, že jim byla uložena mravní zodpovědnost, jež je příliš veliká, aby se dala vyjádřit slovy. Má tato práce, jež tak znamenitě začala, ztroskotat pro nedostatek posvěcených pracovníků? Mají se v ní vyskytnout sobecké a ctižádostivé plány? Strpí naši pracovníci, aby ziskuchtivost, náchylnost k pohodlí a nedostatek zbožnosti zapudily Krista z jejich srdcí a vyloučily ho ze školy? To ať je nám vzdáleno! Dílo pokročilo již daleko. Na poli výchovy je připraveno vše pro novou úpravu, pro pravé, účinné vzdělání. Převezme náš lid tuto svatou úlohu? Pokoří se před křížem na Golgátě a bude ochoten ke každé službě a oběti?°°

Rodiče a učitelé by měli s hlubokou vážností dychtit po moudrosti, kterou je Ježíš stále připraven propůjčit. Rodiče a učitelé přece zacházejí s mladými lidmi v té nejvnímavější době jejich vývoje. Měli by usilovat pěstovat náklonnosti tak, že mládež představuje v každém stupni jejich vývoje přirozenou krásu, jež přísluší onomu časovému úseku a která se pomalu rozvíjí jako rostlinky a květiny na zahradě.

Vedení a poučování dětí je nejušlechtlejší práce, kterou může muž nebo žena podniknout. Správným použitím podobenství by se mělo vyučování zjednodušit, aby se myšlenky dětí přiváděly od přírody k Bohu. Muži na našich školách musí mít cit, takt a obratnost, aby v této práci postupovali a rozsévají tak símě pravdy. Teprve veliký den Hospodinův odhalí to dobré, jež se touto prací vykonává.

oooo

Výchova mladých vyžaduje zvláštní způsobilost. Mnozí dovedou upevnit jesle vysoko a krmit ovce, těžší je však postavit jesle nízko a krmit jehňata. Tomuto učení se mají naučit učitelé základních škol.

oooo

Duchovní zrak se musí vychovat, jinak bude dítě s oblibou pozorovat zlo.

oooo

Učitelé by se měli někdy zúčastnit sportu a her malých a učit je, jak si mají hrát. Takto mohou působit proti pocitům nenávisti a zlomyslnému jednání, aniž by je kritizovali nebo kárali. Toto kamarádství sblížuje učitele s žáky a škola je pak všem radostí.

oooo

Učitelé musí děti milovat jako mladší členy rodiny Páně. Pán se jich a rodičů zeptá: „*Kde je to stádo, které ti dáno bylo, stádce ozdoby tvé?*” (Jer 13,20)

6T 206

Správa a peněžní záležitosti školy

Přeji si, abych mohla opravdu zřetelně objasnit důležitost dobré správy školy. Všichni by měli pochopit, že se Pán chce zjevovat lidem prostřednictvím našich škol. Všude je zapotřebí mužů a žen jako nositelů světla. Pravda Boží má jít do všech zemí, aby osvětila lidi.

Jako lid, který má šířit poznání, bychom měli myslet na prostředky, aby se vzdělávalo vojsko dobře školených misionářů, kteří mohou nastoupit do různých odvětví díla. Potřebujeme dobře vychované a vzdělané mladé lidi na našich školách, v našich sanatoriích, v lékařských misijích, v kancelářích, nakladatelstvích, ve sdruženích v různých státech a v

celém misijním poli. Potřebujeme mladé lidi, kteří spojují vysoké duchovní vzdělání se schopností vykonávat tu nejlepší práci pro Pána. Dosažení tohoto cíle jsme se přiblížili, ale ještě stojíme daleko vzadu za tím, co Pán předvídal. Chceme-li jako společenství a jako jednotlivci na soudu obstát, musíme se pro vzdělání našich lidí více namáhat, aby byli schopnější pro různé odvětví velikého díla, jež nám bylo svěřeno. Jako lidé s velkým poznáním, bychom měli moudře plánovat, aby se nadaní bratři podporovali, poučovali a vzdělávali a práci pro Krista se nepřekáželo nedostatkem obratných pracovníků, kteří konají svou úlohu s vážností a věrností.

Někteří by byli spokojeni s důkladným vzděláním ^{6T 207} několika málo slibných mezi naší mládeží, ale všichni potřebují výchovu, aby byli v tomto životě užiteční a měli způsobilost pro odpovědná postavení v soukromém a veřejném životě. Je velmi nutné sestavit plány pro vzdělání velkého počtu schopných pracovníků; mnozí by se měli dát vycvičit jako učitelé, aby mohli být jiní vzděláni a vychováni pro velkou práci budoucnosti. Církev by měla chápat situaci a svým vlivem a prostředky usilovat o dosažení vytouženého cíle.

Bez dluhů

Aby naše školy mohly dobře plnit svůj účel, musí být bez dluhů. Neměly by být zatíženy placením úroků. Když mají být zřízeny školy pro vzdělání pracovníků, zvláště na nových místech, kde je dosud málo bratrů a sester a jejich prostředky jsou jen nepatrné, bude lepší vypůjčit si peníze od přátel, než se vzdát provedení úmyslu. Jestliže je to nějak možné, měly by být naše ústavy posvěcovány bez dluhů.

Pán vložil prostředky pro své dílo do rukou šafářů a naše školy mají dosud dluhy, jež vznikly jejich zřízením - stavbou potřebných budov a opatřením potřebných pomocných prostředků. Je naší povinností předložit tuto věc našim bratrům a prosit je, aby tyto dluhy zmenšovali. Naším pracovníkům by měla tato věc ležet na srdci. Měli by se všichni povzbuzovat, aby si počínali jednomyslně a přispívali podle svých možností. Kdyby se to v minulých letech věrně dělalo, mohly by být dluhy, které naše školy zatěžují, dávno zaplacený.

6T 208

Hospodárnost

Při výstavbě školních budov, při jejich zařizování i v každé oblasti hospodaření, se musí co nejvíce šetřit. Přitom by však školy neměly být vedeny způsobem úzkoprsým nebo sobeckým. Měly by být co nejvíce domáckými, být v každém směru učením jednoduchosti, užitečnosti, hospodárnosti a šetrnosti.

Žáci navštěvují naše školy proto, aby se jim dostalo zvláštního vzdělání. Měli by být seznámeni s každým odvětvím práce, aby se mohli spoléhat sami na sebe a získanými schopnostmi dovedli usnadnit práci jiným, až budou misionáři. Proto by se muži a ženy měli učit zašívát, prát a udržovat v pořádku své vlastní šaty. Měli by být schopni vařit si sami své jídlo, měli by být seznámeni se zemědělstvím a různými mechanickými pracemi. Tak mohou snížit svá vlastní vydání a svým příkladem vštěpovat druhým zásady hospodárnosti a šetrnosti. Tato naučení mohou být nejlépe udělována tam, kde se svědomitě dbá šetrnosti ve všem.

Dbát věrně šetrnosti a svědomitě se o ni snažit je nutné nejen pro hospodářský úspěch škol, ale i pro výchovu našich žáků. Vedoucí by měli pečlivě dávat pozor na vše, čím by předešli každému zbytečnému vydání, jež by zatížilo školu dluhem. Každý žák, který miluje Boha nade všechno, pomůže nést zodpovědnost. Všichni, kteří jsou k tomu vychováni, mohou těm, s nimiž přijdou do styku naučením i příkladem předkládat ty zásady, jimž náš nesobecký Spasitel učil. Uspokojování sebe je velkým zlem a musí být překonáno.

Někteří se rozmýšleli, mají-li být žáci seznámeni ^{6T 209} s finančními těžkostmi, v nichž se nacházejí naše školy. Pro naše žáky by bylo mnohem lepší, kdyby věděli o nedostatku prostředků a pochopili to, protože pak by dovedli šetrnosti napomáhat. Mnozí z těch, kteří vyhledávají naše školy, přicházejí z prostého domova, který je bez jakékoliv ozdoby a byli zvyklí přijímat jednoduchý pokrm a ne více jídel najednou. Jak na takové musí působit náš příklad? Měli bychom je učit, že při tolika možnostech k použití našich prostředků se pro každého z nás sluší, abychom pečlivě plánovali a nekupovali nic nepotřebného, jen abychom ukojili požívačnost nebo budili pozornost, zatímco tisíce hynou nemocemi, hladem, krveprolitím nebo ohněm.

Jsou-li naše školy správně vedeny, nenahromadí se dluhy a žáci budou mít přece své pohodlí a svůj stůl opatřený dostatkem dobrého a hodnotného jídla. Naši žáci by měli mít hojnou misku zdravého pokrmu, ale ti, kteří jim stravu chystají, by měli sebrat i drobty, aby nic nepřišlo nazmar.

Žáci by měli být vedeni k tomu, aby pečlivě chránili svůj i školní majetek. Měli by být poučeni, že je jejich povinností vyhýbat se veškerým nepotřebným vydáním na škole i na svých cestách domů a zpět do školy. Sebezapření je nutné. Musíme dbát na poučení, které nám bylo dáno, neboť se blíží konec věků. Budeme nuceni čím dále tím více plánovat, přemýšlet a šetřit. Nemůžeme si počínat tak, jako bychom měli banku, ze které bychom mohli brát v případě potřeby, proto bychom se měli vyvarovat peněžní tísně. Jak jednotlivci, tak i vedoucí ústavů Páně se budou muset zříci v případě potřeby všeho, co je jenom na odiv a udržovat svá vydání dle možností našich příjmů.

6T 210

Dobrá správa

Peněžní správa některých našich škol by mohla být značně zlepšená. K tomu musí být použito více moudrosti a více duchovní síly. Mělo by se také použít lepších způsobů, aby se zabránilo většímu vydání, jež by nás uvrhlo do dluhů. V Battle Creek a College View bylo prostavěno mnoho peněz a při vybavení školních domovů bylo vydáno více, než bylo třeba.

Jakmile vedoucí některé školy zjistí, že nemají na běžná vydání a že se hromadí dluhy, měli by si počínat jako rozumní obchodníci a změnit svůj postup jednání a plány. Jestliže se v jednom roce ukázalo, že peněžní správa nevyhovovala, mělo by se dbát hlasu moudrosti a přikročit k rozhodné nápravě. Učitelé by se měli projevit ve smýšlení jako Kristus tím, že by vážně a důkladně přemýšleli a plánovali, jak by se vše dalo napravit. Ochotně by měli přijmout návrhy vedoucích a spolu nést břímě jejich odpovědnosti.

Nízké školné

Na některých školách je příliš nízké školné. To bylo školství po mnoha stránkách na škodu a způsobilo to skličující zatížení dluhem. Této okolnosti lze přičíst, že správa je v ustavičném podezření, že špatně hospodaří, že nešetří a má nedostatečný přehled. Takové okolnosti skličovaly také učitele. Zdálo se, že je pak nutné žádat snížení školného také u jiných škol. Ať byl jakýkoliv důvod ke stanovení nižšího školného než je existenční minimum, skutečnost, že škola potom těžce pokulhává, je dostatečnou příčinou, aby se vše ještě jednou promyslelo a žádané poplatky byly stanoveny v takové výši, aby se v budoucnosti mohla peněžní správa zlepšit. Částka stanovená za vyučování, stravu a ubytování ^{6T 211} by měla stačit na platy učitelského sboru, na zajištění dostatečného množství zdravých a výživných pokrmů, na udržování zařízení pokojů a budov v dobrém stavu i na krytí jiných běžných vydání. To je důležitá věc, která však nevyžaduje úzkoprsé počítání, ale důkladné prozkoumání. K tomu je zapotřebí rady Pána. Škola by měla mít dostatečný příjem, aby

mohla nejenom uhradit potřebná běžná vydání, ale také vyzbrojit žáky v době školní docházky podstatnými věcmi pro jejich práci.

Nemělo by se dopustit, aby se hromadily dluhy. Není nic lepšího, než vychovat někoho k tomu, aby se bál dluhů jako moru. Když míjí rok za rokem a není vidět nic, z čeho by se dalo soudit, že se dluhy zmenšují, ba naopak, že spíše vzrůstají, mělo by se energicky přikázat zastavit. Vedoucí by měl říct: Nenastanou-li lepší a jistější okolnosti, zanecháme vyučování. Bylo by lépe, mnohem lépe, zavřít školu, dokud by se vedoucí nenaučili vést ji tak, aby se to vyplácelo. Chopte se pro Krista, jako vyvolený lid Boží své školy a v našich školách zaveďte zdravou peněžní správu.

Kdekoliv se ukáže, že je nutné zvýšit poplatky, měla by být tato věc předložena členům školního výboru a podat důkazy, že poplatky byly stanoveny příliš nízké a že příčinou toho vzrůstaly dluhy, čímž bylo dílo ochromováno a zdržováno. Přiměřené zvýšení školného může mít za následek snížení počtu žáků, ale z velkého počtu by neměla být tak veliká radost, jako spíše z toho, že je škola bez dluhů.

Následkem nízkého školného v Battle Creeku bylo, že se tam usadilo na jedno místo více rodin, než bylo žádoucích. Kdyby dvě třetiny bratrů a sester z Battle Creeku ^{6T 212} bydleli někde jinde, měli by více místa k rozvoji. Kdybychom část sil a času, kterých bylo použito pro velkou školu v Battle Creeku použili na jiných místech, kde jsou po ruce možnosti pro zemědělskou činnost, jež má být částí výchovy, docílilo by se lepších výsledků. Kdybychom ochotně následovali cesty Páně a jeho plány, pak by nyní kvetly školy na mnoha místech. Pán nás stále poučoval, abychom zakládali sbory a školy na jiných místech, aby neleželo na jednom místě tolik odpovědnosti. Odveďte lidi pryč z velkých center a jiná místa učiníte přitažlivými, zní dané poučení. Kdybychom dbali tohoto poučení a rozdělili prostředky a možnosti, pak by peníze vydané na vedlejší budovy v Battle Creeku bohatě vystačily na založení dvou nových škol na jiných místech. Ty by se pak rozvíjely a nesly ovoce, což nyní nemůžeme tvrdit, protože lidé následovali svou vlastní moudrost.

Naši bratři, kazatelé i rodiče zdůrazňují, že máme v našich řadách mnoho mladých lidí, kteří by chtěli naše školy navštěvovat, ale nemohou, protože školné je tak vysoké. Kdo se zastává nízkého školného, měl by pečlivě uvážit vše ze všech stran. Jestliže žáci nemají dostatek prostředků na úhradu vydání na své vzdělání, nebylo by lepší, kdyby jim pomohli jejich rodiče, jejich přátelé, sbory k nimž náleží, anebo bratři jejich sdružení, než zatěžovat školu dluhy? Bylo by mnohem lepší, aby ti mnozí příznivci ústavu nesli tento náklad, než nechat školu upadnout do dluhů. ^{6T 213}

Měly by se najít prostředky a cesty, aby se zamezilo hromadění dluhů v našich ústavech. Celek nemá trpět kvůli dluhu, který nemůže být nikdy zaplacen, jestliže nenastane úplná změna a nepovede-li se práce na jiném základě. Všichni, kteří jsou odpovědní za to, že školu tíží břemeno dluhu, by měli považovat za svou povinnost udělat vše co mohou, aby ho odstranili.

Podporování snaživých žáků

Sbory z různých zemí by si měly uvědomit vážnou odpovědnost jež na nich spočívá, aby vyučovaly mladé lidi a zvyšovaly jejich schopnosti, aby tito lidé mohli vstoupit do misijního díla. Jestliže naši bratři a sestry vidí v našich sborech takové, kteří by se mohli stát schopnými dělníky, ale nemohou se na škole sami vydržovat, pak by bratři měli vzít odpovědnost na sebe a posílat je na některou z našich škol. V našich sborech jsou lidé s výborným nadáním, kteří by měli být vychováni ke službě. Jsou mnozí, kteří by mohli vykonat dobrou práci na vinici Páně, ale mnozí z nich jsou příliš chudí, aby si mohli osvojit

potřebu vzdělání bez podpory. Sbory by měly považovat za svou přednost, že mohou přispět na vydání takových mladých lidí.

Kdo pochopil pravdu ve svém srdci, je stále štědrý a pomáhá kde je to zapotřebí. On učiní začátek a druzí následují jeho příkladu. Najdou-li se takoví, jimž by škola prospěla, ale nemají na celou úhradu svého vzdělání, tu by sbory měly ukázat svou štedrost a pomoci jim.

Mimo to by se měl v každém sdružení založit fond, z něhož by se mohlo půjčovat snaživým chudým žákům, kteří se chtějí věnovat misijnímu dílu. V některých případech by měli dostat i stipendium. Když byla otevřena škola v Battle Creek, založil se fond v nakladatelství časopisu „*Review and Herald*“, který se měl použít pro ty, ^{6T 214} jež by se rádi vzdělávali, ale neměli k tomu prostředky. Žáci toho využívali, dokud si nedovedli sami pomoci. Potom obyčejně vraceli ze svých příjmů, co z toho fondu obdrželi, aby tyto prostředky opět pomáhaly jiným. Mladým lidem by se mělo vysvětlit, že pokud je to možné, by si měli sami vydělat na svou výživu a tak částečně hradit svá vydání. Co málo stojí, málo se také cení, co však musí být zapláceno podle skutečné hodnoty, podle toho se také oceňuje.

Vyučování samostatnosti

Učte slovem i příkladem sebezapírání, šetrnosti, velkodušnosti a samostatnosti. Každý, kdo má upřímnou povahu, bude schopen čelit těžkostem a bude ochoten uposlechnout onoho „*Takto praví Hospodin*“. Nikdo nemůže pochopit svůj závazek vůči Bohu, dokud se nenaučil ve škole Kristově nést své jho sebeomezení a poslušnosti. Obětavost je vlastním počátkem našeho díla, kterému záleží na tom, aby se šířila pravda a zřizovaly se ústavy. Ona je podstatnou částí výchovy, obětavost se nám musí stát návykem při všem, co patří k formování naší povahy v tomto životě, abychom rozvíjeli charakter pro věčnost.

Následkem klamně představy o používání peněz je mládež vydána mnohým nebezpečím. Mladým lidem by neměl být dán podnět, aby počítali s podporou nebo byli zaopatřeni penězi, jakoby jich byla nevyčerpatelná zásoba, z níž by mohli brát stále, aby uspokojili každou domnělou potřebu. Na peníze by se mělo pohlížet jako na dar od Boha, který nám byl svěřen k vykonání jeho díla a k budování království. Mladí lidé by se měli učit omezovat se ve svých přáních. Vyučujte je, že by neměli zneužívat svých sil v samolibosti a v uspokojování sebe. Kdo je vyzbrojen od Boha schopností k získávání prostředků ^{6T 215} pomocí moudrosti udělené mu z nebe a k oslavení Božího jména, je povinen těchto prostředků také tak využívat. Každou korunou, která je promarněna v uspokojení sebe nebo je dána přátelům, kteří ji použijí k hověni své pýše a svému sobectví, je oloupěna Boží pokladna. Na výzdobu šatů bylo vydáno tolik peněz, že by se jimi mohlo velmi podpořit dílo Boží na nových místech. Ó, kéž by nám všem dal Bůh pravé pochopení toho, co to znamená být křesťanem. Znamená to být podobný Kristu, ale Kristus nežil, aby se líbil sám sobě.

Povinnost našich sdružení

Naše sdružení očekávají z našich škol vzdělané a dobře vychované pracovníky. Za to by měla také poskytovat školám podporu upřímně a rozumně. Podle poznání, jež mi o tom bylo dáno, by měli učitelé na našich školách, kteří tam učí slovu Božímu, vykládat Písmo a vyučují žáky v božských věcech, být vydržováni z desátků. Toto poučení bylo dáno už dávno a v poslední době bylo několikrát opakováno.

Kdekoliv ze zřizujících školy, měli by být ustanovováni moudří vedoucí, „*muži stateční, bohabojní a pravdomluvní, kteří mají v nenávisti lakomství*“ (Ex 18,21), kteří by činili to nejlepší, aby plnili své závazky, jež jim ukládá jejich postavení. Měli by mít obchodní

schopnosti, ale ještě důležitější je, aby chodili pokorně před Bohem a dali se vést Duchem svatým. Takoví muži budou vyučeni od Boha a přijmou také radu od svých bratrů, kteří jsou muži modlitby.

Správce našich škol se musí ve své práci dát vést čistými pohnutkami. Jsou-li nezištní, budou pamatovat na to, že jiné části toho velikého pole potřebují tytéž prostředky, jaké byly dány jejich škole. Při každém rozvrhu jimi připravovaném, budou pamatovat, že se musí zachovat jednota. Pečlivě propočítávají náklady^{6T 216} na každé podnikání a varují se toho, aby nepožadovali pro sebe tak velké částky, že by tím byla jiná pole připravena o potřebnou podporu.

Příliš často byli ustanovováni kazatelé, aby nesli zodpovědnost, pro kterou nebyli uschopněni. Tato odpovědnost měla být vložena na muže, kteří mají obchodní znalosti, kteří se vyznají v obchodě, navštěvují školy, vedou záznamy o peněžním stavu a dovedou podat návod, jak vést účetnictví. Každá škola by měla být kontrolována několikrát za rok. Kazatelé mohou sloužit jako rádcové, neměla by se však na ně vkládat peněžní odpovědnost.

Dohled revizora Generální konference

Podle poznání, jež mi dal Pán, by měli rozumní muži, kteří jsou znalí obchodu, navštěvovat naše školy v každé zemi a podávat zprávu o jejich peněžní stránce. Touto úlohou by neměli být pověřováni kazatelé nebo členové výboru, kteří nemají čas se tímto zabývat. Také učitelům by neměla být svěřována tato odpovědnost. Obchodní záležitosti školy vyžadují zvláštní schopnosti, které nemá každý.

Kdyby muži ve vedoucím postavení v uplynulých letech jasněji rozsuzovali, nenastaly by nikdy tak skličující okolnosti, jež v posledních letech značně zdržovaly dílo Boží.

Kdybychom dílo výchovy konali ve shodě s naučením daným pro naše vedení, nevznášel by se nad našimi ústavy mrak těžkého zadlužení.

Církevní školy

Tytéž zásady, jež přinášejí úspěch a požehnání našim školám a misijním a vyučovacím ústavům,^{6T 217} by měly také ovládat naše plány a naši činnost pro sborové školy. Vydání by měli hradit všichni. Sbor by měl dbát o to, aby bylo chudým rodinám pomoheno. Nemůžeme se nazývat věrnými misionáři, dokud zanedbáváme ty nejbližší sousedy, kteří jsou v přiměřeném stáří a potřebují naši pomoc, aby si zajistili poznání a zkušenost, jež by je učinily způsobilými ke službě Boží.

Boží vůle je, abychom o to ve výchově dětí a našich členů neúnavně usilovali. Skutečná misijní práce konaná našimi učiteli, kteří jsou denně vyučováni Bohem, přivedla mnohé duše k poznání pravdy, jaká je v Ježíši Kristu, takto vychované děti podávají světlo a poznání, jež jim bylo uděleno také jiným. Mají členové sboru dávat své prostředky na podporu díla Kristova mezi jinými lidmi, zatímco by trpěli, aby jejich vlastní děti konaly službu satanovu?

Jsou-li zřízeny sborové školy, tu lid Boží pocítí, že je to pro ně vzácná výchova, když se naučí vést s úspěchem školu po finanční stránce. Nemůže-li se tak stát, pak školu zavřete, až s pomocí Boží budou položeny plány, na jejichž základě by mohla být škola dále udržována bez dluhů. Muži s obchodními znalostmi by měli jednou, dvakrát i třikrát za rok prohlížet knihy, aby zjistili skutečný stav školy a dbali na to, aby se nečinila taková vydání, jež by způsobila nahromadění dluhů. Dluhů bychom se měli bát jako moru.

ooo

Mnozí z našich mladých lidí, kteří chtějí nabýt vzdělání se staví lhostejně k tomu, že upadají do dluhů. Studium z knih pokládají za hlavní prostředek k získání vzdělání.

Nepoznávají cenu praktického vzdělání obchodního a spokojují se s tím, ^{6T 218} když se jim podaří školu absolvovat pomocí prostředků druhých, místo toho, aby si sami vydělali na živobytí. Nedomyslí, k jakému konci je takové počínání přivede.

Nestejnoměrný vývoj tělesných a duchovních schopností je často následkem takového počínání. Žák nezná slabé stránky své povahy, nepozoruje své nedostatky. Spoléhá se na druhé, utrpí ztrátu praktické životní zkušenosti a z toho se již těžko vyléčí. Nenaucí se spoléhat na sebe, také se nedovede cvičit ve víře. Pravá víra činí duši schopnou pozvednout se z nedokonalého, nevyvinutého stavu a porozumět tomu, co je pravá moudrost. Kdyby žáci více dbali stejnoměrného vývoje těla a ducha, bylo by pro ně učení snazší a byli by lépe vyzbrojeni na skutečný život. Jestliže však jdou za svými vlastními bludnými představami, nestanou se samostatnými, zdatnými muži a ženami.

oooo

„Blahoslavený člověk nalézající moudrost, a člověk vynášející opatrnost. Lépe jest zajisté těžít ji, nežli těžít stříbro, anobrž nad výborné zlato užitek její. Dražší je než drahé kamení, a všechny nejžádostivější věci tvé nevyrovnají se jí. Dlouhost dnů v pravici její, a v levici její bohatství a sláva. Cesty její cesty utěšené, a všechny stezky její pokojné. Stromem života je těm, kteříž jí dosahují a kteří ji mají, blahoslavení jsou.” (Př 3,13-18)

6T 219

Část 4.

Zdravotně misijní dílo

„Všechno... kamkoli přijdou potokové, oživne. Neboť vody jeho ze svatyně vycházejí.“ (Ez 47,9.12)

Boží plán s našimi léčebnými ústavami

Každý ústav zřízený adventisty sedmého dne má být světu tím, čím byl Josef v Egyptě a Daniel s jeho společníky v Babyloně. Z Boží prozřetelné rady byli odvedeni do zajetí, aby se pohanickým národům dostalo těch požehnání, jichž lidstvo dosahuje poznáním Boha. Jako zástupci Hospodina se neměli nikdy přizpůsobovat modloslužebníkům, ale považovat za zvláštní čest, že mohou vyznávat svou víru v Boha a být nazýváni ctiteli živého Boha.

To také činili. V neštěstí i v bezpečí uctívali Boha a Bůh je poctil.

Josef povoláný ze žaláře jako sluha vězňů a oběť nevděku a nenávisti, zůstal věrný nebeskému Bohu, až celý Egypt obdivoval moudrost tohoto muže, jenž obdržel naučení od Boha. Faraón „*ustanovil ho pánem domu svého a panovníkem všeho vladařství svého, aby svazoval knížata jeho podle své libosti a starce jeho vyučoval moudrosti.*” (Žalm 105,21-22) Prostřednictvím Josefa se Bůh zjevil nejen obyvatelům Egypta, ale všem národům, které byly s onou mocnou říší v nějakém spojení. On jej chtěl učinit nositelem světla pro všechny lidi a dal mu proto místo přímo u trůnu největšího království světa, aby se odtud mohlo rozlévat široko daleko nebeské světlo. Svou moudrostí a spravedlností, ^{6T 220} svou čistotou a dobrotou v denním životě, jakož i svou horlivostí pro blaho lidu - a k tomu lidu modloslužebného - Josef představoval Krista. Ve svém dobrodinci, k němuž celý Egypt vzhlížel s vděčností a chválou, měl tento pohanický národ a všechny další, které s ním byly ve styku, poznat lásku svého Stvořitele a Vykupitele.

Podobně také Bůh postavil Daniela jako světlo u trůnu největšího království světa, že se každý, kdo chtěl, mohl dovědět o pravém a živém Bohu. Na babylonském dvoře byli shromážděni zástupci celého světa, muži nejskvělejšího nadání, obdařeni vynikajícími schopnostmi a nejvyšším vzděláním, jež může tento svět poskytnout, a přece neměli hebrejští mládenci uprostřed těchto mužů sobě rovné, kteří by se jim vyrovnali v tělesné síle a kráse, v bystrosti rozumu a vědní znalosti, jakož i v duchovní zdatnosti a rozumnosti. „*Ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti na kterouž se jich doptával král, nalezl je desetkrát zběhlejší nade všechny mudrce a hvězdáře, kteříž byli ve všem království jeho.*” (Dan 1,20) Zatímco se Daniel osvědčil jako věrný v plnění svých povinností na královském dvoře, zachovával věrnost také Bohu a to do té míry, že ho Bůh mohl poctit jako svého vyslance u babylonského dvora. Skrze něho byla odhalena tajemství budoucnosti, takže Nabuchodonozor musel uznat, že Danielův Bůh „*je Bůh bohů a Pán králů, který zjevuje skryté věci.*” (Dan 2,47)

Podobně i ústavy Božího lidu mají v dnešní době zvelebovat Jeho jméno. Ale to, co se od nás očekává, můžeme vykonat jen tehdy, když se zastáváme přítomné pravdy. V ústavech zřizovaných adventisty s. d. mají lidé poznávat Boha. Jejich prostřednictvím má být přítomná pravda předkládána světu s přesvědčující mocí. ^{6T 221}

Jsme povoláni, abychom zjevovali světu Boží povahu, jak byla zjevena Mojžíšovi. Na modlitbu Mojžíšovu: „*Ukaž mi prosím slávu svou*”, Pán odpověděl zaslíbením: „*Já způsobím, aby šla kolem tebe před tváří tvou všechna moje dobrota.*” (Ex. 33,18-19) „*Neboť pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích.*” (Ex 34,6-7) To je ovoce, které Bůh očekává od svého lidu. Čistotou své povahy a svatostí svého života, svým milosrdenstvím, svou přívětivostí a svým soucitem mají dát důkaz, že „*zákon Hospodinův je dokonalý, občerstvující duši.*” (Žalm 19,8)

Boží úmysl s Jeho ústavy v nynější době můžeme poznávat se záměrem, který chtěl uskutečnit prostřednictvím židovského národa. Skrze Izrael chtěl udělit bohatá požehnání všem národům. Skrze Izrael měla být připravena cesta k šíření světla po celém světě. Národy země poskytly poznání Boha tím, že následovaly převrácené zvyky. Bůh je však ve svém velikém milosrdenství nevyhladil. Chtěl jim dát příležitost, aby se s Ním seznámili prostřednictvím Jeho církve. On chtěl, aby se zásady zjevované Jeho lidem staly prostředkem obnovení obrazu Božího v člověku.

Kristus byl jejich učitelem. Tak jako byl s nimi na poušti, tak byl také po jejich usazení v zaslíbené zemi stále jejich učitelem a vůdcem. Ve stánku úmluvy i v chrámě přebývala Jeho sláva ve svatém oblaku nad slitovnicí. Pro ně zjevoval ustavičně bohatství své lásky a trpělivosti.

Bůh zamýšlel učinit svůj lid k slávě a ke chvále. Dostalo se jim všech duchovních předností. ^{6T 222} Bůh jim nezadržel nic, co by bylo příznivé k vytvoření charakteru a učinilo je Jeho zástupci.

Poslušnost Božích zákonů je měla učinit divem štěstí před národy světa. Ten, který jim dal moudrost a zručnost k veškerému uměleckému dílu, chtěl být i nadále jejich učitelem a zušlechťovat a zvelebovat je poslušností svých zákonů. Kdyby byli poslušní, mohli být uchráněni nemocí, jež přicházely na jiné národy a obdařeni duchovní silou. Vznešenost, sláva a moc Boží se měly jevit ve štěstí Jeho lidu, který měl být národem kněží a králů. Bůh jim dal veškeré možnosti, jež je mohly učinit největším národem na zemi.

Svůj úmysl jim Bůh předložil skrze Mojžíše co nejurčitěji a objasnil jim podmínky jejich štěstí. „*Neboť ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému. Tebe vyvolil Hospodin, Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním mimo všechny národy, kteříž jsou na zemi... Věz tedy, že Hospodin, Bůh tvůj jest Bůh silný a pravdomluvný, ostríhající smlouvy a milosrdenství těm,*

kterých ho milují a ostríhají přikázání jeho až do tisícího kolena... I bude, že když poslouchati budete soudů těchto a ostríhati a činiti je, také Hospodin, Bůh tvůj ostríhati bude tobě smlouvy a milosrdenství, kteréž s přísahou zaslíbil otcům tvým. A bude tě milovati, i požehná tobě a rozmnoží tebe ... Požehnaný budeš nad všemi národy.” (5Moj 7,6-14)

„Dnes jsi prohlásil před Hospodinem, že jej máš budeš za Boha, a choditi budeš po cestách jeho a přikázání jeho i soudy jeho a ustanovení ostríhati budeš a poslouchati hlasu jeho. Hospodin také prohlásil před tebou dnes, že tě bude mít za lid zvláštní, jakož zaslíbil tobě, ^{6T 223} abys ostríhal všech přikázání jeho a že tě vyvýší nade všechny národy, kteréž učinil, ke chvále a ke slávě a k ozdobě, abys byl lid svatý Hospodinu Bohu svému, jakož jest mluvil.” (5Moj 26,17-19)

Těmito slovy jsou oznámeny podmínky pravého úspěchu, jimž musí všechny naše ústavy vyhovět, mají-li splnit svůj účel.

Před několika lety mi dal Pán zvláštní poznání týkající se zřízení léčebného ústavu, v němž by mohli být nemocní ošetřováni podle úplně jiného hlediska, než je to běžné v každém jiném podobném ústavu na zemi. Měl být zřízen na biblickém podkladě a veden podle biblických zásad. Jako nástroj Páně měl být v jeho rukou jedním z nejučinnějších nástrojů šíření poznání. Božím úmyslem bylo, aby vynikal po stránce vědecké, mravní a duchovní, jako věrný strážce všestranné reformy. Všichni jeho zaměstnanci by měli být reformátory, mít úctu k Jeho zásadám, dbát světla zdravotní reformy, které nám jako lidu svítí.

Bůh chtěl, aby se ústav, který chtěl zřídit, osvědčil jako výstražný a varovný maják. Chtěl dát světu důkaz, že ústav, jenž je veden podle náboženských zásad jako útulek nemocných, se může udržet, aniž by ztratil svůj zvláštní, svatý ráz a že je možné uchránit jej ode všeho, co se vytyká jiným ústavům. Ústav měl být nástrojem velikých reforem.

Pán mi ukázal, že zdar Léčebného ústavu neměl záviset jen na znalosti a zručnosti jeho lékařů, ale na přízni Boží. Měl by být znám jako ústav, ^{6T 224} v němž se uznává Bůh za Vládce vesmíru a jenž je pod jeho zvláštním dohledem. Jeho vedoucí by měli dbát na to, aby byl Bůh ve všem prvním, posledním a nejlepším. V tom měla spočívat jejich síla. Kdyby byl zřízen způsobem, který by Bůh mohl uznat, pak by měl mít velký úspěch a předstihnout všechny jiné ústavy tohoto druhu na světě. Obdrželi bychom veliké světlo, vyšší znalosti a vznešené přednosti. Podle přijatého světla by měla ovšem také spočívat odpovědnost na těch, kterým bylo vedení ústavu svěřeno.

I když se naše dílo velmi rozšířilo a ústavy se rozmnožily, Boží úmysl zůstává tentýž. Podmínky pro jejich zdar jsou nezměněny.

Lidstvo trpí následkem přestoupení Božích zákonů. Pán chce, aby byli lidé přivedeni k poznání příčin svého utrpení a k poznání té jediné cesty, na níž se jim dostane pomoci. On chce, aby pochopili, jak jejich tělesné, duchovní i duševní blaho závisí na poslušnosti Jeho zákona. Jeho úmyslem je, aby naše ústavy názorným vyučováním ukazovaly, jaké jsou výsledky postupu podle správných zásad.

Aby se lid připravil na druhý příchod Páně, musí být vykonáno veliké dílo zvěstováním zdravotních zásad. Lidé mají být poučeni, v čem je hodnota správné životosprávy podle učení Písma svatého a že Bohem svěřené tělo musí být Bohu přinášeno jako živá oběť s vědomím, že má vykonávat službu Jemu libou. Máme konat veliké dílo, a to - používáním Bohem daných přírodních prostředků zbavovat trpící lidstvo obtíží a učit je, jak předcházet nemocem uspořádáním svých zvyků v jídle a pití, jakož i ukájením jiných tělesných potřeb. ^{6T 225} Lidé by měli být poučováni, že přestupování přírodních zákonů je přestupování zákonů Božích. Měli bychom je učit pravdě, že „*bázeň Hospodinova vede k životu*”. (Př 19,23) „*Chceš-li pak vejít do života*”, říká Kristus, „*ostríhej přikázání*”. (Mt 19,17) „*Ostríhej přikázání mých a živ*

budeš a naučení mého jako zřítelnice očí svých.” (Př 7,2) Boží přikázání, jestliže jsou zachovávána, „jsou životem těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím.” (Př 4,22)

Naše léčebné ústavy mají být mocným nástrojem k vyučování a k výchově lidí v tom smyslu. Ti, kteří již byli poučeni, mohou jiným sdělovat zásady obnovení zdraví. Tak naše ústavy mohou sloužit k získávání lidí a ukazovat jim, jaké zlo vzniká, neváží-li si zákonů života a zdraví, naproti tomu je mohou učit, jak své tělo mohou zachovat v nejlepším stavu. Léčebné ústavy by měly být zřizovány v rozličných zemích, kde působí naši misionáři a být středisky, kde se koná zdravotní a výchovné dílo.

Pro zdraví těla máme pracovat právě tam, kde pro záchranu duší. Náš úkol je stejný jako našeho Mistra, o němž je psáno, že *„chodil, dobře čině a uzdravoval všechny utištěné od ďábla.” (Sk 18,38)* On sám o svém díle říká: *„Poslal mne uzdravovat zkroušené srdcem, zvěstovat jatým propuštění a slepým vidění a propustit soužené na svobodu.” (Iz 61,1 Lk 4,18)* Řídíme-li se v práci příkladem Kristovým pro blaho jiných, obrátíme jejich pozornost na Boha, kterého milujeme a kterému sloužíme.

Naše léčebné ústavy by měly být ve všech svých odděleních ^{6T 226} Božími památníky, nástroji k rozsévání semene do lidských srdcí. A oni se tím také stanou, budou-li správně vedeny.

V našich léčebných ústavech musí být hlášána živá pravda Boží. Mnozí z těch, kteří je vyhledávají, hladoví a žízní po pravdě a také ji s radostí přijímají, když je správným způsobem zvěstována. Naše léčebné ústavy jsou názorným příkladem přítomné pravdy, jež má být hlášána tisícům. Náboženské ovzduší, jež proniká tyto ústavy, vlévá důvěru do srdce pacientů. Jistota, že Pán nad nimi bdí a ony mnohé modlitby za nemocné mocně působí na jejich srdce. Mnozí z těch, kteří nikdy nepřemýšleli o ceně duše, budou přesvědčeni Duchem svatým a nemálo z nich bude pohnuto k tomu, aby se ve svém životě dali jinou cestou. Mnozí, kteří byli spokojeni sami se sebou a své vlastní měřítko povahy pokládali za dostatečné a nikdy nepocítili potřebu Kristovy spravedlnosti, nabudou dojmy, jež nejde vymazat. Když pak přijde budoucí zkouška a budou osvíceni, nemálo z nich se postaví na stranu ostatků lidu Božího.

Ústavy, jež jsou takto vedeny, jsou Bohu ke cti. Ve své milosti jim Bůh propůjčil takovou moc při zmírňování tělesných utrpení, že jsou přitahovány tisíce, aby hledaly uzdravení svých nemocí. Mnozí byli uzdraveni na těle i na duchu. Spasitel jim odpustil hříchy. Přijímají Kristovu milost a jsou s Ním jedno v Jeho radosti a slávě. Mnozí odcházejí z našich ústav s novým srdcem. Prožili úplnou změnu. Když se vrátí domů, jsou světlem světa. Pán je činí svými svědky. Jejich svědectví zní: *„Viděl jsem jeho velebnost, okusil jsem jeho dobrotu.”* ^{6T 227} *„Pojďte a slyšte, kteříž se koli bojíte Boha, a vypravovat budu, co učinil duši mé.” (Ž 66,16)*

Tak s Božím požehnáním vykonaly naše léčebné ústavy mnoho dobrého. Tyto ústavy však mají vykonat ještě mnohem více. Bůh bude působit s těmi, kteří jej ctí.

Podivuhodné dílo chce Bůh vykonat prostřednictvím svých služebníků, aby bylo zveleveno Jeho jméno. Josefa učinil zachráncem života egyptského lidu. Josefovým prostřednictvím byl zachován život všeho lidu. Skrze Daniela zachránil Bůh babylonské mudrce. Tato záchrana byla jakýmsi názorným vyučováním, ukazovala lidu duchovní požehnání, jež jim poskytovalo spojení s Bohem, kterého ctíli Josef i Daniel. Tak chce Bůh i nyní udělit světu požehnání skrze svůj lid. Každý Boží pracovník, v jehož srdci přebývá Kristus, každý, kdo zvěstuje lásku Kristovu tomuto světu, je Božím spolupracovníkem k požehnání lidstvu. Když obdrží milost od Spasitele, aby ji zvěstoval jiným, pak se celá jeho bytost stane pramenem duchovního života. Kristus přišel jako veliký lékař, aby hojil rány, které způsobil lidstvu hřích. Jeho Duch, který působí skrze jeho služebníky, uděluje hříchem

nemocnému, trpícímu lidstvu mocnou léčivou silu, která uzdravuje tělo i duši. Písmo praví: *”V ten den bude studnice otevřená domu Davidovu a obyvatelům jeruzalémským, k obmytí hříchu i nečistoty.” (Zach 13,1)* Vody této studnice obsahují léčivou sílu, která uzdravuje tělesné i duchovní neduhy.

Z tohoto pramene vytéká onen mohutný veletok, který viděl Ezechiel ve vidění. *„Vody tyto vycházejí od Galileje a sestupující po rovině, vejdou do moře, a když do moře vpadnou, uzdraví se vody. I stane se, že každý živočich, který se plazí, všude, kamkoli přijdou potokové, ožijí... Při potoku pak poroste na břehu jeho po obou stranách dříví ovoce nesoucí, jehož list neprší, aniž ovoce jeho přestává. V měsících svých nese prvotiny, nebo vody jeho ze svatyně vycházejí, protože ovoce jeho jest ku pokrmu a listí jeho k lékařství.” (Ez 47,8-12)*

Podle Boží vůle mají být naše léčebné ústavy takovým potokem života, v němž působí Jeho moc.

oooo

Naše léčebné ústavy mají zjevovat světu Boží dobrotu a ačkoliv Kristova viditelná přítomnost není pozorovatelná na budovách, zaměstnanci si mohou přece činit nárok na zaslíbení: *„Aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.” (Mt 28,20)*

oooo

Zaslíbení daná Izraeli platí také pro ústavy zřizované dnes ke slávě jeho jména: *„Takto praví Hospodin, kterýž učiní to, Hospodin, kterýž zformuje to, potvrdí toho, Hospodin jméno jeho. Volej ke mně a ohlásím se a oznámím věci veliké a tajné o nichž nevíš. Neboť takto praví Hospodin, Bůh Izraelský o domích města tohoto ... Aj, já zopravuji je a vzdělám a uzdravím obyvatele a zjevím jim hojnost pokoje a to stálého... A očistím je od všeliké nepravosti jejich... A to mi bude k jménu, k radosti, dobrém, kteréž já jim učiním a děsí se, třásti se budou nade vším tím dobrým a nade vším pokojem tím, kterýž já jim způsobím. V těch dnech spasen bude Juda a Jeruzalém bydliti bude bezpečně, a to jest, což jemu přivolá Hospodin, spravedlnost naše.” (Jer 33,2-9.16)*

6T 229

Práce lékaře pro duše

Každý lékař vírou v Krista může používat léčebný prostředek té nejvyšší hodnoty - lék pro hříchem nemocné duše. Lékař, který je obrácen a posvěcen pravdou, je v nebi zapsán jako Boží spolupracovník a následovník Ježíše Krista. Posvěcující silou pravdy propůjčuje Bůh lékařům a ošetřovatelkám nemocných moudrost a obratnost při zacházení s nemocnými a tato práce otevírá mnohé pevně zavřené dveře srdce. Muži a ženy jsou přivedeni tak daleko, že poznají pravdu potřebnou k záchraně těla i duše.

Tento podstatný rys označuje práci pro přítomnost. Lékařské misie jsou jako pravá ruka pro trojandělské poselství, jež se musí zvěstovat padlému světu. Lékaři, vedoucí a zaměstnanci, kteří věrně plní svou povinnost, hlásají toto poselství. Tím dospěje pravda ke všem národům, pokolením, jazykům a lidu. Této práce se účastní Boží andělé. Probouzejí duchovní radost a chvalozpěvy v srdcích těch, kteří jsou zbaveni utrpení. Mnozí, kteří přijali nádhernou pravdu, přinášejí Bohu děkovnou oběť svých rtů.

Každý lékař v našich řadách by měl být křesťanem. Jen ti lékaři, kteří jsou pravými biblickými křesťany, mohou správně konat vznešené povinnosti svého povolání.

Lékař, který si je vědom odpovědnosti a tíže svého povolání pozoruje, jak je v jeho práci nutná přítomnost Kristova pro ty, za něž Kristus zemřel. Podřídí vyššímu zájmu vše, aby zachránil život pro věčnost a koná, co je v jeho moci, aby zachránil tělo i duši. ^{6T 230} On se

bude snažit vykonat to, co by učinil Kristus na jeho místě. Lékař, který miluje Krista a duše, za něž Kristus zemřel, vynaloží vážné úsilí, aby do pokoje nemocného přinesl list ze stromu života. Trpícímu bude lámat chléb života. Přes překážky a obtíže je toto slavnostní a svatou úlohou lékařova povolání.

Pravá misijní práce je ta, ve které se nejlépe představuje působení Spasitelovo, nejpřesněji napodobuje Jeho způsob práce a Jeho jméno je nejvíce velebeno. Misijní práce, jež je v této věci krácena, je v nebi hodnocena jako nedostatečná, je zvážena na váze svatyně a shledána lehkou.

Lékaři by se měli snažit obrátit ducha svých nemocných na Krista, Lékaře duší i těla. Co lékař začne, to Kristus dokončí. Člověk usiluje o prodloužení života. Naproti tomu Kristus je sám život. Vytrpěl smrt, aby zničil toho, který měl moc smrti, On je pramenem všeho života. V Galád je mast a lékař po ruce. Kristus za nejpokořujících okolností vytrpěl v krutých bolestech smrt, abychom my měli život. Dal svůj drahocenný život, aby zvítězil nad smrtí. Ale povstal z hrobu a nesčetné zástupy andělů, kteří sem přispěchali, aby viděli, jak si opět přisvojil život, který obětoval, slyšeli jeho slova radostného vítězství, když stál u Josefova hrobu a zvolal: „Já jsem vzkříšení a život.”

Otázka: „*Když člověk umře, bude opět žít?*” byla zodpovězena. Tím, že Kristus vzal trest za hřích na sebe a zemřel, zbavil hrůzy smrti všechny, kteří umírají s vírou. Bůh v lidské podobě přivedl radostným poselstvím na světlo život a nesmrtelnost. Kristova smrt zajišťuje všem, kteří v něho věří, věčný život. ^{6T 231} Svou smrtí odsoudil původce hříchu k tomu, aby vytrpěl trest za hřích, věčnou smrt.

Jako Pán a dárce věčného života byl Kristus jediným, kdo mohl přemoci smrt. On je náš Vykupitel. Požehnaný je každý lékař, který je v nejoprávnějším smyslu slova misionářem, zachráncem duší, za něž dal Kristus svůj život. Takový lékař učí o tom velkém Lékaři, jak se musí působit pro záchranu duší a lidí. Spasitel je přítomen v pokojích nemocných i v operačním sále. Jeho moc vykonává veliké činy ke cti jeho jména.

Je-li lékař úzce spojen s velikým Lékařem, může dělat velké věci. Snad najde příležitost, aby příbuzným nemocného, jejichž srdce plná soucitu tlučou pro trpícího, promluvil slova života. On může uklidnit mysl trpícího, povznést jeho ducha a poukázat mu na Toho, který všechny, kdož chtějí být jím zachráněni, může zachránit z každého postavení.

Když Duch boží působí na zarmoucené a vede je k tomu, aby hledali pravdu, pak může lékař pro drahocennou duši působit tak, jak to činil Kristus. Nevnučujte jim žádné zvláštní učení, ale poukazujte jim na Ježíše, na Spasitele, jenž odpouští hříchy. Andělé Boží budou působit na mysl. Někteří lidé se budou zdráhat, aby byli osvíceni světlem, jemuž Bůh dává svítit do komůrek srdcí a do chrámů duší, mnozí ale přijmou světlo a jejich mysl bude zbavena klamu a bludu.

Mělo by se horlivě použít každé příležitosti k práci pro Krista. Lékař by měl mluvit o tom, jak Kristus uzdravoval, o jeho soucitu a o jeho lásce. Měl by věřit, že Kristus je jeho spolupracovníkem, ^{6T 232} jež stojí vedle něho. „*Boží jsme zajisté spolupracovníci.*” (1Kor 3,9) Lékař by neměl nikdy zapomenout obracet mysl svých pacientů na Krista, který je přece Lékař všech lékařů. Přebývá-li Spasitel v jeho srdci, pak jsou myšlenky stále obráceny na Lékaře těla a duše. On obrací mysl trpícího na toho, který všechno dovede, který za svého pozemského života vracel nemocným zdraví, uzdravoval duše i tělo, když pravil: „*Synů, odpouštějí se tobě hříchové tvoji.*” (Mk 2,5)

Důkladná znalost nemocného by neměla lékaře nikdy přimět k tomu, aby byl bezstarostným, nebo aby se mu nedostávalo potřebného soucitu. Při nebezpečné nemoci má zarmoucený pocit, že je závislý na milosti lékaře. Pohlíží na lékaře jako na svou jedinou pozemskou naději, lékař by měl ale stále chvějící se duši poukazovat na Toho, který je větší

než sám lékař, na Syna Božího, jenž dal svůj život, aby nemocné zachránil od smrti, na Toho, jenž má soucit s trpícími a všemi, kteří ho o to prosí, propůjčuje svou božskou mocí zručnost a moudrost.

Neví-li pacient, jak se bude vyvíjet jeho případ, pak je pro lékaře čas, aby ovlivňoval jeho mysl. Neměl by to konat s touhou vyznamenat se, ale se snahou poukázat duši na Krista. Je-li život zachráněn, pak by neměl lékař bezpodmínečně pouštět tuto duši z očí. Pacient cítí, že lékař je pro něho jakýmsi druhem životního nervu. K čemu by se tu mělo užít tak veliké důvěry? Vždy k tomu, aby se získala duše pro Krista a velebila se Boží moc.

Je-li krize překonána a výsledek viditelný, pak ať je pacient věřící nebo nevěřící, mělo by se s ním několik okamžiků věnovat modlitbě. Vyjádřete díky za zachráněný život. Lékař, který tak činí, vede svého pacienta k Tomu, na Němž závisí jeho život. Pacient může děkovat lékaři, neboť on skrze Boží pomoc spojil svůj život se životem pacientovým; ^{6T 233} chvála a čest se ale mají vzdávat Bohu, jenž je neviditelně přítomen.

Častokrát je Kristus přijímán na posteli nemocného a nemocný se k Němu přiznává. To se bude častěji dít v budoucnosti, než dříve, neboť Pán chce rychle dílo vykonat. Lékař má mluvit moudře a Kristus bude žehnat zasetému semeni a působit, aby neslo ovoce k věčnému životu.

Ztrácíme nejvzácnější příležitost, protože opomíjíme mluvit slovo v pravý čas. Velmi často zůstává nevyužitý talent, který by mohl nést tisícírovnoběžné ovoce. Nedbáme-li o zlatou příležitost, ztrácíme ji. Pripustilo se, že lékaři něco brání v tom, aby konal jemu svěřené dílo jako kazatel spravedlnosti.

Není mnoho zbožných lékařů. Ještě je tu mnoho práce. Kazatelé i lékaři mají v plné shodě spolupracovat. Lukáš, pisatel evangelia, jež nese jeho jméno, je nazýván „*lékař milý*“ (Kol. 4,14) Kdo pracuje jako lékař podobně jako on, ten evangelium uvádí v život.

Nesčetné jsou lékařovy příležitosti, aby varoval nekající se duše i těla. Poučuje-li lidi o zásadách pravé střídmosti a uděluje-li radu těm, kteří jsou duchovně a tělesně nemocní, pak lékař koná svůj podíl na velkém díle přípravy lidu pro Pána. To má konat lékařská misie ve svém poměru k trojandělskému poselství.

Kazatelé a lékaři mají jednomyslně se vši vážností pracovat, aby zachránili duše, jež se zapletly do osidel satanových. Mají poukazovat lidem na Ježíše, který je jejich spravedlností, jejich silou a zdravím duše. Na duše mají dávat neustále pozor. ^{6T 234} Jsou lidé, kteří bojují se silným pokušením a jsou v nebezpečí, že podlehnou v boji se satanovými mocnostmi. Chceš jít kolem a nepomoci jim? Vidiš-li člověka jenž potřebuje pomoc, dej se s ním do rozhovoru, i když ho neznáš. Modli se s ním a veď ho k Ježíšovi. Tato práce přísluší lékaři právě tak, jako kazateli. Veřejně i soukromě by měl lékař usilovat o získání duší pro Krista.

Při všem podnikání v našich ústavech má být Bůh uznáván jako ten Nejvyšší. Lékaři mají působit jako jeho zástupci.

Lékařství vykonalo mnoho reforem a ještě další vykoná. Kdo drží lidský život ve svých rukou, by měl být vzdělaný, vytříbený a posvěcený. Pak bude Pán jeho prostřednictvím silně pracovat ke cti svého jména.

oooo

Kristova práce pro ochrnutého je příkladem pro nás, jak máme pracovat. Tento muž slyšel od svých přátel o Ježíšovi, a proto prosil, aby ho přinesli k mocnému Lékaři. Vykupitel věděl, že našeptávání kněží, že Bůh ho za jeho hříchy zavrhl, chromého trápí. Proto mu nejdříve daroval pokoj duše. „*Doufej synu*“, řekl, „*odpuštění jsou tobě hříchové tvoji*.“ Toto ujištění naplnilo srdce nemocného pokojem a radostí. Někteří přítomní reptali a říkali si: „*Kdo může odpustit hříchy, jedině sám Bůh*.“ Potom, aby věděli, že Syn člověka má moc

odpouštět hříchy, řekl Ježíš nemocnému: „*Vstaň, vezmi na sebe lože své a jdi do domu svého!*” To ukazuje, jak Vykupitel spojoval dílo hlásání pravdy s uzdravením nemocného.

6T 235

Jednota v našem díle

Čím větší je naše zdravotní misie, tím větší bude pokušení odtrhnout ji od našich unií. Bylo mi však ukázáno, že tento plán není správný. Různá odvětví naší práce jsou jen části velkého celku. Mají jeden střed.

U Kolosenským čteme: „*To všechno je stínem věcí budoucích, ale skutečností je Kristus. Nižádný vás nepředchvacuj svémyslně pokorou a náboženstvím andělským, v to, čehož neviděl, se vydávaje a marně se nadýmaje smyslem těla svého. A nedrže se hlavy, od níž všechno tělo po kloubích a svazích vzdělané a spojené roste Božím růstem.*” (Kol 2,17-19) Naše dílo má ve všech odvětvích zjevovat vliv kříže. Dílo Boží ve svém spásném plánu nemá být konáno roztříštěně. Nemá se pracovat nahodile. Plán, který se postaral o vliv kříže se také postará o způsob jeho rozšíření. Tato metoda je ve své podstatě jednoduchá a srozumitelná ve svých jasných zřetelných liniích. Každá část souvisí s jinou v dokonalém pořádku a spojení.

Bůh shromáždil svůj lid do církve, aby její členové zjevovali světu moudrost Toho, který tuto organizaci vytvořil. Věděl, jaké plány načrtnout pro účinné a úspěšné dílo svého lidu. Věrnost těmto plánům jim pomůže svědčit o nebeském původu tohoto Božího velkého plánu obnovy světa.

Ti, kteří pracují v Božím díle, mají být vedeni a usměrňováni Pánem. Každá lidská touha má být skryta v Kristu, který je hlavou všech ústavů, které zřídil Bůh. On ví, jak dát do pohybu a udržovat své nástroje. ^{6T 236} On ví, že kříž musí být středem, protože je částí lidského vykoupení, jakož i pro vliv, který šíří všude v Boží vládě sám Ježíš, který byl po všechny dějiny našeho světa, rozumí metodám, jichž bychom se měli chopit. On zná důležitost každého nástroje a ví, jak by měly být různé nástroje navzájem spojeny.

„*Žádný zajisté z nás není sám sobě živ.*” (Řím 14,7) Toto je zákon Boží na nebi i na zemi. Bůh je tím velikým středobodem. Od Něho pochází všechny život. Jemu patří všechna služba, pocta a oddanost. Pro všechny stvořené bytosti existuje pouze jeden veliký princip života - závislost na spolupráci s Bohem. Vztah, existující v čisté rodině Boží v nebesích, by měl existovat také v rodině Boží na zemi. Pod Božím dohledem měl být Adam hlavou rodiny pozemské, udržovat zásady nebeské rodiny. To mělo být základem pokoje a štěstí. Avšak zákon, že „žádný zajisté z nás není sám sobě živ” chtěl satan rozhodně popřít. Chtěl žít pro sebe. Sám chtěl být středem všeho. To přivedlo vzpouru v nebesích a když člověk přijal tuto zásadu, přišel hřích na zem. Když Adam zhřešil, člověk se odtrhl od nebeského středu. Démon se stal ústřední mocností světa, kde měl být Boží trůn, tam byl postaven trůn satanův. Svět přinesl svou poctu jako dobrovolnou oběť k nohám nepřitele.

Kdo se mohl postavit podle Božích vládních zásad proti satanovým plánům a přivést svět zpět k věrnosti? Bůh řekl: „Pošlu svého Syna.” „*Neboť tak Bůh milovat svět, že syna svého jednorozrozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezhynul, ale měl život věčný.*” (Jan 3,16) ^{6T 237} Toto je lék na hřích. Kristus řekl: „Tam, kde je satan, kde postavil svůj trůn, tam bude stát můj kříž. Satan bude svržen a já budu povýšen, abych všechny potáhl k sobě. Já budu středem vykoupěného světa. Hospodin Bůh bude vyvýšen. Ti, kteří jsou nyní ovládáni lidskou ctižádostí, lidskými vášněmi, budou pro mne pracovat. Zlé vlivy se spikly proti všemu dobru. Spolčily se a navedly lidi, aby pokládali za spravedlivé oponovat zákonu Hospodinovu. Avšak moje armáda se utká se satanskou silou. Můj Duch se všemi nebeskými zástupy mu bude odporovat. Zapojím každý posvěcený lidský nástroj ve vesmíru. Nikdo z mých následovníků nebude chybět. Já jsem pracoval pro všechny, kteří mne milují,

zaměstnání je pro každou duši, která chce pracovat pod mým vedením. Aktivita satanovy armády, nebezpečí, které obkličuje lidskou duši, vyžaduje úsilí každého pracovníka. Nikdo nebude nucen. Na lidskou porušenost mám lásku, trpělivost a Boží dlouhoshovívavost. Mým úsilím bude zachránit ty, kteří se dostali pod satanovu nadvládu.”

Bůh se snaží skrze Krista přivést člověka zpět k jeho prvnímu vztahu ke svému Stvořiteli a odstranit rušivé vlivy satanovy. Kristus jediný zůstal bez poskvrny ve světě sobectví, kde lidé chtěli zničit přítele nebo bratra, jen aby splnili plán, který jim vložil do rukou satan. Kristus přišel na náš svět, přioděl své božství lidskou přirozeností, aby člověčenství mělo přístup k lidem a božství uchopilo Božství. Uprostřed sobectví mohl říci: „Vraťte se k svému středu - k Bohu.” On sám to umožnil člověku, aby mohl uskutečnit v tomto světě nebeské zásady. V lidském těle žil podle Božího zákona. Lidem v každém národě, v každé zemi, v každém podnebí udělí ty nejskvělejší nebeské dary, ^{6T 238} přijmou-li Boha jako svého Stvořitele a Krista za svého Vykupitele.

Kristus jediný to může udělat. Jeho evangelium v srdcích a rukou Jeho následovníků je mocí, která uskuteční toto veliké dílo. „*Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i známosti Boží!*” Tím, že se sám stal předmětem satanova nesprávného představení, umožnil Kristus výkupné dílo. Satan se musel představit jako příčina nevěrnosti v Božím vesmíru. Takto měl být provždy urovnán velký spor mezi Kristem a satanem.

Satan podněcuje ničivé sklony lidské přirozenosti. Vzbuzuje nenávist, žárlivost, sobectví, žádostivost, revnivost a boj o vyšší místo. Nepřátelské vlivy působí prostřednictvím satanových vynálezů. Tak se dostaly do církve nepřátelské plány se svými ničivými tendencemi. Kristus přichází se svým výkupným vlivem a navrhuje, že prostřednictvím svého Ducha dá lidem svou moc a použije je za své nástroje, své spolupracovníky k tomu, aby svět přivedl zpět k věrnosti.

Lidé žijí ve vzájemném společenství závislí jedni na druhých. Zlatými pouty řetězu lásky mají být pevně připoutáni k Božímu trůnu. Bude to jen tehdy, když smrtelnému člověku dá Kristus ty vlastnosti, které by měl vždy, kdyby zůstal oddaným a věrným Bohu.

Ti, kteří rozumným chápáním Písma vidí vztažený kříž, ti, kteří oddaně věří Ježíši, mají jistý základ své víry. Mají víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši od všech jejich zděděných a vypěstovaných nedokonalostí.

Bůh spojil věřící v jednotu církve, ^{6T 239} aby jeden posiloval druhého v dobrém a spravedlivém úsilí. Pozemská církev by byla skutečně symbolem církve nebeské, kdyby její členové byli jedné mysli a jedné víry. Ti, kteří nejsou puzeni Duchem svatým, maří Boží plán. Zmocňuje se jich jiný duch a oni pomáhají šířit a umocňovat temnotu. Ti, kteří jsou posvěceni drahou krví Kristovou, nestanou se nástroji odporu velkému plánu Božímu. Nebudou vnášet lidskou porušenost do věcí malých nebo velkých. Nebudou podnikat nic, co by v církvi podporovalo rozdělení.

Je pravda, že mezi pšenící je také koukol. Mezi světiteli soboty je také zlo, máme snad proto hanit církev? Nechopí se snad správcové každé instituce, představení každého sboru díla očišťování takovým způsobem, že změna v církvi jí pomůže být světlem na temném místě?

Co nemůže udělat třeba jediný věřící, když uplatní čisté nebeské zásady, když odvrací nákazu, když bude stát pevně jako skála na zásadě: „Takto praví Pán”? Na pomoc mu přijdou Boží andělé a připraví mu cestu.

Pavel psal Římanům: „*Protož prosím vás bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou. A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.*” (Řím 12,1-2) Celá tato kapitola je poučením. Prosím všechny, kteří tvrdí, že jsou údy těla Kristova, aby ji studovali. Pavel dále píše: „*Poněvadž prvotiny*

svaté, také i těsto; ^{6T 240} a jestli kořen je svatý, také i ratolesti. Že jsou pak některé ratolesti vylomeny a ty byv planou olivou, vštípen jsi místo nich, a učiněn jsi účastník kořene i tučnosti olivy, nechlub se proti ratolestem. Pakli se chlubiš, věz, že ne ty kořen neseš, ale kořen tebe. Pakli diš: Vylomeny jsou ratolesti, abych já byl vštípen, dobře. Pro nevěru vylomeny jsou, ale ty věrou stojíš. Nebud' vysokomyslný, ale boj se. Neboť poněvadž Bůh ratolestem přirozeným neodpustil, věz, že by ani tobě neodpustil. A protože viz dobrotivost i zuřivost Boží. K těm zajisté, kteříž padli zuřivost, ale k tobě dobrotivost, ač budeš-li trvati v dobrotě. Sic jinak i ty vyřat budeš." (Řím 11,16-22) Tato slova velice jasně naznačují, že nikdo nemá znevažovat nástroje, které Bůh uvedl do církve.

Posvěcená služba vyžaduje sebezapření. Kříž musí být vyvýšen a jasně naznačené jeho místo v evangeliu. Lidský vliv má čerpat svou sílu od Toho, kdo může zachránit a zachovat zachráněné, všechny, kteří uznávají svou závislost na Něm. Svým spojením s Kristem a jedni s druhými mají členové církve do celého světa nést svědectví o proměňující moci evangelia.

V díle evangelia používá Pán různé nástroje a tyto nástroje nemá nikdo rozdělovat. Nikdy by nemělo být vybudováno žádné na církvi nezávislé sanatorium. Naši lékaři mají být pracovně zajedno s kazateli evangelia. Jejich úsilím mají být zachráněny duše, aby Boží jméno bylo vyvýšeno.

Lékařské misijní dílo nemá být žádným způsobem odděleno od služby evangelia. Pán určil, ^{6T 241} že tyto dvě oblasti mají být tak těsně spojeny, jako ruka s tělem. Bez tohoto spojení není nic úplné. Lékařské misijní dílo je ilustrací evangelia.

Bůh však nechtěl, aby misijní lékařské dílo zastínilo poselství třetího anděla. Rameno se nemá stát tělem. Třetí andělské poselství je evangelijské poselství pro tyto dny a v žádném případě nemá být zastiňováno žádnými zájmy a pokládáno za bezvýznamné. Když je v našich ústavech cokoli nadřazeno třetímu andělskému poselství, evangelium tam není onou velkou vůdčí mocí.

Kříž je středem všech náboženských institucí. Tyto instituce mají být pod dohledem Ducha božího, v žádné instituci nemá být hlavou jediný člověk. Boží moudrost má lidi pro každé místo.

Skrze Ducha svatého má být každé dílo na Boží roli vznešené a šlechetné a má svědčit o Pánu. Člověk se musí podříditi vládě věčné moudrosti, jejíž pokyny má poslouchat do všech důsledků.

Snažme se porozumět, jakou přednost máme, smíme-li chodit a pracovat s Pánem. I když evangelium obsahuje zjevnou vůli Boží, není nic platné lidem vznešeným nebo nízkým, bohatým či chudým, nebudou-li podřízeni Bohu. Ten, kdo přináší svým spolubližním lék proti hříchu, musí být především sám ovlivněn Duchem svatým. S veslem si nikdo nemůže hrát, nevede-li ho Božská ruka. Nemůže účinně pracovat, nemůže plnit vůli Boží v souladu s nebeskou moudrostí, nedoví-li se, ne z lidských zdrojů, ale z nekonečné moudrosti, že Bůh souhlasí s jeho plány.

Boží dobrotivý záměr řídí každé odvětví Jeho díla. ^{6T 242} Zákon vzájemného závislého vlivu musíme uznat a poslouchat. „Žádný zajisté z nás není sám sobě živ.“ Nepřítel použil řetěz závislosti, aby držel lidi pospolu. Spojili se za účelem zničit Boží obraz v člověku, odporovat evangeliu převrácením jeho zásad. V Božím slově jsou představeni svázání spolu ke spálení. Satan spojuje své síly k zatracení. Jednota vyvoleného Božího lidu byla velice otřesena. Bůh dává lék. Tento lék není jediným vlivem z mnoha vlivů a na stejné úrovni s nimi, je to vliv nad všechny ostatní vlivy na tváři země, nápravný, povznášející a zušlechťující. Ti, kteří pracují v evangeliu, by měli být povzneseni a posvěceni, neboť mají co činit s Božími velikými zásadami. S Kristem pracují jako Boží spolupracovníci. Takto chce

Pán svázat své následovníky, aby mohli být mocí k dobru. Aby každý konal svůj podíl a přece aby se všichni těšili z toho, že jsou závislí na Hlavě.

oooo

Kristus byl svázán se všemi odvětvími díla Božího. Nijak ho nerozděloval. Když uzdravoval nemocné, nepokládal to za vměšování se do díla lékaře. Zvěstoval pravdu a když k Němu přišli nemocní, aby je uzdravil, byl právě ochoten vložit na ně své ruce, jako kázat evangelium. V tomto odvětví se právě tak vyznal, jako ve zvěstování pravdy.

6T 243

Odpovědnosti zdravotních pracovníků

Čtvrtá kapitola Efezským obsahuje naučení dané nám Bohem. V této kapitole mluví někdo, kdo byl inspirován Bohem, ten, koho Bůh ve svatém vidění poučoval. Popisuje tu rozdělení Božích darů mezi pracovníky: „*A on dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele, pro uspořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova, až bychom se sběhli v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.*” (Ef 4,11-13) Zde vidíme, že Bůh dává každému určité dílo a jestliže ho člověk splní, splní tím část velikého Božího plánu.

Toto naučení by si obzvlášť měli prostudovat naši lékaři a zdravotní misionáři. Bůh povolává své nástroje mezi lid, který uznává zákony Boží vlády. Nemocný má být uzdraven společným úsilím lidským i Božím. Každý dar, všeliká moc, kterou Kristus zaslíbil svým učedníkům je dána těm, kteří musí věrně sloužit. A ten, který dává duševní schopnost a který propůjčuje hřivny mužům a ženám, kteří jsou jeho právem stvoření a vykoupení, očekává, že tyto hřivny a schopnosti používáním rozhojní. Každá hřivna musí být použita pro blaho jiných a tak ke chvále Boží. Lékaři však byli naučeni pokládat své schopnosti za své osobní. Schopnosti, které dostali pro Boží dílo, použili tam, kam je Bůh nepovolal.

Satan se usilovně snaží najít příležitost, ^{6T 244} aby se mohl vplížit. Lékaři našeptává, že jeho schopnosti jsou mezi adventisty příliš nízce ceněny a že jako nezávislý by mohl vykonat veliké dílo. Lékař je v pokušení domnívat se, že má způsoby, které může uplatnit nezávisle na lidu, který vedl Bůh, aby ho postavil nad každým jiným lidem země. Lékař by se však neměl domnívat, že jeho vliv bude větší, jestliže se od tohoto díla odloučí. Kdyby se pokoušel provést své plány, nebude mít úspěch.

Sobectví jakéhokoliv stupně v lékařské nebo kazatelské službě je přestoupením Božího zákona. Chlubí-li se lidé svými schopnostmi a dovolují-li, aby lidé vzdávali chválu smrtelníkům, zneuctívají Boha a on odstraní to, čím se chlubí. Lékaři našich sanatorií a ve zdravotním misijním díle byli z Boží prozřetelnosti přivedeni mezi tento lid, jemuž on přikázal být světlem světu. Mají vykonat všechno to, co jim Pán přikázal dávat, ne jako jeden vliv mezi mnohými, nýbrž jako jedinečný vliv Boží, aby pravda pro přítomný čas zasáhla.

Bůh nám světil zvláštní dílo, které nemůže konat nikdo jiný. Slíbil nám pomoc svého Ducha svatého. Nebeské požehnání proudí k zemi, aby splnil to dílo, které nám bylo určeno. Tento nebeský proud nemá být našimi úchyly odveden z přímého toku vyznačeného Kristem.

Lékaři se nemají domnívat, že mohou usměrňovat svět svými plány a úsilím. Bůh jim nesvětil všechno dílo. Člověk, který vkládá své síly do mnohých odvětví díla, nemůže vzít do rukou spásu zdravotního ústavu a toto místo poctivě zastávat. ^{6T 245}

Jestliže se Boží pracovníci pouštějí do takové práce, která vytlačuje to, co by měli vykonat šířením světla ve světě, jejich úsilí Bůh nedá onu slávu, která by měla být dána Jeho

svatému jménu. Když Bůh povolává některého člověka k jisté práci ve svém díle, nekládá také na něho břemena, jež by mohli a měli nést jiní. I toto dílo může být důležité, ale podle Boží moudrosti Bůh určuje každému člověku jeho práci. Nechce, aby mysl jeho zodpovědných lidí byla do krajnosti přepínána rozmanitým úsilím. Jestliže pracovník nekoná své určené dílo, které pro něho určil Pán za nejprůměrnější, zanedbává povinnosti, které, kdyby byly správně provedeny, pomohly by šířit pravdu a připravily by lidi pro velkou krizi před námi.

Bůh nemůže udělit v největší míře ani fyzickou, ani duševní sílu těm, kteří na sebe berou tu práci, jenž jim neurčil. Když lidé přebírají takové zodpovědnosti, ať je práce jakkoli dobrá, jejich tělesné síly jsou přetíženy a mysl zmatena a pak nemohou dosáhnout toho nejvyššího úspěchu.

Lékaři v našich ústavech by se neměli pouštět do různých podniků a tím brzdit své dílo. Ti by právě měli stát na správných zásadách a působit světoširým vlivem. Bůh nepovolal své spolupracovníky na to, aby se zajímali o tolik věcí, konali tak rozsáhlé plány, že nesplní své určené místo a nevykonají to dobro, které se od nich očekává při šíření světla ve světě a nezachraňují muže a ženy tak, jak je svou svrchovanou moudrostí sám vede.

Nepřítel se rozhodl odporovat Božím záměrům, pomáhat lidstvu tím, že jim bude ukázáno to, co tvoří skutečnou zdravotní misijní práci.^{6T 246} Pracovníci mají tolik zájmů, že nemohou vykonat všechno podle vzoru ukázaného „na hoře“. Byla jsem poučena, že dílo určené lékařům v našich ústavech pro ně stačí a že Pán od nich žádá úzkou spolupráci s evangelisty a věrné vykonání svých povinností. Od našich lékařů nežádal, aby se zajímali o tak široký a rozmanitý pracovní úsek, do jakého se někteří pustili. Naším lékařům neuložil zvláštní poslání, aby pracovali pro ty, kteří jsou v doupatech nepravosti v našich velkoměstech. Pán nežádá od svých služebníků nemožné. Dílo, které dal našim lékařům by mělo symbolizovat světu službu evangelia ve zdravotně misijním odvětví.

Pán neukládá na svůj lid všechna břemena práce pro třídu tak zatíženou hříchem, že mnozí z nich nebudou užiteční ani pro sebe, ani pro jiné. Jestliže jsou lidé, kteří mohou pečovat o tyto nejdegradovanější, jestliže Bůh na ně vloží břímě práce za tyto masy různým způsobem, ať jdou a shromáždí ze světa prostředky potřebné pro toto dílo. Ať nejsou závislí na prostředcích, jimiž chce Bůh podporovat třetí andělské poselství.

Naše sanatoria potřebují sílu mozku a srdce, o něž je zbavuje práce v jiném odvětví. Satan se všemožně vynasnaží rozmnožit odpovědnost našich lékařů, neboť ví, co znamená oslabení, místo posílení našich ústavů, v nichž pracují.

Měli bychom se důkladně zamyslet nad tím, co konáme. Neměli bychom přebírat velikou odpovědnost, velká břemena, pečování o malé děti. Toto dílo mohou konat jiní. Byli jsme povoláni ke zvláštnímu dílu pečovat a vychovávat děti starší. Ať rodiny, které to mohou udělat,^{6T 247} adoptují tyto maličky a samy jim budou k požehnání. Existuje však zvláštní vyšší dílo, jemuž mají naši lékaři věnovat pozornost a to výchova těch, kteří vyrostli s porušeným charakterem. Zásady zdravotní reformy musíme předložit rodičům. Musí to být obrácení lidé, aby mohli působit jako misionáři ve svém vlastním domově. Toto dílo naši lékaři konají a mohou stále ještě konat, neobětují-li se pro práci v jiných rozmanitých odvětvích.

Hlavní lékař v kterémkoli ústavě má těžké postavení a měl by se zdržet od menších odpovědností, neboť ty mu nedovolí si ani odpočinout. Měl by mít dostatečnou, důvěryhodnou pomoc, neboť koná těžkou práci. Musí se modlit se svými trpícími a vést je k tomu velikému Lékaři. Jestliže je to pokorný prosebník, hledá u Boha moudrost pro každý případ. Tím jeho síla a vliv vzroste.

Co může člověk udělat sám od sebe ve velikém díle, které mu uložil nekonečný Bůh? Kristus říká: „*Beze mne nemůžete nic učinit.*“ (Jan 15,5) Přišel na náš svět, aby ukázal lidem,

jak mají pracovat a říká nám: „*Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým. Jho mé zajisté je rozkošné a břímě mé lehké.*” (Mt 11,28-30) Proč je Kristovo jho snadné a jeho břímě lehké? Protože On vnesl jeho tíži na Golgatský kříž.

Osobní náboženství je velice důležitá pro každého lékaře, chce-li mít úspěch při léčbě nemocných. Potřebuje sílu, která převyšuje jeho nadání i zručnost. Bůh čeká od lékařů, že se s ním spojí a poznají, že v Jeho očích má každá duše cenu. Kdo je závislý na Pánu ^{6T 248} a uvědomuje si, že pouze Ten, který člověka učinil, dovede vše zařídít, bude mít zaručený úspěch. Bude moci uzdravit tělesné neduhy, nebo se stane lékařem duší, za něž Kristus zemřel.

Kdo má velkou odpovědnost lékaře, potřebuje modlitby služebníka evangelia a měl by být úzce spojen duší, myslí i tělem s pravdou Boží. Pak může promluvit postiženým slovo v příhodný čas. Může bdít nad dušemi jako ten, který má za ně vydat počet. Může poukázat na Krista jako cestu, pravdu a život. Písmo mu je jasnější a on mluví jako ten, který ví, jaká je cena duší s nimiž se stýká.

Přizpůsobování se světu

Pán Ježíš řekl: „*Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři sám sebe, a vezmi svůj kříž na každý den a následuj mne.*” (Luk 9,23) Kristova slova zapůsobila na jejich mysl a srdce. Mnozí z nich, když jasně nechápali Jeho naučení, byli pohnuti hlubokým přesvědčením, takže řekli: „*Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.*” (Jan 7,46) Učedníci vždy nechápali Jeho naučení, která jim Kristus v podobenstvích říkal a když zástupy odešly, ptali se ho, aby jim je vysvětlil. Vždy byl připraven vést je k dokonalému chápání svého slova a své vůle, neboť oni měli jasně a srozumitelně zvěstovat Jeho pravdu.

Kristus někdy kárá své učedníky, ale činí to s porozuměním vůči jejich chápání. Svěřil jim pravdy, o jejichž ceně neměli ani zdání. Dlouhý čas byl s nimi, poučoval je o Božské pravdě, ale jejich dřívější náboženská výchova, mylný výklad Písma jejich židovských učitelů držely jejich mysl v temnosti. ^{6T 249} Kristus jim slíbil, že pošle svého Ducha, který jim připomene jeho slova jako zapomenutou pravdu. Kristus řekl: „*On vás naučí všemu a připomene vám všechno, což jsem koli mluvil vám.*” (Jan 14,26)

Způsob, jakým židovští učitelé vysvětlovali Písmo, jejich nekonečné opakování výpovědí a výmyslů, nutily Krista k této výpovědi: „*Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne.*” (Mt 15,8) Ve svých chrámových nádvořích vykonávali svou obvyklou službu. Přinášeli oběti, představující tu velikou Oběť a svými ceremoniemi a svými obřady říkali: „Přijď, můj Spasiteli.” A Kristus, ten, jehož všechny ceremonie představovaly, byl mezi nimi a oni Ho nechtěli poznat a přijmout. Spasitel prohlásil: „*Ale nadarmo mne ctí, učíce učení přikázání lidských.*” (Mt 15,9)

Kristus říká svým dnešním služebníkům jako kdysi svým učedníkům: „*Chce-li kdo za mnou přijít, nechť zapře sám sebe, vezme kříž svůj a následuje mne.*” Dnešní lidé jsou však zrovna tak ochotní přijímat naučení, jako za dnů Kristových. Bůh dal svému lidu jedno varovné poselství za druhým, ale zvyklosti, způsoby a činy světa měly tak veliký vliv na mysl jeho vyznávajícího lidu, že varování bylo přehlédnuto.

Ti, kdo pracují ve velkém díle Božím, nemají následovat příklad nevěřících. Mají dbát na Boží hlas. Kdo očekává sílu a vliv od lidí, opírá se o nalomenou třtinu.

Závislost na lidech je příčinou veliké slabosti církve. Lidé zneuctili Boha, protože nedocenili Jeho všemohoucnost a očekávali pomoc od lidí. Podobně se zachoval i Izrael. Tento lid se chtěl podobat ostatním národům světa a žádali krále. Chtěli být vedeni lidskou

mocí, ^{6T 250} kterou by mohli vidět a ne Boží, neviditelnou mocí, která je až do té doby vedla a usměrňovala a dávala jim vítězství k boji. Sami se rozhodovali a výsledek byl zřejmý ve zkáze Jeruzaléma a rozptýlení národa.

Nemůžeme skládat důvěru v žádného člověka, jakkoli učeného, jakkoli vznešeného, nedůvěřuje-li pevně Bohu až do konce. Jakou moc musel použít nepřítel u Šalamouna, muže, kterého Písmo nazvalo třikrát milovaným Božím a jemuž bylo svěřeno veliké dílo vybudování chrámu! Při tomto díle Šalamoun učinil smlouvu s modloslužebnými národy a svými sňatky s pohanskými ženami, pod jejichž vlivem v pozdějších letech zapomněl na Boží chrám a proto upadl do jámy, kterou připravil jejich modlám.

Podobně nyní lidé odložili stranou Boha jako pro ně nepostačující veličinu, utíkají k světským lidem v domněni, že vlivem světa mohou udělat něco velkého. Spoléháním se na svět místo na Boha se odvracejí od díla, které chce Bůh provést prostřednictvím svého vyvoleného lidu.

Při styku s vyššími společenskými třídami by se lékař neměl domnívat, že musí skrývat své zvláštní charakteristické znaky, které mu dávají posvěcení skrze pravdu. Lékaři, kteří pracují v díle Božím, mají s Bohem spolupracovat jako jeho vyvolené nástroje, mají věnovat všechny své síly a schopnosti k vyvýšení Jeho díla. Ti, kdož se ve své lidské moudrosti snaží zakrýt zvláštní charakteristické znaky, které odlišují Boží lid od světa, ztratí svůj duchovní život, nebude je již udržovat Jeho moc. ^{6T 251}

Naši zdravotní pracovníci by se nikdy neměli domnívat, že je důležité stát se bohatým. Náзор, že bohatství posílí vliv, bude silným pokušením. Jsem však poučena, abych řekla, že tomu bude právě naopak.

Všichni, kteří se snaží sami se vyvýšit přizpůsobováním se světu, dávají falešný příklad. Bůh za své uznává pouze ty, kteří jsou sebezapíraví a přinášejí určenou oběť. Lékaři mají pochopit, že jejich moc spočívá v jejich tichosti a pokoře srdce. Bůh poctí ty, kteří na Něj spoléhají.

Lékařův oděv, jeho výbava, nábytek, to vše u Boha nemá žádný význam. Prostřednictvím svého Ducha nemůže spolupracovat s těmi, kteří se chtějí oděvem a okázalostí přizpůsobovat světu. Ten, který následuje Krista, musí zapřít sám sebe a vzít kříž.

Lékař, který Boha miluje a bojí se Ho, nemusí dát na vnější okázalost, aby se odlišoval, neboť slunce spravedlnosti září v jeho srdci a je zjeven v jeho životě a toto ho činí odlišným. Ti, kdož pracují Kristovým způsobem, budou živými listy, známými a čtenými všemi lidmi. Jejich příkladem a vlivem budou zámožní a nadaní lidé odvráceni od bezvýznamnosti hmotných věcí a chopí se věčných skutečností. V největší úctě bude lékař, který přijímá pokyny od Boha. Nic nebude tak mocně působit pro vzrůst Božího nástroje, jako když ti, kteří jsou s ním spojeni, budou pevně stát jako Jeho věrní služebníci.

Lékař zjistí, že pro jeho přítomné a věčné blaho je nutné následovat Boží pracovní metody. Mysl, kterou zformoval Bůh, může utvářet bez pomoci člověka. Velkou poctu však prokazuje lidem tím, že je volá ke spolupráci s Ním v Jeho rozsáhlém díle. ^{6T 252}

Mnozí pokládají vlastní moudrost za dostačující a všechno zařizují podle vlastního úsudku v domněni, že dosáhnou obdivuhodných výsledků. Kdyby však byli závislí na Bohu a ne sami na sobě, obdrželi by nebeskou moudrost. Ti, kteří jsou tak přetížení vlastní prací, že nenacházejí čas přijít k trůnu milosti a přijmout radu od Boha, budou pracovat nesprávným směrem. Naše síla spočívá ve spojení s Bohem prostřednictvím Jeho jednorozeného Syna a v našem spojení jednoho s druhým.

Skutečně nejúspěšnějším lékařem je ten, kdo miluje Boha, kdo postihuje Boha v Jeho stvořeném díle a uctívá Ho, když vidí Jeho moudré zařízení lidského organismu.

Nejúspěšnějším lékařem je ten, kdo se bojí Boha od mládí jako Timoteus, který cítí, že Kristus je jeho stálým průvodcem, přítelem, s nímž může mít stálé společenství. Takový lékař nezamění své postavení ani za ten nejvyšší úřad, jaký by mu opatřit přízeň a čest slavných mužů světa.

Modlitba

Každé sanatorium adventistů sedmého dne by mělo být Bethelem. Všichni, kdo pracují v tomto odvětví, by měli být zasvěceni Bohu. Ti, kteří slouží nemocným, vykonávají jemné, vážné operace, by měli pamatovat, že i ten nejnepatrnější pohyb nože, záchvěv nervů může poslat člověka do věčnosti. Nemělo by se jim dovolit přebírat tolik zodpovědnosti, že nemají čas pro zvláštní modlitební chvíle. Vážnou modlitbou by měli vyznávat svou závislost na Bohu. Pouze s vědomím Boží čisté pravdy působící na mysl a srdce, ^{6T 253} pouze klidem a silou, které může jedině on udělit, jsou připraveni provést ty kritické operace, které znamenají život nebo smrt pro postižené jednotlivce.

Lékař, když je doopravdy obrácen, nebude na sebe přebírat odpovědnosti, které mu zasahují do práce pro záchranu lidí. Jelikož bez Krista nemůže nic udělat, jak může lékař nebo zdravotní misionář úspěšně pracovat ve svém důležitém díle bez vážného hledání Pána na modlitbě? Modlitba a studium Slova přináší život a zdraví duši.

Prostřednictvím svého lidu chce Pán zjevit svou milost a moc. Žádá však, aby ti, kteří vstupují do Jeho služby, měli vždy svou mysl obrácenou k Němu. Každého dne by měli mít čas k četbě Božího slova a na modlitbu. Každý důstojník a každý voják pod velením izraelského Boha potřebuje čas na obecenství s Bohem a hledání Jeho požehnání. Dá-li se některý pracovník od toho odvést, ztrácí svou duchovní moc. Každý z nás má chodit a rozmlouvat s Bohem, pak svatý vliv Kristova evangelia v celé jeho vznešenosti bude zjevný v našem životě.

V našich ústavech musíme provést reformaci. Lékaři, pracovníci, ošetřovatelé si mají uvědomit, že procházejí zkouškou, soudem v zájmu svého přítomného i věčného života. Máme naplnit každou schopnost, abychom na spásné pravdy upozornili trpící lidi. Musíme to vykonat ve spojení s dílem uzdravování nemocných. Pak dílo pravdy bude stát před světem v té síle, kterou mu chce udělit Pán. Vlivem posvěcených pracovníků bude pravda vyvýšena. Půjde vpřed „jako lampa hořící.“

6T 254

Co potřebuje svět

Když Kristus viděl kolem sebe shromáždění mnoha lidí, bylo mu jich líto, neboť strádali a byli rozptýleni „jako ovce nemající pastýře“. (Mt 9,36) Kristus viděl nemoc, starost, nedostatek a ponížení zástupů, jež se tísnily kolem Něho. Jemu byly přinášeny nesnáze a bědy lidí na zemi. Ve všech společenských třídách, mezi nejvznešenějšími a nejponíženějšími uviděl duše, které potřebují jen poznat jeho milost, aby se staly občany Jeho království. „Tehdy řekl učedníkům svým: Žeň zajisté je mnohá, ale dělníků málo. Proto prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na žně svou.“ (Mt 9,37-38)

Dnes existuje stejná potřeba. Svět potřebuje služebníky, kteří jako Kristus pracují pro trpící a hříšníky. Vskutku, musí se dosáhnout mnoha lidí. Svět je plný nemocí, utrpení, bídy a hříchu. Je plný takových, kteří potřebují našich služeb, slabých, bezmocných, nevědomých a ponížených.

Mnozí mladiství našich dnů volí cestu záhuby, ačkoliv patří ke společenstvím, náboženským ústavům a rodinám, jež se přiznávají ke křesťanství. Nestřídmostí přivádí

nemoci a z dychtivostí po penězích na ukojení svých hříšných sklonů propadají nepoctivosti. Zdraví a charakter jsou zničeny. Jsou odcizeni Bohu a ze společnosti vyobcováni, pocítí új, že nemají žádnou naději ani pro tento, ani pro budoucí život. Srdce jejich rodičů jsou zlomena. Lidé sice označují tyto zbloudilé jako beznadějné případy, ^{6T 255} ale Bůh se na ně dívá se soucitnou něžností, protože zná okolnosti, jež způsobily, že podlehli pokušením. To je třída lidí, o kterou se musíme starat.

Všude jsou lidé, nejen mládež, ale každého věku, kteří v chudobě, bídě a hříších klesají a jsou zkrušeni pocitem viny. Úkolem poslů Božích je vyhledávat takové duše a modlit se s nimi a za ně a krok za krokem je vést k Vykupiteli.

Ale ti, kteří neuznávají Boží požadavky, nejsou jediní, kteří se nacházejí v bídě a potřebují pomoci. V dnešním světě, v němž vládou sobectví, dychtivost a útlak, jsou mnohé dítky Boží v nouzi a bídě. Jsou obklopeni chudobou, nemocí a vinou, mnozí nesou trpělivě břímě svého vlastního utrpení a snaží se ve svém okolí těšit beznadějné a kleslé do hříchu. Mnozí z nich jsou téměř neznámí sborům nebo kazatelům, ale oni jsou světly Páně, svítícími ve tmě. Jim patří zvláštní péče Páně a On vyzývá svůj lid, aby mu podal pomocnou ruku odstranit jejich nedostatky. Kdekoliv je sbor, měl by si zvlášť všimnout této třídy, vypátrat ji a sloužit jí.

Pracujeme-li pro chudé, měli bychom si všimnout také bohatých, jejichž duše jsou v očích Božích rovněž vzácné. Kristus pracoval pro všechny, kteří chtěli slyšet Jeho slovo. Vyhledával nejen celníky a vyobcované, ale i bohaté a vzdělané farizeje, židovské šlechtice a římské vládní úředníky. Pro bohaté musíme pracovat v lásce a báni Boží. Oni často důvěřují svému bohatství a nepozorují nebezpečí, v němž stojí. Pozemské vlastnictví, jež Pán lidem svěřil, ^{6T 256} je často pramenem velkých pokušení. Tisíce přicházejí takto k hříšnému uspokojení, které je posiluje v nesmírných neřestných návycích. Mezi ubohými oběťmi bídy a hříchu nacházíme mnohé, kteří kdysi byli bohatí. Muži různých povolání a stavů byli poníženi špínou světa, alkoholickými nápoji a tělesnými rozkošemi, podlehli pokušením. Zatímco padlí vzbuzují náš soucit a potřebují pomoc, měli bychom věnovat svou pozornost také těm, kteří ještě neklesli tak hluboko, aby nastoupili tutéž cestu. Tisíce, kteří přijali čestná a užitečná postavení, holdují zvykům, jež znamenají zhoubu pro tělo a duši. Neměli bychom se vážně snažit je poučit?

Služebníci slova, státníci, spisovatelé, zámožní a nadaní muži, vynikající zemědělci, lidé, kteří by mohli být nanejvýš užiteční, se vznášejí ve smrtelném nebezpečí, protože nevidí, že přísná střídmost je žádoucí ve všem. Jejich pozornost musí být obrácena na zásady střídmosti. To se nesmí dít fanaticky nebo svévolně, nýbrž v poznání velikého díla Božího s lidmi. Dovedeme-li takto vyložit zásady pravé střídmosti, pak mnozí příslušníci vyšších tříd poznají cenu těchto zásad a rádi je přijmou.

Ještě jinému nebezpečí jsou zvláště bohatí lidé vystaveni. I tu je pole činnosti pro lékařské misionáře. Mnozí, kteří mají štěstí na světě a kteří se nikdy neskloní k obyčejným formám neřesti, svou láskou k bohatství přece upadají. Jsou zaujati svými pozemskými statky, stávají se lhostejnými k požadavkům Božím a k bídě svých bližních. Místo, aby své bohatství považovali za dar, kterého má být použito ke cti Boží a na pozvednutí lidstva, ^{6T 257} mají ho za prostředek, aby hýčkali a velebili sebe. Nabývají dům za domem, pozemek za pozemkem a plní své přibytky drahými věcmi, zatímco nedostatek se plíží ulicemi a kolem nich žijí lidé v bídě, zločinech a v nemoci. Kdo ve svém životě slouží jen sobě, ten v sobě nerozvíjí vlastnosti Boží, ale satanovy.

Tito lidé potřebují spasitelné poselství. Jejich oči se musí obrátit od marnosti pozemských věcí ke skvostům věčných pokladů. Musí poznat radost z dávání, jakož i požehnání být Božími spolupracovníky.

Lidé těchto tříd jsou často těžko přístupní, ale Kristus nám otevře cesty, na kterých jich můžeme dosáhnout. Nejmodřejší, nejdůvěryhodnější a v naději nejradostnější pracovníci mají hledat tyto duše. S moudrostí a taktem, které se zrodí s božské lásky, se vzděláním a zdvořilostí, jež povstávají jen z přítomnosti Kristovy v duši, ať pracují pro lidi, kteří jsou zaslepeni pozlátkem pozemských bohatství, nevidí nádheru nebeského pokladu. Kazatelé s nimi mají zkoumat Bibli a svaté pravdy jim vštípit do jejich srdcí. Čtete jim slova Boží: „*Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost i posvěcení i vykoupení.*” (1Kor 1,30) „*Takto praví Hospodin: Nechť se moudrý v moudrosti své, aniž se chlubí bohatý v bohatství svém. Ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi, nebo v těch věcech líbost mám, dí Hospodin.*” (Jer 9,23-24) „*V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho.*” (Ef 1,7) „*Bůh pak můj naplní všelikou potřebu vaši*” ^{6T 258} „*podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.*” (Fil 4,19)

Taková výzva, vydaná v duchu Kristově, se nebude pokládat za neskromnou. Ona zapůsobí na mysl mnohým z vyšších tříd společnosti.

Moudré a láskyplné úsilí mohou mnohého boháče probudit k chápání jeho odpovědnosti před Bohem. Když pochopí, že Pán očekává, aby oni jako Jeho zástupci podporovali strádající lidi, budou s tím mnozí souhlasit, pocítí soucit s chudými a opatří pro ně prostředky. Oproštění od svých sobeckých přání se mnozí oddají Kristu. Se svěřenými prostředky a svým vlivem se spojí radostně v dobročinné službě s misionářem, který byl Božím pomocníkem při jejich obrácení. Správným použitím svého pozemského majetku si shromážďují „*poklad v nebesích, který nehyne, kam zloděj dojít nemůže, aniž mol nezkaží.*” (Luk 12,33) Získají poklad, který nabízí Moudrost: „*zboží trvanlivé i spravedlnost.*” (Př 8,18)

oooo

Pozorováním našeho života si lidé světa tvoří své mínění o Bohu a o náboženství Kristově. Všem, kteří Krista neznají, se musí vznešené, šlechetné zásady jeho povahy projevat v životě těch, kteří Boha znají. Je povinností lékařských misionářů tomuto nedostatku čelit a nést poznání lásky Kristovy do domovů vznešených a poučených, bohatých i chudých.

„*Vy jste sůl země*”, řekl Kristus svým učedníkům. Tato slova platí dnes jeho služebníkům. ^{6T 259} Jste-li solí, máte také konzervující vlastnosti a síla vaší povahy bude působit k zachování.

oooo

I když je člověk hluboko zapleten do hříchu, jsou ještě možnosti jej zachránit. Mnozí již nevnímají věčné pravdy, oni již nevědí, že jsou Božím obrazem a sotva chápou, že mají duši, jenž musí být zachráněna. Nevěří v Boha a nedůvěřují svým bližním, mohou ale pochopit a ocenit skutky praktického soucitu a snahu ochotně pomoci. Vidí-li, že do jejich bídných domovů přichází někdo, kdo nečeká na pozemskou chválu nebo na pozemskou odměnu, kdo slouží nemocným, sytí hladové, nahé odívá a všem něžně poukazuje na Toho, jehož lásku a soucit on jako posel zastupuje, když toto uvidí, budou jejich srdce pohnuta. Pak vzniká vděčnost, roznítí se víra. Oni vidí, že Bůh o ně pečuje a jsou ochotni naslouchat, když se jim Jeho Slovo otevírá.

Tato práce obnovy vyžaduje mnoho namáhavého úsilí. Takovým duším by se nemělo sdělovat žádné učení vzbuzující údiv. Když však obdrželi tělesnou pomoc, pak by se jim měla podat přítomná pravda. Muži, ženy a mládež musí poznat zákon Boží s jeho dalekosáhlými požadavky. Ne svízele, práce, nebo chudoba poníží lidi, ale hřích, přestoupení zákona Božího. Vynaložená námaha na záchranu vyobcovaných a ponížených je marná, jestliže požadavky Božího zákona a věrnost vůči Bohu nebyly vštípeny do srdce a mysli. Bůh

neuložil nic nepotřebného jako povinnost, aby lidi k sobě připoutal. „*Zákon Hospodinův je dokonalý, občerstvující duši... Příkázání Hospodinovo čisté, osvěčující oči.*“ „*Z strany pak skutků lidských, já podle slova rtů tvých* ^{6T 260} *vystříhal jsem ze stezky zhoubce.*“ (Ž 19,8-9 17,4)

Andělé pomáhají při úsilí o povzbuzení padlých, aby byli přivedeni zpět k Tomu, který dal svůj život, aby je vykoupil; Duch svatý působí s lidmi, aby probudil mravní síly tím, že pracuje na srdcích, kárá hříchy a poukazuje na spravedlnost a soud.

Věnují-li se dítky Boží této práci, pak mnozí uchopí ruce, jež byly napřaženy, aby je zachránily. Budou nuceni zanechat svého zlého chování. Někteří ze zachráněných mohou vírou v Krista postoupit k vysokému postavení ve službě Boží. Mohou být s odpovědností pověřeni dílem zachraňování duší. Oni ze zkušenosti znají nesnáze těch, pro něž pracují a vědí, jak je možné jim pomoci, znají také prostředky, kterých by bylo nejlépe použít, aby byli hynoucí zachráněni. Jsou vděční Bohu za požehnání, jichž se jim dostalo, jejich srdce jsou oživena láskou a jejich síly jsou dosti mocné, aby narovnaly jiné, kteří by se nikdy nemohli pozvednout bez pomoci. Tím, že přijali Bibli jako svého vůdce a Ducha svatého jako svého pomocníka a utěšitele, otevírá se před nimi nový život. Každá z těchto duší, která je připojena k vojsku pracovníků a která je poučena, jak možno pro Krista zachránit lidi, se stane spolupracovnící těch, kteří ji přivedli k poznání pravdy. Tak se Bůh ctí a jeho pravda šíří.

ooo

Svět nebude tolik přesvědčen kázáním z kazatelny, jako tím, jak církev žije. Kazatel zvěstuje teorii evangelia, praktická zbožnost církve ale dokazuje jeho sílu.

6T 261

Co potřebuje církev

Zatímco svět potřebuje soucit, modlitby a přispění lidu Božího a musí poznávat Krista v životě jeho následovníků, lid Boží potřebuje příležitosti, jež vyžadují jeho soucit, působí, že jeho modlitby jsou účinné a jeho povahu rozvíjejí podle Božího vzoru.

Aby nám Bůh opatřil tyto příležitosti, postavil mezi nás chudé, nešťastné, nemocné a trpící. Oni jsou Kristovým odkazem jeho církvi, oni mají být zaopatřeni tak, jakoby On je zaopatřil. Tak odstraňuje Bůh strusku a čistí zlato a rozvíjí v nás ono jemné vzdělání srdce a povahy, jež tak velice potřebujeme.

Pán by mohl své dílo konat také bez naší spolupráce. On není závislý na našich penězích, na našem čase a na naší práci. Církev je ale v Jeho očích velmi drahá. Je schránkou obsahující Jeho klenoty a ovčincem ohrazujícím Jeho stádo. On ji touží vidět bez poskvrny, bez vrásky nebo něčeho podobného. S velkou láskou po ní touží. Proto nám dává příležitosti pro Něho pracovat a přijímá naše úsilí jako znamení naší lásky a věrnosti.

Tím, že Pán mezi nás staví chudé a trpící, zkouší nás, aby se ukázalo, co v nás je. Nemůžeme být nevěrni našim zásadám, jednat proti spravedlnosti a zanedbávat milosrdenství. Vidíme-li, jak bratr hyne, nesmíme kolem něho přejít na druhou stranu ulice, ale hned se snažit plnit vůli Boží a pomoci mu. Nemůžeme jednat proti výslovným příkazům Božím, aby výsledek naší práce na nás nevrhal špatné světlo. ^{6T 262} V našem vědomí by mělo být pevně zakotveno a zakořeněno, že všechno, co v našem jednání Boha zneuctvuje, nemůže prospět také nám.

V našem svědomí by mělo být vryto tak silně, jako železným rydlem do skály, že kdo si neváží milosti, soucitu a spravedlnosti, zanedbává chudé, přehlíží bídu trpících lidí, je nevlídný, nezdvořilý, ten se chová tak, že Bůh nemůže působit na rozvoj jeho charakteru. Vzdělání rozumu a srdce se snadněji dosáhne, když pocítujeme tak něžný soucit k jiným, že

všechny své dary a přednosti nasadíme, abychom zmírnili jejich bídu. Když všechno co dostaneme a můžeme pevně držet, použijeme pro sebe, pak to vede k ochuzení naší duše. Všechny vlastnosti Kristovy musí přijmout ti, kteří pracujíc jako Kristus, chtějí konat dílo, jež jim Bůh přikázal.

Náš Vykupitel posílá své posly, aby donesli jeho lidu poselství. On řekl: „*Aj, stojím u dveří a tluku, jestliže by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dvěře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.*” (Zj 3,20) Ale mnozí se zdráhají Jej přijmout. Duch svatý čeká, aby srdce krotil a uklidnil, ale ona nejsou ochotna otevřít dveře a vpustit Spasitele ze strachu, že by po nich mohl něco požadovat. A proto jde Ježíš z Nazaretu mimo. On by chtěl propůjčit bohatá požehnání své milosti, ale oni se zdráhají je přijmout. Jak je to hrozné vyloučit Krista z jeho vlastního chrámu! Jakou ztrátu to představuje pro církev!

oooo

Dobré skutky nás stojí obět', ale právě tato obět' působí výchovně. Tyto závazky nás uvádějí do rozporu s našimi přirozenými city a sklony. ^{6T 263} Když je ale splníme, pak získáme vítězství za vítězstvím nad svými chybnými povahovými rysy. Boj postupuje nepřetržitě dále, a tak rosteme v milosti. Takto z nás vyzařuje obraz Kristův a my jsme připraveni zaujmout místo mezi požehnanými v Božím království.

oooo

Světská i duchovní požehnání budou doprovázet lidi, kteří dávají potřebným to, co obdrželi od Mistra. Ježíš učinil zázrak, aby nasýtil unavený, hladový zástup pěti tisíců lidí. Vybral příhodné místo, kde se lidé mohli pohodlně usadit. Potom vzal pět chlebů a dvě malé ryby. Jistě bylo mnoho poznámek, že je to nemožné onou skrovnou zásobou nasýtit pět tisíc hladových mužů kromě žen a dětí. Ale Ježíš děkoval a dal učedníkům do rukou pokrm, aby jej rozdělovali. Dávali zástupu jídlo, jež se množilo v jejich rukou. Když se zástup nasýtil, učedníci usedli a s Kristem jedli ze zásoby, kterou dalo nebe. To je vzácné poučení pro každého následovníka Kristova.

oooo

Je to čisté a neposkvrněné náboženství, „*navštěvovat sirotky a vdovy v jejich zármutku a zachovat sebe neposkvrněného od světa. Jk 1,27*” Naši členové církve nutně potřebují poznat praktickou zbožnost, musí se cvičit v sebezapírání a obětování a dokazovat světu, že jsou podobni Kristu. Proto služba, kterou od nich Kristus požaduje, se nemá konat tak, aby se nějakému výboru nebo ústavu uložilo břímě, které by členové sami měli nést. Mají se stát svou povahou podobni Kristu, ^{6T 264} když dávají ze svých prostředků, ze svého času a ze svého soucitu. Měli by se osobně snažit, aby nemocným pomáhali, ustarané potěšili, chudé podporovali, zoufalé povzbuzovali, duše jež jsou ve tmě přivedli k poznání, hříšníkům poukazovali na Krista a seznamovali lidi se závažností zákona Božího.

Lidé pozorují a posuzují všechny, kteří tvrdí, že věří zvláštním pravdám pro tuto dobu. Pozorují, aby zjistili představují-li život a jednání Krista. Pokorou a vážnou účastí na práci, prokazováním dobrého všem, bude lid Boží působit vlivem, který udělá dojem v každém městě, kde je hlášána pravda. Když se každý kdo zná pravdu, chopí této práce tam, kde se k tomu naskytne příležitost, když den co den v sousedství koná malé laskavé služby, budou mít sousedé před očima Krista. Spasitelné poselství bude odhaleno jako živá moc a ne jako chytré vymyšlené báje nebo zbytečné spekulace. Bude se jevit jako skutečnost a ne jako výsledek přeludu nebo blouznění. To bude mít větší účinek než proslovy, oznámení, nebo vyznání víry.

oooo

Satan hraje hru o každou duši. On ví, že činný soucit je důkazem čistoty a nesobeckosti srdce, on se bude všemožně snažit uzavřít naše srdce vůči bídě jiných, takže pohled na utrpení

námi již nepohne. Použije mnohého, aby zabránil projevům lásky a soucitu. Tak zničil Jidáše. Jidáš měl stále před očima prospěch svého já. V něm je ztělesnění veliké třídy vyznavačů křesťanství našich dnů. Proto musíme uvažovat o jeho případu. My stojíme Kristu právě tak blízko jako Jidáš. Ale když nás naše spojení s Kristem nečiní jedno s Ním, když našim srdcím nedává upřímný soucit s těmi, za které dal Kristus svůj život, ^{6T 265} pak jsme ve stejném nebezpečí jako Jidáš, být mimo Krista a tím hříčkou satanových pokušení.

Musíme se chránit před prvním uchýlením se od spravedlnosti, neboť jedno přestoupení, jedno opomenutí zjevovat Ducha Kristova otevírá cestu dalším přestupkům, až je duch přemožen zásadami nepřítel. Když jej pěstujeme, stane se duch sobectví stravující vášní, kterou nemůže zkrotit nic, jen moc Kristova.

Poselství z Izaiáše 58

Naše členy církve, všechny skutečné misionáře, všechny, kteří věří trojandělskému poselství a kteří odvracejí své nohy od soboty, nemohu dost důtklivě vybízet, aby uvažovali o poselství Izaiášově kap. 58. V této kapitole nařízené dílo dobročinnosti je práce, jejíž konání požaduje Bůh v této době od svého lidu. Je to práce, kterou sám nařídil. Nejsme ponecháni na pochybách o tom, nač se poselství vztahuje a kdy se vyplní, neboť čteme: „*A vzdělají od tebe zplození pustiny starodávni; základy od národu do pronárodu vyzdvihneš. I slouti budeš vzdělavatel zbořeniny, a napravovatel stezek k bydlení.*” (verš 12) Boží pomník, sobota sedmého dne, znamení jeho působení při stvoření světa, byla hříšným člověkem odstraněna. Lid Boží má konat zvláštní dílo, opravit mezeru, která vznikla v jeho zákoně; čím více se blížíme konci, tím naléhavější to je. Všichni, kteří milují Boha, nesou jeho pečeť tím, že zachovávají jeho přikázání. Oni jsou obnoviteli schůdných cest. Pán říká: „*Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával libosti své v den svatý můj, anobrž nazýváš sobotu rozkoší...*” ^{6T 266} *Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu a uvedu tě na vysoká místa země.*” (verš 13,14) Takto je pravé lékařské misijní dílo neoddělitelně spojeno se zachováváním přikázání Božích, mezi nimiž je sobota zvlášť uvedena, protože je tím velkým pomníkem stvořitelského díla Božího. Její zachovávání je spojeno s dílem obnovení obrazu Božího v člověku. To je služba, kterou má vykonávat lid Boží v této době. Je-li tato služba správně konána, pak bude církvi přinášet hojná požehnání.

Jako lidé, kteří věříme v Krista, potřebujeme silnější víru. Musíme se vroucněji modlit. Mnozí by chtěli vědět, proč jsou jejich modlitby tak neživé, jejich víra tak slabá a vratká, jejich křesťanské zkušenosti tak temné a neurčité. Zdali se nepostíme a „nevedeme těžký život před Hospodinem zástupů?” V 58. kapitole Izaiáše Kristus ukázal, jak se to může změnit. Říká: „*Není-liž toto půst, kterýž oblibuji, rozvázati svazky bezbožnosti, roztrhnouti snopy obtěžující a potřené propustiti svobodné a tak všelijaké jho abyste roztrhli? Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl a před tělem svým abys se neskrýval?*” (verš 6,7) Toto nařídil Kristus malomyslným, pochybujícím a sklíčeným. Ať ustaraní, kteří s nářkem chodí před Pánem se vzchopí a pomohou někomu, kdo pomoc potřebuje.

Každý sbor potřebuje ovládající moc Ducha svatého a nyní je čas o něj prosit. Při všem, co Bůh udělal pro lidi chce, aby s ním spolupracovali. Za tím účelem Pán vybízí církev, aby projevovala pravou zbožnost, aby náležitě chápala povinnost, měla jasnou představu své závislosti vůči Stvořiteli. ^{6T 267} On je vybízí, aby byla čistým, posvěceným lidem. Křesťanské pomocné dílo je prostředek k jeho uskutečnění, neboť Duch svatý je ve spojení se všemi, kteří Boží službu konají.

Těm, kteří se zabývají touto prací bych chtěla říct: Pracujte dále taktně a obratně. Vybídněte své spolupracovníky, aby se pod jedním heslem spojili ke společné, harmonické

práci s hlásáním trojandělského poselství, namáhejte se pravidelně a plánovitě, abyste členy církve probudili z duchovního smrtelného spánku, v němž se dlouhá léta nacházejí. Posílejte do sboru pracovníky, kteří uplatňují zásady životní reformy ve svém životě. Vysílejte takové, kteří považují za nutné ovládnutí žádostí, jinak se stanou sborům osidlem. Všimněte si, nebude-li potom sbor naplněn novým životem! Práce musí pokračovat s novými podněty. Lid Boží se musí být vědom svých velkých nesnází a nebezpečí a chopit se nejbližší práce.

U těch, kteří na sebe tuto práci vezmou - mluvit slovo ve vhodný i nevhodný čas, pomáhat potřebným a vypravovat jim o podivuhodné lásce Kristově, je Spasitel stále přítomen. On působí na srdce chudých, bídných a nešťastných. Jakmile církev vezme práci, kterou na ni přenesl Bůh, platí zaslíbení: „*Tehdy se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle vzkvete. Předcházeti tě bude zajisté spravedlnost tvá a sláva Hospodinova zběře tě.*” (Iz 58,8) Kristus je naše spravedlnost, předchází nás v této práci a sláva Páně ji ukončí.

Všichni obyvatelé nebes očekávají volbu každého člověka, který je ochoten pracovat podle Kristových směrnic. Dají-li se členové do přikázané práce, pak budou obklopeni docela jiným ovzduším. ^{6T 268} Požehnání a moc bude jejich působení doprovázet. Dostane se jim vyššího vzdělání ducha a srdce. Sobectví, jež poutalo jejich duše, je přemoženo. Jejich víra je živá víra. Jejich modlitby jsou vroucnější, oživující a posvěcující. Duch svatý je na ně vylit a oni jsou přivedeni blíž k nebi.

oooo

Spasitel nevidí stav a hodnotu nebo světskou čest a bohatství. U Něho je ceněna povaha člověka a oddanost cíli. Nenadržuje mocným nebo oblíbencům světa. Syn živého Boha se sklání, aby padlé pozvedl. Ujistěním a slovy zaslíbení se snaží získat ztracené pro sebe. Andělé Boží pozorují, kdo z jeho následovníků osvědčí něžný soucit a příchýlnost. Pozorují, kdo z lidu Božího zjevuje lásku Ježíšovu.

Kdo si uvědomí zkaženost hříchu a Božský soucit Kristův v Jeho nekonečné oběti za padlé lidi, má také společenství s Kristem. Jeho srdce je plné něžnosti, výraz jeho tváře a zvuk jeho hlasu projevují soucit, jeho snahy se vyznačují vážnou obavou, láskou a účinností a on s pomocí Boží představuje moc získávat duše pro Ježíše Krista.

My všichni musíme rozsévát trpělivost, soucit a lásku. Budeme také sklízet, co jsme zaseli. Nyní se tvoří naše povahy pro věčnost. Zde na zemi se vychováváme pro nebe. Všechno dlužíme bezplatné, ovládající milosti. Milost v Božím rozhodnutí nařídila naše přijetí. Milost, jež se ukázala ve Spasiteli, způsobila naše vykoupení, znovuzrození a přijetí jako spoludědice Kristovy. Objasněte jiným tuto milost.

6T 269

Naše povinnosti k „domácím víry“

Noví světitelé soboty

V našem okolí jsou dvě třídy chudých. Jedni, kteří se sami zničili nevázaným počínáním a pokračují ve svém přestoupení a druhí, kteří pro pravdu upadli do stísněných poměrů. Své bližní máme milovat jako sebe a jednat moudře vůči oběma třídám.

Není otázkou, co si počít s chudými Páně. Má se jim pomoci v každém případě, kde je to k jejich prospěchu.

Bůh chce, aby Jeho lid ukázal hříšnému světu, že Pán tyto chudé nenechá zahynout. Měli bychom pomoci zejména těm, kteří byli zapuzeni pro pravdu a musí trpět. Potřebujeme velkorysá otevřená a šlechetná srdce, jež se zapírají a ujímají se právě oněch případů, které Pán miluje. Chudí mezi Božím lidem potřebují ve své bídě péči. Musí se nalézt cesta, jak by

bylo možné uhradit jejich obživu. Některým se musí ukázat, jak mají pracovat. Jiní, kteří těžce pracují a jsou zatíženi až po hranici svých schopností, aby uživilí rodinu, potřebují zvláštní pomoc. Měli bychom se podílet na jejich osudu a pomáhat jim, aby si opatřili práci. Měl by se založit fond, aby se takovým chudým rodinám, jež Boha milují a zachovávají Jeho přikázání, pomáhalo.

Musí se ale dbát na to, aby prostředky pro tuto službu neplynuly do jiných kanálů. Je jistě rozdíl, zda pomáháme chudým, kteří pro zachovávání Božích přikázání trpí nedostatek a bídu, ^{6T 270} nebo zda je zanedbáváme, abychom pomáhali rozhazovačům, kteří přikázání Boží pošlapávají. Bůh se na tento rozdíl dívá. Světitelé soboty by sice neměli přejít kolem trpících nouzí v církvi Boží, ale také by si neměli naložit břemena těch, kteří neustále přestupují Boží přikázání a zrovna na to spoléhají, že se jim z některé strany pomůže. To není pravá misijní práce. To se neshoduje s vůlí Boží.

Všude, kde se zakládají sbory, mají jejich členové konat věrné dílo pro potřebné věřící. Ale nemají se při tom zastavit. Mají pomáhat jiným, bez ohledu na jejich víru. Výsledkem takového úsilí bude, že někteří z nich přijmou přítomnou pravdu.

Chudí, nemocní a staří

„Byl-li by u tebe nutný někdo z bratří tvých, v některém městě tvém, v zemi tvé, kterouž Hospodin Bůh dá tobě, nezatvrdíš srdce svého a nezavřeš ruky své před nutným bratrem svým, ale štědře otevřeš jemu ruku svou a ochotně půjčíš jemu, jakž by mnoho potřeboval toho, v čemž by nouzi měl. Vystříhej se, aby nebylo něco nepravého v srdci tvém a řekl bys: Blíží se rok sedmý, jenž je rok odpuštění a bylo by nešlechtné oko tvé k bratru tvému nuznému, tak, že bys neudělil jemu, pročez by volal proti tobě k Hospodinu a byl by na tobě hřích. Ale ochotně dáš jemu a nebude srdce tvé neupřímné, když bys dával jemu, nebo tou příčinou požehná tobě Hospodin Bůh tvůj ve všech skutcích tvých a ve všem díle, ke kterémuž bys vztáhl ruku svou. Neboť nebudete bez chudých v zemi vaší, protože přikazují tobě řka: Abys ochotně otvíral ruku svou bratru svému a nuznému svému v zemi své.” (5Moj 15,7-11) ^{6T 271}

Za různých okolností zchudli mnozí lidé, kteří milují Boha a poslouchají Ho. Mnozí nejsou pečliví a nevědí, jak mají hospodařit. Jiní zchudli nemocí a neštěstím. Ať je tomu tak nebo onak, jsou v bídě a je důležitým odvětvím misijní práce jim pomáhat.

Všechny naše sbory by měly pečovat o své vlastní chudé. Naše láska k Bohu se má projevit v tom, že našim potřebným a trpícím souvěrcům, jejichž bídu známe a kteří vyžadují naši péči, máme činit dobro. Na každém spočívá zvláštní závazek vůči Bohu, aby se zvláštním soucitem pamatoval na Jeho potřebné chudé. V žádném případě se kolem nich nesmí přejít bez povšimnutí.

Pavel napsal sboru v Korintu: *„Chceme vám povědět, bratří, jakou milost dal Bůh sborům macedonským. Tak se osvědčily v mnohém soužení, že z jejich nesmírné radosti a veliké chudoby vzešla jejich bohatá štědrost. Mohu jim dosvědčit, že dobrovolně dávali podle největší možnosti, ano i nad možnost; s velkou naléhavostí nás prosili, aby se směli účastnit této pomoci pro bratry v Judsku. Překonali všechno naše očekávání: dali sami sebe předně Pánu a z vůle Boží také nám. A tak jsme vybidli Tita, který započal toto dílo lásky, aby je mezi vámi také dokončil.” (2Kor 8,1-6)*

V Jeruzalémě byl hlad, Pavel věděl, že v cizině bylo rozptýleno mnoho křesťanů a že ti, kteří zůstali, se pravděpodobně netěší lidskému soucitu a jsou vystaveni nepřátelství pro své vyznání. Proto napomínal sbory, aby bratry v Jeruzalémě podporovali penězi. Ve sborech sebrané peníze přesahovaly apoštolovo očekávání. Puzení láskou Kristovou věřící dávali bohatě a měli radost, že takto mohli vyjádřit svou vděčnost k Vykupiteli ^{6T 272} a svou lásku k bratrům a sestrám. To je podle slova Božího pravá základna lásky k bližnímu.

Úkol starat se o naše letité bratry a sestry, kteří nemají přístřeší se nám vnucuje stále. Co se pro ně má udělat? Poznání, jež mi dal Pán, se opakovalo: Není nejlepším řešením vybudovat pro ně ústavy, které pečují o staré, aby mohli být pohromadě v jedné společnosti. Také by neměli být odesíláni z domu, aby se jim dostalo péče. Členové každé rodiny by měli sloužit svým vlastním příbuzným. Není-li to možné, přejde tato péče na sbor. Měli bychom to brát jako povinnost a přednost. Každý, kdo má Kristova ducha, má ke slabým a letitým zvláštní úctu a něžné city.

Bůh připouští, že v každém sboru jsou chudí. Smí být mezi námi a Pán přenáší na členy sboru osobní zodpovědnost, aby se o ně starali. Svou odpovědnost nesmíme odsunout na jiné. Těm, kteří jsou v našich sborech, máme prokazovat tutéž lásku a tentýž soucit, jak by to dělal Kristus, kdyby byl na našem místě. Máme se natolik ukáznit, abychom pracovali v Kristově duchu.

Kazatel by měl vychovávat různé rodiny a sbor posilovat v tom, aby se samy staraly o své nemocné a chudé. Měl by vyzvat bratry a sestry, aby pomáhali těmi schopnostmi, jež jim Bůh propůjčil. Je-li v tom ohledu sbor přetížen, měly by přijít na pomoc jiné sbory. Ať členové sboru osvědčí jemnocit a důvtip, aby opatrovali ty, kteří patří k lidu Páně. Ať odmítnou přepych a zbytečné ozdoby, aby mohli pomoci trpícím. Jestliže tak jednají, plní prakticky radu z Izaiáše 58. kapitoly a budou mít podíl na zaslíbených požehnáních.

6T 273

Naše povinnosti k tomuto světu

„Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal.“ On „neposlal svého Syna na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.“ (Jan 3,16.17) Lásku Boží zahrnuje všechny lidi. Když Kristus dával učedníkům velký příkaz, řekl: „Jděte po všem světě, a kažte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15)

Kristus chce, aby se pro lidstvo udělalo větší dílo, než jsme dosud viděli. Jeho úmyslem není, aby tak mnozí přednostně stáli pod korouhví satanovou a jako najati vedli odboj proti Boží moci. To neodpovídá plánu Vykupitele světa, aby jeho vykoupené vlastnictví žilo a umíralo v hříších. Proč je tedy tak málo dosaženo a zachráněno? Protože si mnozí vyznavači křesťanství počínají jako velcí odpadlíci. Tisíce těch, kteří neznají Boha, by se dnes mohli těšit z jeho lásky, kdyby se ti, kteří tvrdí, že Mu slouží, řídili ve svém působení příkladem Kristovým.

Pozemská a duchovní požehnání spasení platí všem lidem. Mnozí viní Boha, že je svět plný nedostatku a utrpení. Ale Bůh nikdy nechtěl, aby tato bída trvala, On nechce, aby měl jeden člověk luxusní statky, život v přebytku, zatímco děti jiných volají po chlebě. Pán je dobrotivý Bůh. On učinil dalekosáhlá opatření pro potřeby všech a svými zástupci, kterým svěřil své statky, chce ukojit potřeby všech svých tvorů.

Kdo věří slovu Páně, ať čte poučení obsažené ve třetí a páté knize Mojžíšově. ^{6T 274} Tam se poučí, jaké výchovy se dostalo izraelským rodinám. Když Boží vyvolený národ tu měl stát odloučený a posvěcený, oddělený od pohanských národů, které neznaly Boha, přece měl s cizinci vlídně jednat. Neměli jimi opovrhovat proto, že nenáleželi k Izraeli. Izraelité měli cizince milovat, protože Kristus zemřel právě tak za ně, aby je zachránil, jako za Izrael. Na jejich děkovných bohoslužbách, při nichž vypravovali o Božích milostivých skutcích měl být vítán také cizinec. V době žní měli na poli zanechat část pro cizince a chudé. Cizinci měli být také účastni Božích duchovních požehnání. Pán, Bůh Izraele poručil, aby je přijímali, jestliže si zvolili společnost těch, kteří Boha znají a ctí. Takovým způsobem se dověděli o zákoně Božím a oslavovali ho svou poslušností.

Bůh chce ještě dnes, aby jeho dítky předávaly světu duchovní a pozemská požehnání. Pro každého učedníka Kristova v každé době platí vzácná slova Spasitelova: „*Řeky z nitra jeho poplynou vody živé.*” (Jan 7,38)

Ale místo toho, aby dary Boží sdělovali, věnují se mnozí křesťané jen svým úzkoprsým zájmům, sobeckým způsobem zadržují svým bližním požehnání Boží.

I když Bůh opatřil zemi svými dary a její obilnice naplnil vším, co zpřijemňuje život, nachází se všude nouze a bída. Štědrá Prozřetelnost přenechala lidem v nadbytku vše, co by ukojilo bídu všech, ale šafáři Boží jsou nevěrní. V domnělém křesťanském světě je tak mnoho přehnaných vydání, že by se tím mohly ukojit potřeby všech hladových a nazí se mohli obléci. Mnozí, kteří přijali jméno Kristovo, ^{6T 275} promrhávají své peníze za sobecké radovánky, za ukájení svých neřestí, za opojné nápoje a drahé pamlsky, za přepychově zařízené domovy, za nábytek, šatstvo, zatímco trpícím přejí sotva soucitný pohled nebo soustrastné slovo.

Jaká bída je právě v našich takzvaných křesťanských zemích! Pomyslete na postavení chudých v našich velkých městech! V těchto městech jsou masy lidí, kterým se nevěnuje ani tolik péče jako dobytku. Jsou tisíce nešťastných dětí, jež jsou otrhané a polovyladové a jejichž obličej prozrazují neřest a ničemnost. Rodiny směstnány v těsných příbytcích, mnohé ve tmavých sklepech, jež páchnou vlhkostí a špínou. Děti se rodí v těchto hrozných místech. Děti a mládež vidí málo půvabného a sotva co z krásy přírody, kterou Bůh stvořil, aby potěšil smysly. Trpíme za to, aby tyto děti vyrůstaly v této atmosféře, v níž jejich povahu utváří zlo, zpustlost a špatný příklad kolem nich. Ony slyší jméno Boží jen při proklínání. Neslušná slova, výpary alkoholu a dým tabáku, mravní ponížení všeho druhu, s nímž se setkávají, kazí jejich smysly. Z těchto míst bídy zaznívá žalostný křik po pokrmu a oděvu mnohých, kteří neznají modlitbu.

Naše sbory musí konat dílo, o němž mnozí nemají představy, ano, dílo, které tu leží téměř ještě nedotčeno. „*Neboť jsem lačněl a dali jste mi jísti, žíznil jsem a dali jste mi pít, hostem jsem byl a přijímali jste mne, nahý a přioděli jste mne, nemocen jsem byl a navštívili jste mne, v žaláři jsem seděl a přicházeli jste ke mně.*” (Mt 25,35-36) Mnozí myslí, že peníze, které obětují, jsou všechno, co od nich lze žádat, to je ale omyl. Peněžní prostředky nemohou nahradit osobní službu. ^{6T 276} Je to sice správné, když své prostředky odevzdáme, ještě mnozí by tak měli učinit, ale podle síly a možnosti se od všech vyžaduje osobní práce.

Dílo získávání potřebných, utiskovaných, trpících a bezmocných je práce, kterou by měl každý sbor dávno konat. Máme projevovat něžný soucit Samaritána, když se staráme o tělesnou bídu, nasycujeme hladové, přijímáme k sobě chudé, kteří byli vykázáni ze svých bytů a každý den bereme od Boha milost a posilu, která nás činí schopnými proniknout do hloubek lidské bídy a pomáhat těm, kteří si sami nemohou pomoci. Když to děláme, máme příznivou příležitost velebit Krista, toho Ukřižovaného.

Každý člen církve by měl považovat za svou zvláštní povinnost pracovat pro sousedy. Přemýšlejte o tom, jak nejlépe můžete pomoci těm, kteří o náboženských věcech nechtějí nic vědět. Navštěvujete-li přátele a sousedy, tak máte účast na jejich duchovním a tělesném blahu. Představujte jim Krista, jako hříchy odpouštějícího Spasitele. Pozvěte své sousedy k sobě do domu a čtěte jim ze vzácných slov Božích a knih, které objasňují Boží pravdy. To se ve spojení s prostými písněmi a vroucími modlitbami dotkne jejich srdcí. Členové církve by se na konání tohoto díla měli připravit. Je to právě tak důležité, jako záchrana duší, jež se nacházejí v temnotě v cizích zemích. Zatímco někteří cítí starost o duše v cizině, měli by mnozí ve vlasti cítit odpovědnost za drahocenné duše ve své blízkosti a horlivě pracovat pro jejich záchranu.

Hodiny strávené v zábavách, které neosvěžují tělo ani duši by se měly využít k návštěvě chudých, nemocných nebo k pomoci trpícím bídou. ^{6T 277}

Když se snažíme pomáhat chudým, pohrdaným, opuštěným, nesmíme pro ně pracovat tak, že se budeme chovat pyšně a budeme jim projevovat svou důstojnost a převahu, neboť tak ničeho nedocílíme. Musíme se skutečně obrátit a učit se od Toho, který je tichý a pokorný srdcem. Musíme mít Pána stále před očima. Jako služebníci Kristovi si musíme stále opakovat, abychom to nezapomněli: „Jsme draze vykoupeni.”

Bůh požaduje nejen tvou dobročinnost, ale i to, abys měl veselou tvář, slova plná naděje a uměl stisknout ruku. Když vyhledáváš zarmoucené duše Páně, nalezněš některé, jež pozbyly naději. Vrať jim sluneční svit. Jsou takoví, kteří potřebují chléb života, předčítej jim ze slova Božího. Některé tíží onemocnění myslí, jež nemůže zmírnit žádný pozemský balzám a vyléčit žádný lékař, modli se za ně a přiveď je k Ježíši.

Při zvláštních příležitostech se mnozí poddávají sentimentálním citům, jež vedou k impulsivním činům. Ti se domnívají, že tím pro Krista něco velikého učiní, ale není tomu tak. Jejich horlivost brzy odumře a pak zanedbávají službu Kristovu. Bůh nepřijímá náladovou službu. Cituplnou a křečovitou činností nemůžeme našim bližním prokázat dobro. Křečovitě úsilí konat dobro působí často více škody než užitku.

O metodách, jak pomáhat potřebným, by se mělo pečlivě uvažovat na modlitbách. Měli bychom Pána úpěnlivě prosit o moudrost, neboť On ví lépe než krátkozrací smrtelníci, jak se musí pečovat o ty, které stvořil. Jsou někteří, kteří bez rozdílu dají každému, kdo je snažně prosí o pomoc. To není správné. Při snaze pomáhat druhým bychom měli poskytovat pravou pomoc. Jsou lidé, kteří při každé pomocné akci stále a stále vystavují sebe jako zvlášť pomoci potřebné. Jsou závislí tak dlouho, ^{6T 278} dokud vidí něco, na čem mohou záviset. Když takovým věnujeme nespravedlivě mnoho času a pozornosti, můžeme podporovat lenost, bezmocnost, marnotratnost a nestřídmost.

Když dáváme chudým, měli bychom uvažovat: Podporuji marnivost? Pomáhám jim, nebo škodím? Nikdo, kdo si může vydělat na svou vlastní obživu nesmí být na obtíž jiným.

Mínění, že svět mi dluží život, je vnitřně nepravdivé, klamné a loupežnické. Když ale někdo přijde k našim dveřím a prosí o jídlo, neměli bychom jej hladového poslat pryč. Jeho chudoba může být následek neštěstí. Svět nikomu nedluží život, kdo umí pracovat a sám si vydělat na živobytí.

Měli bychom pomáhat takovým, kteří neustále zápasí se slabostmi a chudobou, když musí živit velkou rodinu. Mnohá vdova se svými osiřelými dětmi pracuje daleko nad své síly, aby uživila malé a sebe a opatřila stravu a oděv. Mnohé takové matky z přepracování zemřely. Každá vdova potřebuje nadějeplnými, povzbudivými slovy pomoci a mnohé potřebují skutečnou pomoc.

Praví Boží muži a ženy, lidé plni pochopení a moudrosti by si měli všimnout chudých a potřebných, především mezi souvěrci. Měli by podávat zprávu sboru a poradit, co se musí udělat.

Místo toho, abychom chudé posilovali v domněnku, že by mohli mít jídlo a pití zdarma, nebo skoro zdarma, měli bychom je přivést k tomu, aby si sami mohli pomoci. Měli bychom se snažit jim dát práci a je-li třeba, poučit je, jak pracovat. Učte členy chudých rodin vařit, šít a látat, jak správně opatřovat domácnost. Chlapci a dívky by se měli vyučit ^{6T 279} nějakému užitečnému řemeslu, nebo jinému povolání. Máme chudé vychovávat k tomu, aby si vše připravili sami. To je první pomoc, neboť se takto budou moci nejen sami uživit, ale budou také schopni pomáhat jiným.

Je vůlí Boží, aby chudí a bohatí byli spojeni páskou soucitu a ochoty pomáhat. On poroučí, abychom se starali o každý případ utrpení a bídy, který poznáme.

Nemyslete si, že to bude na újmu vaší důstojnosti, když posloužíte trpícím lidem. Nedívejte se lhostejně a s pohrdáním na takové, kteří zničili chrám duše. Jim patří božský soucit. Ten, který všechny stvořil, o všechny pečuje, ano, i ti, kteří padli nejhluběji, nenacházejí se mimo dosah jeho lásky a soucit. Jsme-li Jeho opravdovými učedníky, máme projevovat téhož ducha. Láska, která je oživena láskou k Ježíši, uzří v každém, ať je bohatý nebo chudý, hodnotu, kterou lidé nedovedou ocenit. Tvůj život má zjevovat lásku, která je větší než můžeš vyjádřit slovy.

Výčitkami srdce lidí často zatvrdnou, ale lásce, která se jim v Kristu prokazuje, nemohou odolat. Máme hříšníky pobídnout, aby se necítili jako zavržení od Boha. Vybídněte hříšníky, aby se dívali na Krista, který jedině může uzdravit hříchem poskvrněnou duši. Vysvětlíte zoufalému a odvahy zbavenému trpiteli, že má naději. Tvé poselství buď: „*Aj, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.*” (Jan 1,29)

Byla jsem poučena, že lékařská misie i mezi nejzchátralejšími nalezne ještě lidi, kteří přes své nestřidné a výstřední životní návyky reagují na to, jak se s nimi jedná. Ale oni potřebují uznání a povzbuzení. Jistota, trpělivost a vážná práce jsou nutné, aby je pozvedly. Sami se nedovedou napravit. ^{6T 280} Mohou sice slyšet Kristovo volání, ale jejich uši jsou nevnímavé, aby pochopili jeho význam, jejich oči jsou slepé, aby viděly, že i pro ně je ještě něco dobrého. Jsou mrtví v přestoupeních a hříších. Avšak ani oni nemají být vyloučeni ze slavnostního spasitelného poselství. I jim se má dostat pozvání: „Pojď”. Ačkoliv se cítí nehodnými, Pán říká: „Pobídněte je, aby vstoupili.” Nedbejte na žádné omluvy! Láskou a vlídností se jich zmocněte! „*Ale vy nejmilejší, vzdělávejte se na té nejsvětější víře své, v Duchu svatém modlete se, ostříhejte se v lásce Boží, očekávající milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu. A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak strašením k spasení přivozujte z ohně je vychvacující.*” (Juda 20-23) Objasněte jim hrozné následky přestoupení zákona Božího. Ukažte jim, že Bůh není příčinou bolesti a utrpení, ale že se člověk svou nevědomostí a hříchem ocitl v tomto postavení.

Tato služba správně vykonávaná zachrání mnohého chudého hříšníka, jenž byl církvemi zanedbáván. Mnozí jinak věřící touží po pomoci, kterou jim jsou křesťané povinni udělit. Kdyby se dítky Boží vnitřně podílely na osudu svých sousedů, pak by mnozí z nich byli získáni přítomnou pravdou. Nic nebude, nebo nemůže práci razit cestu tak, jako když se lidem pomáhá tam, kde jsou. Tisíce by se dnes mohly těšit poselství, kdyby ti, kteří předstírají, že milují Boha a zachovávají jeho přikázání, pracovali jako Kristus.

Vede-li lékařské misie takovým způsobem muže a ženy k záchrannému poznání Krista a jeho pravdy, pak se oplatí každý peněžní výdaj i námaha, neboť to je dílo, jež nepřestane.

6T 281

Péče o sirotky

Mezi všemi, jejichž potřeby žádají naši účast, mají vdovy a sirotci největší nárok na náš něžný soucit. Oni jsou předmětem zvláštní péče Pána. Oni jsou křesťanům svěřeni Bohem. „*Náboženství čisté a neposkvrněné před Bohem a Otcem toto jest: Navštěvovat sirotky a vdovy v soužení jejich a ostříhat sebe neposkvrněného od světa.*” (Jak 1,27)

Mnohý otec, který s vírou ve věčná Boží zaslíbení zemřel, zanechal své milé v plné důvěře v Boha, že se o ně bude starat Pán. Jak ale Pán tyto osiřelé zajistí? Neučiní žádný zázrak a nepošle manu z nebe, nepošle krkavce, aby je živili, ale učiní zázrak na lidských srdcích tak, že zapudí z duše sobectví a otevře ochotu. On zkouší lásku těch, kteří se považují za jeho následovníky a svěčuje zarmoucené a osiřelé jejich slitováním.

Kdo miluje Boha, měl by otevřít své srdce a svůj domov a přijmout tyto děti. Není to nejlepším řešením, když se osiřelé děti umístí ve velkých ústavech. Nemají-li příbuzné, kteří

se o ně mohou starat, pak by je naši členové církve měli přijmout do svých rodin jako děti, nebo pro ně najít vhodný útulek v jiných domácnostech.

Kristus zvláště dbá na tyto děti; urážíme Ho, když je zanedbáváme. Každou přívětivost učiněnou v Jeho jménu přijímá tak, jako by platila Jemu.

Kdo je olupuje o prostředky, jež potřebují, kdo se staví lhostejně k jejich bídě, ^{6T 282} toho bude soudit Vládce světa. „*A což by pak Bůh nepomstil vyvolených svých, volajících k Němu dnem i nocí, ačkoliv i prodlévá jim? Pravím vám, že jich brzo pomstí.*” (Lk 18,7-8) „*Neboť odsouzení bez milosrdenství stane se tomu, kdo nečiní milosrdenství.*” (Jak 2,13) Pán nám poroučí: „*Chudé vypověděné abys uvedl do domu.*” (Iz 58,7) Křesťané musí těmto ubohým opatřit rodiče a domov. Soucit s vdovami a osiřelými dětmi, jak se projevuje v modlitbách a ve vhodných skutcích, Bůh nezapomene a nakonec odmění.

Všichni, kteří chtějí být pro svého Mistra činní, mají před sebou pole užitečnosti, jestliže se starají o takové děti a mladistvé, kteří byli oloupeni o bdělé působení a vedení rodičů a o výchovný vliv křesťanského domova. Mnozí z nich zdělili špatné charakterové rysy a když je necháme vyrůstat v nevědomosti, upadnou do společnosti, která je vede k neřesti a zločinu. Tyto málo slibující děti potřebují okolí, jež působí příznivě na vytváření řádného charakteru, aby se mohly stát Božími dětmi. Vy, kteří předstíráte, že jste dítkami Božími, poučujete ty, kteří tak velice potřebují poučení, jak přijít ke Spasiteli? Spolupracujete jako věrní služebníci Kristovi? Je o tyto nezformované, snad nevyrovnané mysli pečováno s láskou, kterou Kristus projevil nám? Duše dětí a mládeže jsou ve smrtelném nebezpečí, ponechají-li se sobě samým. Ony potřebují neustálé poučování, lásku a něžnou křesťanskou péči.

Kdyby nebylo zjevení, jež nám objasnilo naši povinnost, pak již pouhé zpozorování a to, co víme o pádném zákonu příčiny a důsledku by nás mělo zanítit, abychom nešťastné zachránili. ^{6T 283} Kdyby členové církve vykonávali tuto práci rázně, ochotně a s jemným porozuměním tak, jak řídí své každodenní životní zaměstnání, vyprosili si moudrost od Boha a vážně přemýšleli o tom, jak by bylo možno vytvářet tyto nevychované děti, pak by se zachránily mnohé duše, jimž hrozí zahynutí.

Kdyby rodiče pociťovali odpovědnost za záchranu svých dětí, kdyby je ve svých modlitbách doporučovali trůnu milosti a své modlitby prožívali s vědomím, že Bůh jim pomáhá, pak by mohli úspěšně pracovat pro děti mimo vlastní rodinu, zejména pro ty, které neposlouchají rodičovské rady a vedení. Pán vyzývá každého člena církve, aby vůči těmto sirotkům konal svou povinnost.

Práce konaná Kristovým způsobem

Když se staráme o děti, neměli bychom to dělat pouze z povinnosti, nýbrž z lásky, protože Kristus zemřel, aby je zachránil. Kristus vykoupil tyto duše, jež potřebují naši péči a očekává, že je budeme milovat, jako on miloval nás v našich hříších a v naší svéhlavosti. Lásky je prostředkem, kterým Bůh působí, aby srdce přitahoval k sobě, neboť „Bůh láska jest.” Každý skutek milosrdenství propůjčuje pouze účinnost této zásadě: konečné se musí spojit s nekonečným Bohem.

Tato práce pro jiné vyžaduje úsilí, sebezapření a sebeobětování. Ale co váží malá oběť, kterou my můžeme přinést v porovnání s obětí, kterou za nás přinesl Bůh, když dal svého jednorozného Syna?

Bůh nám dává své požehnání proto, abychom my je dávali zase druhým. Když Boha prosíme o náš vezdejší chléb, dívá se do našeho srdce, zdali jsme ochotni podělit se s těmi, kdo jej potřebují ještě více než my. Když se modlíme: „*Bože buď milostiv mně hříšnému*”,

sleduje, ^{6T 284} jestli projevujeme slitování s lidmi, se kterými přicházíme do styku. To je důkaz našeho spojení s Bohem, když jsme milosrdní tak, jak milosrdný je náš Otec v nebesích.

Bůh dává neustále, ale komu budou propůjčeny jeho dary? Těm, jejichž povaha je bezúhonná? „*Neboť slunci svému velí vzházet i na nespravedlivé*” (Mt 5,45) Přes hřích lidí, přesto, že my Krista tak často urážíme a ukazujeme se nanejvýš nehodnými, neodmítne nás, když ho snažně prosíme o odpuštění. Jeho láska je nám poskytnuta zdarma a On nám poroučí: „*Milujte se vespolek, jakož já miloval jsem vás.*” (Jan 13,34)

Milí bratři a sestry, prosím vás proto, pečlivě o tom uvažujte. Myslete na bídu sirotek. Nepohnou se vaše srdce při pohledu na jejich utrpení? Uvažujte, zda nemůžete něčím přispět na péči o tyto bezmocné lidi. Pokud je to na vás, nabídněte lidem bez domova svůj domov. Každý by měl ochotně tuto práci podporovat. Pán řekl Petrovi: „Pas beránky mé”. Tento příkaz platí také nám; když otevřeme své domovy osiřelým, přispíváme k jeho uskutečnění. Ježíš by se v nás neměl zklamat.

Vezměte tyto děti a obětujte je Bohu jako libou, vonnou obět'. Proste úpěnlivě o jeho požehnání pro ně a potom je formujte a utvářejte podle příkazu Kristova. Ujmou se naši bratři a sestry tohoto posvátného odkazu? Mají ti, pro něž Kristus zemřel, trpět a nastoupit na špatnou cestu, protože my pěstujeme povrchní zbožnost a světskou ctižálost?

Slovo Boží nám uděluje hojné poučení o tom, jak máme jednat s vdovami, se sirotky, s potřebnými a chudými. Kdyby všichni uposlechli toto poučení, pak by srdce vdov jásala radostí, hladové děti by byly živeny, ^{6T 285} strádající ošaceni a hynoucí znovu oživeni. Nebeské bytosti se na nás dívají. Budeme-li plni horlivosti spolupracovat s Bohem, pro čest Kristovu, pak nám nebeští poslové zprostředkují nové síly Ducha, takže zdoláme obtíže a překážky.

Jaká požehnání pracovníci obdrží! Pro mnohé, kteří jsou leniví, sobečtí a ziskuchtiví by to bylo jako vzkříšení z mrtvých. Pak by byla mezi námi moudrost, nadšení a probuzení nebeské lásky k bližním.

Adoptování sirotek manželkami kazatelů

Byla mi položena otázka, zda by žena kazatele měla adoptovat nezletilé děti. Odpověděla jsem: Má-li k tomu předpoklady, nebo není-li schopna účastnit se misijní práce mimo svůj domov a považuje-li za povinnost přijmout osiřelé děti a pečovat o ně, může takovým způsobem konat dobro. Ale ať si v první řadě vybere takové děti, jež zanechali rodiče, kteří světili sobotu. Bůh bude žehnat mužům i ženám, když budou ochotni sdílet svůj domov s těmito bezdomovci. Když žena kazatele může spolupracovat na výchově jiných, měla by Bohu posvětit své síly jako křesťanská spolupracovnice. Měla by být svému manželovi věrnou pomocnicí, podporovat jej v jeho práci, vzdělávat svého ducha a přispívat k tomu, aby se šířilo poselství. Cesta je otevřena pokorným, posvěceným ženám, jež jsou zušlechtěny milostí Kristovou, aby navštěvovaly potřebné a skleslým přinášely světlo. Ony mohou skleslé pozdvihnout tím, že se s nimi modlí a poukazují jim na Krista. Kdo to dovede, neměl by svůj čas a svou sílu věnovat jedné bezmocné bytosti, jež vyžaduje neustálou péči a pozornost. Neměla by si tím svázat ruce.

Sirotčince

Když jsme udělali všechno, aby bylo o sirotky postaráno v našich vlastních rodinách, je na světě ještě stále mnoho potřebných, o které se musíme starat. Mohou být rozedraní, suroví a zdánlivě v každém ohledu odpuzující, jsou ale draze vykoupeni a v očích Božích tak drazí jako vlastní malí. Oni jsou Boží vlastnictví, za něž jsou křesťané odpovědní. Jejich duše, jak říká Bůh, „z ruky tvé vyhledávati budu.”

Péče o tyto potřebné je dobré dílo, ale Pán nám v této době nedává jako lidu příkaz, abychom k tomu účelu zřizovali velké a nákladné ústavy. Když jsou však mezi námi lidé, kteří se cítí Bohem povoláni k tomu, aby zřídili ústavy pro osiřelé děti, pak ať jednají tak, jak chápou povinnost. Ale když se starají o chudé světa, měli by se také obrátit k světu o podporu. Takoví chudí nemají být přítěží lidu, kterému Pán uložil nejdůležitější práci, jež kdy byla lidu uložena - totiž nést poslední poselství milosti všem národům, pokolením, jazykům a lidu. Pokladnice Páně musí mít přebytek, aby se podporovala práce evangelia v dalekých zemích pohanů.

Kdo se cítí povoláným, aby zřídil takové ústavy, měl by být moudrým přímluvcem, aby dokázal zvládnout nesnáze a opatřil prostředky. Lidé světa by měli být probuzeni, v církevních společenstvích by měli pracovat muži, kteří cítí, že se musí nutně něco učinit pro chudé a osiřelé. V každém náboženském společenství jsou lidé, kteří se bojí Boha. Na tyto bychom se měli obrátit, neboť na ně přenesl Bůh tuto práci.

Ústavy, které mezi námi zřídili naši bratři a sestry ^{6T 287} pro vydržování osiřelých dětí, nemocných a letitých by se měly udržovat. Neměly by chátrat a takto zneuctívat dílo Boží. Neměly bychom považovat jen za povinnost vypomáhat při udržování těchto ústavů, ale měli bychom v tom spatřovat vzácnou přednost. Místo toho, abychom si navzájem dávali nepotřebné dary, měli bychom své dary věnovat chudým a bezmocným. Když Pán uvidí, že konáme to nejlepší na podporu těchto potřebných, pohne jiné, aby spolupůsobili na tomto dobrém díle.

Sirotčince by měly být určeny nejen k tomu, aby opatrovaly děti stravou a oděvem, ale měly by být také pod ochranou křesťanských učitelů, kteří vychovávají děti v poznání Boha a jeho Syna. Kdo pracuje na tomto poli, musí být šlechetný a nadchnutý pro Kristův kříž. Měli by to být muži a ženy, kteří jsou vzdělaní a obětaví, kteří jako Kristus pracují pro dílo Boží a pro věc lidstva.

Když tyto bezdomovce ubytujeme tam, kde nabudou poznání, štěstí a ctnost a stanou se dětmi nebeského Krále, pak také budou jako Kristus pracovat mezi lidmi. Měli by být vychováni tak, aby mohli jiným pomáhat. Tak se bude dobré dílo rozšiřovat a neustále pokračovat.

oooo

Která matka kdy milovala své děti tak, jak Ježíš miluje své děti? On pohlíží na zkažený charakter se starostí, která je hlubší a živější než starost kterékoliv matky. On vidí budoucí odplatu špatného jednání. Proto pro zanedbané učiňte všechno, co je možné.

6T 288

Zdravotně misijní dílo a poselství třetího anděla

Stále a stále jsem byla poučována v tom smyslu, že lékařská misie má mít k trojandělskému poselství tentýž vztah jako paže a ruka k tělu. Pod vedením božské hlavy mají působit a pracovat spolu a Bůh je bude posilovat. Ale paže nemá chtít být tělem. Rovněž tělo nemá říct: „Já tě nepotřebuji.“ Tělo potřebuje paži, aby mohlo zdatně pracovat. Oba mají své určité úkoly, každé z nich bude trpět velkou ztrátou, když bude samo vykonávat své dílo.

Na zvěstování trojandělského poselství se někteří nedívají tak, jak by se podle Boží vůle měli dívat. Bylo posuzováno jako práce menší ceny, zatímco by mělo mezi lidskými pomocníky zaujímat důležité místo při záchraně duší. Lidské myšlení musí být vedeno k Písmu svatému, jakožto nejučinnějšímu pomocnému prostředku a kazatelský úřad je velká výchovná moc, která uspíší tento výsledek. Kdo kazatelský úřad snižuje a pokouší se lékařskou misii vést nezávisle, ten se pokouší oddělit paži od těla. Jaký by byl výsledek takové snahy? Viděli bychom sem a tam poletující ruce a paže, které rozdělují prostředky bez vedení hlavou. Práce by byla neúčelná a nevyrovnaná. Podle Božího plánu nemají ruka a paže převzít úlohu celého těla, čímž by byl kazatelský úřad snížen a ponechán úplně bez povšimnutí. ^{6T 289} To by způsobilo kolísání a zmatení mysli a mnohé části vinice Páně by zůstaly neobdělány.

Zdravotně misijní dílo by mělo být částí práce každého sboru v naší zemi. Oddělená od sboru by byla brzy zvláštní směsí neuspořádaných dílů. Spotřebovala by prostředky, aniž by něco vykonala. Místo toho, aby vydatně pomáhala Bohu, aby se Jeho poselství podporovalo, podkopávala by život a sílu církve a poselství oslabovala. Provádí-li se nezávisle, spotřebuje nejen schopnosti a prostředky které jsou potřeba jinde, ale při péči o potřebné konané nezávisle na kazatelském úřadu, přivádí také lidi k tomu, že se biblické pravdě vysmívají.

Kazatelský úřad evangelia je nutný, aby lékařské misii propůjčil stálost a trvání, kazatelský úřad potřebuje lékařskou misii, aby dokazovala praktickou stránku evangelia. Jedna část díla není úplná, když druhá chybí.

Poselství o brzkém příchodu Spasitele musí být sděleno světu a slavnostní důstojnost by je měla označovat v každém odvětví. Veliká vinice se má obdělávat a moudrý zemědělec ji bude obdělávat tak, aby každá část nesla ovoce. Když v lékařské misii zachováme živé zásady pravdy čisté a neposkvřené od všeho, co by mohlo zahalit jejich lesk, bude Pán v čele díla. Když ti, kteří nesou těžká břemena, trvají věrně a stále na zásadách pravdy, bude je Pán podpírat a pomáhat jim.

Spojení, jež by mělo trvat mezi lékařskou misii a kazatelským úřadem je jasně vyloženo v 58. kap. Izaiáše. Skrývá se v něm moudrost a požehnání pro ty, kteří se účastní práce, jak je tam popsána. Tato kapitola je jasná ^{6T 290} a je v ní dost světla, aby osvítilo někoho, kdo chce plnit vůli Boží. Ukazuje nám možnosti, jak sloužit trpícímu lidstvu a zároveň být nástrojem v Boží ruce, abychom nesli světlo pravdy hynoucímu světu. Bude-li trojandělské poselství pravým způsobem nesené dále, pak kazatelský úřad neobdrží podřízené místo a také chudí a nemocní nebudou zanedbáváni. Bůh obě tyto stránky díla představil ve svém slově jako úzce spojené a nikdo by je neměl oddělit.

Může nastat nebezpečí a také tu nebezpečí skutečně je, že pustíme ze zřetele zásady pravdy, když se ujímáme chudých, ale měli bychom stále pamatovat na to, že duchovní potřeby duše mají přednost. Při svém úsilí, abychom zmírnili pozemskou bídu, jsme v nebezpečí, že poslední poselství evangelia oloupíme o jeho vedoucí a nejdůležitější stránky. Na některých místech lékařské misie při svém rozšíření vsála schopnosti a prostředky, jež příslušely jiným odvětvím díla a úsilí na mnoha duchovních polích byla zanedbávána. Následkem neustále rostoucí naléhavosti, abychom sloužili pozemským potřebám všech kruhů, nastává nebezpečí, že tato práce zastíní poselství, které Bůh na nás přenesl, abychom je hlásali v každém městě, totiž kázání o opětovném příchodu Kristově, nutnosti poslušnosti Božích přikázání a svědectví Ježíšovo. Toto poselství je vedoucím motivem naší práce. Ono se má hlásat zvučným hlasem a dospět do celého světa. Jak v misijních polích doma, tak v cizině se s tím má spojit hlásání zdravotních zásad, jež ale nemá stát nezávisle na poselství nebo dokonce zaujmout jeho místo; také této práci by se nemělo věnovat tak mnoho pozornosti, aby se jiná odvětví díla zmenšovala. Pán nás poučil, abychom si všímali všech odvětví díla, aby se dílo rozvíjelo přiměřeně, rovnoměrně a vyrovnaně. ^{6T 291}

Přítomná pravda zahrnuje celé evangelium. Bude-li lidem správně hlášána, pak způsobí změny, jež ukazují moc milosti Boží na srdce. Ona bude konat celou práci a vyvine se dokonalý člověk. Proto netrpte, aby vznikla hranice mezi pravou lékařskou misíí a úřadem kazatele spasitelného poselství. Ať obě spolu splynou, když vydají pozvání: „Pojďte, neboť všechno je již připraveno.” Ony mají být tak neoddělitelně spolu spojeny, jako paže s tělem.

Zdravotně misijní pracovníci

Pán potřebuje všechny obratné pracovníky. „*A on dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele, pro spořádání svatých k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova, až bychom se sběhli všichni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.*” (Ef 4,11-13)

Každé dítě Boží by mělo vykazovat posvěcenou schopnost úsudku, aby dovedlo přehlédnout dílo jako celek a poměr jednotlivých částí k sobě navzájem, aby se ničeho nedostávalo. Pole je veliké a má se konat veliké reformační dílo ne na jedné nebo dvou částech území, nýbrž všude. Lékařská misie je částí této reformy, ale neměla by nikdy služebníky evangelia vytlačit z jejich vlastního pracovního pole. Výchova žáků pro lékařskou misii není úplná, nejsou-li vychováni k tomu, aby pracovali ve spojení s kazatelským úřadem a se sborem a úspěch těch, kteří se připravují na kazatelský úřad by velice stoupl, kdyby byli vyučováni o tomto velikém a důležitém předmětu zdraví. Vliv Ducha svatého je nutný, aby se dílo nacházelo ve správné rovnováze a na každém úseku dobře pokračovalo.

6T 292

„Semkněte se”

Dílo Páně je jedno a Jeho lid by měl být rovněž jedno. Pán nenařídil, aby jedna část poselství byla nezávisle nesena kupředu nebo měla všechno ostatní vstřebat. Při svém působení Kristus spojoval lékařskou misii s kazatelským úřadem. Vyslal dvanáct apoštolů a později sedmdesát, aby lidem kázali spasitelné poselství a dal jim moc uzdravovat nemocné a vyhánět ďábly v jeho jménu. Právě tak by měli jeho poslové vykonávat jeho dílo v dnešní době. Dnes slyšíme poselství: „*Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás. A to pověděv, dechl a řekl jim: přijměte Ducha svatého.*” (Jan 20,21-22)

Satan bude konat vše možné, aby od sebe oddělil ty, které se Bůh snaží sjednotit. Nesmíme se dát svést jeho lstivými úklady. Je-li lékařská misie konána jako část spasitelného poselství, pak budou lidé světa vidět dobré, jež se koná; budou přesvědčeni o jeho pravosti a budou ho podporovat.

Blížíme se ke konci světových dějin. Bůh proto vyzývá všechny, aby vysoko pozdvihli korouhev, která nese nápis: „*Tu jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostríhají přikázání Božích a víry Ježíšovy.*” (Zj.14,12) Vybízí svůj lid, aby pracoval v dokonalém souladu. Vyzývá všechny, kteří pracují v lékařské části našeho díla, aby se spojili s kazateli; vyzývá kazatelský úřad, aby se v práci spojil s lékařskými misionáři a On vyzývá církev, aby jí udělenou úlohu převzala, když korouhev pravé reformy drží vysoko na vlastním poli a vycvičeným a zkušeným pracovníkům přenechá, aby se chopili práce na nových polích. Nemělo by se říkat nic, co někoho zbavuje odvahy, neboť je to Kristu bolestné; odpůrci ale příjemné. ^{6T 293} Každý potřebuje být pokřtěn Duchem svatým; všichni by se měli zdržet káravých, snižujících poznámek a shromáždit se kolem Krista, aby mohli pochopit velikou zodpovědnost, kterou musí nést jeho spolupracovníci. „Semkněte se, semkněte se”, to jsou slova našeho božského Učitele. Jednota je síla; nejednota naproti tomu znamená slabost a porážku.

Při naší práci pro chudé a nešťastné musíme dávat pozor, abychom nepřevzali zodpovědnost, kterou nemůžeme nést. Dříve než souhlasíme s plány a metodami, jež vyžadují velká vydání prostředků, máme uvažovat, nesou-li také božskou pečeť. Bůh neschvaluje podporování jednoho odvětví díla bez ohledu na ostatní. On chce, aby lékařská misie připravila cestu hlásání zachraňující přítomné pravdy a trojandělského poselství. Půjdeme-li podle tohoto plánu, pak nebude poselství ani zatemněno, ani nebude bráněno jeho pokroku.

oooo

Bůh nepotřebuje četné ústavy, velké budovy a velkou okázalost, nýbrž svorné jednání zvláštního lidu, který si vyvolil a který je drahý v jeho očích. Každý člověk má stát na svém stanovišti a na svém místě a v souladu s Duchem Božím myslet, mluvit a jednat. Teprve potom bude dílo úplným, souměrným celkem.

6T 294

Nedbalost církve a kazatelů

Ve svém pozvání k večeři evangelia Pán Ježíš vyznačil práci, kterou mají konat sbory na každém místě, na severu, na jihu, na východě i na západě.

Sbory musí mít oči pomazané nebeskou masťou, aby viděly ty přemnohé příležitosti ke službě pro Pána všude kolem nich. Bůh opětovně vyzýval svůj lid, aby šel na cesty a mezi ploty a nutil vejít, aby jeho dům byl plný, a přece přímo u prahu našich dveří jsou rodiny, o něž jsme neprojevíli patřičný zájem, abychom je přesvědčili, že nám jde o jejich záchranu. Pán vyzývá, aby se církev pustila právě do této nejbližší práce. Nemáme stát a říkat: „*Kdo je můj bližní?*” Máme pamatovat, že náš bližní je ten, kdo nejvíce potřebuje náš soucit a pomoc. Naším bližním je každý, kdo je Božím vlastnictvím. Kristus nezná židovskou otázku „kdo je můj bližní”. V něm není žádných územních hranic, žádného povrchního rozdílu ani aristokracie.

Promarněné příležitosti

V našich sborech se ve velké míře neprojevuje duch dobrého Samaritána. Vedle mnohých potřebujících pomoci, církev přešla jako kněz a levita přešli vedle raněného a zbitého cizince, který byl ponechán zemřít u cesty. Právě ti, kteří potřebovali pomoc božského Lékaře, který by ošetřil jejich rány, ^{6T 295} byli ponecháni bez pomoci a bez povšimnutí. Mnozí jednali jako kdyby stačilo poznat, že satan nastavil všechny léčky pro duši a oni mohli jít domů a nedbat o ztracené ovce. Je zřejmé, že ti, kteří projevují takového ducha, nemají účast na božské přirozenosti, nýbrž mají vlastnosti nepřítelů Božího.

Někdo musí splnit Kristovo poslání, někdo musí konat dílo, které On začal konat na zemi a tuto přednost dostala církev. Pro tento záměr byla zorganizována. Proč tedy členové církve nepřijali tuto zodpovědnost? Někteří viděli tuto velkou nedbalost; viděli potřeby mnohých trpících a nuzných; poznali v těchto ubohých duších ty, za něž Kristus dal svůj život a jejich srdce bylo podníceno soucitem, každá síla byla probuzena k činnosti. Pustili se do díla organizování těch, kteří chtějí spolupracovat s nimi a přinášet pravdu evangelia mnohým, kteří jsou nyní ve zločinu a nepravosti, aby mohli být vyvedeni ze života ponížení a hříchu. Ti, kteří se pustili do křesťanské pomocné služby, konali to, co žádá Pán a On přijal jejich úsilí. To, co bylo v tomto směru uděláno je to, s čím by každý adventista s. d. měl srdečně souhlasit, podpořit a sám se toho vážně chopit. Zanedbáváním této práce, která je jim na dosah a odmítáním těchto břemen, církev ztrácí velmi mnoho. Kdyby se církev náležitě pustila do této práce, její členové by byli prostředníky záchrany mnohých duší.

Pán se dívá nelibě na církev pro její nedbalost. Mnozí projevovali lásku k pohodlí a k vlastnímu já. Někteří, jež měli příležitost poznat biblickou pravdu, ^{6T 296} nevniesli ji do svatyně své duše. Pán všechny tyto povolá k účtování za hřivny, které mu nevrátili v poctivé, věrné službě. Tito leniví sluhové jsou představeni na svatební večeři bez roucha Kristovy spravedlnosti. Formálně přijali pravdu, ale nežili podle ní. Formálně obřezáni, ve skutečnosti jsou bez obřízky.

Proč nejsme proniknuti Duchem Kristovým? Proč jsme tak málo pohnuti zoufalým hříchem trpícího světa? Uvědomujeme si, jakou přednost jsme dostali, že smíme přidat hvězdu do Kristovy koruny - vysvobodit duši z řetězů, jimiž ji satan spoutal, duši zachráněnou v království Božím. Církev si musí uvědomit svůj závazek nést evangelium přítomné pravdy všemu stvoření. Prosím vás, abyste četli třetí a čtvrtou kapitolu Zachariášovu. Jestliže pochopíme tyto kapitoly, jestliže je přijmeme, vykoná se veliké dílo pro ty, kteří žízní a hladovějí po spravedlnosti, dílo, které pro církev znamená: „Jdi vpřed a vzhůru.”

Důsledky nedbalosti

Kdekoliv je zřízen sbor, všichni členové by se měli aktivně zapojit do misijní práce. Měli by navštívit každou blízkou rodinu a dovědět se o jejím duchovním stavu. Jestliže se vyznávající křesťané pustili do této práce, od té chvíle, kdy jejich jména byla napsána do církevních knih, dnes bychom neměli tak rozsáhlou nevěru, takovou hlubinu nepravosti, tak neslýchanou bezbožnost, jakou vidíme ve světě v dnešní době. Kdyby se každý člen snažil osvětit jiné, tisíce a tisíce by dnes stáli na straně lidu, který ostříhá Boží přikázání.

A nejen ve světě vidíme důsledky ^{6T 297} nedbalosti církve konat dílo Kristovým způsobem. Touto nedbalostí nastala v církvi taková situace, která zastínila vznešené a svaté zájmy díla Božího. Duch kritiky a trpkosti přišel do církve a duchovní postřeh mnohých byl zastřen. Dílo Kristovo tím utrpělo velikou ztrátu. Nebeské bytosti chtěly spolupracovat s lidmi, my jsme však nepostřehli jejich přítomnost.

Potřeba pokání

Je nejvyšší čas, abychom činili pokání. Všechnen lid Boží by se měl zajímat o dobročinné dílo. Srdcem i duší by se měli pustit do jednotného úsilí zvedat a poučovat své spolubližní. Měli by se přidat svatebním rouchem, které připravil Kristus, aby byli připraveni pracovat na Jeho vinici. Boží milost by neměli přijímat nadarmo. Pokornou, odevzdanou uctivostí by měli pracovat vpravo i vlevo a posvěcovat Bohu celou svoji službu a všechny své schopnosti.

Mezi Božím lidem musí dojít k probuzení. Prozkoumaná má být celá církev. Světský, moudrý člověk, který uvažuje a plánuje a jehož podnik mu je neustále na mysli, by se měl snažit stát se moudrým ve věčných zájmech. Kdyby tolik úsilí vynaložil na nebeský poklad a život věčný jako na pozemský zisk, co by nemohl dokázat!

Nevěrný šafář se neobohatí majetkem svého pána, on ho jen utrácel, místo upřímné, z celého srdce konané práce se oddal lenosti. Byl nevěrný v užívání majetku svého pána. Nevěrný šafáři, což nevidíš, že ztratíš svou duši, nebudeš-li spolupracovat s Bohem ^{6T 298} a co nejlépe nevyužiješ hřivny pro svého Mistra? Dostal jsi rozum, aby ses naučil pracovat. Dostal jsi oči, abys postihl příležitosti dané ti Bohem. Svým uchem máš slyšet Boží přikázání. Tvá kolena se mají sklánět třikrát denně v upřímné modlitbě. Tvé nohy mají běžet cestou Božích přikázání. Myšlení, úsilí, schopnosti, vše by mělo být zapojeno do práce, abys mohl být připraven postoupit do věčné školy a slyšet z úst Toho, který zvítězil nad všemi pokušeními za nás slova: „*Kdo zvítězí, dám mu sedět s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem a*

sedím s Otcem svým na trůnu jeho.” (Zj. 3,21) „Takto praví Hospodin zástupů: Jestliže po cestách svých choditi budeš, a jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi dům můj a budeš-li ostrážati přikázání mých, dám zajisté to, abys chodil mezi těmito přistojícími.” (Zach 3,7) Nebudeš-li spolupracovat s Pánem a neodevzdáš-li se Mu, nebudeš-li mu sloužit, budeš pokládán za nehodného pro jeho čisté nebeské království.

Nedbalost kazatelů

Zatímco jsem byla pověřena poukázat na nebezpečí, které hrozí lékařskému misijnímu odvětví, na nedbalost v jiných odvětvích služby, nijak to neomlouvá ty, kteří jsou zapojeni do zdravotně misijní práce. Ti, kteří neměli porozumění s tímto dílem, by měli velice dbát na to, jak mluví, neboť v tomto ohledu nejsou moudří. Necht' zastávají jakékoliv místo v konferenci, měli by velice dbát na to, aby nevyjadřovali pocity, které nikomu nepomohou. Lhostejnost a opozice, kterou někteří projeví, nikterak nenaznačuje, ^{6T 299} že by jejich slova měly rozsáhlý vliv. Nejsou prozíraví.

Někteří se hrozí a jsou zmateni, když vidí, že zdravotně misijní dílo je nepřiměřené, protože dostává tak mnoho talentů a prostředků, toto dílo daleko přesahuje ostatní pracovní úseky. Oč vlastně jde? Je to snad proto, že představení lékařského zdravotně misijního díla konají příliš mnoho, anebo že představitelé jiných pracovních úseků konají příliš málo? Bylo mi ukázáno, že na mnoha pracovních úsecích jsme nesplnili určené úkoly. Víra, horlivost a energie se náležitě neprojevují v kazatelské službě. Úsilí mnohých je mdlé a bezduché. Je zřejmé, že světlo dané nám Bohem ohledně našich povinností a předností zůstalo bez platnosti. Lidé nahradili Boží plány vlastními. Jsem pověřena říci, že prospěch zdravotního díla je podle Božího příkazu. Tuto práci musíme konat, pravda musí být zvěstována na cestách i mezi ploty. A kazatelé a církevní členové by se měli probudit a vidět potřebu spolupráce s tímto dílem.

Ti, kteří si uvědomili zodpovědnost za křesťanskou pomocnou službu, vážně a neúnavně svědčili svými skutky, že nejsou spokojeni být jen pouhými teoretickými věřícími. Snažili se chodit ve světle. Svou víru uplatnili v životě. Víru spojili se skutky. Konali právě to, co Pán určil a mnoho duší bylo poučeno, přesvědčeno a zachráněno.

Lhostejnost mezi našimi kazateli ohledně zdravotní reformy a zdravotní služby je překvapující. Dokonce i nekřesťané mají větší úctu k tomuto předmětu, než mnozí naši lidé, a předbíhají nás.

Ptám se: Proč jsou někteří kazatelé tak pozadu ve zvěstování vznešené zvěsti střídmosti? ^{6T 300} Moji bratři, dostala jsem příkaz: „Chopte se díla zdravotní reformy, jděte vpřed.” Domníváte-li se, že zdravotně misijní práce dosahuje nepřiměřených rozměrů, vezměte lidi, kteří pracovali na tomto úseku s sebou do pracovního pole, dva tu, dva tam. Přijměte tyto zdravotní pracovníky jako byste přijali Krista a podívejte se, jaké dílo mohou konat. Uvidíte, že jejich náboženská zkušenost není v pozadí. Zkuste, zda tímto způsobem nemůžete přivést mnohé z nebeského životního proudu do sborů. Podívejte se, zda tam není někdo, jež by mohl uchopit tuto výchovu, kterou tak mnozí potřebují a přinášet svědectví. „*Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kterouž zamiloval nás, také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem, (milostí spasení jste) a spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši.*” (Ef. 2,4-6) Naši velikou potřebou je jednota, dokonale sjednocení v Božím díle.

Ti, kteří nekážou vidět význam a dosah zdravotně misijního díla by se neměli cítit být povoláni k dohlížení nad kterýmkoliv jejím úsekem. Potřebují vyšší poznání v každém ohledu zdravotní reformy. Potřebují být očištěni, posvěceni a zušlechtěni. Potřebují být zformováni a utvořeni podle Boží podoby. Pak budou vidět, že zdravotně misijní práce je část Božího díla.

Důvod, proč tak mnoho členů církve nechápe toto pracovní odvětví spočívá v tom, že nenásledují svého Vůdce krok za krokem sebezapíravě a sebeobětavě. Zdravotně misijní práce je Boží dílo a nese jeho pečeť. A zatímco prostředky nesmějí být pohlceny v tomto jednom odvětví natolik, aby byly překážkou nebo ohrožením práce konané na jiných polích, neměli bychom ho pokládat za bezvýznamné.

Služba kazatelů evangelia je organizace pro ^{6T 301} zvěstování pravdy nemocným i zdravým. Je tu spojena misijně zdravotní práce a služba slovem. Tímto spojeným úsilím jsou dány příležitosti šířit světlo a přinášet evangelium všem třídám a všem společenským vrstvám. Bůh chce, aby se kazatelé a členové církve rozhodně a činně zajímali o zdravotně misijní práci.

Služba evangelia znamená: Přistupovat k lidem tam, kde jsou, ať je jakékoliv jejich postavení nebo situace a pomáhat jim každým možným způsobem. Ti, kdo jsou tělesně nemocní, trpí tím i jejich duše. A když je nemocná, tělo je zasaženo také. Kazatelé by si měli uvědomit, jaký podíl své práci mají věnovat nemocným a postiženým, kdekoliv se příležitost naskytne. Kazatel evangelia má předkládat poselství, které musí být přijato, jestliže má být lid posvěcený a připravený pro příchod Páně. Toto dílo má pojmout všechno, co pojala Kristova služba.

Proč tedy všichni naši kazatelé celým srdcem nespolupracují s těmi, kteří konají zdravotně misijní práci? Proč pečlivě nestudují život Kristův, aby věděli, jak mají pracovat a pak následovat Jeho příkladu? Patří to vám, povolaným služebníkům Kristovým, kteří mají Jeho příklad před sebou, abyste se zastavili a kritizovali dílo, které sám přišel mezi lidem konat? Zdravotně misijní dílo dnes konané mělo být již před lety vykonáno a bylo by vykonáno, kdyby Boží lid byl cele obrácen k pravdě, kdyby studovali Jeho slovo s pokorným srdcem, kdyby uctívali Boha vesmíru a studovali Jeho vůli, místo samolibosti. Kdyby náš lid toto konal, mnoho schopných a vlivných osob by bylo obráceno a spolu s námi by šířili poselství o Kristově brzkém příchodu. ^{6T 302}

Ti, kteří rozumí fyziologii a hygieně, budou mít při své kazatelské práci pomoc, kterou mohou poučit jiné o tom, jak správně, rozumně a moudře zacházet s tělesnými, duševními a mravními schopnostmi. Proto ti, kteří se připravují pro kazatelskou službu, by měli pilně studovat lidský organismus, aby věděli, jak pečovat o tělo nejen pomocí léků, ale z laboratoře přírody. Pán požehná ty, kteří se všemožně snaží zachovat si své zdraví a vést jiné k tomu, aby tělesné zdraví pokládali za tak posvátné, jako zdraví duševní.

Kristovi zástupci, ti, jimž bylo svěřeno živé slovo Boží, mohou být dvojnásobně užiteční, jak pomáhat nemocným. Praktické poznání zdravotní reformy lépe připraví muže a ženy na zvěstování poselství milosrdenství a odplaty světu.

Kazatelé by měli být vychovateli, kteří rozumí a chápou potřeby lidstva. Měli by povzbudit členy sboru, aby získali praktické poznání ve všech odvětvích misijního díla, aby mohli být požehnáním všem třídám lidu. Bystře by měli rozeznat ty, kteří rozumí otázkám duchovního života, kteří mají takt a schopnost bdít a pečovat o duše, za něž musí vydat počet. Měli by jim pomáhat organizovat pracovní síly ve sboru, aby muži, ženy, mládež různých povah, rozličných povolání a postavení se dali do potřebné práce a své Bohem jim dané hřívný použili v nejušlechtlejší službě pro Mistra.

Chceme-li si rozšířit představy o křesťanské dobročinnosti, musíme je uplatnit v práci. Praktickou činností dosáhneme mnohem více, než kázáními. Představy našich kazatelů mají být širší a z opravdové osobní zkušenosti by měli mluvit to, co probudí dřímající síly lidu. ^{6T 303} Každodenním obcenstvím s Bohem by měli obdržet hlubší pohled do svého vlastního života a života jiných a tím rozšířit okruh svého vlivu. V tomto smyslu budou Kristovými spolupracovníky, schopnými poučovat jiné, protože sami jsou nositeli světla.

oooo

Budou-li církve kopat hlouběji a utvrzovat svůj základ a připoutají-li svou duši k věčné Skále a budou-li se učit milovat především Boha, naučí se milovat své bližní jako sami sebe.

Moc Hospodinova je vyvýšena, když lidské srdce je něžné, citlivé k utrpení druhých a soucitné k jeho utrpení. Boží andělé jsou ochotni spolupracovat s lidskými nástroji ve službě duším. Když Duch svatý působí na naše srdce a mysl, nevyhneme se povinnosti a zodpovědnosti a nepřejdeme na druhou stranu, nechávaje raněnou, bezmocnou duši v jejím utrpení.

oooo

Rozvažme, jakou cenu Kristus připisuje těm, které vykoupil svou krví; přijímá-li je jako své děti, činí-li je předmětem své nejněžnější péče a v zájmu zabezpečení jejich časných i duchovních potřeb je přivádí do církve, říká: „*Cokoli učiníte jednomu z těchto mých nejmenších bratrů, mně to činíte.*“

Toto má být naším heslem: „*Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratrů, mně jste učinili.*“ Jestliže toto věrně splníme ve svém každodenním životě, uslyšíme požehnání: „*Dobře, služebníče dobrý a věrný, ...vejdi v radost svého Pána.*“ Vyplatí se to, vydržet jako křesťan zkoušky a utrpení pro Pána? ^{6T 304}

Očišťování a zušlechťování vlastní duše, hluboká touha po jistotě povolání a vyvolení Božím nás inspiruje opravdovým zájmem o jiné, kteří potřebují pomoc. Táž síla a pečlivé promýšlení, které jsme kdysi vnášeli do světských záležitostí, vložíme nyní do služby Toho, jemuž jsme všechno dlužni. Budeme jednat jako Kristus a využívat každou příležitost v práci pro ty, kteří bez pomoci hynou ve svém ponížení. Pomocnou ruku budeme podávat jiným. Pak se zpěvem, chvalořečením a díkyvdáním se budeme těšit s Hospodinem a nebeskými anděly, když budeme vidět hříchem nemocné duše pozvednuty a zachráněny. Když budeme vidět svedené a nezdravě přioděné a užijeme je sedět u Ježíšových nohou, jak se od Něho učí. Tímto způsobem přijímáme od Boha a vracíme mu to, co nám důvěřivě svěřil, abychom použili k slávě Jeho jména a Jeho požehnání na nás spočine. Pak ať chudé, znechucené, hříchem nemocné duše ví, že v „zachování jeho přikázání je veliká odměna“ a svou vlastní zkušeností ukážeme jiným, že požehnání a služba spolu souvisí.

oooo

I když byl převzácný čas a hřivny promarněny samolibým pečováním o vlastní já, ruka Hospodinova je stále natažena a chceme-li pracovat na Jeho vinici, šířit Jeho milostivé pozvání ve světě, on přijme tuto naši službu. Pro kolik lidí chcete pracovat, aby dosáhli nebeského odpočinku a abyste slyšeli slova: „*Dobře, služebníče dobrý a věrný*“? Kolika lidem chcete pomoci dosáhnout korunu slávy, cti a věčného života? Spasitel vyzývá pracovníky: Půjdete ochotně?

6T 305

Odměna za službu

Kristus řekl: „*Když činíš oběd nebo večeři, nezvi přátel svých, ani bratrů svých, ani příbuzných svých, ani sousedů bohatých, ať by snad i oni zase nezvali tebe a měl bys odplatu. Ale když činíš hody, povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých a blahoslavený budeš. Neboť nemají, odkud by odplatili tobě, ale bude odplaceno při vzkříšení spravedlivých.*“ (Lk 4,12-14)

V těchto slovech Kristus dává do protikladu sobecké úsilí k nesobecké službě, kterou zpřikladnil svým životem. Za tuto službu nenabízí žádnou odměnu světského zisku nebo

uznání. Říká: „*Bude odplaceno při vzkříšení spravedlivých.*” Pak bude výsledek života zřejmý a každý sežne, co zasel.

Každému božímu pracovníku by to mělo být podnětem a povzbuzením. V tomto životě se naše dílo pro Pána zdá být téměř bez ovoce. Naše úsilí konat dobro může být opravdové, vytrvalé a přece snad nebudeme vidět žádné výsledky. Úsilí se nám může zdát ztracené. Spasitel nás však ujišťuje, že naše práce je zaznamenaná v nebesích a budeme odměněni. Apoštol Pavel puzen svatým Duchem píše: „*Činíce pak dobře, neoblevujme, nebo časem svým budeme žítí, neustávající.*” (Gal 6,9) Žalmista říká: „*Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijda, s plesáním snášeti bude snopy své.*” (Žalm 126,6)

A i když ta konečná odplata bude dána při Kristově příchodu, ^{6T 306} upřímná služba pro Pána přináší odplatu i v tomto životě. Překážky, protivenství a trpké, srdcervoucí znechucení, s tím vším se tu pracovník setká. Snad neuvidí ovoce své námahy, přesto všechno nachází ve své práci požehnanou odměnu. Všichni, kteří se odevzdají Bohu v nesobecké službě pro lidstvo, spolupracují s Pánem vlády. Tato myšlenka vždy, za všech okolností, oslabuje všechnu námahu, utužuje vůli, a rozechvívá ducha. Práce nesobeckého srdce, zušlechtěna vědomím účasti na Kristových utrpeních a Jeho soucitu, pomáhají zvětšit proud Jeho radosti a přinést čest a chválu Jeho vyvýšenému jménu.

Ve společenství s Bohem, Kristem a svatými anděly, jsou obklopeni nebeským ovzduším, atmosférou, která přináší zdraví tělu, zdatnost mysli a radost duši.

Všichni, kteří posvěcují tělo, duši i ducha Boží službě, budou ustavičně přijímat nový příliv tělesné, duševní i duchovní moci. Nevýčerpatelné zásoby nebes jsou jim po ruce. Kristus jim udělí dech svého vlastního Ducha, život svého vlastního života. Svatý Duch ze všech sil působí na srdce i mysl.

„*Tehdy se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé a zdraví tvé rychle zkvetne... Tehdy volati budeš a Hospodin vyslyší tě, zavoláš a řekne: Teď jsem... Vzejde v temnostech světlo tvé a mrákota tvá bude jako poledne. Nebo povede tě Hospodin ustavičně a nasytí i v náramné sucho duši tvou a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svažovaná a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.*” (Iz 58,8-11)

Mnohá jsou zaslíbení těm, kteří slouží Jeho trpícím. Říká: „*Blahoslavený,* ^{6T 307} *kdož prozřetelný soud činí o chudém, v den zlý vysvobodí jej Hospodin. Hospodin ho ostřeže a obživí jej, blažený bude na zemi, aniž ho vydá líbosti nepřátel jeho. Hospodin ho na ložci ve mdlobě posílí, všecko ležení jeho v nemoci jeho promění.*” (Žalm 41,2-4) „*Doufej v Hospodina a čiň dobré, přebývej na zemi a živ se spravedlivě.*” (Žalm 37,3) „*Cti Hospodina ze statku svého a z nejpřednějších věcí všech úrod svých a naplněny budou stodoly tvé hojností a presové tvoji medem oplývati budou.*” „*Mnohý rozdává štědře, avšak přibývá mu více, jiný skoupě drží nad slušnost, ale k chudobě.*” „*Kdo uděluje chudému, půjčuje Hospodinu, a on za dobrodiní jeho odplatí jemu.*” „*Člověk štědrý bývá bohatší, a kdož svažuje, také sám bude zavlážen.*” (Př. 3,9-10 11,24 19,17 11,25)

I když ovoce z mnohého jejich úsilí není v tomto životě zřejmé, Boží pracovníci mají Jeho jisté zaslíbení o konečném úspěchu. Kristus, jako Vykupitel světa, se ustavičně potýkal se zdánlivým nezdarem. Zdálo se, jako by konal málo z toho, co pro povznesení a záchranu lidstva vykonat chtěl. Satanské síly ustavičně překážely jeho dílu. On se však nedal znechutit. Vždy měl na zřeteli cíl svého poslání. Věděl, že pravda nakonec zvítězí v boji proti zlu a svým učedníkům řekl: „*Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete, ale doufejte, já jsem přemohl svět.*” (Jan 16,33) Život Kristových učedníků má být podobný Jeho životu, má být řadou nepřetržitých vítězství, které možná zde nebudou ani považována za vítězství, ale za takové budou uznána v onen veliký den v budoucnu.

Ti, kteří pracují pro blaho jiných, ^{6T 308} pracují ve spojení s nebeskými anděly. Oni je trvale provázejí svou ustavičnou službou. Andělé světla a moci jsou vždy blízko, aby chránili, potěšovali, uzdravovali, poučovali a povzbuzovali. Dostane se jim té nejvyšší výchovy, nejlepšího vzdělání, nejvznešenější služby, jaké se jen lidem může na tomto světě dostat.

Náš nebeský Otec často povzbuzuje své děti a posiluje jejich víru tím, že jim dovolí vidět důkaz moci své milosti na srdcích a životech těch, pro něž pracují. „*Nejsou zajisté myšlení má, jako myšlení vaše, ani cesty mé, jako cesty vaše, praví Hospodin. Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a myšlení má, myšlení vaše. Neboť jakož prší déšť neb sníh z nebe a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě rozsívajícimu a chléb jedoucimu. Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátí se ke mně prázdné, ale učiní to, což se mi líbí a prospěšně to vykoná k čemuž je posílám. A protož s veselím vyjdete a v pokoji sprovedeni budete. Hory a pahrbkové zvučně naproti vám propěvovati budou a místo hloží vyrostou myrtus a bude to Hospodinu ke slávě, na znamení věčné, kteréž nebude vyhlazeno.*” (Iz 55,8-13)

Při přeměně charakteru, zavrhování zlých vášní, rozvíjení vzácných ctností Ducha Božího, vidíme naplněno zaslíbení: „*Místo chrastiny vzejde jedlé a místo hloží vyrostou myrtus.*“ Uzříme, jak „*poušť života plésati bude a zketne jako růže.*” (Iz 35,1)

Kristus má radost, když beznadějný materiál, ^{6T 309} ty, které satan ponížil a s nimiž pracoval, učiní předmětem své milosti. Těší se, když je může vysvobodit z utrpení a od hněvu, který má přijít na neposlušné. Svě dítka činí svými nástroji při uskutečňování tohoto díla a v jeho úspěchu, ba i v tomto životě nacházejí vzácnou odměnu.

Co to však je ve srovnání s jejich radostí, která bude ve velký den konečného zjevení? „*Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdy tváří v tvář.*” (1Kor 13,12) Nyní poznáváme z částky a pak poznáme, jak jsme sami poznáni.

Odplatou Kristových pracovníků je vstup do Jeho radosti. Radost, kterou Kristus sám očekává horoucí touhou je vyjádřena v Jeho prosbě ke svému Otci: „*Otče, kteréž jsi mi dal, chci, kde jsem já, aby i oni byli se mnou.*” (Jan 17,24)

Andělé čekali na Ježíše, aby Jej mohli přivítat, když vstoupil na nebesa po svém zmrtvýchvstání. Nebeský zástup toužil opět pozdravit svého milovaného velitele, jim vzácného, z vězení smrti, toužebně se kolem Něho tiskli, když vcházel nebeskou branou. On jim však pokynul. Jeho srdce bylo s osamělou zarmoucenou skupinou učedníků na Olivové hoře. On je stále se svými bojujícími dětmi na zemi, které musí zápasit s nepřítelem. Říká: „*Otče, které jsi mi dal, chci, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou.*”

Jeho klenotem, převzácným a zvláštním pokladem jsou vykoupení v Kristu. „*Vystaveno bude kamení pěkně tesané,*” „*jako bohatství slávy dědictví jeho svatých.*” (Za 9,16 Ef. 1,18) V nich „*z práce duše své uzří užitek, jímž nasycen bude.*” (Iz 53,11)

A nebudou se Jeho pracovníci těšit, ^{6T 310} když budou také vidět ovoce své práce? Apoštol Pavel napsal Tessalonickým věřícím: „*Neboť jaká je naše naděje nebo radost aneb koruna chlouby? Zdali ne i vy před obličejem Pána našeho Jezukrista v příchodu jeho? Vy jistě jste sláva naše i radost.*” (1Tes 2,19-20) A Filipenské bratry napomíná: „*abyste byli bez úhony a upřímní synové Boží, bez obvinění uprostřed národu zlého a převráceného. Mezi kterýmižto svěťte jako světla na světě, slovo života zachovávající, k mé chloubě v den Kristův, že jsem ne nadarmo běžel, ani nadarmo pracoval.*” (Fil 2,15-16)

Každá pobídka Ducha svatého vedoucí lidi k dobrotě Boží, je zaznamenaná v nebeských knihách a v den Hospodinův každý, kdo sloužil jako nástroj působení Ducha svatého, bude moci spatřit, co v životě vykonal.

Ubohá vdova, která dala dva haléře do pokladny Páně si ani neuvědomila, co udělala. Její sebeobětavý příklad znovu a znovu působil na tisíce lidí v každé zemi, každého věku. Přinesl do Boží pokladny dary od vysokých i nízkých, bohatých i chudých. To pomohlo udržovat misie, zřizovat nemocnice, sytit hladové, odívat nahé, uzdravovat nemocné a kázat evangelium chudým. Celé zástupy byly požehnány jejím nesobeckým činem. A působení všeho tohoto vlivu bude ona v den Hospodinův moci vidět. Tak tomu bylo i s Mariiným vzácným darem Spasitele. Kolik lidí bylo povzbuzeno ke službě lásky vzpomínkou na tuto rozbitou alabastrovou nádobu! Jak se potěší, když to všechno uvidí!

Obdivuhodný bude pohled na všechen tento svatý vliv se svými vzácnými výsledky. Jaká vděčnost duší, které nás potkají v nebeských dvorech, když pochopí soucitný milující zájem, který je přivedl ke spasení! ^{6T 311} Veškerá chvála, všechna čest i sláva za naše vykoupení bude přinášena Bohu a Beránkovi a přece to nebude na újmu Boží cti, když svoji vděčnost projevíme těm, které On použil za nástroje k záchraně duší, které šly do záhuby.

Vykoupení se setkají s těmi, jejichž zřetel se obrátil na vyvýšeného Spasitele a poznají je. Jaký ohlašující rozhovor budou později mít s každou z těchto duší! Potom bude slyšet slova: „Byl jsem hříšníkem, bez Boha a bez naděje na světě a tys přišel ke mně a obrátil moji pozornost na toho vzácného Spasitele, jako na moji jedinou naději. Uvěřil jsem také v Něho. Litoval jsem svých hříchů a potom jsem mohl přebývat ve společnosti svatých v nebeských místech v Kristu Ježíši.” Jiný opět řekne: „Byl jsem kdysi pohanem v pohanských zemích. Tys opustil své přátele i svůj domov a přišel jsi, abys mne učil, jak bych našel Pána Ježíše a věřil v Něho, jako v jediného pravého Boha. Zničil jsem své bůžky a klaněl se Bohu a nyní Jej mohu vidět tváří v tvář. Jsem zachráněn, na věky zachráněn, abych na věky spatřoval Toho, jehož miluji. Tehdy jsem Ho pouze viděl okem víry, nyní Jej však vidím tak, jaký je. Nyní mohu svoji vděčnost za Jeho zachraňující milost vyjádřit také Tomu, který mne miloval a obmyl mne od svých hříchů ve své krvi.”

A jiní budou projevovat svoji vděčnost těm, kteří sytili lačné a odívali nahé. „Když zoufalství jímalo moji duši v poutech nevěry, poslal Pán tebe ke mně,” budou svědčit jeho rty, „abys mi přinesl slova naděje a útěchy. Tys mi přinesl pokrm pro mé tělo a potom jsi otevřel Slovo Boží a přivedl jsi mne k poznání mých potřeb duše. Nakládal jsi se mnou jako s bratrem. Měl jsi se mnou soucit v mých bolestech a pozvihls mou ztrápenou a zraněnou duši, takže jsem mohl uchopit ruku Pána Ježíše, kterou ke mně vztáhl, aby mne zachránil. Trpělivě jsi vyučoval mne, nevědomého, že mám v nebi Otce, který o mne pečuje. Předčítal jsi mi vzácná zaslíbení Slova Božího. ^{6T 312} Vštěpoval jsi mi víru, že On mne spasí. Když jsem o tom přemýšlel, jakou obět pro mne přinesl Kristus, bylo mé srdce obměkčeno a zlomeno. Začal jsem hladovět po chlebě života a pravda se mi stala vzácnou. A nyní jsem zde, jsem zachráněn, na věky zachráněn, abych žil v jeho přítomnosti a velebil Toho, který za mne dal svůj život.”

Jaká radost potom bude, když tito vykoupení potkají a pozdraví ty, kteří je nesli na svém srdci! Jaké uspokojení budou pociťovat ti, kteří nežili, aby se líbili sobě, ale aby byli k požehnání nešťastným, kteří tak málo požehnání přijímali! Ti na sobě spatří naplněné zaslíbení: „*A blahoslavený budeš, neboť nemají odkud by odplatili tobě, ale bude tobě odplaceno při vzkříšení spravedlivých.*” (Lk 14,14)

„*Tehdy rozkoš mítí budeš v Hospodinu a uvedu tě na vysoká místa země a způsobím, abys užíval dědictví Jáкова otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.*” (Iz 58,14)

oooo

„*Neboj se, ... já budu pavéza tvá a odplata tvá velmi velká.*”
(1Moj 15,1)

oooo

„Já jsem díl tvůj a dědictví tvé.” (Nu 18,20)

oooo

„Kdež jsem já, tu i můj služebník bude.” (Jan 12,26)

□□□

6T 313

Část 5.

Knižní evangelizace

„Blaze vám, kteříž sejete na všelikých místech úrodných.” (Iz. 32,20)

Důležitost díla knižní evangelizace

Knižní evangelizace, je-li správně využívána, je misijní dílo prvního stupně. Je to dobrý a úspěšný způsob práce, jakého je možné použít, aby se lidem zvěstovaly důležité přítomné pravdy. Hodnota práce kazatelského úřadu je zjevná, ale mnozí, kteří lační po chlebu života nemají příležitost slyšet slovo od Bohem poslaného kazatele. Proto je důležité, aby se naším nákladem vydané knihy šířily do daleka. Tak se dostane poselství až tam, kde živý kazatel nemůže přijít a pozornost mnohých bude obrácena na důležité události, jež jsou spojeny se závěrečnými výjevy světových dějin.

Bůh ustanovil knižní evangelizaci jako prostředek, aby se poznání obsažená v našich knihách dostala mezi lidi a knižní evangelisté by si měli sami uvědomovat důležitost toho, aby přinesli světu co možná nejrychleji knihy, potřebné pro duchovní výchovu a osvětlení lidí. Právě tuto práci má podle vůle Boží konat Jeho lid. Kdo se zasvětil Pánu jako knižní evangelista, pomáhá, aby se světu přineslo poslední varovné poselství. Hodnotu této práce nedovedeme dost vysoce ocenit, neboť kdyby nebylo úsilí knižních evangelistů, mnozí by nebyli nikdy varováni.

Je pravda, že někteří lidé kupují knihy, aby je postavili do knihovny nebo položili na stůl v obývacím pokoji a zřídka do nich nahlédnou. ^{6T 314} Bůh se stále ještě stará o svou pravdu a přijde čas, že se tyto knihy budou hledat a číst. Nemoc nebo nehoda mohou postihnout dům, ale pravdou, která je v knihách, posílá Bůh zarmouceným srdcím pokoj, naději a klid. Jeho láska se jim zjevuje a oni pochopí neocenitelnou hodnotu odpuštění hříchů. Tak působí Pán společně se svými sebezapírajícími spolupracovníky.

Jsou mnozí, kteří kvůli předsudkům nikdy nepoznají pravdu, leda když se jim přinese do domu. Knižní evangelista může tyto duše nalézt a poslouží jim. To je způsob práce dům od domu, kterou může vykonávat úspěšněji, než jiný. Může se seznámit s lidmi a poznat jejich pravé potřeby, může se s nimi modlit a poukazovat jim na Božího Beránka, který snímá hříchy světa. Tak se otevře cesta zvláštnímu poselství pro přítomnost, aby si našlo přístup k jejich srdcím.

Na knižním evangelistovi spočívá velká odpovědnost. On by se měl dát do své práce a umět vykládat Písmo. Jestliže má důvěru v Pána, když cestuje z místa na místo, budou kolem něho Boží andělé a vnuknou mu taková slova, jež mnohým duším vlévají poznání, naději a odvahu.

Knižní evangelista má pamatovat na to, že může rozsévat při všech vodách. Má si připomenout to, že když prodává knihy, jež skýtají poznání pravdy, tak vykonává dílo Boží a že každý duchovní dar má být využit ke cti jména Božího. Bůh chce být s každým, kdo se snaží porozumět pravdě, aby ji mohl sdělovat druhým. Bůh řekl jasně a prostě: „*Duch i nevěsta říkou: Pojď! A kdož slyší, rcíž: Přijď*” (Zj. 22,17) Nemáme váhat dát poučení těm, kteří je potřebují, ^{6T 315} aby dospěli k poznání pravdy, která je v Ježíši.

Ztracené ovce z Božího stáda jsou všude rozptýleny a dílo, které by mělo být pro ně vykonáno, je zanedbáváno. Podle mi daného poznání vím, že tam, kde je v poli jeden knižní evangelista, mělo by jich být sto. Knižní evangelisté by měli být povzbuzeni, aby se chopili této práce, ne aby prodávali knihy obsahující povídky, nýbrž přinášeli světu knihy, jež obsahují důležitou přítomnou pravdu.

Knižní evangelisté by měli vycházet se slovem Páně a připomínat si, že kdo poslouchá přikázání a jiné učí, aby je poslouchali, bude odměněn tak, že uvidí, jak se duše obracejí. Jedna doopravdy obrácená duše povede jiné ke Kristu. Tak bude dílo postupovat dopředu do nových polí.

Přišel čas, v němž by měli knižní evangelisté vykonat veliké dílo. Svět spí a jeho strážní by měli rozezvučet poplašný zvon, aby se zřetelem k nebezpečí probudili spáče. Sbory neznají čas svého navštívení. Často mohou snahou knižního evangelisty nejlépe poznávat pravdu. Kdo vychází ve jménu Páně, je jeho poslem, aby v temnotě a bludu hynoucím lidem zvěstoval radostné poselství vykoupení skrze Krista a nutnost poslouchat zákon Boží.

Byla jsem poučena, že i tam, kde lidé slyší poselství od domácího kazatele, měl by knižní evangelista konat svou práci ve spojení s ním, neboť ačkoli kazatel může věrně podávat poselství, přece si lidé nedovedou všechno zapamatovat. Tisknuté slovo je proto důležité, nejen aby lidi probudilo pro přítomnou pravdu, ale aby je v pravdě zakořenilo a založilo a upevnilo proti klamnému bludu. Časopisy a knihy jsou prostředky Páně, ^{6T 316} aby lidem stále držely před očima poselství pro tuto dobu. Tím, že výtisky nakladatelství osvěčují a posilují duše v pravdě, konají účinnější službu, než se může vykonat pouze úřadem slova. Němí poslové, kteří jsou prací knižních evangelistů zaneseni do domů lidí, posilují kazatelskou službu na každý způsob, neboť knihy působí i na lidi, kteří naslouchají kázání slova. Služba andělů doprovází knihy, jež obsahují pravdu právě tak, jako provází práci kazatelů.

oooo

Zprávy o každém našem úspěšném úsilí rozptýlit temnotu a šířit světlo poznání Boha a Ježíše Krista, kterého poslal, jsou nesený k Bohu. Skutek je oznámen nebeským bytostem, nadchne všechna knížata a mocnosti a vyvolává sympatie všech nebeských obyvatelů.

oooo

„Bohu pak chvála, kterýž vždycky nám dává vítězství v Kristu a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě. Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, kteříž k spasení přicházejí i v těch, kteříž hynou. Těmto zajisté vůně smrtelná k smrti, jiným pak vůně života k životu. Ale k tomu kdo jest způsobný?” (2Kor 2,14-16)

Protože prodej našich spisů je misijní práce, měla by být vedena z misijního hlediska. Kdo byl vybrán za knižního evangelistu by měl být člověkem, který cítí tíhu své služby. Jeho cílem by nemělo být vydělávání peněz, ale poskytování poznání lidem. Veškerá naše služba se má konat ke cti Boží, když zprostředkujeme poznání pravdy těm, kteří jsou v temnotě. Sobecké zásady, ziskuchtivost, ctižádost nebo náklonnost zaujmout vysoké postavení by neměly být mezi námi ani jmenovány.

Knižní evangelisté se musí denně obracet k Bohu, aby jejich slova a skutky mohly být vůni života k životu a aby takto mohli působit zachraňujícím vlivem. Důvod, proč mnozí ve své práci jako knižní evangelisté měli neúspěch je ten, že nebyli pravými křesťany, nepociťovali duchovní obrácení. Měli představu o tom, jak by se práce měla konat, ale nepocítili, jak velice jsou závislí na Bohu.

Knižní evangelisté, uvědomte si, že v knihách, která rozšiřujete, nenabízíte číši, jež obsahuje víno Babylona, bludy, které nabízejí králové země, ale číši plnou vzácných pravd vykoupení. Chcete z ní sami pít? Váš duch může být zaujat Kristovou vůlí, která vám může vtisknout svou pečeť. Pouhým pohledem budete proměněni od slávy k slávě, od jednoho na druhý stupeň charakteru. Bůh chce, abyste vystupovali a mluvili slova, která vám On vnukne. On chce, abyste ukázali, jak vysoce hodnotíte lidi, kteří byli vykoupeni drahou krví Spasitele. Když padnete na skálu a rozrazíte se, okusíte moc Kristovu, ^{6T 318} jiní rovněž uznají moc pravdy na jejich srdci.

Kdo navštěvuje školu, aby se naučil, jak může konat Boží dílo dokonaleji, tomu budiž řečeno: Pamatuj, že jen tak se můžeš stát rybářem duší, když se denně zasvětiš Bohu. Známe lidi, kteří nemohli chodit do školy, protože byli příliš chudí, aby vše zaplatili. Jakmile se stali dítkami Božími, chopili se práce, kde byli a pracovali pro lidi ve svém okolí. Ačkoliv neměli mnoho školního vědění, zasvětili se Bohu a Bůh působil skrze ně. Jako učedníci, kteří byli povoláni od svých sítí, aby následovali Krista, naučili se od Spasitele vzácnému umění. Spojili se s velikým Učitelem a poznání, jež získali z Písma svatého, je učinilo způsobilými, aby jiným lidem vypravovali o Kristu. Stali se tedy opravdu moudřími, protože se sami nepovažovali za příliš moudré, aby dostali poučení shůry. Obnovující síla Ducha svatého jim darovala ráznost k záchraně duší.

Znalosti nejučenějšího člověka, který se neučil ve škole Kristově, je bláznovství, pokud se týká přivádění duší ke Kristu. Bůh může pracovat jen s těmi, kteří přijali pozvání: „*Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste a já vám dám odpočínutí. Vezměte jho mé na se a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočínutí duším svým. Jho mé zajisté je rozkošné a břímě mé lehké.*” (Mat 11,28-30)

Mnozí naši knižní evangelisté se odvrátili od pravých zásad. Z touhy po světských přednostech se jejich duch uchýlil od účelu a smyslu práce. Nikdo by si neměl myslet, že nákladný zevnějšek učiní na lidi správný dojem. Tím se nedocílí těch nejlepších nebo nejtrvalejších výsledků. ^{6T 319} Naším dílem je obracet mysl lidí na slavné přítomné pravdy. Jen když jsou naše srdce nasáklá duchem pravd, jež jsou obsaženy v knize, kterou prodáváme a když v pokoře obracíme pozornost lidí na tyto pravdy, bude naše úsilí provázet skutečný úspěch, neboť jen potom Duch svatý, který usvědčuje z hříchu, ze spravedlnosti a soudu, bude přítomen, aby ovlivňoval srdce.

Naše knihy by měli prodávat posvěcení pracovníci, které může Duch svatý používat jako své nástroje. Kristus nám dává plnou hojnost a my máme v pokorné prostotě nabízet pravdu a nechat ji, aby šířila svou vlastní vůni života k životu.

Pokorné, vroucí modlitby přispívají více k šíření našich knih než drahé formálnosti světa. Když naši knižní evangelisté obrátí svou pozornost na to, co je pravé, živé a skutečné, když se modlí o Ducha svatého, jemu věnují víru a důvěru, bude božská síla na ně vylita v

mohutných proudech z nebeského světla a na lidských srdcích bude zanechán správný a trvalý dojem. Pak se modlete se a pracujte, pracujte a modlete se a Pán bude pracovat s vámi.

Každý knižní evangelista potřebuje skutečně a stále službu andělů, vždyť má přece vykonat důležitou úlohu, kterou nemůže splnit svou vlastní silou. Kdo je znovuzrozený, dá se vést Duchem svatým a pracuje ve smyslu Kristově, kdo pracuje s vědomím, že je pod dohledem nebeského světla, ten je doprovázen a poučován svatými anděly, kteří jdou před ním k lidu a připravují mu cestu. Taková pomoc má větší cenu, než všechny přednosti, které mají opatřit drahé okázalosti.

Kdyby si lidé uvědomili, v jaké době žijí, ^{6T 320} pak by pracovali jako pod dohledem nebe. Knižní evangelista má nabízet takové knihy, jež dávají duši poznání a sílu. On přijme ducha těchto knih a do práce vloží celou svou duši, aby je lidem přinesl. Jeho síla, odvaha a úspěch závisí na tom, jak mnoho ona v knihách nabízená pravda splynula s jeho vlastní zkušeností a rozvinula se v jeho charakteru. Je-li jeho vlastní život takto zformován, pak může předstoupit a nabízet jiným svatou pravdu, kterou zastupuje. Proniknut Duchem svatým získá hlubokou, bohatou zkušenost a andělé Boží budou jeho práci korunovat úspěchem.

Ke všem našim knižním evangelistům, ke všem, kterým Bůh svěřil duchovní dary, aby byli jeho spolupracovníky, bych chtěla hlasitě volat: Modlete se, modlete se o hlubší zkušenost. Vyjděte se srdcem zjemněným a podmaněným studiem vzácných pravd, jež nám dal Bůh pro tuto dobu. Pijte plnými doušky ze zdroje spasení, aby se stal ve vašem srdci živým pramenem, který vytéká, aby osvěžil duše, jež se ženou do záhuby. Bůh udělí moudrost, která umožní správně rozsuzovat. On bude vašim prostřednictvím udílet požehnání. On vám chce pomoci zjevovat jeho vlastnosti tím, že budete jiným předávat moudrost a pochopení, jež vám udělil.

Modlím se úpěnlivě k Bohu, abyste toto pochopili v celé délce, šířce a hloubce a abyste cítili svou zodpovědnost, že máte v trpělivosti, směřlosti a v zásadní čistotě představovat povahu Kristovu. „*A pokoj Boží, který převyšuje všeliký rozum hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.*” (Fil 4,7)

6T 321

Kolportér jako pracovník evangelia

Měli bychom si vážit rozumného, bohabojného a pravdu milujícího kolportéra, vždyť má přece postavení jako pracovník evangelia. Mnozí naši mladí kazatelé a takoví, kteří se připravují ke kazatelskému úřadu, mohou, jsou-li opravdu obráceni, vykonat mnoho dobrého jako knižní evangelisté. Přicházejí-li do styku s lidmi a přinášejí jim naše spisy, pak učiní zkušenosti, kterých by nenabyli pouhou kazatelskou činností. Kdyby chodili dům od domu, mohli by mluvit s lidmi a libá vůně života Kristova by z nich proudila. Kdyby se takto snažili být jiným k požehnání, byli by sami požehnání a učinili by zkušenosti víry, přibývalo by jim silně znalostí Písma svatého a stále by se učili, jak získávat duše pro Krista.

Všichni naši kazatelé by se neměli zdráhat mít u sebe knihy, aby je šířili ve svém prostředí. Všude, kam kazatel jde, může také zanechat knihu v rodině u níž se zastaví, aby jim ji buď prodal nebo zapůjčil. Mnoho takové práce bylo vykonáno v prvních průkopnických dobách. Kazatelé pracovali jako knižní evangelisté a prostředky získané prodejem knih použili k šíření díla tam, kde byla potřebná pomoc. Mohli o způsobu této práce rozumně promlouvat, neboť na tomto poli nabyli zkušenosti.

Nikdo by si neměl myslet, že to poníží kazatele evangelia, jestliže se bude podílet na knižní evangelizaci, aby přinesl pravdu lidem. Koná-li tuto práci, pracuje právě tak jako apoštol Pavel, jenž o tom říká: „*Vy víte od prvního dne, v kterýž jsem přišel do Asie, kterak jsem po všechn ten čas s vámi byl, slouže Pánu se vši pokorou i mnohými slzami a*

pokoušením, ^{6T 322} kteráž na mne přicházela z úkladů židovských, kterák jsem ničeho nepominul, což by užitečného bylo, abych vám neoznámil, a neučil vás vůbec zjevně i po domech, svědectví vydáváje i Židům i Řekům o pokání k Bohu a o víře v Pána našeho Ježíše Krista.” (Sk 20,18-21) Výmluvností nadaný Pavel, jemuž se Bůh podivuhodně zjevil, chodil dům od domu v slzách a pokoušeních s pokorným srdcem.

Kdo by byl rád kazatelem a chtěl by se bezvýhradně oddat Bohu, v knižní evangelizaci bude moci mluvit o mnoha věcech, jež se týkají budoucího věčného života. Takto získaná zkušenost bude mít velkou cenu pro ty, kteří se připravují na kazatelský úřad tím, že Duch Boží je provází; tak budou muži i ženy připraveni stát se pracovníky, pastýři Božího stáda. Když stále myslí na to, že Kristus je jejich průvodcem, ve všech obtížných situacích a při všech zkouškách, budou cítit posvátnou úctu a duchovní radost. Budou se učit, jak se mají modlit při své práci. Budou vychováni k trpělivosti, přívětivosti, vlídnosti a ochotě pomáhat. Budou projevovat pravou křesťanskou zdvořilost a myslet na to, že Kristus, jejich průvodce, nemůže schvalovat drsná, nevlídná slova nebo city. Jejich slova budou čistá. Sílu řeči budou pocítovat jako dar, jenž jim byl propůjčen k tomu, aby konali vysoké a svaté dílo. Lidský pomocník se bude učit, jak má představovat toho božského Průvodce, se kterým je spojen. Onomu neviditelnému Svatému bude prokazovat úctu a poctu, protože nese jeho jho a naučil se jeho čistému, svatému chování. Kdo tomuto božskému Průvodci důvěřuje, bude mít úspěch. Obdrží sílu, aby poselství pravdy obklopil posvěcenou krásou. ^{6T 323}

Jsou někteří, kteří jsou zvláště schopni pro práci knižního evangelisty a kteří na tomto poli vykonají více, než by vykonali kázáním. Když v nich přebývá Kristův Duch, budou jiným sdělovat Jeho slovo a těmto lidem poukazovat na přítomnou pravdu. Lidé, kteří jsou schopni pro tuto práci, s ní začínají, ale nerozvážený kazatel jim může lichotit, že by měli svého nadání použít místo ke knižní evangelizaci ke kázání. Takto jsou ovlivňováni, aby získali kazatelský dekret a tak lidé, kteří mohli být vzděláni na dobré misionáře, aby vyhledávali rodiny v jejich domově a mluvili s nimi a modlili se, odvrátili se od své práce, pro kterou jsou schopni, aby se stali ubohými kazateli a pole, které potřebuje tak mnoho pracovníků a na kterém by se vykonalo mnoho dobrého, je zanedbáváno.

Kázáním slova chce Pán dát světu varovné poselství. V Písmu svatém se nám představuje věrný Učitel jako Pastýř Božího stáda. Máme si ho vážit a cenit si jeho práce. Pravá lékařská misie je spojena s kazatelským úřadem, knižní evangelizace má být částí lékařské misie a kazatelského úřadu. Ke všem, kteří pracují v tomto díle bych chtěla zvolat: Když navštěvujete lidi, řekněte jim, že jste pracovníci evangelia a že milujete Pána. Neubytuj se v hotelu, ale bydli soukromě a seznam se s rodinou. Kristus rozséval sítě pravdy všude kde byl a jako Jeho následovníci můžete svědčit pro Mistra, pracujete-li v rodinných kruzích. Když se takto přiblížíte k lidem, najdete často nemocné a malomyslné. Jestli se úzce přimknete ke Kristu a nesete Jeho jho, učíte se denně od Něho, jak se ustaraným a zklamaným, ^{6T 324} zarmouceným a zlomyslným srdcím zvěstuje poselství pokoje a útěchy. Můžete malomyslným poukázat na slovo Boží a nemocné vést k modlitbě k Pánu. Modlíte-li se, pak mluvíte s Kristem jako s důvěrným, milovaným přítelem. Jako dítky Boží projevujete vlídnou, smělou a radostnou důstojnost. Toho si lidé budou vážit.

Knižní evangelisté by měli umět poučovat o ošetřování nemocných. Měli by se naučit jednoduchým metodám přírodní léčby. Pak mohou pracovat jako zdravotní misionáři a sloužit těm, kteří jsou nemocní na duši i na těle. Tato práce by měla nyní dělat pokroky ve všech dílech světa, pak by mnozí lidé modlitbami služebníků Božích a jejich poučováním mohli přijmout požehnání.

Musíme si uvědomovat důležitost knižní evangelizace jako jednoho z velkých prostředků, jak vyhledávat ohrožené a přivádět je ke Kristu. Knižním evangelistům by se nikdy nemělo překážet, aby vypravovali o lásce Kristově a o své zkušenosti ve službě pro

Mistra. Měli by upřímně mluvit s probuzenými nebo se také modlit. Prostá zkušenost o lásce Kristově k lidem jim bude otevírat dveře i do domovů nevěřících.

Když knižní evangelista vyhledá lidi v jejich příbytcích, bude jim často moci předčítat z Bible nebo z knih, které učí pravdě. Zastihne-li takové, kteří hledají pravdu, může s nimi mít biblickou úvahu. Právě tyto biblické úvahy lidé potřebují. Ty, kteří vydávají svědectví o své práci se ztracenými lidmi, použije Bůh ve své službě. Jejich prostřednictvím dá poznání těm, kteří se chtějí dát poučit.

Mnozí, kteří pracují jako knižní evangelisté, projevují horlivost, jež neodpovídá jejich poznání. Z nedostatku moudrosti ^{6T 325} a protože by si tak rádi hráli na kazatele a teology, bylo skoro nutné našim knižním evangelistům uložit omezení. Když hlas Páně volá: „*Koho pošlu? A kdo nám půjde?*“ Duch Boží vnukne našim srdcím odpověď: „*Tady jsem, pošli mne!*“ (Iz 6,8) Ale pamatujte, že vašich rtů se musí nejdřív dotknout žhavé uhlí z oltáře. Potom slova, jež mluvíte, budou moudrá a svatá a budete vědět co mluvit a co nemluvit. Nebudete se pokoušet projevit svou obratnost jako teologové a budete se pečlivě vyhýbat tomu, abyste nevzbudili bojovného ducha nebo nezpůsobili předsudky, když přednášíte sporné učení. Budete moci dost mluvit tom, co nezpůsobuje nepřátelství a otevírá srdce, aby si posluchač přál hlubší poznání Božího slova.

Pán chce, abyste získávali duše, aniž byste jim vnucovali články učení. Měli byste být stále připraveni „*k vydání počtu všem, kdož by od vás požadovali zprávu z té naděje, kteráž je ve vás, a to s tichostí a s bázní.*“ (1Petr 3,15) Čeho bychom se měli bát? Nuže, měli bychom se bát, aby naše slova neprozrazovala domýšlivost, abychom nemluvili nepromyšleně, aby slova a jednání byla podobná Kristu. Přimkni se pevně ke Kristu a představuj pravdu tak, jak je v NĚm. Srdce budou uchválena vypravováním o smírcí oběti Kristově. Naučíte-li se Kristově mírnosti a pokoře, budete vědět, co máte říci lidem, neboť Duch svatý vás bude poučovat, jaká slova musíte mluvit. Kdo si uvědomí nutnost vedení srdce Duchem, bude moci rozsévat sítě, jež nese ovoce ve věčném životě. V tom je práce knižního evangelisty.

6T 326

Sjednocené úsilí v knižní evangelizaci

Mezi pracovníky prodávajícími knihy, které mají světlem zaplavit svět, by měla být dokonalá jednota. Kdekoliv jde o kolportáž mezi naším lidem, měly by se prodávat zdravotní i náboženské knihy spolu, jako součást jednotného díla. Vztah náboženských a zdravotních knih mi byl zobrazen spojením tkalcovské osnovy a tkaniva, z něhož se vytváří krásný vzor a dokonalé dílo.

Zdravotní knihy v minulosti nebyly prodávány s tím zájmem, jaký vyžaduje jejich důležitost. Ačkoliv si je velická třída lidí vysoce cenila, přece je mnozí nepokládali za podstatně důležité pro rozšiřování ve světě. Co však může být lepší přípravou pro příchod Páně a pro přijetí pravd důležitých pro přípravu lidu na jeho příchod, než probudit lid, aby viděl zlo tohoto věku a podnítit je aby učinili nápravu a vzdali se sebeuspokojování a nezdravých zlovyků? Což svět nepotřebuje být probuzen, aby si začal všímat zdravotní reformy? Nepotřebují lidé pravdy obsažené ve zdravotních knihách? Mnozí z našich kolportérů v poli by měli mít jiný názor na zdravotní knihy, než jaký dosud převládá.

Mezi našimi kolportéry a ostatními prodáváči literatury by nemělo být rozdělení a odlišné skupiny. Všichni by se měli zajímat o prodej knih pojednávajících o zdravotních otázkách jakož i o prodej náboženských knih. Pozornost kolportérů nemáme obracet jen na některé knihy; ve všech částech se musí dílo vyvíjet jednotně, rovnoměrně a přiměřeně. ^{6T 327}

Lhostejnost, jakou mnozí projevovali ke zdravotní literatuře, je urážkou Boha. Oddělovat zdravotní zvěst od celého díla není podle Jeho vůle. Přítomná pravda spočívá právě

tak ve zdravotní reformě jako v jiných odvětvích evangelizačního díla. Žádné odvětví odděleno od ostatních není dokonalým celkem.

Zdravotní evangelium má schopné obhájce, ale jejich dílo bylo velice ztíženo, protože mnozí kazatelé, konferenční předsedové a jiní vlivní činitelé zapomněli zdravotní reformě věnovat náležitou pozornost. Neuznali její souvislost s poselstvím, jež je vyjádřeno vztahem pravé ruky k tělu. Zatímco mnozí naši lidé i někteří kazatelé projevíli málo úcty k tomuto odvětví, Pán mu prokázal svou pozornost tím, že ho žehnal úspěchem. Správně vedené zdravotní dílo je vstupní branou jiných pravd k srdci. Je-li třetí andělské poselství přijato ve své plnosti, zdravotní reformě bude dáno její místo na konf. poradách, ve sboru, v domově, u stolu i ve všech domácích záležitostech. Pravá ruka pak bude sloužit a chránit tělo.

I když má zdravotní dílo své místo při šíření třetího andělského poselství, jeho obhájci nesmí nijak dopustit, aby zaujalo místo této ústřední zvěsti. Zdravotní knihy by měly zaujímat své vlastní postavení, ale šíření těchto knih je pouze jediným z mnoha způsobů, které mají být ve velkém díle vykonány. Svěží dojmy dané kolportérovi ohledně zdravotních knih nesmí mít za následek nevšímavost k ostatním knihám, z nichž má lid také dostat. Ti, kdo mají na starosti kolportáž, ^{6T 328} by měli být lidé, kteří chápou vztah každého odvětví díla k velikému celku. Měli by věnovat patřičnou pozornost šíření zdravotních knih, ale ať toto odvětví neupřednostňují natolik, aby odvedli lidi od jiných životně důležitých pravd, vylučující knihy, které světu přinášejí zvláštní poselství pravdy. Šíření náboženských knih potřebuje právě tolik vzdělání jako šíření zdravotní a abstinentské literatury. Právě tolik nutno říci ohledně práce s knihami duchovního obsahu, jako by mělo být řečeno pro povzbuzení a vzdělání pracovníků šířících knihy s obsahem třetího andělského poselství a právě tolik učiněno i pro rozvoj pracovníků šířících zdravotní knihy.

Jeden druh knih vždy připraví místo druhému. Obojí je podstatně důležité a obojí by se mělo šířit současně. Jedna kniha doplňuje druhou a nemůže ji žádným způsobem nahradit. Obojí pojednává o předmětech vrcholně důležitých a obojí musí vykonat své poslání v přípravě lidu Božího pro tyto poslední dny. Obojí by mělo stát jako přítomná pravda, osvěcovat, probouzet a přesvědčovat. Obojí by mělo působit svým posvěcujícím a očišťujícím vlivem ve sborech vyhlížejících a očekávajících příchod Syna Božího v moci a veliké slávě.

Ať každý vydavatel a kolportér pracuje nadšeně pro povzbuzení nynějších pracovníků v poli a získává a vychovává další pracovníky. Každý ať co nejvíce posiluje a buduje dílo, aniž by oslaboval práci jiných. Všechno ať se koná v bratrské lásce a bez sobectví.

6T 329

Oživení díla knižní evangelizace

Důležitost knižní evangelizace mi stojí stále před očima. Této práci od nějaké doby chybí život, jež jí kdysi propůjčili muži, kteří si ji učinili svým hlavním úkolem. Mnozí knižní evangelisté byli odvoláni od své práce evangelizační, aby konali práci jinou. Tak by tomu nemělo být. Mnozí opravdu obrácení a posvěcení knižní evangelisté mohou na tomto poli vykonat více než na jiném, když nosí mezi lidmi přítomnou pravdu.

Ze slova Božího dokazujeme, že konec je blízko. Svět má být varován, jako nikdy dříve; máme být spolupracovníky Kristovými. Služba varování nám byla svěřena. My máme vydávat světu světlo a jiným sdělovat světla, jež jsme obdrželi od velikého Nositele světla. Slova a skutky všech lidí mají být souzeny. Nebudme leniví. Musíme bez váhání svět varovat. Knižní evangelizace nesmí zakrtnět. Knihy, jež obsahují světlo o přítomné pravdě mají být nesený takovému množství lidí, jak je jen možné.

Představení našich sdružení a jiní bratři na odpovědných místech zde musí konat povinnost, aby se různým odvětvím díla dostávalo rovnoměrné pozornosti. Knižní evangelisté

se musí vzdělat a školit, aby dovedli vykonávat potřebnou práci, prodávat lidem knihy s přítomnou pravdou. Nedostává se mužů s hlubokou křesťanskou zkušeností, mužů s vyrovnanou myslí, silných vzdělaných lidí, kteří vykonávají tuto práci. Pán si přeje, aby se takoví lidé oddávali knižní evangelizaci, vychovávali jiné a u slibných mladých lidí dovedli vzbudit zájem pro tento obor, ^{6T 330} který je podnítí k tomu, aby převzali knižní práci a úspěšně ji vykonávali. Mnozí mají nadání, vzdělání a zkušenost, aby mladé lidi pro knižní evangelizaci tak dobře vzdělali, že by se mohlo vykonat víc než dosud.

Kdo je zkušený v tomto oboru, má zvláštní povinnost, aby jiné poučoval. Vychovávejte mladé muže a ženy stůj co stůj k tomu, aby prodávali knihy, k jejichž napsání podnítil Pán své služebníky Duchem svatým. Bůh si přeje, abychom ty, kteří přijímají pravdu, věrně vychovali tak, že budou duchaplně věřit a rozumně podle vzoru Páně pracovat. Nezkušení lidé mají pracovat se zkušenými pracovníky, aby se naučili, jak se pracuje. Mají Boha se vši vážností hledat. Mohou mnoho vykonat v knižní evangelizaci, budou-li se řídit slovy: „*Buď pozorný na sebe i na učení.*” (1Tm 4,16) Kdo dokazuje, že je opravdu obrácen a přijme knižní evangelizaci, zjistí, že je to nejlepší příprava pro jiná odvětví misijní činnosti.

Kdyby ti, kteří znají pravdu ji také uvedli ve skutek, vymyslely by se prostředky a cesty, abychom se s lidmi setkali právě tam, kde jsou. To byla Boží Prozřetelnost, která v počátcích křesťanské církve rozptýlila svaté do ciziny a vyslala je z Jeruzaléma do mnohých dílů světa. Učedníci Kristovi nezůstali v Jeruzalémě nebo v blízkých městech, ale překročili zemské hranice a odebrali se na velké průchodní silnice, kde hledali ztracené, aby je přiváděli zpět k Bohu. Dnes by chtěl Pán vidět, aby jeho dílo postupovalo na mnoha místech. Nesmíme své pracovní úsilí omezit na málo míst.

Nesmíme své bratry znalomyslně a oslabit jejich ruce, aby dílo, jež by chtěl Bůh skrze ně vykonat, ^{6T 331} nezůstalo neobděláno. Nemělo by se ztrácet mnoho času, aby se muži připravili pro misijní práci. Poučení je sice nutné, všichni mají ale pamatovat na to, že Kristus je ten velký Učitel a pramen vši moudrosti. Staří i mladí by se měli zasvětit Bohu, přijmout práci, jít vpřed a přitom v pokoře pracovat pod vedením Ducha svatého. Kdo navštěvoval školu, měl by vyjít ven do pole a znalosti, které nabyt by měl používat prakticky. Když to knižní evangelisté dělají a používají dary, které jim Bůh daroval, dávají si Jím radit a odbyt knih spojují s osobním úsilím pro lidi, bude jim cvikem přibývat způsobilosti a dostanou mnohá praktická naučení, kterým se na škole nemohli naučit. Touto praktickou cestou nabyté vzdělání se může právem nazvat - vyšší vzdělání.

Není žádného vznešenějšího díla, než je knižní evangelizace, neboť ono zahrnuje naplnění nejvyšších mravních povinností. Kdo se účastní tohoto díla, musí být neustále pod vedením Ducha Božího. Nesmí velebit své já. Co jen máme, co bychom neobdrželi od Krista? Naše láska musí být bratrská a máme ji dokazovat tím, že si navzájem pomáháme. Musíme být soucitní a zdvořilí. Musíme být jednotní a táhnout za jeden provaz. Jen ten, kdo prožívá Kristovu modlitbu a uplatňuje ji v praktickém životě, obstojí ve zkoušce, která má postihnout celý svět. Kdo velebí své já, ubírá se do oblasti satanovy moci, takže jím může být sveden. Příkaz Páně jeho lidu zní, aby stále zvyšoval úroveň. Uposlechneme-li jeho hlasu, pak bude pracovat s námi a naše námaha bude korunována úspěchem. Potom budeme při své práci hojně požehnáni a budeme skládat poklad u trůnu Božího.

Kdybychom jen věděli, co je před námi, ^{6T 332} pak bychom dílo Páně nedělali tak váhavě. Žijeme v době tříbení - otřesů, v době, kdy všechno, co se může otřást se chvěje. Kdo sice zná pravdu, ale slovem a skutkem neposlouchá Boží přikázání, tomu Pán nepromine. Nenamáhá-li se, aby duše pro Krista získal, pak je odpovědný za opomenutou práci, jestliže ji zanedbal z duchovní liknavosti. Kdo náleží ke království Božímu, musí vážně pracovat pro záchranu duší. Musí spolupracovat na obnovení zákona a upevnit jej mezi učedníky Ježíšovými.

Pán si přeje, aby světlo, jež dal v Písmu, svítilo v čistých, jasných paprscích. Je povinností našich knižních evangelistů, aby se společně a silně namáhali, aby se Boží plán vykonal. Čeká nás veliké a důležité dílo. Nepřítel duší to jasně poznal a používá všeho, co je v jeho moci, aby přiměl knižního evangelistu, aby přijal jinou práci. Vyzývá dobrovolníky, aby celou svou činnost a vědění vynaložili pro práci a pomáhali všude tam, kde k tomu mají příležitost. Mistr žádá od každého, aby svůj díl konal podle nejlepšího umění. Kdo uposlechne volání? Kdo chce vyjít, aby v moudrosti, v milosti a lásce Kristově pracoval pro ty, kteří se nacházejí blízko nebo daleko od nás? Kdo chce obětovat své pohodlí a své zábavy, vstoupit na místa bludu, pověry a temnoty a tam vážně a vytrvale pracovat tak, že přednáší prostě a jednoduše pravdu, modlí se ve víře a vyhledává lidi v jejich domovech? Kdo je ochoten opustit dnes ležení a v síle Ducha svatého pro Krista trpět pohanění, vysvětlovat lidem Písmo svaté a volat je k pokání?

Bůh má ve všech dobách své pracovníky. Když člověk přijde k Bohu, uposlechne volání doby. ^{6T 333} Bude-li tedy božský hlas volat: „*Koho pošlu a kdo tam půjde?*“ bude odpověď znít: „*Tady jsem, pošli mne!*“ (Iz 6,8) Každý, kdo je činný jako knižní evangelista má cítit srdcem, že koná dílo Boží, když slouží lidem, kteří ještě neznají přítomnou pravdu. Hlásá varovné poselství na zemských cestách u plotu, aby připravil lid na ten veliký den Hospodinův, který se brzy snese na tento svět. Nesmíme ztrácet čas a musíme podporovat toto dílo. Kdo chce nyní vyjít s našimi spisy? Pán každého, ať muže nebo ženu, učiní schopnými pro tuto práci, jestliže chce použít Boží síly. Všechny potřebné dary - odvaha, vytrvalost, víra a jemnocit se dostaví, když si obléknou výzbroj. Veliké dílo se musí vykonat na zemi a lidé ochotni k pomoci uposlechnou jistě vyzvání. Svět musí slyšet varování. Když zazní volání: „*Koho pošlu? A kdo nám půjde?*“ tedy na to odpovězte jasně a zřetelně: „*Tady jsem, pošli mne!*“

oooo

„Hned z jitra rozsívej símě své a u večer nedávej odpočinutí ruce své, nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li či ono, čili obé jednostejně dobré jest.“ (Kaz 11,6)

oooo

Volba knižních evangelistů. Někteří lidé jsou pro určitou práci schopnější než druzí, proto není správná myšlenka, že každý může být knižním evangelistou. Někteří nejsou zvlášť nadaní pro tuto práci, proto je ale nesmíme považovat za malověrné nebo zlomyslné. Pán nežádá nic nerozumného. Církev je jako zahrada, v níž se nacházejí různé květiny, ^{6T 334} z nichž má každá svou zvláštnost. Ačkoliv se různí v mnohém ohledu, přece má každá svou vlastní cenu.

oooo

Bůh neočekává, že jeho dítky se svými různými povahami jsou schopny pro každý úřad. Pamatujme na to, že jsou různé povinnosti. Nikomu nepřísluší, aby někomu předpisoval pracovní obor, když se neshoduje s jeho pojetím povinnosti. Správné je, když se udílí rady a podněcující plány, každý by měl ale hledat pokyn Boží, kde má sloužit.

oooo

Příprava na kazatelský úřad. Někteří lidé, jež Bůh povolal k tomu, aby působili v kazatelském úřadu, vycházeli jako knižní evangelisté. Byla jsem poučena, že toto je znamenitá příprava pro jejich touhu šířit poznání a pravdy Božího slova nosit bezprostředně do rodinného kruhu. Při svých rozhovorech budou mít často příležitost mluvit o pravdě Bible. Koná-li se tato práce tak, jak by se měla konat, pak budou rodiny navštěvovány a pracovníci budou dávat najevo křesťanskou něžnost a křesťanskou lásku pro duše. Z toho vzejde mnoho dobrého. To bude pro každého znamenitá zkušenost, kterou chce kazatel mít.

Kdo se ke kazatelskému úřadu hodí, nemůže v žádném jiném zaměstnání nashromáždit tak obsáhlé zkušenosti, jako při knižní evangelizaci.

oooo

Snášení obtíží. Kdo je při svém působení vystaven pokušením a zkouškám, měl by využívat těchto zkušeností a učit se rozhodněji spoléhat na Boha. Měl by v každém okamžiku cítit svou závislost.

Neměl by ve svém srdci chovat stížnost, tím méně o ní mluvit. Má-li úspěch, pak by se neměl sám velebit, protože za svůj úspěch vděčí působení Božích andělů na srdce. Má myslet na to, že nebeští poslové stojí vedle něho, když je zmužilý i když je malomyslný. Měl by uznávat Boží dobrotu a radostně velebit Boha.

Kristus obětoval svou slávu a přišel na tuto zemi, aby trpěl za hříšníky. Potkají-li nás obtíže v naší práci, pak pohlédneme na toho, který je vůdcem a dokonavatelem naší víry. Pak nebudeme ani unaveni ani malomyslní. Jako dobří Ježíšovi vojíní budeme snášet obtíže. Pomysleme na to, co říká o všech opravdových věřících: „*Boží jsme zajisté spolupracovníci, Božím polem, jste Boží budova.*” (1Kor 3,9)

oooo

Nádherná zkušenost. Kdo přijme práci knižní evangelizace, tak jak by měl, musí být zároveň učitelem i žákem. Když se odhodlá jiné poučovat, musí se sám učit, jak vykonávat práci evangelisty. Když knižní evangelisté s pokornými srdci a naplnění pravou touhou po činnosti vyjdou do pracovního pole, pak často naleznou příležitost v pravý čas promluvit slovo s dušemi, které se již chtějí zhroutit. Jestliže pro tyto ubohé něco učinili, mohou říci: „*Byli jste zajisté někdy v temnosti, ale nyní jste světlo v Pánu. Jakožto synové světla chod'te.*” (Ef. 5,8) Vidí-li hříšný život jiných, pak mohou říci: „*A takoví jste někteří byli, ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste ve jménu Pána Jezukrista, a skrze Ducha Boha našeho.*” (1Kor 6,11)

Ti, kdo pracují pro Boha, se setkají s malomyslností, ale stále jim platí zaslíbení: „*A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.*” (Mt 28,20) Bůh dá nádhernou zkušenost těm, ^{6T 336}kteří tu říkají: „Věřím tvému zaslíbení, nezeslábnu a nezmalomyslním.”

oooo

Zprávy. Kdo při práci pro Pána učiní takovou zkušenost, měl by o tom napsat zprávu do našich časopisů, aby jiní byli povzbuzeni. Knižní evangelista by měl vypravovat o radosti a pozhnání, které přijímá při své službě jako evangelista. Pro tyto zprávy by mělo být vždy místo v našich časopisech, neboť ony působí dalekosáhlým vlivem. Ony budou jako sladká vůně v církvi, libou vůni života k životu. Z toho možno poznat, že Bůh pracuje s těmi, kteří spolupracují s ním.

oooo

Bud'te příkladem ve zdravotní reformě. Netrpte, stýkáte-li se s nevěřícími, aby vás někdo odvrátil od pravých zásad. Sedíte-li s nimi u stolu, tedy bud'te střídmi v jídle a berte si jen z toho jídla, jež nemate vašeho ducha. Vystříhejte se nestřídmosti. Vy si nemůžete dovolit, abyste své duchovní a tělesné síly oslabovali, neboť nakonec nebudete schopni přemýšlet o duchovních věcech. Zachovávejte svého ducha v takovém stavu, aby mu Bůh mohl vtisknout vzácné pravdy svého Slova.

Takovým způsobem můžeme jiné ovlivňovat. Mnozí chtějí napravovat život jiných tak, že útočí na to, co považují za nesprávné. Přicházejí sice k těm, kteří podle jejich mínění bloudí, poukazují také na chyby, ale opravdově a jemnocitně se nenamáhají, aby bloudící přivedli ke správným zásadám. Pokoušíme-li se jiné napravovat, velmi často vydráždíme jen jejich odpor a způsobíme takto více škody než užitku. Nepozorujte jiné, abyste ukázali na

jejich chyby nebo bludy. Učte svým příkladem. Vaše sebezapření a vaše vítězství nad žádostivostmi ať jsou znázorněním poslušnosti správných zásad. ^{6T 337} Váš život má dosvědčovat posvěcující a zušlechťující vliv pravdy.

Ze všech darů, které Bůh propůjčil lidem, není žádný cennější než dar řeči. Je-li posvěcen Duchem svatým, pak působí dobro. Jazykem přesvědčujeme a přemlouváme, jím se modlíme k Bohu a velebíme ho, jím sdělujeme bohaté myšlenky o lásce Vykupitele. Správným používáním daru řeči může knižní evangelista rozsévat vzácné sítě pravdy do mnoha srdcí.

oooo

Poctivost v podnikání. Dílo vážne, protože ti, kteří předstírají, že jsou Kristovými následovníky, neposlouchají zásady spasitelného poselství. Nedbalost, s jakou někteří staří a mladí knižní evangelisté vykonávali svou práci ukazuje, že se musí ještě mnohemu důležitému učit. Viděla jsem mnoho povrchní práce. Mnozí si osvojili chybné návyky a do díla Božího byly zavedeny různé vady. Misijní spolky zabředly hluboko do dluhů proto, že knižní evangelisté neplnili své závazky. Knižní evangelisté si mysleli, že se s nimi špatně zachází, když byli vyzváni, aby přesně zaplatili knihy, jež obdrželi od nakladatelství. Podnikání se může vést jen když se vše přesně platí.

oooo

Mělo by se všechno zařídit tak, aby knižní evangelisté měli dost k životu a nemuseli ze svého konta vybírat více, než činí vklad. Tyto dveře pokušení musí být uzamčeny na závoru. I když je knižní evangelista poctivý, stále se v jeho práci naskýtají okolnosti, jež jsou pro něho citelným pokušením.

oooo

Zahálka a lhostejnost nejsou plody křesťanství. Nikdo nemůže použít překrucování ^{6T 338} nebo nepoctivosti ve správě statků Páně a přitom být nevinný před Bohem. Ti, kteří tak jednají, zapírají Krista skutkem. I když vyznávají, že zachovávají Boží zákon a vyučují jej, přece nedbají jeho zásad.

Majetek Páně by měl být spravován věrně. Pán svěřil lidem život, zdraví a rozumové síly. On jim propůjčil tělesnou a duchovní sílu, aby ji používali. Neměly by být tyto dary používány věrně a pilně ke cti Jeho jména? Neuvažují naši bratři, že ze všech duchovních darů, které mají, se musí zodpovídat? Spravovali moudře statky svého Pána, nebo lehkomyšlně promarnili jeho majetek, a proto jsou v nebi zapsáni jako nevěrní služebníci? Mnozí promrhávají peníze svého Pána v hlučné takzvané radosti, nenabývají zkušeností sebezapření, ale promrhávají peníze za nicotnosti a opomíjejí nést kříž za Ježíšem. Mnozí, kteří dostali od Boha vzácné příležitosti, prohýtili svůj život a snášejí nyní utrpení a nedostatek.

Bůh si přeje rozhodné opravy, jež se mají vykonat v různých odvětvích díla. Obchodní část díla Božího se musí vyznačovat větší přesností a dochvilností. Tu nebylo pevné a rozhodné úsilí, aby se zavedla důkladná reforma.

oooo

Znalost nabízených knih. Knižní evangelisté by měli být důkladně obeznámeni s knihou, se kterou pracují, aby mohli ihned poukázat na důležité kapitoly.

oooo

Práce kolportéra. Knižní evangelista by měl mít s sebou traktáty, letáky a malé knížky, aby je přenechal těm, kteří si nemohou koupit. Tak je možno zanést pravdu do mnohých domů. ^{6T 339}

oooo

Pilnost. Začne-li knižní evangelista svou práci, pak by neměl připustit, aby byl odvrácen, ale měl by rozumně a se vši pilností u práce zůstat.

Když koná svou práci, neměl by ponechat nevyužitou žádnou příležitost, aby nepomohl duším, jež touží po poznání a jež potřebují útěchu Písma. Nastoupí-li knižní evangelista svou cestu s Bohem, prosí-li o moudrost shůry, aby při své práci konal jen dobro, pozná rychle své příležitosti, aby přitáhl duše ke Kristu. V duchu Kristově bude připraven říci unaveným povzbudivé slovo.

oooo

Je-li ve své práci pilný, staví-li věrně lidem před zraky kříž Golgoty, pak knižní evangelista zdvojnásobuje své síly, aby byl užitečný pro druhé. Vykládáme-li zde pracovní postup, nechceme navrhnout pevnou linii, po níž by se měl každý pohybovat, neboť s okolnostmi se mění případy. Bůh bude působit na ty, jejichž srdce jsou otevřena pravdě a kteří touží po vedení. On řekne svému lidskému pomocníkovi: „Mluv k tomu nebo onomu o lásce Ježíšově.“ Jakmile bylo uvedeno jméno Ježíš v lásce a něžnosti, ihned se blíží andělé Boží, aby obměkčili a podrobili srdce.

Knižní evangelisté by měli být věrnými žáky, kteří se učí, jak vychovávat, úspěšně vykonávat svou práci a když jsou takto zaměstnání, měli by mít otevřené oči a uši, aby nabyli moudrosti Boží, aby lidi vyprostili z osidel satanových a připoutali je k Bohu, když se skrze Ježíše Krista dá pevně spojit s trůnem Božím, ^{6T 340} který je obklopen duhou zaslíbení.

oooo

Ujištění o úspěchu. Knižní evangelizaci se může vykonat veliké a dobré dílo. Pán dal člověku jemnocit a schopnosti. Kdo těchto svěřených darů užívá ke cti Boží a uplatňuje zásady Písma, bude mít úspěch. Máme pracovat, modlit se a důvěřovat tomu, který nás nikdy nenechá na holičkách.

oooo

Knižní evangelisté by se měli poddat působení Ducha svatého. Vytrvalou modlitbou nabudou síly, jež pochází od Boha a v živé víře budou v Něho důvěřovat. Jeho velký a působivý vliv bude s každým pravým a věrným pracovníkem.

Tak jako Bůh žehná kazatelům a evangelistům při jejich vážném úsilí o přinášení pravdy lidem, tak bude také žehnat věrným knižním evangelistům.

oooo

Pokorný, zdatný pracovník, který uposlechl Božího volání, si může být jistý, že se mu dostane božského přispění. Již pocit tak velké a svaté odpovědnosti pozvedá charakter. Vede k součinnosti nejvyšších duchovních vlastností a toto stálé cvičení sílí a čistí rozum a srdce. Vliv na vlastní život jako na život jiných je ohromný.

Nedbalí pozorovatelé nemohou tvoji práci ani ocenit ani chápat její důležitost. Mohou ji považovat za nesmyslnou činnost, za život plný nevděčné práce a sebeobětování. Služebník Ježíšův ji ale vidí ve světle, jež září z kříže. Oběť pracovníka se jeví malou v porovnání s obětmi požehnání udílejícího Mistra a pracovník se raduje, že může kráčet v Jeho šlépějích. Úspěch jeho práce mu poskytuje nejčistší radost a je nejbohatší odměnou za život trpělivé námahy.

□□□

Napomenutí a rady

„A ušima svýma slýchati slovo tobě po zadu řkoucích:
To je ta cesta, chod'te po ní.” (Iz 30,21)

Prokazování pohostinnosti

Bible klade velký důraz na pohostinnost. Ukládá nám pohostinnost nejen jako povinnost, ale poskytuje nám mnoho příkladů o projevování tohoto daru milosti a s tím spojeného požehnání. Jako první mezi nimi máme zkušenost Abrahamovu.

První kniha Mojžíšova nám podává zprávu: V horkém létě v poledne odpočíval praotec ve dveřích svého stanu ve stínu dubů v Mamre. Blížili se tři poutníci. Neprosili o jeho pohostinnost a nedožadovali se jeho ochrany, Abraham je ale nenechal, aby pokračovali v cestě bez občerstvení. Abraham byl již vysoce letitým mužem, byl důstojným, zámožným, vysoce váženým a zvyklý poroučet, ale když uviděl tyto cizince, „běžel jim vstříc ode dveří stanu a sklonil se až k zemi.” Obrátil se k vůdci a pravil: „*Pane můj, jestliže jsem nyní našel milost před očima tvýma, prosím, nepomíjej služebníka svého.*” (1Moj 18,2-3) Sám jim přinesl vodu, aby si mohli umýt nohy od prachu z cesty. Staral se sám o jejich jídlo. Zatímco odpočívali ve stínu, Sára, jeho manželka, připravila pro ně hostinu. Abraham ale stál uctivě u nich, když užívali jeho pohostinnosti. Toto přátelství jim prokazoval, ačkoliv je považoval jen za cestující, kolemjdoucí cizince, kteří již touto cestou nikdy nepůjdou. Když byla hostina u konce, věděl, kdo jsou jeho hosté. Nesloužil pouze andělům Božím,^{6T 342} nýbrž jejich veleslavnému vůdci, svému Spasiteli, Vykupiteli a Králi. Abrahámovi bylo odhaleno tajemství nebes a on byl nazván „*přítelem Božím.*”

Ačkoliv Lot, Abrahamův synovec, bydlel v Sodomě, naplnil ho duch přívětivosti a pohostinnosti praotce. Když při příchodu noci uviděl Lot u městské brány dva cizince, trval na tom, aby je uvedl do svého domu, protože znal nebezpečí, která je očekávala v tomto zkaženém městě. Na nebezpečí, které by z toho mohlo pro něho a jeho rodinu plynout, nepomyslel ani na okamžik. Smyslem jeho života bylo chránit ohrožené a pečovat o bezdomovce. Tato prokázaná přívětivost ke dvěma neznámým cestujícím, přivedla do jeho domu anděly. Ti, které chtěl chránit, chránili jeho. Při příchodu noci je pro jistotu do svého domu uvedl a za ranního svítání vyvedli oni jeho i s rodinou do bezpečí z města zasvěceného zániku.

Tyto skutky šlechetné zdvořilosti považoval Bůh za dost důležité, aby o nich podal zprávu ve svém Slově. A více než tisíc let později se toho apoštol dovolává: „*Na pohostinnost nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří nevědomky anděly za hosty přijímali.*” (Žd 13,2)

Milost, které se dostalo Abrahamovi a Lotovi, nám nebude odepřena. Když dítkám Božím prokazujeme pohostinnost, můžeme i my přijímat Boží anděly do našich příbytků. I dnes ještě vstupují andělé v lidské podobě do lidských domů a jsou lidmi pohoštěni. Křesťané, kteří žijí před tváří Boží, jsou stále provázeni neviditelnými anděly a tyto svaté bytosti zanechají požehnání v našich domovech.

Podle oznámení Ducha svatého má být pohostinný ten, kdo má nést odpovědnost v církvi. Celé církvi se důrazně připomíná:^{6T 343} „*Buďte vespolek pohostinní, bez reptání. Jeden každý jakž vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhuje, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží.*” (1Pt 4,9-10)

Tato napomenutí bývají mimořádně zanedbávána. I mezi těmi kteří chtějí být křesťany, se málo pěstuje pravá pohostinnost. Naši bratři a sestry nevidí v prokázání pohostinnosti žádnou příležitost k obdržení milosti a požehnání, jak by tomu mělo být. Jsme příliš nedružní a málo náchylní k tomu, abychom pro dva nebo tři hosty učinili místo u svého stolu, abychom tak neupadli do nesnází, nebo aby nám nevzniklo vydání. Někteří namítají, že to působí mnoho námahy. Nebylo by tomu tak, kdybychom řekli: „Nedělali jsme žádnou zvláštní přípravu, ale ty jsi nám vítán s tím, co máme.“ Neočekávaný host si cení takové uvítání výše, než pečlivou přípravu.

Zapíráme Krista, jestliže pro návštěvníky konáme přípravy, jež vyžadují čas, který podle práva náleží Bohu. Tím olupujeme Boha a škodíme jiným lidem. Přípravou pečlivě plánované hostiny odpírají mnozí svým vlastním rodinám potřebnou péči a jejich příklad vede jiné na tutéž cestu.

Takto vznikají zbytečné starosti a břemena, že se při pohoštění návštěvníků dělají velká vydání. Aby připravila mnoho rozličného na stůl se hospodyně přepracuje, z mnoha jídel se hosté přejídají, následkem jsou nemoci a utrpení z mnohé práce na jedné straně a z mnoha jídel na straně druhé. Tyto nerozumné hostiny jsou břemenem a nepravostí.

Ale Pán si přeje, abychom se starali o potřeby našich bratří a sester ve víře. Apoštol Pavel nám to znázornil. Církvi v Římě pravil: „*Doporučuji vám pak Fében, sestru naši, služebnici církve Cenchrenské,* ^{6T 344} *abyste ji přijali v Pánu tak, jakž sluší na svaté a abyste jí nápomocni byli, jestliže by vás v čem potřebovala. Neboť i ona mnohým hostům ochotně přisluhovala, i mně samému.*“ (Řím 16,1-2) Fében pohostila apoštoly a byla vynikající hostitelkou takových cizinců, kteří potřebovali její péči. Její příklad bychom měli následovat i dnes.

Bohu se nelíbí sobecká pozornost, kterou člověk projevuje sobě a své vlastní rodině. Každá rodina, která pěstuje tohoto ducha, musí být obrácena čistými zásadami Ježíše Krista. Kdo se uzavře a není ochoten vlídně návštěvníkům vyjít vstříc, zřiká se mnoha požehnání.

Někteří naši spolupracovníci mají postavení, kde je pro ně nutné, aby často hostili návštěvníky, ať se již jedná o bratry ve víře nebo cizince. Někteří naléhali na to, aby sdružení na to zřídilo účet a aby jim k jejich pravidelnému příjmu byl schválen postačující přídavek, aby vyrovnali tato dodatečná vydání. Pán ale přenesl na celý svůj lid dílo pohostinnosti. Bůh nepověřil jednoho nebo dva, aby převzali pohoštění za sdružení nebo za sbor, ani nenařídil, aby pracovníci byli placeni za to, když své bratry pohostí. Toto je ze sobectví vyšlá novota a andělé Boží si dobře těchto věcí všímají.

Kdo jako evangelista nebo misionář v jednom odvětví díla cestuje z místa na místo, měl by přijímat pohostinství od členů sboru, mezi kterými pracuje. Bratři a sestry, přijměte tyto pracovníky i když je to spojeno se značnými osobními obětmi.

Kristus záúčtuje každé vydání, jež vznikne pro Něho z pohostinnosti. On nás opatří vším, co pro tuto práci bude potřeba. Kdo pro Krista přijímá bratry a koná to nejlepší, aby návštěvu učinil prospěšnou ^{6T 345} svým hostům a sobě, bude v nebi zaznamenán jako hodný zvláštních požehnání.

Kristus ve svém životě učil o pohostinnosti. Když byl u Tiberiadského moře obklopen zástupem, neposlal je domů, aniž by je dříve neobčerstvil. Pravil svým učedníkům: „*Dejte jim jíst.*“ (Mt 14,16) Svou tvůrčí mocí se postaral o dostatek potravy, aby ukojil jejich potřeby. Ale jak jednoduché to bylo jídlo! Nebyly to žádné lahůdky. Ten, jenž mohl použít všech pramenů nebes mohl lidem připravit skvělou hostinu. Ale on opatřil jen to, co odpovídalo jejich potřebě a bylo denní potravou přímořských rybářů.

Kdyby byli lidé dnes ve svých nárocích skromnější, kdyby žili v souladu se zákony přírody, bylo by to vydatnou pomocí pro všechnu bídu lidí. Bylo by méně domnělých potřeb a více příležitostí pracovat podle Božích směrnic.

Kristus se nesnažil táhnout lidi k sobě tím, že by ukojil jejich touhy po blahobytu. Prostá strava, kterou opatřil, byla nejen ujištěním jeho moci, ale také jeho lásky a jeho něžné péče o ně v prostých potřebách života. A zatímco je sytil časným chlebem, podával jim také chléb života. To je vzor pro nás. Naše strava může být prostá, ba dokonce skoupá. Náš osud může být stísněný chudobou, naše pomocné prostředky ne větší než prostředky učedníků s pěti bochníky a dvěma rybami. Budeme-li ale ve styku s potřebnými, Kristus nám poroučí: „*Dejte jim jíst.*” Máme dávat z toho, co máme. Když dáváme, Kristus bude dbát na to, aby odpomohl našemu nedostatku.

Čtete znova zprávu o vdově ze Sarepty. Této ženě, která žila v pohanské zemi, poslal Bůh svého služebníka v době hladu, aby ji prosil o chléb. „*I odpověděla: Živ jest Hospodin Bůh tvůj, že nemám žádného chleba,* ^{6T 346} *ani podpopelného, kromě hrsti mouky v kbelíku a maličko oleje v nádobce, a aj, sbírám dva dřívka, abych šla a připravila to sobě a synu svému, abychom když to sníme, potom zemřítí museli. I řekl jí Eliáš: Neboj se. Jdi a učiň, jakž jsi řekla, a však udělej mi prvé z toho malý chléb podpopelný a přines mi; potom sobě a synu svému uděláš. Neboť toto praví Hospodin Bůh izraelský: Mouka z kbelíku toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Hospodin déšť na zemi. I šla a učinila podle řeči Eliášovy.*” (1Král 17,12-15)

Podivuhodné bylo pohostinství prokázané touto fénickou ženou proroku Božímu a podivuhodně byla odměněna její víra a šlechetnost. „*A jedla ona i on i čeled' její až do těch dní. Z kbelíku toho mouka nebyla strávena, aniž oleje v nádobce ubylo, vedle řeči Hospodinovy, kterouž mluvil skrze Eliáše. A když to přeběhlo, stalo se, že se roznemohl syn ženy, paní toho domu, a byla nemoc jeho velmi těžká, takže nezůstalo v něm dýchání. Protož řekla Eliášovi: Co je tobě do mých věcí, muži Boží? Přišel jsi ke mně, abys mi připomenul nepravost mou a umoril syna mého? Kterýž odpověděl jí: Dej sem syna svého. A vzav ho z lůna jejího, vnesl jej na síň, kdež sám přebýval a položil ho na lůžko své.... A roztáhl se nad dítětem po třikrát, zvolal k Hospodinu.... I vyslyšel Hospodin hlas Eliášův, a navrátila se duše dítěte do vnitřností jeho, i ožilo. A vzav Eliáš dítě, snesl je z síně do domu, a dal je matce jeho. I řekl Eliáš: Pohled', syn tvůj živ jest. Tedy řekla žena Eliášovi: Již jsem nyní poznala, že jsi muž Boží, a že řeč Hospodinova v ústech tvých je pravá.*” (1Král 17,15-24)

Bůh se nezměnil. Jeho moc není nyní menší než za dnů Eliášových. A zaslíbení Kristovo není nyní méně jisté než tehdy, ^{6T 347} když je hlásal náš Spasitel: „*Kdo přijímá proroka ve jménu proroka, odměnu proroka vezme.*” (Mt 10,41)

Jeho věrným služebníkům v přítomné době jako Jeho prvním učedníkům platí Kristova slova: „*Kdo přijímá vás, přijímá toho, kterýž mne poslal.*” (Mt 10,40) Každý vlídný skutek vykonaný v Jeho jménu bude uznán a odměněn. Do stejně něžného uznání zahrnuje Kristu si ty nejslabší a nejskromnější z dítek Božích. „*A kdož by koli dal jednomu z těchto maličkých toliko číši vody studené k nápoji ve jménu učedníka, zajisté pravím vám, neztratí odměny své.*” (Mt 10,42)

Chudoba nám nemusí bránit v prokazování pohostinnosti. Vždyť máme dávat jen to, co máme. Mnozí zápasí o své živobytí, přijmy jen tak tak stačí na výdaje, ale oni milují Ježíše v jeho učednících a jsou ochotni věřícím i nevěřícím prokazovat pohostinnost, když se snaží učinit jejich návštěvu prospěšnou. Při jídle a při rodinné pobožnosti jsou hosté uvítáni. Modlitba zapůsobí na ty, kteří jsou pohoštěni, návštěva může i duše zachránit od smrti. To všechno chce Pán odplatit a praví: „*Odplatím vám.*”

Milí bratři a sestry ve víře, pozvěte k sobě takové, kteří potřebují vaši pohostinnost a vaši vlídnou pozornost. Nedělejte velká vydání, když ale vidíte jejich potřeby, přijměte je a prokažte jim pravou křesťanskou pohostinnost. Náš společenský styk je skvělý projev milosti Boží.

„Ne samým chlebem živ bude člověk”, a tak jako my dáváme jiným z naší pozemské potravy, tak máme také rozdávat naději, odvahu a křesťanskou lásku. „Abychom i my mohli potěšovati těch, kteříž byli v jakémkoli soužení, tím potěšením, ^{6T 348} kterýmž i my potěšeni jsme od Boha.” (2Kor 1,4) Platí nám ujištění: „Mocen je pak Bůh všelikou milost rozhojnit ve vás, abyste ve všem všudy všeliký dostatek majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému.” (2Kor 9,8)

Žijeme ve světě hříchu a pokušení, v našem nejbližším okolí jdou duše do záhuby. Bůh si přeje, abychom o ně usilovali všemožným způsobem. Máme-li příjemný domov, pak máme do něho pozvat mládež, jež nemá domova, jež potřebuje pomoci, jež touží po soucitu a vlídných slovech, po úctě a zdvořilosti. Chceme-li ji vést ke Kristu, musíme jí prokazovat lásku a úctu, protože ji draze vykoupil svou krví.

Je to Boží prozřetelnost, že jsme spojeni s nezkušenými, že nás obklopují mnozí, kteří potřebují soucit a smilování. Potřebují příspěvní, neboť jsou slabí. Mladí lidé potřebují pomoc. V síle Toho, který se smiloval nad bezmocnými, nevědomými a nejnepatrnějšími ze svých dětí, musíme horlivě usilovat o jejich budoucí blaho a výchovu křesťanského charakteru. Právě takoví lidé, kteří nejvíce potřebují pomoci, budou příležitostně velmi zkoušet naši trpělivost. Kristus praví: *„Vizte, abyste nepotupovali žádného z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích hledí na tvář Otce mého, který je v nebesích.” (Mt 18,10)* A ti, kteří slouží těmto duším, Spasitel ujišťuje: *„Cožkoli jste učinili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.” (Mt 25,40)*

HLavy těch, kteří vykonávají tuto práci budou sice korunovány utrpením, obdrží ale také svou odměnu. V nebi uvidíme ony mladé lidi, kterým jsme pomáhali, které jsme k nám zvali a které jsme zachránili z pokušení. Uvidíme na jejich tvářích odlesk Božské slávy. *„A tvář jeho viděti budou a jméno jeho bude na čelích jejich.” (Zj 22,4)*

6T 349

Svěcení soboty

Svěcení soboty v sobě skrývá veliká požehnání. Bůh si přeje, aby sobota pro nás byla dnem radosti. Při ustanovení soboty panovala radost. Bůh se s uspokojením díval na dílo svých rukou. Všechno, co učinil, prohlásil za *„velmi dobré” (1Moj 1,31)* Nebe a země byly naplněny jásotem. *„Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží.” (Job 38,7)* Ačkoliv na svět přišel hřích a zohavil Boží dokonalé dílo, přece Bůh nám dává sobotu jako svědka toho, že všemohoucí, nekonečně dobrotivý a milosrdný Bůh nám všechno stvořil. Přeje si, aby sobota obracela naši mysl na pravého a živého Boha a my tím, že ho známe, máme život a pokoj.

Když Pán vysvobodil svůj lid Izraelský z Egypta a dal mu svůj zákon, učil jej, že svěcením soboty se má lišit od modloslužebníků. Na zachování soboty se poznávalo, kdo se poddával Božímu panství a kdo se zdráhal přijmout ho jako svého Stvořitele a Krále. *„Mezi mnou a syny izraelskými za znamení jest na věčnost,” řekl Pán. „Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou.” (2Moj 31,17.16)*

Tak jako sobota byla znamením, které označovalo Izrael, když opustil Egypt a táhl do pozemského Kanaánu, tak dnes označuje lid Boží, jenž vychází ze světa, aby vešel do věčného odpočinutí. Sobota je znamením těsného spojení ^{6T 350} mezi Bohem a jeho lidem,

znamením, že tento lid ctí Boží zákon. Umožňuje rozlišení věrných služebníků Božích od přestupníků.

Z oblakového sloupu Kristus hlásal: „*Sobot mých ostříhati budete. Neboť to je znamením mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuje.*” (2Moj 31,13) Sobota byla dána světu jako znamení, že Bůh lidi posvěcuje. Síla, která stvořila všechny věci, je táž síla, kterou je člověk proměněn v Boží obraz. Kdo svěťi sobotu, tomu je znamením posvěcení. Právě posvěcení je soulad s Bohem, jednota s Ním v povaze; dosáhne se jí poslušností zásad, jež jsou výrazem Jeho povahy. Sobota je znamením poslušnosti. Kdo ze srdce zachovává čtvrté přikázání, bude poslouchat celý zákon, bude poslušností posvěcen.

Tak jako lidu Izraele, také nám je dána sobota „*k věčné smlouvě.*“ Pro všechny, kteří ctí Boží svatý den, je sobota znamením, že je Bůh uznává za svůj vyvolený lid. Sobota je zárukou toho, že Bůh s nimi svou smlouvu dodrží. Kdo přijímá znamení Boží vlády, uzavírá s ním věčnou božskou smlouvu. Připoutává se pevně zlatým řetězem poslušnosti, na němž je každý článek zaslíbením.

Z deseti přikázání jen čtvrté má pečeť veliké Zákonodárce, Stvořitele nebe a země. Kdo se podřizuje tomuto přikázání, přijímá Boží jméno, od té chvíle mu platí všechna s tím spojená požehnání. „*I mluvil Hospodin k Mojžíšovi řka: Mluv k Áronovi a synům jeho a rci: Takto budete požehnání dávati synům Izraelským, mluvíce k nim:*

Požehnejž tobě Hospodin a ostříhejž tebe. Osvět’ Hospodin tvář svou nad tebou a buď milostiv tobě. Obratiž Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj. I budou vzývati jméno mé nad syny Izraelskými a já jim žehnati budu.” (4Moj 6,22-27.)

Skrze Mojžíše bylo také dáno zaslíbení: „*Vystaví tě Hospodin za lid svatý, jakož zapřísáhl tobě, když ostříhati budeš přikázání Hospodina Boha svého a choditi po cestách jeho. I uzří všichni národové země, že jméno Hospodinovo vzýváno jest nad tebou... I ustanoví tě Hospodin za hlavu a ne za ocas a budeš vždycky vyšší a nikdy nižší, když poslouchati budeš přikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes tobě prikazuji, abys ostříhal a činil je.*” (5Moj 28,9-13)

Žalmista puzen Duchem svatým říká: „*Pojďte, zpívejme Hospodinu, prokřikujme skále spasení našeho... Neboť Hospodin je Bůh veliký a král veliký nade všecky bohy. V jeho rukou základové země, a vrchové hor jeho jsou. Jehož je i moře, neboť on je učinil, i země, kterouž ruce jeho zformovaly. Pojďte, sklánějme se a padněme před ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším.*” „*On učinil nás a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho a ovce pastvy jeho.*” (Žalm 95,1-7 100,3)

Tato zaslíbení daná lidu Izraele platí také pro dnešní lid Boží. Jsou to poselství, jež nám přináší sobota.

Reforma ve svěcení soboty

Sobota je zlatou sponou, která spojuje pevně Boha a Jeho lid. Avšak sobotní přikázání bylo porušeno, Božím svatým dnem se pohrdá. ^{6T 352} Hříšný člověk odstrčil sobotu z jejího místa a na její místo postavil obyčejný pracovní den. V zákoně vznikla mezera, která musí být zase zaplněna. Prává sobota musí opět obdržet zákonnou platnost jako Boží den odpočinku. V Izaiáš 58. kapitole je popsána úloha, kterou má vyplnit Boží lid. Zákon se má učinit slavným a velkým a opět se má vybudovat to, co dlouho leželo pusté. Základy mnoha pokolení musí být opět obnoveny. Tomu, kdo vezme na sebe tento úkol, praví Pán: „*Slouti budeš vzdělavatel zbořeniny, a napravovatel stezek k bydlení. Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával libosti své v den svatý můj, anobrž nazveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys nečinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani*

nemluvil slova: Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu a uvedu tě na vysoká místa země a způsobím to, abys užíval dědictví Jáкова otce svého; neboť ústa Hospodinova mluvila.” (Iz.58,12-14)

Otázka soboty je v posledním sporu, na kterém se bude podílet celý svět, tou největší spornou otázkou. Lidé si více vážili satanových směrnic, než zásad nebes. Přijali podstrčenou sobotu, kterou ustanovil satan jako znamení své moci. Bůh svému královskému požadavku vtiskl svou pečeť. Obojí ustanovení soboty nesou jména svých původců a jsou nesmazatelnými znameními svých původců. Je naší úlohou udělat to lidem pochopitelné. Musíme jim ukázat, že je životně důležité, jestli přijmou znamení království Božího, nebo znak říše vzpoury; neboť vyznávají, že jsou poddanými toho, jehož znamení nesou. Bůh nás povolal, abychom opět vztyčili prapor jeho pošlapané soboty. Je proto důležité, ^{6T 353} aby náš příklad ve svěcení soboty byl vzorný.

Při zakládání nových sborů by měli kazatelé pečlivě poučit o správném svěcení soboty. Musíme být velmi pečliví, neboť jinak se budou vlašné zvyky a mravy svěcení neděle napodobovat těmi, kteří zachovávají Boží svatý den odpočinku. Hranice mezi těmi, kteří nesou znamení království Božího a těmi, kteří přijímají znak říše vzpoury se musí vyznačit jasně a zřetelně.

Sobotě přísluší mnohem více svatosti, než se jí dostává od mnohých, kteří vyznávají, že jsou světitelé soboty. Pán byl velmi zneuctíván lidmi, kteří nezachovávali sobotu ani podle litery, ani v duchu podle přikázání. Vyzývá k reformě ve svěcení soboty.

Příprava na sobotu

Hned na počátku čtvrtého přikázání Pán říká: „*Pamatuj!*” On věděl, že lidé ve svých starostech a trampotách by se chtěli omlouvat, že nemohou plně dodržovat požadavek zákona, nebo že jeho svatý význam zapomenou. Proto řekl: „*Pamatuj na den sobotní, abys jej světil.*” (2Moj 20,8)

Po celý týden bychom měli pamatovat na sobotu a konat přípravy, abychom ji světili podle přikázání. Měli bychom dbát na zachovávání soboty nejen podle zákona, ale chápat také její duchovní vztahy ke všemu konání našeho života. Lidé, kteří považují sobotu jako znamení mezi sebou a Bohem, dávají tím znát, že Bůh je posvěcuje. Ti také budou každodenně zachovávat zákony království. Denně prosí o to, aby svěcení soboty pronikalo jejich životem. ^{6T 354} Každý den pěstují společenství s Kristem a odrážejí dokonalost jeho povahy. Nepřetržitě svítí jejich světlo tím, že konají dobro svým bližním.

První vítězství, které napomáhá k úspěchu Slova Božího se musí vydobýt v rodinném kruhu. Zde musí začít příprava na sobotu. Po celý týden musí rodiče myslet na to, že jejich domov má být školou, v níž jsou jejich děti připravovány pro nebe. Jejich řeč ať je ušlechtilá. Z jejich rtů nesmí vyklouznout žádné slovo, jež by děti nesměly slyšet. Svého ducha by měli oprostit od všeho podráždění. Rodiče, žijte po celý týden jako před očima svatého Boha, který vám dal děti, abyste je vychovali pro Něho. Veďte malý sbor ve svém domově tak, aby v sobotu byli všichni připraveni vzývat Pána v Jeho svatyni. Každé ráno a každý večer předkládejte své děti Bohu jako jeho krví vykoupené dědictví. Učte je, že je to jejich nejvyšší povinností a předností, milovat Boha a sloužit Mu.

Rodiče by měli zcela zvlášť dbát na to, aby pobožnosti učinili názorným vyučováním pro děti. Měli by častěji uvádět z Písma zejména taková místa, jež připravují srdce k pobožnosti. Následující vzácné slovo se může často opakovat. „*Duše má, očekávej jen na Boha, neboť od Něho je mé očekávání.*“ (Žalm 62,6.)

Pamatujeme-li takovým způsobem na sobotu, pak časné věci nebudou neprávem zasahovat do duchovních. Žádná povinnost, která se má vykonat v šesti pracovních dnech,

nezůstane zapomenuta do soboty. Pak naše síly také nebudou v týdnu tak velice vyčerpány světskou prací, abychom v den, ve kterém Pán odpočíval, byli tak unaveni, že bychom nemohli navštívit bohoslužebné shromáždění.

Ačkoliv se máme na sobotu připravovat celý týden, přece je pátek zvláštním dnem připravování. Pán pravil dítkám Izraele prostřednictvím Mojžíše: „*Odpočinutí soboty svaté Hospodinu bude zítra. Což byste měli péci, pecte, a což byste vařiti měli, vařte dnes; což pak koli zbude, nechte sobě a schovejte to k jitru.*” „*I vycházel lid a sbírali a mleli žernovy, nebo tloukli v mozdířích a smažili na pánvici, nebo koláče podpopelné dělali.*” (2Moj 16,23 4Moj 11,8) Muselo se udělat něco, aby se pro dítky Izraele připravil chléb poslaný z nebe. Pán jim pravil, že se tato práce musí vykonat v pátek, v den připravování. To pro ně bylo zkouškou. Bůh chtěl vidět, budou-li sobotu světit, nebo ne.

Tato směrnice z úst Hospodinových platí také nám k poučení. Bible je dokonalý vůdce. Jsou-li její stránky zkoumány na modlitbě a se srdečnou touhou, abychom jim porozuměli, pak nemusí v této otázce nikdo bloudit.

Mnozí potřebují poučení, jak se mohou vhodně objevit na sobotní pobožnosti. Neměli by vstoupit do přítomnosti Boží ve svém pracovním nebo všedním obleku, ale mít zvláštní sobotní oděv, který oblékají k bohoslužbám. Ačkoliv se nedáme ovlivňovat světskou módou, přece nesmíme být lhostejní ke svému zevnějšku. Máme se oblékat čistě a slušně, avšak bez okras a ozdob. Dítky Boží musí být čisté uvnitř i zevně.

V pátek ukončíme všechny přípravy na sobotu, šaty ať leží přichystané, jídlo uvařeno, obuv vyleštěná a každý vykoupán. To se dá zařídit. Navykneme-li si na to, může se to snadno dělat. V sobotu bychom neměli ani opravovat šaty, ani vařit jídlo, ani se účastnit zábav, ani chodit za světským zaměstnáním. Před západem slunce odložte všechny světské práce, všechny světské noviny a knihy. Rodiče, ^{6T 356} vysvětlete dětem tento způsob počínání a jeho účel a nechejte je, aby se zúčastnily vašich příprav, aby se sobota světila podle příkázání.

Měli bychom starostlivě střežit hranice sobotního dne a myslet na to, že každý okamžik je posvěcený, svatý čas. Pokud je to možné, měli by dát zaměstnavatelé svým zaměstnancům volno od pátečního poledne až do počátku soboty, aby měli čas k přípravě, aby mohli den Páně a shromáždění uvítat v klidu. Kdo takto jedná, neutrpí žádnou ztrátu ani v pozemských věcech.

Ještě něčeho si musíme v den připravování zvlášť všimnout. V tento den by se mělo odstranit všechno, co působí rozdělení v rodině, nebo mezi bratřími a sestrami ve sboru. Očistěte své duše od hořkosti, hněvu a všeho zlého. V pokorném duchu „*vyznávejte se jedni druhým z hříchů, modlete se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli.*” (Jak 5,16)

Ještě než sobota začne, měly by se duch a tělo odvrátit od každého světského zaměstnání. Bůh dal svou svatou sobotu na konec šesti pracovních dnů, aby se lidé zastavili a přemýšleli o tom, zdali v posvěcení a přípravě na království, do kterého se nevpustí žádný přestupník, dále postoupili. Každou sobotu bychom měli zkoušet, zda minulý týden byl pro nás duchovním ziskem nebo ztrátou.

Zachovávat Pánu sobotu svatou znamená věčné spasení. Bůh praví: „*Ty, kteříž mne ctí, pocítím.*” (1Sam 2,30)

Sobota v rodině

Členové rodiny by se měli shromáždit před západem slunce, aby četli slovo Boží, aby zpívali a modlili se. I v tom je nutná reforma, neboť mnozí se v tom stali nedbalými, to musíme sobě i Bohu přiznat. ^{6T 357} Dnes bychom měli začít znova a učinit zvláštní opatření, aby každý člen rodiny byl připraven uctít tento Bohem požehnaný a posvěcený den.

Nepromarněte vzácné sobotní hodiny v posteli. V sobotu ráno by měla rodina časně vstávat. Vstane-li pozdě, pak přípravou na snídani a na sobotní školu vzniká chvat a nepořádek. Nastává spěch, netrpělivost a dohadování a nesvaté pocity se zmocňují jednotlivých členů rodiny. Taková znesváčená sobota se stává břemenem, její počátek je spíše očekáván s obavami, než radostně vítán.

Na sobotu bychom neměli vařit rozmanité pokrmy a chystat větší výběr jídel, než v jiné dny. Potrava ať je jednoduchá, jezme raději méně, aby duch zůstal jasný a živý pro pochopení duchovních věcí. Jíme-li příliš mnoho, nemůže mozek dost bystře myslet. Vzácná slova můžeme slyšet, ale nemůžeme je správně chápat, když je rozum omezován nevhodnou stravou. Přílišným jídlem v sobotu mnozí Boha zneuctili, aniž si toho byli vědomi.

Ačkoliv se máme vyhýbat vaření v sobotu, není nutné, abychom jedli studená jídla. Při chladném počasí je možno jídla připravená předešlý den přihřát. Pokrmy, ač jednoduché, by měly být přece lákavé a chutné. Postarejme se o něco zvláštního, co k jídlu nedostává rodina každý den.

Děti ať se také účastní rodinné pobožnosti. Všichni mohou vzít své Bible a každý může číst jeden nebo dva verše. Když zazpíváme známou píseň, pomodlíme se. Pán nám sice dal vzorovou modlitbu, ale nebylo tím myšleno, že by se měl Otčenáš odříkávat formálně, ale je to ukázka, jak se máme modlit - prostě, vážně a obsažně. Přednes Pánu své potřeby jednoduchou prosbou a vyjádři mu svůj dík za Jeho milosrdenství. Tím zveš Ježíše jako vítaného hosta do svého srdce a domova. ^{6T 358} V rodinné pobožnosti nejsou na místě dlouhé modlitby za vzdálené věci. Unavují, zatímco doba pobožnosti by se měla stát osvěžením a požehnáním. Udělejte si pobožnost radostnou a přitažlivou.

Sobotní škola a pobožnost zaujímají jen část soboty, zbývající čas může být rodině tou nejsvětější a nejvzácnější dobou z celé soboty. Nejvíce času by měli rodiče věnovat svým dětem. V mnohých rodinách jsou mladší děti ponechány samy sobě, aby se bavily, jak samy umí. Jsou-li děti samy, stávají se brzy neklidnými, začínou si hrát nebo páchají všelijakou neplechu. Takto pro ně sobota ztrácí svůj svatý smysl.

Za pěkného počasí mohou jít rodiče se svými dětmi na procházku do polí a do lesa. Vyprávějte jim v překrásné přírodě, proč byla ustanovena sobota. Popište jim mohutné stvořitelské dílo Boží. Řekněte jim, že země byla svatá a krásná, když vyšla z rukou Božích. Každá květina, každý strom a každý keř plnil účel Stvořitele. Co jen oči spatřovaly, bylo překrásné napohled a naplňovalo to člověka myšlenkami o lásce Boží. Každý zvuk byl hudbou v souladu s hlasem Božím. Ukažte jim, že hřích zkazil Boží dokonalé dílo a že trní a bodláčí, starost, bolest a smrt jsou následky neposlušnosti Boha. Poukažte jim na to, že země ještě i dnes zjevuje dobrotu Boží, ačkoliv je znetvořena kletbou hříchu. Zelené pole, vysoké stromy, usměvavý svit slunce, mraky, rosa, slavnostní ticho noci, nádhera hvězdami posetého nebe, měsíc ve své kráse - to vše dosvědčuje svého Stvořitele. Žádná dešťová kapka nepadne, žádný světelný paprsek se neosvítlí náš nevďěčný svět, aniž by dosvědčovaly shovívavost a lásku Boží.

Vypravujte jim o vykupitelském plánu, ^{6T 359} že „*Bůh svět tak miluje, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho nezhynul, ale měl život věčný.*” (Jan 3,16) Opakujte jim líbezná vyprávění o Betlému. Postavte dětem Ježíše před oči. Jak on jako dítě poslouchal své rodiče a jako mladík pilně a věrně přispíval na výživu své rodiny. Takovým způsobem je můžete učit, že Spasitel zná všechna pokušení, těžkosti a zkoušky, všechny naděje a radosti dětí a že on s nimi cítí a může jim pomáhat. Čtete s nimi čas od času úchvatné události Bible, ptejte se, co probíraly v sobotní školce a uče se s nimi na příští hodinu.

Když zapadá slunce, pak ukončete svaté hodiny zpěvem a modlitbou, vyproste si přítomnost Boží pro nadcházející pracovní týden.

Takto mohou rodiče udělat sobotu tím nejradostnějším dnem týdne, jak by tomu mělo správně být. Mohou vést své děti k tomu, aby den dnů měl za svatý Pána, jemuž čest přísluší.

Radím vám, bratři a sestry: „*Pamatujte na den sobotní, abyste jej světili.*“ Chcete-li, aby vaše děti zachovávaly sobotu podle zákona, pak je musíte poučovat učním a příkladem. Hluboce v srdci zakořeněná pravda se nedá úplně vymýtit; může sice vyblednout, ale nikdy se docela nevymaže. V dětství přijaté dojmy se vybaví v pozdějších letech. I když se děti odloučí od rodičů a od jejich domova, zůstanou jim přece požehnáním ona v dětství a v mládí udílená poučení.

Cestování v sobotu

Chceme-li mít požehnání, které je zaslíbeno poslušným, pak musíme být pečlivější ve svčení soboty. Obávám se, ^{6T 360} že mnohdy v tento den cestujeme, i když bychom se tomu mohli vyhnout. Podle světla, které dal Pán o svčení soboty, bychom měli pečlivě uvažovat o cestování lodí nebo dráhou v tento den. V tom bychom měli být příkladem našim dětem a naší mládeži. Cestování může být nutné v případě, kdy jedeme navštívit sbory a zvěstovat jim poselství, které mají slyšet podle vůle Páně. Avšak pokud to je možné, měli bychom si jízdenky a vše ostatní opatřit v některý jiný den. Chystáme-li se na delší cestu, pak bychom to měli podle možností zařídit tak, abychom na své místo určení nedojeli v sobotu.

Jsme-li nuceni v sobotu cestovat, pak se vyhněme společnosti lidí, kteří zavádějí naši pozornost na pozemské věci. Naše myšlenky by měly být soustředěny na Boha a s ním bychom měli rozmlouvat. Naskytne-li se příležitost, abychom s našimi bližními mluvili o pravdě, využijme ji a buďme stále ochotni pomoci trpícím a potřebným. Bůh chce, abychom při takových příležitostech užili poznání a moudrost, kterou nám propůjčil. Musíme si však dát pozor, abychom nemluvili o obchodních záležitostech nebo abychom se nedali do lehkých, světských rozhovorů. Bůh od nás očekává, abychom v každé době a na všech místech jemu dokazovali věrnost, když světíme sobotu.

Sobotní shromáždění

Kristus říká: „*Kdekoli shromáždí se dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.*” (Mat 18,20) Nachází-li se dva nebo tři věřící na jednom místě, měli by se v sobotu scházet a dožadovat se zaslíbení Páně.

Také malé skupiny, které se v jeho svatý den shromažďují, aby vzývali Boha, mohou očekávat hojné požehnání Páně. Mají věřit, že Pán Ježíš ^{6T 361} je v jejich shromáždění přítomen jako vážený host. Každému upřímnému citeli, který světí sobotu, platí zaslíbení: „*Aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuje.*” (2Moj 31,13)

Kázání v našich shromážděních ať je všeobecně krátké. Všem, kteří Boha milují a na jeho počest chtějí říct slova díky, dejme k tomu příležitost.

Je-li sbor bez kazatele, pak by měl být někdo zvolen za vedoucího shromáždění. Není ovšem nutné, aby tento vedoucí měl kázání nebo vyplňoval velkou část času určeného k pobožnosti. Krátké, obsažné čtení Bible je často užitečnější než kázání. Potom může následovat hodina modlitební nebo hodina zkušeností.

Kdo má ve sboru vedoucí postavení, nemá v týdně svou tělesnou a duchovní sílu vyčerpat tak, aby pak v sobotu byl neschopen vnést do shromáždění oživující vliv evangelia Kristova. Konejte méně světské práce a neolupujte Boha tím, že v sobotu přinášíte službu, kterou nemůže přijmout. Nesmíte se podobat mužům, kteří nemají duchovní život, bratři a sestry potřebují vaši pomoc. Dávejte jim pokrm ze slova. Přinášejte Bohu v jeho svatý den své nejvybranější dary. Zasvěťte mu celý vnitřní život ke svaté službě.

Nikdo ať nevstupuje do shromáždění, aby tam podřimoval. V domě Božím se nemá nacházet žádný spící. Při svém světském zaměstnání přece také neusínáte, protože upoutává vaši pozornost. Smíme pobožnost, při níž se jedná o věčné zájmy, cenit méně nežli časné záležitosti našeho života?

Chováme-li se tak, pak nepřijímáme požehnání, která nám Bůh zaslíbil. Sobota ale také nemá být dnem líné nečinnosti. Jak v domově, ^{6T 362} tak ve sboru se musí projevovat duch úslužnosti. Ten, který dal šest dní pro naše pozemské zaměstnání, požehnal a posvětil sedmý den a oddělil pro sebe. Toho dne chce žehnat zvláště těm, kteří se zasvětili Jeho službě.

Celé nebe světit sobotu, ale ne lhostejně a lenivě. Toho dne by měly být všechny duševní síly čilé, máme se přece setkat s Bohem a s naším Spasitelem Ježíšem Kristem. Můžeme ho ve víře vidět. On touží požehnat každé duši a občerstvit ji.

Každý ať myslí na to, že on sám musí mít díl na tom, aby se sobotní shromáždění utvářelo tak přitažlivým způsobem, jak je to jen možné. Neměli bychom se scházet jen ze zvyku, ale abychom si vyměnili myšlenky, vyprávěli denní zkušenosti, vyjádřili svůj dík a upřímnou touhu po božském osvětlení, abychom poznali Boha a toho, kterého poslal, Ježíše Krista. Výměna myšlenek o Kristu nás posílí pro zkoušky a životní boje. Ať si nikdo nemyslí, že je křesťanem a může být sám. Každý jednatel je částí velikého lidstva a zkušenost jednotlivce bude dalekosáhle určována zkušeností jeho bližních.

Nedostáváme ani stý díl požehnání, které by nám měla poskytnout bohoslužba ve shromáždění. Naše vnímavost se musí zbystřit. Vzájemné společenství by nás mělo radostně naladit. Proč nezahoří naše srdce láskou k Bohu při naději, kterou máme?

Do každého náboženského shromáždění si musíme brát s sebou oživující vědomí, že Bůh a jeho andělé jsou přítomni a se všemi skutečně věřícími spolupracují. Při vstupu na místo shromáždění prostě Pána, aby odstranil všechno zlé z vašeho srdce. Přinášejte do Jeho domu jen to, čemu může žehnat. Ohýbejte svá kolena před Bohem v Jeho chrámu a posvěťte mu Jeho vlastnictví, ^{6T 363} které získal krví Kristovou. Modlete se, aby hlasatelem slova mohlo proudit dolů hojně požehnání. Dychtěte vážně, abyste sami byli účastni tohoto požehnání.

Bůh bude bohatě žehnat všem, kteří se správně připraví na pobožnost. Oni pochopí, co to znamená mít svědectví Ducha, neboť oni přijali Krista skrze víru.

Shromažďovací místnost může mít opravdu chudý vzhled, proto ale nebude Bohem méně uznána. Kdo vyzývá Boha v duchu a v pravdě a ve svaté okrase, tomu je modlitebna jako brána k nebi. I když je přítomno jen málo věřících, v očích Božích jsou přece velmi vzácní. Sekyra, kladivo a dláto soužení jsou vedeny obratnou rukou. Bůh nepoužije nástrojů, aby ničil, ale aby touto svojí prací provedl posvěcení každého člověka. Bůh si přeje, abychom jako vzácné, jako pro palác vyleštěné kameny byli vsazeni do nebeského chrámu.

Neomezené jsou dary milosti a Boží zaslíbení pro nás. Trůn milosti sám má tu největší přitažlivou sílu, protože tam trůní ten, kterého smíme nazývat Otcem. Bůh svou láskou nechtěl sám dokonat vykupitelský plán. U jeho oltáře slouží Prostředník, který přijal naši lidskou podobu. Tento náš Přímiluvce nás představuje svému Otci jako syny a dcery Boží. Kristus zastupuje všechny, kteří ho přijali. Těm pro své zásluhy dává sílu, aby se stali členy královské rodiny, ^{6T 364} dítkami nebeského Krále. Otec dokazuje svou nekonečnou lásku ke Kristu, jenž zaplatil za nás svou krví jako výkupným, tím, že přátele Ježíše přijímá a vítá jako své přátele. On je uspokojen jen dokonalým smířením. On je oslaven člověčenstvím, životem, smrtí a zprostředkováním svého Syna.

Jakmile se dítko Boží blíží trůnu milosti, stává se chráněncem velikého Přímiluvce. Při prvním projevu lítosti a prosby o odpuštění se Ježíš ujímá věci prosícího, bere ji za svou vlastní a úpěnlivě prosby přináší před Otce jako své vlastní prosby.

Když za nás Kristus prosí, Otec otevře všechny poklady své milosti, abychom si je přivlastnili, potěšili se jimi a sdělili je jiným. *„Proste Otce ve jménu mém,”* řekl Kristus. *„Neříkám, že chci za vás prosit Otce, neboť Otec vás miluje, protože milujete mne. Vyslovujte mé jméno, to učiní vaše modlitby způsobnými a Otec vám udělí bohatství své milosti. Proto, prostě a vezměte, aby radost vaše doplněna byla.”* (Jan 16,24)

Bůh chce, aby se jeho poslušné dítky dožadovaly jeho požehnání a s chválou a díkem k Němu přicházely. Bůh je zdrojem všeho života a vši síly. On svému lidu, který zachovává jeho přikázání, může poušť učinit úrodným polem, neboť to slouží k oslavení Jeho jména. On pro svůj, Jím vyvolený lid, učinil tak mnoho, že každé srdce by mělo být naplněno vděčností. Rmoutí ho, že je přinášeno tak málo chvály. On si přeje, aby jeho lid více vyjadřoval, že si je vědom, že má tak mnoho důvodů k radosti a veselosti.

Měli bychom si často připomínat, jak Bůh vedl svůj lid. Jak mocné ukazatele cesty postavil Pán ve svém počínání se starým Izraelem. Aby události z minulosti neupadly v zapomenutí, Pán přikázal Mojžíšovi, aby tyto zkušenosti zachytil v písni, aby ji rodiče mohli učit své děti. ^{6T 365} Museli sbírat upomínky a viditelně je uchovávat. Tyto upomínky byly zvláště pečlivě chráněny, aby se zachovaly a rodiče mohli potomkům na jejich otázky vypravovat o události, jež s upomínkou souvisela. Takovým způsobem udržovali v paměti moudré Boží vedení. Bůh pečoval o svůj lid dobrotivě a soucitně a osvobodil jej. I my jsme napomínáni: *„Rozpomeňte se pak na předešlé dny, v nichž osvíceni byvše, mnohý boj utrpení snášeli jste.”* (Žd 10,32) Pán se v tomto pokolení ukázal jako Bůh, který činí velké divy pro svůj lid. Dřívější zkušenosti v díle Božím by se měly stále a stále vypravovat mladým i starým. Je nutné častěji mluvit o Boží dobrotě a velebit Ho za jeho podivuhodné činy.

Ačkoli jsme napomínáni, abychom nezanedbávali shromáždění, tak přece shromáždění neslouží jen k našemu vlastnímu občerstvení. Nás musí roznítit větší horlivost, abychom přijatou útěchu sdělili jiným. To je naší povinností, horlivě střežit čest Boží a nevydávat špatné svědectví, ať už smutným vzezřením nebo neuváženými slovy, jakoby Boží požadavky byly omezením naší svobody. I v tomto světě starostí, zklamání a hříchu máme být podle vůle Boží radostní a pevní v moci jeho síly. Celý člověk ať v každém ohledu vydává rozhodné svědectví. Výraz obličeje, duševní rozpoložení, řeč a povaha mají hlásat, že sloužit Bohu je rozkoší. Takto hlásáme: *„Zákon Hospodinův je dokonalý, občerstvující duši.”* (Žalm 19,8)

Všichni, kteří se denně zasvěcují Bohu, budou zjevovat tuto zářící a radostnou stránku naší víry. Neměli bychom zneuctívat našeho Boha smutnou zprávou zkoušek, jež se nám jeví jako bolestné. Všechny zkoušky, které považujeme za výchovný prostředek, působí radost. Celý náboženský život povznáší, ^{6T 366} pozvedá, zušlechťuje a šíří libou vůni dobrých slov a skutků. Nepříteli se líbí, když lidé sténají a nařikají, jsou zarmoucení, sklíčení a smutní. Právě tyto dojmy chce stavět jako působení naší víry. Bůh však nechce, abychom byli sklíčení. On si přeje, aby všichni jásali v ochranné síle Vykupitele. Žalmista říká: *„Vzdejte Hospodinu, velikomocní, vzdejte Hospodinu čest a sílu. Vzdejte Hospodinu slávu jména jeho, sklánějte se Hospodinu v ozdobě svatosti.”* (Žalm 29,1-2) *„Vyvyšovati tě budu Hospodine, nebo jsi vyvýšil mne, aniž jsi obradoval nepřátele mých nade mnou. Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal a uzdravil jsi mne... Žalmy zpívejte Hospodinu svatí jeho a oslavujte památku svatosti jeho.”* (Ž 30,2-5)

Církev Boží zde na zemi je zajedno s církví Boží v nebi. Věřící na zemi a ony nikdy nepadlé bytosti nahoře tvoří jednu církev. Každá nebeská bytost má živý zájem na shromáždění svatých na zemi, v nichž se vzývá Bůh. V nebeské síni naslouchají svědectví Kristových svědků nacházejících se na zemi, písně chvály a díky věřících jsou přijímány do nebeských chórů. Chvála a velebení zaznívá v nebi, neboť Kristus marně nezemřel za padlé syny Adamovy. Zatímco andělé pijí bezprostředně ze zdroje, svatí na zemi pijí z čistého proudu, který teče z trůnu a obveseluje město našeho Boha. Ó, kéž by všichni poznali, jak

blízko je nebe zemi! Aniž to vědí dítky na zemi narozené, andělé světla jsou jejich průvodci. Tiší svědkové chrání každého a snaží se táhnout jej ke Kristu. Dokud ještě je naděje až do té chvíle, než se lidé, ke svému věčnému zahynutí budou protivit Duchu svatému, ^{6T 367} do té chvíle budou vedeni nebeskými bytostmi. Nezapomeňme nikdy, že v každém shromáždění svatých na zemi jsou přítomni andělé Boží, kteří naslouchají našim svědectvím, písním a modlitbám. Mysleme ale také na to, že náš chvalozpěv je doplněn sbory nebeských zástupů.

Proto, když se shromáždíte v sobotu, zpívejte písně chvály a díky tomu, které vás povolal z temnoty ke svému podivnému světlu. „*Jemu, který nás miloval a ve své krvi nás očistil od našich hříchů,*“ buď z našeho srdce vzdávána pocta. Láska Kristova ať je předmětem řečníka a obsahem všech chvalozpěvů. Ať jsou naše modlitby vnuknuty Duchem Božím. Když se mluví slovo Boží, pak srdečným amen dejte najevo, že poselství přijímáte jako pocházející z nebes. Víím, že to se zdá jako staromódní, ale to bude Bohu děkovnou odpovědí za chléb života, který byl dán hladové duši. Tato odpověď na vnuknutí Ducha svatého vás bude posilovat a jiné povzbuzovat. Ona dokazuje, že se Boží dům skládá z živých kamenů, jež vyzařují světlo.

Nebudeme-li se ohlížet na temné stránky našich zkušeností, ale na projevy velikého milosrdenství a neklamné lásky Boží, pak budeme více velebit než naříkat. Budeme hovořit o láskyplné věrnosti Boží, o pravém, něžném, soucitném Pastýři svého stáda, o kterém On praví že mu je nikdo nevyrvé z ruky. Mluva srdce se nebude vyjadřovat v sobeckém reptání a nespokojenosti, ale ve chvalozpěvech, které jasně tekoucí proudy vycházejí od upřímně věřícího. „*Dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.*“ „*Podle rady své veď mne a potom v slávu přijmeš mne. Kohož měl bych na nebi mimo tebe?*“ ^{6T 368} „*A mimo tebe v žádném líbosti nemám na zemi.*“ (Žalm 23,6 73,24-25)

Proč na našem putování nechceme pozvedat své hlasy v duchovních písních? Proč se nechceme vrátit k dětské důvěře a k životu vroucí oddanosti? Nejsme radostnější, protože jsme svou první lásku ztratili. Buďte proto horliví a činite pokání, aby se svícen nepohnul ze svého místa.

Chrám Boží v nebi je otevřen, jeho práh přetéká slávou, která proudí dolů ke každému sboru, jenž miluje Boha a zachovává jeho přikázání. Jak je to nutné, zkoumat, uvažovat a modlit se. Pak náš duchovní zrak uvidí vnitřní dvůr nebeského chrámu a my pochopíme jásot a zpěvy díky nebeských zástupů u trůnu Božího. Když Sion jasně zazáří, bude jeho světlo pronikat všude a bude možno slyšet nádherné chvalozpěvy a zpěvy díky ve shromáždění svatých. Reptání a nárek nad malým zklamáním a těžkostmi přestanou. Když si vezmeme vzácnou mast na oči, uvidíme budoucí slávu. Naše víra pronikne temnými stíny satanovými a my uvidíme našeho Přímluvce, jak za nás přináší své zásluhy. Kdybychom to viděli tak, jak to je a jak si to přeje Pán, abychom viděli, pak bychom lépe chápali nekonečnou lásku Boží.

Bůh učí, že se máme shromažďovat v jeho domě a pěstovat dokonalou lásku. To připraví obyvatele země pro příbytky, které má Kristus připraveny pro všechny, kteří ho milují. Tam se budou shromažďovat ve svatyni sobotu co sobotu, od novoluní do novoluní aby věčně přinášeli v nejpovznešenějších zpěvech čest a chválu tomu, který sedí na trůnu a Beránkovi.

Protože přírodní zákony jsou Božími zákony, vyplývá z toho zřejmá povinnost tyto zákony pečlivě studovat. Měli bychom přemýšlet o tom, v jakém vztahu jsou k našemu tělu a přizpůsobit se jim. Nevědomost v tom ohledu je hříchem.

„Nevíte-liž, že těla vaše jsou údy Kristovými?... Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás? Kteréhož máte od Boha a nejste sami svoji. Neboť koupení jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.” (1Kor 6,15.19.20) Naše tělo je Kristovým vykoupeným vlastnictvím a nemůžeme s ním zacházet podle vlastní libosti. Člověk to tak dělal. Zacházel se svým tělem, jakoby přestupování jeho zákonů nepřinášelo žádný trest. Zvrácená chuť k jídlu zeslabila tělo a způsobila nemoc, zmrzačení a ochromení tělesných sil. Satan, který to způsobil svým pokušením, obviňuje z toho Boha. Představuje před Bohem lidské tělo, které Kristus vykoupil, jako svůj majetek i to, jak nedůstojným představitelem svého Tvůrce je člověk! Protože člověk zhřešil proti vlastnímu tělu a porušil jeho cesty, zneuctil Boha.

Jsou-li muži a ženy skutečně obrácení, vědomě se budou snažit dbát zákonů života, které Bůh vložil do jejich těla a budou se snažit vyhnout se tělesnému, duševnímu a mravnímu zeslabení. Poslušnost těchto zákonů se musí stát záležitostí osobní povinnosti. Sami musíme snášet nemoci, jež jsou důsledkem přestoupeného zákona. Musíme se zodpovídat Bohu za své zvyky a činy.^{6T 370} Proto nemůže být pro nás otázkou: Co řekne svět? Ale: Jak mám jako křesťan zacházet s příbytkem, který mi dal Bůh? Budu usilovat o nejvyšší časné a duchovní blaho péčí o chrám, v němž bude přebývat Duch svatý, anebo se obětuji světským představám a zvykům?

Zdravá životospráva musí být rodinnou záležitostí. Rodiče by si měli uvědomit své Bohem jim dané povinnosti. Ať studují zásady zdravotní reformy a poučují své děti, že cesta sebezapírání je jedinou bezpečnou cestou. Obyvatelé světa svou bezohledností k tělesným zákonům ničí vlastní sebekontrolu a zbavují se schopnosti postřehnout věčné skutečnosti. Svévole zanedbali své vlastní tělo a vedou také své děti na cestu povolnosti, čímž jim připravují cestu utrpení za přestoupení přírodních zákonů. Tím nikterak neprojevují moudrý zájem o blaho svých rodin.

Církev a zdravotní reforma

Poselství zdravotní reformy máme přinášet každému sboru. V každé škole má být vykonáno určité dílo. Ani vedoucí ani učitelé by neměli mít dovoleno vychovávat mládež, dokud nemají praktické poznání v tomto ohledu. Někteří si dovolili kritizovat a pochybovat a nacházet chyby na zásadách zdravotní reformy, o nichž ze zkušenosti vědí jen málo. Měli by jít ruku v ruce, srdce při srdci s těmi, jejichž práce se ubírá správným směrem.

Předmět zdravotní reformy byl přinesen sborům, světlo však nebylo srdečně přijato. Sobecká, zdraví ničící povolnost mužů a žen ochromovala vliv poselství, které má připravit lid pro veliký den Boží. Jestliže sbory očekávají sílu, musí žít podle pravdy,^{6T 371} kterou jim Bůh dal. Jestliže členové našich sborů přehlíží světlo v tomto ohledu, sklídí jistý výsledek jak v duchovním, tak tělesném zakrnění. A vliv těchto starých členů prokvasí nové členy. Pán nepracuje nyní tak, že by přiváděl mnoho duší k pravdě, protože v církvi jsou členové, kteří nikdy nebyli obrácení a také ti, kteří kdysi obrácení byli, ale odpadli. Jaký vliv by měli mít tyto neposvěcení členové na nové rodiny? Neznehodnotí Bohem dané poselství, které má jeho lid přinášet?

Všichni ať prozkoumají své jednání a poznají, jestli neholdují něčemu, co jim určitě škodí. Ať přestanou povolovat chuti v jídle a pití. Někteří cestují do vzdálených krajů a hledají lepší podnebí, ale ať jsou kdekoli, žaludek jim otravuje každé prostředí. Sami si připravují utrpení, kterého je nemůže nikdo zbavit. Měli by své každodenní jednání uvést do souladu s

přírodními zákony a pak rozhodným jednáním a vírou bude vytvořeno duševní a tělesné ovzduší, které bude vůní života k životu.

Bratři, jsme velice pozadu. Mnohé z toho, co církev měla udělat, aby byla živou církví, není uděláno. Povolností k zvrácené chuti jsou mnozí na tom zdravotně tak, že v jejich nitru probíhá ustavičný boj proti vysokým duchovním zájmům. Jasně předložená pravda není přijata. Své zvyky musíme uvést do souladu s Boží vůlí. Písmo nás ujišťuje: „Bůh je to, kterýž působí ve vás“, člověk však musí udělat to své, aby ovládl svou chuť a vášně. Náboženský život vyžaduje myšlenkový i citový soulad s Božími silami. ^{6T 373} Žádný člověk se nemůže sám dopracovat spasení a Bůh to nemůže pro něho udělat bez jeho souhlasného odevzdání. Je-li však úsilí člověka opravdové, Bůh s ním spolupracuje a dává mu moc stát se synem Božím.

oooo

Mluvíte-li s lidmi o zdraví, často říkají: „My toho víme mnohem víc, než uplatňujeme.“ Neuvědomují si, že jsou odpovědní za každý paprsek poznání svého tělesného blaha a že každý jejich zvyk Bůh zná? S tělesným životem nemůžeme zacházet ledabyle. Každý orgán, každá tkáň těla má být posvátně ušetřena od škodlivých zvyků.

Stravování

Naše zvyky v jídle a pití svědčí o tom, zda jsme ze světa, anebo patříme mezi ty, které Bůh svým mocným dlátem pravdy vyloupil ze světa. Toto má být Jeho zvláštní lid, horlivý dobrých skutků. Bůh mluvil ve svém Slově. V případě Daniele a jeho tří přátel nacházíme kázání o zdravotní reformě. Bůh mluvil v dějinách Izraele, jimž chtěl v jejich zájmu vzít masitý pokrm. Sytil je nebeským chlebem. Člověk jedl andělský pokrm. Oni však rozněcovali své nízké choutky a čím víc soustřeďovali své myšlenky na egyptské hrnce masa, tím víc nenáviděli pokrm, který jim dal Bůh na to, aby je udržel tělesně, duševně a mravně zdravé. Toužili po hrncích s masem a v tomto ohledu udělali právě to, co mnozí udělali v naší době.

Mnozí trpí a mnozí klesají do hrobu, protože povolují své chuti. Jedí podle své převrácené chuti, čímž oslabují své zaživací orgány ^{6T 373} a poškozují svou schopnost vstřebávat pokrm, který má udržovat život. To přináší těžké nemoci a často vede ke smrti. Jemný organismus těla je opotřebován vražednými zvyky těch, kteří měli poznat lepší cestu.

Sbory by měly být probuzeny a věrné světlu, které jim Bůh dal. Každý člen by měl pracovat moudře, aby ze své životosprávy vyloučil každou zvrácenou choutku.

Extrémy ve stravování

Vím, že mnozí naši bratři a sestry srdcem a zvyky odporují zdravotní reformě. Neobhajují žádné extrémy. Když jsem se však dívala do svých rukopisů, našla jsem rozhodná svědectví a varování před nebezpečím, které přichází na náš lid v důsledku toho, že napodobujeme zvyky a způsoby světa a jsme povolní, uspokojujeme nezdravou chuť a dbáme o okázalý zevnějšek. Bolí mne srdce a jsem zarmoucena nad dnešní situací. Někteří říkají, že jednotliví bratři tyto otázky příliš zdůrazňovali. Avšak proto, že si někdo počíná neprozřetelně a své mínění o zdravotní reformě vyjadřuje při každé příležitosti, odváží se snad někdo zadržet pravdu v tomto ohledu? Lid světa je všeobecně daleko v opačném extrému povolnosti a nestřídmosti v jídle a pití a v důsledku toho jsou rozšířeny převrácené zvyky.

Mnozí, kteří se připravovali pro dílo Mistrovo, kteří si však neuvědomili, že svatá závaznost spočívá na nich, aby zachovávali zdravotní zákony, jsou dnes ve stínu smrti. Zákony lidského organismu jsou skutečně Božími zákony. Avšak tato skutečnost se zdá být zapomenuta. Někteří se omezili na dietu, která je nemůže udržet při zdraví. Neopatřili si výživnou stravu místo škodlivých potravin ^{6T 374} a nepamatovali, že příprava pokrmů

nejzdravějším způsobem vyžaduje takt a dovednost. Tělo musí být náležitě živeno, má-li vykonávat svou práci. To není podle zdravotní reformy, zřekneme-li se velikého množství nezdravých pokrmů a půjdeme do opačné krajnosti a snížíme množství a kvalitu pokrmu na nejnižší míru. Pak nemůžeme mluvit o zdravotní reformaci, ale o zdravotní deformaci.

Pravá střídmost

Apoštol Pavel píše: „Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všichni zajisté běží, ale jen jeden dostává cenu? Tak běžte, abyste dosáhli. A všeliký, kdož bojuje, ve všem je zdrženlivý. A oni zajisté proto, aby porušitelnou korunu vzali, ale vy neporušitelnou. Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje, ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.” (1Kor 9,24-27)

Na světě jsou mnozí, kteří otročí zhoubným zvykům. Chuť je zákon, který je ovládá a pro jejich nesprávné zvyky je mravní mysl zatemněna a moc rozeznávat svaté věci je velkou měrou oslabena. Je však nutné, aby křesťané byli přísně střídmi. Měli by pozvednout svůj prapor. Střídmost v jídle, pití a odívání je podstatně důležitá. Místo chuti libovůle by měla vládnout zásada. Kdo mnoho jí nebo má nekvalitní pokrm, snadno je rozladěn a upadá také do jiných „pokušení a v osídlo a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřžují lidi do zahynutí a v zatracení.” (1Tm 6,9) Boží spolupracovníci by měli použít všechnen svůj vliv a podněcovat šíření správných zdravotních zásad.

Být věrný Bohu znamená mnoho. On klade požadavky na všechny, ^{6T 375} kdo se Mu odevzdají do služby. On chce, abychom tělo i mysl zachovali v nejlepším stavu, abychom všechny síly a schopnosti podřídili jeho vůli a abychom pomocí přísně střídmych zvyků zůstali co nejsvěžejší. Jsme odpovědní před Bohem, abychom mu bez výhrady odevzdali tělo i duši s veškerými schopnostmi, které nám svěřil. Naše síly a schopnosti mají ustavičně růst a zdokonalovat se. Odpovědnosti v tomto díle mohou nést pouze ti, kteří uznávají tuto zásadu a byli vedeni k tomu, aby o své tělo pečovali s rozvahou a bázní Boží. Ti, kteří jsou dlouho v pravdě, avšak neumí rozlišovat mezi čistými zásadami spravedlnosti a zásadami zla, kteří správně nechápou Boží milosrdenství, spravedlnost a lásku, mají být zbaveni odpovědnosti. Každý sbor potřebuje jasné a ostré svědectví, které by znělo jako zvuk polnice.

Podáří-li se nám probudit mravní vnímavost našeho lidu v otázce střídmosti, dosáhneme velkého vítězství. Mluvme o střídmosti ve všech věcech a prožívejme ji. Střídmost v jídle, pití, spánku a odívání patří mezi základní pravidla našeho náboženského života. Vnikne-li pravda do svatyně duše, ovlivní i náš tělesný život. Nedomnívejme se, že otázky týkající se lidského zdraví nejsou důležité. Naše věčné blaho je závislé na tom, jak v tomto životě využijeme svého času, síly a vlivu.

oooo

David řekl: „*Přepodivně jsem byl učiněn.*” Když nám dal Pán takový příbytek, ^{6T 376} proč bychom neměli důkladně prozkoumat každou jeho část? Komůrky mysli a srdce jsou nejdůležitější. Neměli bychom pak otevřít tyto překrásné pokoje a pozvat Pána Ježíše, aby přebýval v nich a zůstal s námi, místo abychom bydleli v přízemí a oddávali se smyslným a ponižujícím choutkám?

Kazatelé mají vyučovat zdravotní reformě

Naši kazatelé by si měli moudře počínat v otázce zdravotní reformy. Měli by se obeznámit s fyziologií a hygienou. Měli by rozumět zákonům života a jejich významu pro zdravý mysl i duše.

Tisíce a tisíce ví jen málo o obdivuhodném těle, které jim dal Bůh nebo o péči, kterou by mu měli věnovat a za důležitější pokládají zájem o mnohem bezvýznamnější věci. V tomto ohledu musí kazatelé vykonat určité dílo. Zaujmou-li správné stanovisko v tomto ohledu, získají mnohé. V jejich vlastním životě a domově by se měli řídit zákony života, uplatňovat správné zásady a žít podle zdravotních zásad. Pak dovedou mluvit správně o tom předmětu, budou vést lid výš a stále výš v díle reformy. Tím, že budou sami žít ve světle, mohou přinášet svědectví veliké ceny těm, kteří takové svědectví potřebují.

Kazatelé mohou získat převzácné požehnání a bohatou zkušenost, protkají-li všechno své úsilí ve sborech poselstvím o zdravotních otázkách. Lid musí mít světlo zdravotní reformy. Toto dílo bylo zanedbáváno a mnozí hynou pro nedostatek světla, které mohli mít a musí mít, mají-li se vzdát sobeckých choutek.

Předsedové našich sdružení si musí uvědomit, že je nejvyšší čas, aby se k této otázce správně postavili.^{6T 377} Kazatelé a učitelé mají přinést jiným světlo, které sami přijali. V každém směru je potřebná jejich práce. Bůh jim pomůže, posílí své služebníky, kteří stojí pevně a nebudou se uchylovat od pravdy a spravedlnosti, aby se přizpůsobili vlastním choutkám.

oooo

Výchovná práce ve zdravotně misijním odvětví je dalším krokem velkého významu v probouzení člověka k jeho mravní odpovědnosti. Kdyby se kazatelé této práce chopili v různých odvětvích podle světla, které Bůh dal, pak by nastala rozhodnější reformace v jídle, pití a odívání. Svou lhostejností a odsuzujícími poznámkami nebo žertováním a výsměchem zdržovali lid. Oni sami a veliké množství jiných prožívali smrtelná muka, avšak žádný z nich nezmoudřel.

Jedině nejuťočnějším bojem se dosáhlo nějakého pokroku. Lid nebyl ochoten zapřít se, nechtěl povolit rozumu a vůli Boží a ve svém vlastním utrpení a vlivu na jiné si uvědomili jistý důsledek takového jednání.

oooo

Církev vytváří dějiny. Každý den představuje zápas a pochod. Na každé straně jsme obklíčeni neviditelnými nepřáteli a buď z milosti Boží zvítězíme, nebo podlehneme. Naléhavě prosím, aby ti, kteří zastávají v otázce zdravotní reformy neutrální stanovisko, byli obráceni. Jde o převzácné světlo^{6T 378} a Pán mi dává poselství, abych zdůraznila, že všichni, kteří nesou odpovědnost v kterémkoli úseku Božího díla dbali, aby se pravda v srdci a životě rozmáhala. Pouze tak můžeme čelit pokušením, s nimiž se na světě setkáme.

Proč někteří z našich bratrů kazatelů projevují tak malý zájem o zdravotní reformu? Je to proto, že poučení o střídmosti ve všech věcech odporuje jejich návyku sobeckých choutek. Na některých místech to bylo velkou překážkou při našem úsilí dovést lid ke zkoumání a šíření zdravotní reformy. Nikdo by neměl být povolán za učitele lidu, když jeho vlastní názory nebo příklad odporují svědectví, které dal Bůh svým služebníkům v otázce výživy, neboť to bude působit zmatek. Pro svůj nedbalý postoj ke zdravotní reformě nebude schopen být poslem Božím.

Světlo, které Pán v tomto směru dává ve svém Slově je jasné a lidé budou zkoušeni v mnohém směru, aby se ukázalo, zda ho budou ostříhat. Každý sbor, každá rodina má být poučena o křesťanské střídmosti. Každý by měl vědět, jak jíst a pít, aby si zachoval zdraví. Jsme uprostřed závěrečných scén dějin tohoto světa a v řadách světitelů soboty by měla být souladná činnost. Ti, kteří stojí stranou tohoto velkého díla poučování lidu v této otázce, nejdou cestou, kterou jim ukazuje ten veliký Lékař. Kristus řekl: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sám sebe, a vezmi kříž svůj a následuj mne.*” (Mt 16,24)

oooo

Pán mi ukázal, že mnozí budou vysvobozeni z tělesného, duševního a mravního úpadku prostřednictvím praktického vlivu zdravotní reformy.^{6T 379} Budou se konat zdravotní přednášky a tisknout zdravotní publikace. Zásady zdravotní reformy přijmou mnozí příznivě a mnoho lidí bude osvíceno. Vlivy, doprovázející zdravotní reformu pomohou k úsudku všem, kteří touží po světle a ti krok za krokem budou přijímat zvláštní pravdy pro přítomný čas. Takto se spravedlnost setká s pravdou.

oooo

Život je svatý poklad, který nám jen Bůh může pomoci zachovat a použít k Jeho slávě. Avšak Ten, který vytvořil obdivuhodnou strukturu těla, obzvláště pečuje, aby ji zachoval, jestliže s Ním lidé v tomto důležitém úseku chtějí spolupracovat. Každou svěřenou hřivnu nám pomůže zužitkovat a použít ji podle vůle Dárce. Dny, měsíce a roky jsou nám přidány, abychom zužitkovali své příležitosti a přednosti a zápasili o vlastní záchranu a naším nesobeckým životem pomáhali k blahu jiným. Takto můžeme budovat království Kristovo a zjevovat slávu Boží.

oooo

Evangelium a zdravotně misijní dílo mají jít spolu vpřed. Evangelium má být doprovázeno zásadami pravé zdravotní reformy. Křesťanství má být vnášeno do praktického života. Je nutné konat opravdové, důkladné reformační úsilí. Pravé biblické náboženství je proudem Boží lásky pro padlého člověka. Boží lid má pokračovat v přímých liniích kupředu a působit na srdce těch, kteří hledají pravdu, touží správně vykonat své dílo v této vrcholně závažné době. Lidem máme přinášet zásady zdravotní reformy a vykonat vše, co je v našich silách, abychom mužům a ženám pomohli vidět nutnost těchto zásad a jejich uplatnění.

6T 380

Důležitost hlasové kultury

V celém našem díle bychom měli věnovat větší pozornost cvičení hlasu. Můžeme mít vědomosti, nedovedeme-li však použít správně svůj hlas, dílo se nám nezdaří. Neumíme-li své myšlenky vyjádřit vhodně slovy, k čemu je naše vzdělání? Nebudeme-li pěstovat dar řeči, nebudou nám naše vědomosti moc platné, ale umíme-li mluvit moudře, užitečně a poutavě, stanou se předivnou silou.

Žáci, kteří chtějí pracovat v díle Božím, se mají naučit mluvit jasně a působivě, aby neztratili polovinu vlivu. Schopnost mluvit jasně a srozumitelně, plně a výrazně je neocenitelná v každém odvětví díla. Rozhodně se bez této schopnosti neobejdou kazatelé, bibličtí pracovníci, evangelisté a kolportéři. Ti, kteří chtějí pracovat v některém z těchto odvětví, se musí naučit používat svůj hlas tak, aby mohli lidem přednášet pravdy mocně a působivě. Je-li pravda přinášena nesrozumitelně, je její vliv zmařen.

Kolportér mluvící jasně a srozumitelně o ceně knihy, kterou chce prodat, pozná, že je mu velkou pomocí v práci. Může mít příležitost číst kapitolu knihy a melodičností hlasu a správným zdůrazněním slov může způsobit, aby scény, které předkládá, jasně vnikly do mysli posluchače jako kdyby je viděl.

Ten, kdo dává biblické hodiny ve shromáždění nebo v rodinách, měl by umět příjemně melodicky číst, což určitě na posluchače zapůsobí.^{6T 381}

Kazatelé evangelia by měli umět mluvit mocně a výrazně, aby slova věčného života vyjádřili a zvýraznili tak, že posluchači pocítí jejich váhu. Cítím bolest, slyším-li nedostatečný hlas mnohých našich kazatelů. Takoví kazatelé olupují Boha o slávu, kterou by mohl mít, kdyby cvičili svůj hlas mluvit Slovo mocně.

Nikdo by si neměl myslet, že je připraven pro kazatelskou službu, nevynakládá-li vytrvalé úsilí, aby překonal každý nedostatek svého vyjadřování. Jestliže se pokouší mluvit k lidu a neví, jak má dar řeči použít, polovina jeho vlivu je ztracena, neboť jen slabě udrží pozornost lidu.

Ať je jeho povolání jakékoliv, každý by se měl naučit ovládat svůj hlas, aby když něco není v pořádku, nemluvil tónem, který podněcuje nejhorší vášně srdce. Příliš často se mluví drsně a ukvapeně. Příkrá nebo ostrá, rozkazovačná slova vyslovená tvrdými, skřípavými tóny, rozloučila přátele a končila ztrátou duší.

Poučení o hlasové kultuře by mělo začít doma. Rodiče by své děti učit mluvit tak jasně, že poslouchající porozumí každému slovu. Měli by je naučit číst Bibli jasnými, srozumitelnými přízvuky, tak, aby to uctilo Boha. A ať nikdo, kdo se sklání kolem rodinného oltáře si nepřikrývá tvář rukama skloněnými na židli, když mluví k Bohu. Pozvedněte své hlavy a se svatou uctivostí mluve ke svému nebeskému Otci a zdůrazněte slova tak, aby je bylo slyšet.

Rodiče, uče se sami mluvit tak, aby promluvené slovo bylo požehnáním vašim dětem. Ženy se v tomto ohledu musí učit. I zaměstnané matky, chtějí-li, mohou pěstovat hřivny řeči. Tak mohou poučovat svoje děti ^{6T 382} správně číst a mluvit. Mohou to konat při své práci. Nikdy není pozdě, abychom se nemohli učit. Bůh vyzývá rodiče, aby ve svých domovech usilovali o největší možnou dokonalost.

Ve společném shromáždění je obzvlášť nutné vyslovovat jasně, srozumitelně, aby všichni mohli slyšet vydávané svědectví a měli z něho požehnání. Když si Boží lid ve společných shromážděních sděluje své zkušenosti, mizí mnohé nesnáze a přichází požehnání. Příliš často se však stává, že členové přinášejí svá svědectví nejasně, nesrozumitelně a posluchači nemohou postřehnout, o čem jde. Tím se připravují o požehnání.

Ti, kdo se modlí a mluví, musí všechno vyslovovat jasným, srozumitelným a příjemným hlasem. Správně vyslovená modlitba je mocí k dobrému. Pán si ji také používá za nástroj, jímž chce lidu sdělit vzácné poklady pravdy. Modlitba však není tím, čím být má, když mají modlící nepříjemný hlas. Satan se těší, když modlitby vysílané k Bohu jsou takřka neslyšitelné. Lid Boží se musí naučit mluvit a modlit se tak, aby mohl vhodně reprezentovat velkou pravdu, kterou má. Vydávaná svědectví i modlitby mají být jasné a zřetelné. Tím bude Bůh oslaven.

Snažte se všichni co nejlépe použít hřivnu řeči. Bůh vyzývá k vyšší a dokonalejší službě. Je zneuctěn nedokonalým vyjadřováním toho, který by mohl být vhodný jako mluvčí, kdyby vyvíjel vytrvalejší úsilí. Pravda je častokrát znehodnocena potrubím, jímž prochází.

Pán vyzývá všechny, kteří jsou v jeho službě, aby pozorně pěstovali hlas, aby přijatelným způsobem mohli vyjadřovat ty veliké a slavné pravdy, které jim svěřil. Ať nikdo neznehodnocuje pravdu nesprávnou výslovností. ^{6T 383} Ať se nikdo z těch, kteří zanedbali pěstování hřivny řeči nedomnívá, že je připraven ke službě, neboť musí předně obdržet moc, aby přijaté uměl sdělit.

Když mluvíte, ať je každé slovo plné a výrazné, každá věta jasná a srozumitelná do posledního slova. Mnozí na konci věty tak snižují hlas a tak nesrozumitelně vyslovují, že moc myšlenky se ztrácí. Slova, jež stojí za to, aby vůbec byla promluvena, mají být vyjádřena jasně, srozumitelným hlasem, s důrazem a výrazně. Nikdy nevyhledávejte slova, která budí dojem přílišné učenosti. Čím větší prostota, tím lépe bude vašim slovům porozuměno.

Chlapci a děvčata, vložil Bůh do našeho srdce touhu sloužit Mu? Pak se všemi prostředky a do krajnosti snažte pěstovat hlas, abyste přinášeli jasnou a vzácnou pravdu jiným. Nezvykejte si modlit se tak nejasně a tak tlumeně, že vaše modlitby potřebují

vykladače. Modlete se prostě, ale jasně a srozumitelně. Tlumit hlas natolik, že ho nelze slyšet, není žádným důkazem pokory.

Těm, kteří chtějí vstoupit do Božího díla jako kazatelé, chci říct: Se vši rozhodností usilujte o dokonalou řeč. Proste Boha, aby vám pomohl dosáhnout tento velký cíl. Když se ve shromáždění modlíte, pamatujte, že mluvíte k Bohu a že chce, abyste mluvili tak, aby všichni přítomní slyšeli a své prosby připojili k vašim. Modlitba, vyjádřená tak unáhleně, že se slova slévají dohromady, nečiní Bohu žádnou čest a není ani posluchačům k užítku. Ať se kazatelé a všichni, kteří se veřejně modlí, učí modlit tak, že Bůh bude oslaven a posluchačům to bude k požehnání. Ať mluví pomalu a srozumitelně a dostatečně hlasitě, aby to slyšeli všichni a lid na to mohl říct: Amen.

6T 384

Dávejte Bohu, což Jeho jest

Pán dal svému lidu poselství pro tuto dobu. Ono poselství nacházíme u Malachiáše ve třetí kapitole. Mohl by Pán ještě jasněji a určitěji vyjádřit své požadavky, než to učinil v této kapitole?

Měli bychom stále myslet na to, že Boží požadavky na nás mají přednost před všemi jinými požadavky. Bůh nám dává štědré dary, avšak On s lidem uzavřel smlouvu, že mu vrátí desátý díl svého majetku. Bůh milostivě svěřuje lidem své poklady, ale o desátku říká: Ten patří mně. Tak, jako Bůh svěřuje lidem své vlastnictví, tak lidé mají Pánu z celého svého majetku vrátit poctivý desátek. Tak to nařídil i Ježíš.

Tento závazek obsahuje vážné následky, plnění tohoto závazku je příliš svaté, než aby mohlo zůstat přenecháno lidskému mínění. Neměli bychom se cítit svobodni jednat v tom podle vlastního uvážení, ale dostát požadavkům Božím a pravidelně odkládat částky pro jeho dílo jako svaté.

Prvotiny plodů

Kromě desátků Pán požaduje prvotiny našich veškerých příjmů. Vyhrazuje si pro sebe, aby se jeho dílo na zemi mohlo hojně podporovat. Činnosti služebníků Páně nemá překážet nuzná podpora. Hlásání Slova života jeho posly se tím nesmí znesnadňovat. Učí-li pravdě, pak musí mít dostatek prostředků k použití, aby mohli dílo v pravý čas podporovat a mohli působit tím nejlepším a nejpožehnanějším vlivem. Milosrdenství se musí konat prakticky a chudým a trpícím se musí pomáhat. Dary a oběti slouží k tomuto účelu. ^{6T 385} To se musí konat zvlášť v nových polích, kde korouhev pravdy ještě není vztyčena. Kdyby staří a mladí, kteří se počítají k Božím lidu, konali svou povinnost, pak by nebylo nedostatku v pokladnici. Kdyby všichni poctivě přinášeli desátky a posvětili Pánu prvotiny svého příjmu, pak by bylo po ruce hojně prostředků pro jeho dílo. Avšak nařízení Boží nejsou ani ctěna ani plněna, a tím vzniká citelný nedostatek.

Pamatujte na chudé

Měli bychom ze svého života vymýt jakoukoliv rozhazovačnost, neboť doba, kdy ještě můžeme pracovat, je krátká. Všude kolem nás vidíme nedostatek a utrpení. Mnohé rodiny nemají dost jídla, děti volají po chlebě. Často se domácnostem chudých nedostává potřebného nábytku a ložního prádla. Mnozí žijí v chatrčích, jež postrádají jakékoliv pohodlí. Křik chudých stoupá k nebi. Bůh vidí jejich bídu a slyší jejich volání, ale mnozí myslí jen na sebe. Zatímco jejich bližní hladovějí a strádají, vydávají veliké sumy za marnotratné požitky a jedí více, než je jim prospěšné. Co řeknou jednou tyto lidé o sobeckém používání Bohem

svěřených prostředků, až budou muset skládat účty? Kdo nedbá na nařízení Boží pokud se týká chudých, ten potom pozná, že oloupil nejen své bližní, ale i Boha a zneužil jeho dobrotu.

Vše náleží Bohu

Všechno dobré, jemuž se člověk těší, darovala mu milost Boží. Bůh je ten veliký, dobrotivý dárce. Jeho láska se zjevuje v přehojném zaopatření člověka. On nám dal čas zkoušky, ve kterém se máme rozvinout v takovou bytost, která může být přijata do nebe. ^{6T 386} Ne snad proto, že by On něco potřeboval, máme pro něho odložit jeden díl našeho majetku.

Pán stvořil v zahradě Eden různé stromy půvabného zjevu a na nich bylo dobré jídlo. Adam a Eva se měli těšit jejich plody v rozkoši srdce až na jednu výjimku. Ze stromu poznání dobrého a zlého jíst neměli. Tento strom měl lidem neustále připomínat, že Bůh je majitelem všech věcí. Takto jim dal příležitost, jak mají projevovat svou víru a svou důvěru v něho, dokonalou poslušností jeho požadavků.

Tak je tomu také s Božími požadavky na nás. Pán klade své poklady do rukou lidí, požaduje ale, aby byl odložen desátek jako jeho majetek, byl přenesen do jeho pokladnice, jemu posvěcen a použit pro svaté účely, totiž na zaopatření těch, kteří nesou poselství spasení do celého světa. Bůh si vyhrazuje tento díl, aby stále proudily prostředky do jeho pokladny a světlo pravdy se mohlo nést blízkým i vzdáleným. Věrným plněním tohoto požadavku uznáváme, že Bůh je vlastníkem všech statků.

Nemá Pán právo to od nás požadovat? Nedal z lásky svého jednorozeného Syna, aby nás zachránil od smrti? Neměly by tedy naše děkovné oběti téci do jeho pokladny, aby se mohly použít na podporu jeho království na zemi? Je-li Bůh vlastníkem všech našich statků, neměli bychom mu tedy z vděčnosti přinášet dobrovolné dary a děkovné oběti, abychom takto uznávali jeho vlastnické právo na tělo, duši, ducha a majetek? Kdyby se plnil Boží plán, byl by nyní v jeho pokladně dostatek prostředků, které by umožňovaly, aby kazatelé vstupovali na nová území, kromě toho by byl dostatek spolupracovníků, aby společně s kazateli vztyčili korouhev pravdy na nejtemnějších místech země.

6T 387

Bez výmluvy

Je to Bohem stanovený plán, že lidé mají Pánu vrátit, co je Jeho. Je to tak jasně vysloveno, aby se nikdo nemohl omlouvat, že neporozuměl, nebo obcházel Bohem uloženou povinnost a odpovědnost. Kdo tvrdí, že se to nemusí považovat za povinnost, ukazuje tím před nebem, před sborem a před světem, že nechce uznat tyto tak jasně vyslovené požadavky. Takoví lidé jsou toho názoru, že by se jejich majetek zmenšil, kdyby plán Páně plnili. Ve své lakotě chtějí celý základní kapitál i s úroky spotřebovat pro sebe.

Bůh klade na všechny lidský majetek svou ruku a praví: Já jsem vlastníkem vesmíru, všechny statky náleží mi. Desátek, který jste zadrželi, je určen pro zaopatření mých sluhů, kteří mají otvírat Písmo těm, jenž žijí ještě v temnotě a neznají můj zákon. Když vy desátek náležející mi použijete k ukojení svých osobních přání, oloupili jste duše o světlo, jež jsem jim chtěl darovat. Měli jste příležitost dokázat mi svou věrnost, ale vy jste to neučinili. Vy jste mne oloupili, vy jste ukradli můj desátek. „*Naprosto zlořečení jste.*” (Mal 3,9)

Další příležitost

Pán je dlouho shovívavý a dobrotivý a těm, kteří tak jednali, dává příležitost k polepšení. Říká: „*Navraťte se ke mně a navrátím se k vám.*” Ale oni se ptají: „*V čem bychom se měli navrátit?*” (Mal 3,7) Oni své prostředky upotřebili co nejlépe pro sebe a pro oslavení

sebe, jakoby byl jejich majetek jejich vlastnictvím a ne propůjčený poklad. Jejich otupělé svědomí je tak tvrdé a stalo se tak nevnímavé, že nepoznávají velikost své nepravosti, která je příčinou, ^{6T 388} že uzavřeli cestu pravdě, takže pravda nemůže vpřed.

Ačkoliv smrtelní lidé ony statky, které Bůh vyhradil pro hlásání evangelia, aby ztraceným přineslo zprávu o spasitelné lásce, spotřebovali pro sebe a tak tuto cestu sobectvím uzavřeli, ještě se ptají: „*V čem tě loupíme?*” Bůh jim odpovídá: „*V desátcích a obětech. Naprosto zlořečení jste, protože mne loupíte, vy pokolení všecko.*” Celý svět se podílí na olupování Boha. Za peníze, které On lidem půjčil, holdují zábavám, hýření, hodování a hanebnému požitkářství. Bůh ale říká: „*K vám pak přikročím s pomstou.*” (Mal 3,8.9.5) V onen veliký den, kdy celý svět musí vydávat počet, bude každý posuzován podle svých skutků.

Požehnání

Bůh chce žehnat všem, kteří poslouchají jeho přikázání. „*Sneste všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém a zkuste mne v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li vám průduchů nebeských a nevyleji-li na vás požehnání, tak, že neodoláte. A přimluvím pro vás tomu, což zžírá a nebude vám kazit úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví Hospodin zástupů.*” (Mal.3,10-11.)

Jak mohou lidé se zřetelem na tyto slova plná světla a pravdy zanedbávat tak jasnou povinnost? Jak mohou neposlouchat Boha, když poslušnost znamená požehnání na časných a duchovních statcích, neposlušnost naproti tomu kletbu Boží? Satan je zhoubce. ^{6T 389} Bůh nemůže žehnat těm, kteří odmítají být věrnými šafáři. Vidíme na světě neštěstí všeho druhu v plné míře. Proč je tomu tak? Bůh nepoužívá své moci, aby zabránil zlu. Svět pohrdá slovem Božím. Žije, jako by nebylo Boha. Lidé jako za dnů Noemových odmítají každou myšlenku na Boha. Bezbožnost vládne hrozným způsobem, země zraje ke žni.

Reptalové

„*Rozmohla se proti mně slova vaše, praví Hospodin, avšak říkáte: Což jsme mluvili proti tobě? Říkáte: Daremná jest věc sloužiti Bohu, a jaký zisk, budeme-li ostříhati nařízení jeho a budeme-li choditi zasmušile, bojíce se Hospodina zástupů? Nýbrž nyní blahoslavíme pyšné. Ti, kteří páší bezbožnost, vzdělávají se a pokoušející Boha, vysvobození bývají.*” (Mal 3,13-15) Tak naříkají ti lidé, kteří zadrželi to, co náleží Bohu. Pán je žádá, aby své desátky přinesli do jeho obilnice a zkusili, zda na ně nevylije své požehnání. Ale oni se ve svém srdci protíví Bohu a stěžují si na něho. Olupují Ho o jeho statky a zpronevěřují je. Vytýká-li jim jejich hřích, říkají: Měl jsem neštěstí, má úroda byla jen nepatrná, bezbožní naopak mají štěstí. Nevyplácí se dodržovat nařízení Páně.

Bůh však nechce, aby někdo před Ním naříkal. Kdo takto proti Bohu reptá, sám na sebe nehodu přivolal. Oloupili Boha a překáželi jeho dílu, protože peníze, jež měly být přineseny do jeho pokladnice, spotřebovali na sobecké účely. Dávají najevo svou nevěrnost tím, že neplní Bohem předepsaný plán. ^{6T 390} Když jim dal Bůh úspěch a vyzval je, aby mu přinesli jeho díl, vrtěli hlavami a nechápali to jako svou povinnost. Uzavřeli se, aby nemuseli vidět. Zadrželi peníze Páně a tak bránili, aby se konalo dílo, jež On nařídil. Proto na ně přišlo zlořečenství a Pán dovolí zhoubci, aby jejich plody zničil a přivedl je do neštěstí.

„Ti, kteří se bojí Hospodina”

U Malachiáše 3,16 je psáno o opačně smýšlejících lidech, kteří se neshromažďují, aby Boha kritizovali, ale aby mluvili o Jeho slávě a velebili Jeho milost. Oni vyplnili věrně svou

povinnost a Pánu dali, co je jeho. Jejich svědectví podněcuje anděly, aby zpívali a radovali se. Oni si na Boha nestěžují. Ti, kdo kráčí ve světle a věrně a svědomitě plní své povinnosti, ti nenaříkají a také nevyhledávají chyby; oni mluví slova plná povzbuzení, víry a naděje. Naříkají jen ti, kteří slouží sobě a nedávají Bohu, co je Jeho.

„Tehdy ti, kteří se bojí Hospodina, mluvili jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel a psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se bojí Hospodina a myslí na jméno jeho. Ti budou, praví Hospodin zástupů v den, kterýž já učiním, mým klenotem a slituji se nad nimi, jako se slitovává otec nad synem svým, kterýž mu slouží. Tehdy obrátíte se a uzříte rozdíl mezi spravedlivým a bezbožným, mezi tím, kdo slouží Bohu a tím, kdo jemu neslouží.“ (Mal 3,16-18)

oooo

Odměnou upřímné štědrosti je stále těsnější společenství ducha a srdce s Duchem. ^{6T 391}

Člověk, který měl neštěstí a upadl do dluhů by neměl brát díl Páně, aby jím zaplatil dluhy u svých bližních. Měl by pamatovat, že je zkoušen a že olupuje Dárce, jestliže použije díl Páně pro sebe. On je dlužníkem Božím za všechno co má, ale stává se dvojnásobným dlužníkem, když použije vlastnictví Páně, aby vyrovnal dluhy u lidí. Do nebeských knih bude jeho jméno zapsáno mezi „nevěrné Bohu.“ On musí Bohu vydat počet z toho, že si prostředky Páně přivlastnil pro své vlastní potřeby. Nedostatek zásad, jak se ukázal v opačném použití prostředků náležejících Pánu, se bude jevit také v jeho jednání při jiných příležitostech. Kdo olupuje Boha, rozvíjí v sobě povahové rysy, jež ho vylučují z přijetí do nebeské rodiny Boží.

oooo

Sobecké použití majetku dokazuje, že člověk je nevěrný vůči bohu a znemožňuje takovému šafáři finančních prostředků, aby mu byly svěřeny vyšší, nebeské statky.

oooo

K dobročinnosti se naskýtají příležitosti stále. Všude vyvstávají potřeby. Misijní pole jsou bržděna ve svém vývoji vlivem chybějících prostředků. Dokonce za takových okolností se jich musí vzdát, když Boží lid nebdí a skutečný stav věci nepozná. Nečekejte se sepsáním své poslední vůle až před smrtí, ale rozhodněte o svých prostředcích ještě za svého života.

6T 392

Kristus v celé Bibli

Měli bychom lidi upozorňovat na moc Krista - ukřižovaného Spasitele, který může dát věčný život. Jde o to, aby se jim ukázalo, že Starý zákon nastiňoval totéž evangelium v předobrazech, jako Nový zákon nepřináší žádné nové náboženství; Starý zákon není náboženství, které Nový zákon ruší. Nový zákon je pouze pokračováním a rozvinutím Starého zákona. Nový zákon rozvíjí jeho sílu. Ábel věřil v Krista. On byl právě tak vykoupen mocí Kristovou jako Petr a Pavel. Enoch byl rovněž následovníkem Ježíšovým jako milovaný učedník Jan. Enoch vedl božský život. Nebyl již spatřen, protože ho vzal Bůh k sobě. Jemu bylo uloženo, aby zvěstoval opětovný příchod Kristův: „*Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama, řka: Aj, Pán se bere s svatými tisíci svými, aby učinil soud všechněm.*“ (Juda 14) Toto Enochovo poselství a jeho vzetí, byly přesvědčivými důkazy pro všechny současníky. Ony byly také pro Matuzaléma a Noeho důraznými argumenty, jimiž mohli přesvědčivě dokázat, že spravedliví mohou být vytrženi.

Bůh, s Nímž Enoch chodil, je náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus. On byl tehdy právě tak světlem světa jako dnes. Tehdy nebyli lidé bez učitelů, kteří je učili cestě života, neboť Noe a Enoch byli křesťané. Ve třetí knize Mojžíšově bylo evangelium uloženo v ustanoveních.

Tehdy, tak jako dnes, se požadovala bezpodmínečná poslušnost. Jak je to přece nutné, abychom poznali význam slova Božího.

Je-li položena otázka: Co je příčinou nedostatečného duchovního života v církvi, pak odpověď zní: Necháváme své myšlenky, ^{6T 393} aby se odchýlily od slova Božího. Kdyby bylo Slovo naším duševním pokrmem a zacházeli bychom s ním s vážností a uctivou pokorou, pak by opětovných božských zjevení nebylo potřeba. Lidé by přijímali jednoduché výklady Písma a jednali by podle nich.

oooo

Jeho živé zásady jsou jako listy stromu života na uzdravování národů.

oooo

Slovo živého Boha není jen psané, ale také mluvené. Písmo je Božím hlasem, jež mluví k nám právě tak, jako bychom ho slyšeli svými ušima. Jestliže si to uvědomujeme, s jakou uctivou bázní bychom pak měli otvírat Boží slovo a s jakou opravdovostí bychom měli zkoumat jeho příkazy! Četba a uvažování z Písma by mělo být pokládáno za audienci u Nejvyššího.

oooo

Když satan skličuje naši mysl svým našeptáváním, pak jestliže dbáme napomenutí: „*Takto praví Pán*“, smíme být uvedeni do tajného příbytku Nejvyššího.

oooo

Mnozí nenapodobují náš svatý Vzor, protože tak málo studují určité rysy tohoto charakteru. Tak jsou mnozí přeplněni plány, vždy zaměstnání a nemají žádný čas ani místo pro obecenství s drahým Ježíšem, naším Průvodcem. Nepřinášejí Mu každou myšlenku a čin a neptají se: „Je toto cesta Páně?“ Kdyby to tak dělali, chodili by s Bohem jako Enoch.

6T 394

Náš postoj k vrchnosti

Někteří naši bratři mluvili a psali všelicos, což se jim vykládalo jako odpor proti vládě a zákonu. Neměli bychom se vystavovat takovým nedorozuměním. Není moudré neustále kritizovat opatření vládních úředníků. Napadat osoby nebo služební místa není naší úlohou. Měli bychom být velmi opatrní, abychom nebyli chápáni tak, jako bychom byli proti státním úřadům. Naše evangelijní tažení vyzývá sice k boji, ale naši zbraní má být prosté: „*Takto praví Hospodin*“. Na nás byla přenesena úloha připravit lid, aby mohl obstát v den Hospodinův. Nesmíme se chovat tak, abychom u těch, kteří nejsou stejné víry s námi, nevyvolali spory a nevzbudili jejich nepřátelství.

Náš způsob práce nesmí budít zdání, jako bychom zrádcovství schvalovali. Z našich spisů a projevů bychom měli vymýtit každý výraz, který, je-li uveden samostatně, může být špatně chápán, jako namířený proti zákonu a veřejnému pořádku. Všechno se musí pečlivě uvážit, jinak budeme vykřičeni jako nevěrní zákonu a vlasti. Nesmíme stát provokovat. Přejde čas, kdy za obhajobu biblické pravdy budou s námi jednat jako se zrádci; tento čas nepřivolavejme předčasně neopatrným jednáním, jež podněcuje zaujatost a odpor.

Přejde čas, kdy naši protivníci použijí k obžalobě poznámky, které bratři neuváženě řekli nebo napsali, aby nás odsoudili. Pak se nebude lámat hůl jen nad původci těchto projevů, ^{6T 395} ale bude se to přičítat na vrub celé církvi Adventistů. Žalobci uvedou, že jeden z našich odpovědných mužů toho a toho dne to a to řekl proti provádění zákonů vládou. Mnozí nad tím budou udiveni, čeho že tu nebylo dbáno a co jsme neměli na zřeteli a nyní to dodává důkazný materiál našim protivníkům. Mnozí budou překvapeni, když uvidí, že se jejich slovům

podstrčilo mínění, které jim nikdy nepřišlo na mysl. Proto ať naši bratři pečují o to, aby svá slova vždycky a za všech okolností důkladně uvažili. Ať se všichni chrání, aby lehkomyšlnými projevy nevyvolali čas soužení, dokud ještě nezačal vlastní rozhodující boj, v němž se mají všichni osvědčit.

Čím méně se budou ozývat naše stížnosti na úřady a vrchnost, tím větší dílo budeme moci vykonat v Americe a v jiných zemích. Jiné národy budou následovat příkladu Spojených států. Ačkoliv Spojené státy učiní počátek, bude náš lid ve všech dílech světa postižen stejnou krizí.

Naší úlohou je učinit zákon Boží slavným a velikým. Pravda Boží se musí zvěstovat. Písma si máme vážit jako směrnice života. Ve vši skromnosti a v duchu milosti a lásky Boží máme lidem poukazovat na to, že Bůh je Stvořitelem nebe a země a sedmý den je sobota Hospodinova.

Ve jménu Páně máme jít vpřed, rozvinout Boží korouhev a hájit Jeho slovo. Poroučí-li vrchnost, abychom to nečinili, zakazuje-li nám hlásat přikázání Boží a víru v Ježíše, pak je to čas, abychom jako apoštolé zvolali: „*Jestli je to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, sud'te, neboť my nemůžeme nemluvit toho, co jsme viděli a slyšeli.*” (Sk 4,19-20) ^{6T 396}

Pravda má být zvěstována v moci Ducha svatého; jedině to může učinit naše slova působivými. Jen mocí Ducha svatého bude vybojováno a utvrzeno vítězství. Lidé musí účinkovat jako nástroje Ducha svatého. Moc Boží skrze víru zachová kazatele ke spáse. Oni potřebují božskou moudrost, aby nemluvili nic, co může dát lidem podnět, aby nám uzavřeli cesty. Hlubokým vštípením duchovních pravd máme lid připravit, aby byl schopen v mírnosti a uctivosti zastupovat svou víru před nejvyššími vrchnostmi světa.

K podpoře praktické zbožnosti musí být pravda hlášána prostě, ale v duchu Kristově. Projev takového ducha má nejlepší vliv na naše srdce a také přesvědčující moc pro jiné. Dejte Pánu příležitost, aby působil svým vlivem. Nedomnívejte se, že můžete sami od sebe plánovat do budoucna; v každé chvíli a v každé situaci uznávejte Pána jako kormidelníka. On použije patřičné prostředky a svůj lid zachová, rozhojní a zdokonalí.

Služebníci Páně mají být rozníceni svatou horlivostí, která se cele podřizuje Boží vládě. Bouřlivé časy přijdou na nás dost rychle, proto bychom neměli jít vlastními cestami, jež ony bouře jen urychlují. Přijde na nás soužení, které bude k Bohu pudit všechny, kteří chtějí náležet jen Jemu. Dříve než jsme byli přečištěni a vytříbeni v peci soužení, doopravdy jsme se ještě neznali. Proto nám nepřísluší právo odsuzovat bližní a soudit takové, kteří ještě nepřijali světlo trojandělského poselství.

Chceme-li přesvědčit lid o tom, že pravda, k níž se přiznáváme posvěcuje naši duši a proměňuje povahu, ^{6T 397} nesmíme na lidi stále dotírat prudkými žalobami. Takto je nutíme jen k názoru, že naše učení nemůže být křesťanské, protože jsme se tímto učením nestali vlídnými, zdvořilými a taktními. Křesťanství není jen obviňování a odsuzování.

Mnozí v našem lidu jsou v nebezpečí, že chtějí jiné ovládat nebo dokonce utlačovat. Ti, kteří nesou odpovědnost, jsou stále v pokušení uznávat jen moc své neposvěcené vůle. Někteří bezohledně použili této moci a připravili Božím nástrojům velké potíže. Láska k moci je jednou z největších kleteb našeho světa, ukazuje se všude ve společnosti a v církvích. Lidé jsou ovládáni touhou získat moc a oblibu. K naší hanbě a zármutku se tento duch projevuje dokonce v řadách světitelů soboty. Duchovního ovoce se ale dostane jen těm, kteří se ve škole Kristově naučili mírnosti a pokoře.

Měli bychom myslet na to, že svět nás posuzuje podle toho, jak se světu jevíme. Kdo se snaží následovat Krista, musí pamatovat na to, aby se u něho neprojevaly žádné nekřesťanské charakterové vlastnosti. Uvažujte o tom, že Duch svatý byl na nás vylit s nebe dříve, než jsme

vstoupili na veřejnost. Je-li tomu tak, pak budeme hlásat rozhodné poselství, jehož zásady nejsou tak dalece odsuzovačného druhu, jak je někteří hlásali. Všichni věřící budou s mnohem větší vážností usilovat o záchranu našich protivníků. Úlohu soudit vrchnost a vlády ponecháme úplně v Božích rukou. S mírností a láskou jako věrní strážníci, braňme zásady pravdy jaká je v Ježíši.

6T 398

Bratrská láska

Nejpotřebnějšími vlastnostmi, které musí Boží lid pěstovat, jsou trpělivost, dlouhoshovívavost, pokoj a láska. Tam, kde chybí láska, dochází k nedozírným škodám. Neboť duše odcházejí od pravdy i tehdy, když s dílem Božím byly spojeny. Naši vlivní bratři na zodpovědných místech by měli pamatovat na slova apoštola Pavla promluvená z podnětu Ducha svatého: „*Povinni jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti a ne sami sobě se líbiti. A protože jeden každý z nás bližnímu ať se líbí k dobrému pro vzdělávání. Neboť i Kristus ne sám sobě se líbil, ale jak je psáno: Hanění hanějících tebe připadla na mne.*” (Řím 15,1-3) „*Bratři, kdyby pak zachvácen byl člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín. Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův.*” (Gal 6,1-2)

Pamatujte, že naším úkolem je dílo obnovy. Toto dílo nesmíme konat pyšně, byrokraticky a sebevědomě. Nevjadřujte se ve svém jednání: „Mám moc, uplatním ji” a vychrlíte na obžalovaného spoustu obvinění. Přispívejte k obnově „v duchu tichosti, pamatujíce, abyste sami nebyli pokoušeni.” Při své práci nemáme přehlížet lidi, a vhánět je do znechucení nebo zoufalství svým soudem: „Zklamal jsi mne, nebudu se již snažit pomáhat ti.” Ten, kdo se dělá moudrý a silný a snižuje utisknutého a zarmouceného a po pomoci toužícího, projevuje farizejského ducha a odívá se rouchem své vlastní důstojnosti.^{6T 399} V duchu děkuje Bohu, že není jako jiní lidé a domnívá se, že toto jeho počínání je chvályhodné a že příliš dobře stojí, než aby byl sveden. Avšak „*zdá-li se komu, že by něco byl, ačkoli nic není, takového vlastní mysl jeho klame.*” (Gal 6,3) Sám je v ustavičném nebezpečí. Kdo přehlíží potřeby svých bratrů, bude Bohem prozřetelně doveden a totéž místo, jímž procházel zkouškou a zármutkem jeho bratr; v trpké zkušenosti se pak ukáže, že je právě tak bezradný a potřebuje pomoc, jako ten, kdo před ním trpěl a kterého odmítl. „*Nemylte se, Bůh nebude posmíván, neboť cokoli by rozsíval člověk, to bude i žnout.*” (Gal 6,7)

„*Protož je-li jaké potěšení v Kristu, je-li jaké utěšení lásky, je-li jaká společnost Ducha, je-li nějaký a slitování, naplňte radost mou, abyste jednotejného smyslu byli, jednotejnou lásku majíce, jedné duše jsouce, jednotejně smýšlejíce, nic nečiníce skrze svár anebo marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce. Nehledejte jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, což je jiných. Mějte v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši.*” (Fil 2,1-5.)

Čím těsněji se přibližujeme ke Kristu a čím jsme tišší a pokornější, nespolehající na sebe, tím pevněji se budeme přidržovat Krista a tím větší bude naše moc skrze Krista přivádět k obrácení hříšné, neboť ne člověk působí v duši. Nebeští andělé spolupracují s člověkem a vštěpují pravdu do srdce. Přebýváním v Kristu býváme uschopněni ovlivnit jiné, je to však přítomnost Toho, který řekl: „*A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.*” (Mat 28,20) Moc k přemožení satana je výsledkem toho, že Kristus v nás působí i chtění i skutečné vykonání podle dobře libé vůle své.

6T 400

Pravdu bychom měli zvěstovat s božským taktem, jemně a něžně. Měla by vycházet z obměkčeného a soucitného srdce. Potřebujeme užší obecenství s Bohem, aby vlastní já nevyrostlo jako v případě Jehu a nevyhrnul se z nás celý proud nevhodných slov, která nejsou jako rosa a jako tiší dešťové, skrápějící zemi. Snažíme-li se získat duše, nechť jsou naše slova laskavá. Bůh bude moudrostí tomu, kdo hledá moudrost v Božím pramenu. Příležitost si máme hledat na každém kroku. Máme bdít a modlit se a vždy být připraveni vydat počet z naděje, která je v nás se vši pokorou a bázní. Abychom nesprávně neovlivnili ani jedinou duši, pro kterou Kristus zemřel, měli bychom své srdce mít stále pozvednuté k Bohu, abychom, když se naskytne příležitost, mohli promluvit pravé slovo v pravý čas. Jestliže se takto pouštíte do díla Božího, Duch Boží bude vaším pomocníkem. Duch svatý použije v lásce promluvená slova k duši. Pravda bude mít oživující moc, bude-li promluvena pod vlivem milosti Kristovy.

Boží plán musí předně uchvátit srdce. Mluvte pravdu a ať On vloží do srdce obnovenou moc a zásady. Nedbejte na to, co říkají protivníci, jen ať jde pravda vpřed. Pravda může řezat do živého. Jasně vyložte slovo ve vši jeho naléhavosti.

Když vás skličují zkoušky, v našich řadách se projeví odloučení i semknutí. Někteří z těch, kdo jsou nyní připraveni k zápasu, v čase skutečného nebezpečí jasně projeví, že nebudovali na pevné skále a podlehnou pokušení. Ti, kdo mají veliké světlo a vzácné příležitosti, ale nevyužili je, odejdou od nás pod tou nebo onou záminkou. ^{6T 401} Protože nepřijali lásku k pravdě, budou polapeni svody nepřitele, budou dbát na svůdné duchy a učení démonů a odejdou od víry. Naproti tomu pravé ovce uslyší Pastýřův hlas, když na nás bouře pronásledování skutečně přijde. Sebezapíravé úsilí bude vynaloženo pro záchranu jiných a mnozí, kteří se odtáhli od stáda, budou opět následovat toho velikého Pastýře. Lid Boží se semkne a ukáže nepříteli sjednocenou řadu. Tváří v tvář společnému nebezpečí ustane boj o prvenství, nebude již žádných hádek o tom, kdo bude největším. Nikdo z pravých věřících neřekne: „*Já jsem Pavlův, nebo já Apolův, nebo já Kéfasův.*” Svědectvím jednoho a všech bude: „Lnu ke Kristu, těším se v Něm jako ve svém osobním Spasiteli.”

Takto pronikne pravda do praktického života a bude dána odpověď na Kristovu modlitbu před Jeho pokořením a smrtí: „*Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.*” (Jan 17,21) Láska Kristova, láska našich bratří, bude svědectvím světu, že jsme byli s Ježíšem a učili se od něho. Pak poselství třetího anděla propukne v hlasité volání a celá země bude osvětlena slávou Pána.

oooo

Naše přesvědčení musí být denně podpíráno pokornou, upřímnou modlitbou a čtením Božího slova. I když každý z nás je vlastní osobností a každý se má pevně přidržet svého přesvědčení, musíme se ho přidržet, je-li Boží pravdou a to silou, kterou uděluje Bůh. Nebudeme-li to tak dělat, pak stejně takové přesvědčení jednou opustíme.

Svrchovanost Božího slova

Lid Boží uzná lidskou vládu jako Bohem zřízenou a bude učit poslušnosti jako svaté povinnosti v jejím oprávněném rozsahu. Když však její požadavky odporují Bohu, Boží slovo musíme uznat za nadřazené všem lidským zákonům. „*Takto praví Pán*” nesmí být nahrazeno „*takto praví církev nebo stát*”. Kristova koruna má být vyvýšena nad diadémy pozemských mocnářů.

Zásada, již se máme v této době přidržovat, je tatáž, které se přidržovali vyznavači evangelia v době velké reformace. Když se shromáždila knížata na Špýrském sněmu roku

1529, zdálo se, že naděje světa je ztracena. V tomto shromáždění byl předložen císařský dekret, omezující náboženskou svobodu a zakazující další šíření reformačního učení. Měla německá knížata přijmout tento dekret? Mělo světlo evangelia zhasnout těm zástupům, které byly ve tmě? Šlo o dalekosáhlé důsledky pro svět. Ti, kteří se rozhodli pro reformační víru se sešli a jednomyslně se rozhodli: „Zavrhneme tento výnos. V otázce svědomí většina nemá žádnou moc.”

Prapor pravdy a náboženské svobody, který tito reformátoři drželi, byl v tomto posledním boji svěřen nám. Odpovědnost za tento veliký dar spočívá na těch, které Bůh požehnal poznáním svého Slova. Boží Slovo máme přijímat jako svrchovanou autoritu. Musíme přijmout jeho pravdy. A můžeme se těšit z těchto pravd pouze tehdy, když je osobně studiem zkoumáme. Pak, bude-li Boží Slovo naším vůdcem v životě, bude pro nás vyslyšena Kristova modlitba: ^{6T 403} „*Posvět' je v pravdě své, slovo tvé pravda jest.*” (Jan 17,17) Uznání pravdy slovem i činem je naším vyznáním víry. Pouze takto mohou jiní poznat, že věříme Písmu.

Ti reformátoři, jejichž protest nám zanechal jméno protestant, si uvědomovali, že Bůh je povolal šířit evangelium ve světě a přitom byli ochotni obětovat své majetky, svou svobodu i své životy. Jsme v tomto posledním zápase velikého sporu věrni tomu, co nám bylo svěřeno, jako byli reformátoři tomu, co přijali?

Tváří v tvář pronásledování a smrti, pravda pro onu dobu se šířila daleko i blízko. Slovo Boží se dostalo lidu, všechny třídy, vysoké, nízké, bohaté i chudé, učené i neučené, lid dychtivě zkoumal a ti, kdo přijali světlo se stali jeho posly. V těch dobách byla pravda rozšířena tiskem. Lutherovo pero bylo mocné a jeho rozšiřované spisy probudily svět. Podobné prostředky máme k dispozici i my se stonásobnými pomůckami. Bible, mnohojazyčné publikace, přinášející zvěst pravdy pro přítomný čas, jsou po ruce a mohou se rychle roznést do světa. Máme přinést poslední varovné poselství, poslední varování Božím lidem; s jakou opravdovostí bychom proto měli studovat Písmo a s jakou horlivostí šířit světlo!

6T 404

Příprava na závěrečnou krizi

Nastává veliká krize. Vyžaduje to neobyčejnou víru, neochvějnou víru, abychom dovedli čelit protivenstvím a pokušením a učinili zadost požadavkům víry, přece však můžeme dobýt nádherného vítězství. Ten, kdo bdí, modlí se a důvěřuje Pánu, nebude nepřítelem sveden.

V nastávající době zkoušky Pán ručí za bezpečnost těch, kteří zachovávali slovo jeho trpělivosti. Kristus řekne svým věrným: „*Aj lide můj, vejdi do pokojů svých a zavři dveře své za sebou, schovej se na maličkou chvíli, dokud nepřejde hněv.*” (Iz 26,20) I když lev z pokolení Judova je hrozný pro ty, kteří opovrhují Jeho milostí, však pro poslušné a věrné bude Beránkem Božím. Oblakový sloup, jenž pro přestupníka zákona znamená Boží hněv a hrůzu, přináší světlo, milost a záchranu všem, kteří zachovávali jeho přikázání. Mocné rámě, jež rozdrtí odbojníky, vysvobodí věřící. Všichni věrní budou bezpečně shromážděni. On „*pošle anděly své s hlasem velikým trouby, i shromáždí vyvolené jeho ode čtyř větrů a od končin nebes až do končin jejich.*” (Mat 24,31)

Vy bratři, kterým byly otevřeny pravdy Slova Božího, jakou roli budete hrát v závěrečném dramatu světových dějin? Je vám to slavnostně vážnou skutečností? Uvědomujete si mohutné dílo přípravy, jež se koná v nebi a na zemi? Kéž by všichni, kteří přijali světlo a mají příležitost slyšet a číst proroctví, dbali na to, co je v nich psáno, „*neboť čas blízko jest*”. Ať si nyní nikdo nezahrává s hříchem, jenž je pramenem vši bíd na světě. Nesetrvávejte déle v netečnosti a v nerozumné lhostejnosti. ^{6T 405} Nenechávejte osud svých

duší vznášet v nejistotě. Uvědomte si, zdali zcela náležíte Pánu. Ať z upřímných srdcí a chvějících se rtů vystoupí otázka: „*Kdo obстоjí?*” Udělali jste v těchto posledních vzácných hodinách doby zkoušky to nejlepší na vypěstování svého charakteru? Jsou vaše duše očištěny od všeliké poskvrny? Žili jste přiměřeně svému poznání? Je váš život v souladu s vaším vyznáním?

Působí tichý, zušlechťující vliv milosti Boží na vaše srdce? Máte srdce, které dovede cítit, oči, jež dovedou vidět a uši, jež dovedou slyšet? Uchvacuje vás to, co se hlásí jako věčná pravda o národech země? Stojí před zavržením, zrají pro soud Boží. V této době, která na sebe vztahuje následky věčného významu, by měly dítky Boží, jako vyvolení strážci nejvážnějších pravd, usilovat o to, aby zůstávaly v Kristu. Svítí vaše světlo, aby osvítilo temnotu národů, jež by jinak musely zahynout ve svých hříších? Jste si vědomi toho, že jste povoláni, abyste hájili přikázání Boží, která jiní pošlapávají?

Někdo může být přísný, navenek spravedlivý, věřící člověk a přece být přitom shledán lehkým, přece pozbytý věčný život. Chybí-li podstatné křesťanské vlastnosti, pak člověk může zahynout, ačkoliv žije podle některých biblických předpisů a je pokládán za křesťana. Zanedbáváš-li Bohem dané výstrahy, odbýváš-li je lhostejně, hájíš-li nebo omlouváš hříchy, pak jsi sám zapečetil svůj osud. Budeš zvážen na váze a shledán lehkým. Milost, odpuštění a pokoj ti budou navždy odňaty. Ježíš jde kolem tebe a od té chvíle ho nedosáhnou tvé modlitby a tvé úpění. Měli bychom se proto, pokud trvá doba milosti a Ježíš jako Přímlovce se nás zastává, důkladně připravit pro věčnost.

^{6T 406} Opětovný příchod Kristův na naši zem již nebude déle odkládán. To by mělo být základním tónem každého hlásání.

oooo

Slavná naděje na opětovný Kristův příchod musí být lidem stále a stále zvěstována v celém svém významu a s příslušnými pravdami. Čekání na brzký příchod našeho Pána nás přiměje k tomu, že na pozemské věci budeme pohlížet jako na prázdné a nicotné.

oooo

Brzy bude svedena bitva u Armageddonu. Již zanedlouho se zjeví v čele nebeských vojsk a zástupů Ten, na jehož rouchu je napsáno: Král králů a Pán pánů.

Dnes služebníci Páně již nemohou říct jako kdysi prorok Daniel: „*Uskuteční se za mnoho dnů.*” (*Dan 8,26*) Ještě krátký čas a svědkové Boží dokončí své dílo a připraví cestu Pánu.

oooo

Naše krátkozraké a sobecké úmysly bychom měli nechat padnout a pamatovat na to, že máme tu nejvýznamnější úlohu. Tím, když plníme tuto úlohu zvěstujeme první, druhé a třetí andělské poselství a budeme takto připraveni na zjevení onoho jiného anděla, který má sestoupit s nebe a osvítit zemi svým jasem.

oooo

Den Hospodinův se blíží nepozorovatelnými kroky. Muži, kteří jsou považováni za velké a moudré však nepoznávají znamení opětovného příchodu Krista a konce světa. Nespravedlnost nabývá převahy a láska v mnohých vychladla.

Tisíce, ba miliony se nyní rozhodují pro věčný život nebo pro věčnou smrt. Kdo je zcela zabrán do svého povolání, ^{6T 407} své největší potěšení nachází u herního stolu, otročí převrácené chuti, touží po rozkoších nebo je častým hostem v divadle a tanečních síních, ten nepočítá s věčností. Jedinou starostí takových lidí je: Co budeme jíst, co budeme pít, co si

oblečeme? Oni neputují s tím malým zástupem k nebi. Jejich vedoucím je ten veliký škůdce, se kterým budou také zničeni.

oooo

Nezískáme-li pochopení pro to, jak důležité jsou tyto poslední okamžiky, které letí kvapem a nepřipravíme-li se na ten velký den Hospodinův, pak budeme označeni jako nevěrní šafáři. Strážný musí vědět, jak daleko pokročila noc. Každý, kdo je uchvácen poselstvím pro naši dobu by měl přiznat, jaký slavnostní ráz se nyní rozprostírá nade vším. Při všem svém zaměstnání by měl myslet na den Hospodinův. Boží soudy se připravují postihnout svět. Proto je naléhavě nutné být zvláště připraven na onen veliký den.

Náš čas je drahocenný. Jen ještě málo, velmi málo času milosti je nám dáno, v němž se můžeme připravit na budoucí život, na věčnost. Nesmíme nyní lehkomyšlným jednáním ztratit žádný čas a měli bychom se bát toho, že nebereme dost vážně Slovo Boží.

oooo

Nyní je právě tak pravda, jako tehdy, když Kristus žil na zemi, že každé pronikání evangelia na území vlády nepřítelů narazí na rozhořčený odpor u jeho mohutných zástupů vojska. Boj, jenž nám nyní nastává, bude tím nejstrašnější, který kdy byl prožit. Ačkoliv satanova moc se přirovnává k síle obrněného muže, utrpí přece úplnou porážku. S ním budou zničeni všichni, kteří si vyvolili odpadnutí, místo věrnosti Bohu. ^{6T 408}

Ochraňující Duch Boží se již nyní víc a více vzdaluje od světa. Vichřice, bouře, nepohoda, požáry, povodně, velké nehody na moři a na zemi následují rychle za sebou. Věda se pokouší to všechno vysvětlit. Avšak znamení kolem nás, jichž neustále přibývá a ohlašují brzký příchod Syna Božího, jsou připisována všemu možnému, jen ne té skutečné příčině. Lidé nemohou poznat anděly, kteří drží ty čtyři větry, aby se nerozpoutaly, dokud nejsou zapečetěni služebníci Boží. Když ale Bůh rozkáže svým andělům, aby větry uvolnili, pak bude válečná vřava, kterou nedovede popsat žádné pero.

oooo

Lhostejným lidem našich dnů platí výstraha Kristova: „*A tak že jsi vlašný, a ani studený a ani horký, vyvrhnu tě z úst svých.*” (Zj. 3,16) Obraz vyplivnutí z úst znamená, že tvé modlitby a ujištění o tvé lásce k Bohu nemůže zprostředkovat. I kdybys učil Slovu Božímu, nebo byl nějak duchovně činný, přece tě nemůže podporovat. Tvým modlitbám nemůže žehnat s prosbou o milost pro tebe.

oooo

Kdyby se mohla rozhrnout opona, která zakrývá neviditelný svět a my bychom mohli poznat úmysly Boží a soudy, jež brzy postihnou odsouzený svět, jakož i náš osobní stav, pak bychom se báli a chvěli se o spásu našich bližních. Ve veliké duševní úzkosti bychom k nebi vysílali vážně modlitby. Mezi síní a oltářem bychom vyznali svou slepotu a své opětné provinění.

oooo

„*Trubte troubou na Sionu, uložte půst, svolajte shromáždění. Shromážděte lid, posvěťte shromáždění, shromážděte starce, shromážděte maličké.... Kněží, služebníci Hospodinovi, ať pláčí mezi síní a oltářem a řeknou: Odpusť, ó Hospodine, lidu svému, a nevydávej dědictví svého v pohanění.*” (Joel 2,15-17)

„*Obráťte se ke mně samému celým srdcem svým a to s postem a s pláčem i s kvílením. A roztrhněte srdce vaše a ne roucha vaše a navraťte se k Hospodinu Bohu vašemu, neboť on je milostivý a litostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a kterýž lituje zlého. Kdo ví, neobrátí-li se a nebude-li želeť, a nenechá-li po sobě požehnání?*” (Joel 2,12-14)

oooo

Po odpadnutí Izraele a trpkém trestu, znělo Boží poselství milosti pro kající lid: „Protož aj, já namluvím ji, když ji uvedu na poušť; nebo mluvíti budu k srdci jejímu. A dám jí vinice její od téhož místa, i údolí Achor místo dveří naděje, i bude tam zpívati jako za dnů mladosti své, totiž jako tehdáž, když vycházela z země Egyptské.” (Oz 2,14-15)

oooo

„I stane se v ten den, dí Hospodin, že volati budeš: Manželi můj, a nebudeš mne volati více: Pane můj.... I zasnoubím tě sobě na věčnost, zasnoubím tě sobě, pravím, v spravedlnosti a v soudu a v dobrotivosti a v hojném milosrdenství. Zasnoubím tě sobě také u víře, abys poznala Hospodina.” (Oz 2,16-20)

oooo

„A poznáte, že já jsem uprostřed Izraele a že já Hospodin jsem Bohem vaším a že není žádného jiného, neboť nebude zahanben lid můj na věky.” (Joel 2,27) ^{6T 410}

Varování, napomenutí, zaslíbení, všecko je pro nás, které zastihl konec světa. „Nespějte tedy, jako jiní, ale bděme, a strážliví budme.” (1Tes 5,6)

oooo

„Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a v náhle přikvačil by na vás ten den.” (Lk 21,34)

oooo

„Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.” (Mk 14,38) Bděte před pokradným plížením se nepříteli, bděte před starými zvyky přirozených náklonností, aby vás nepřemohly, zatlačte je zpět a bděte. Bděte nad myšlenkami, bděte nad plánováním, aby nebylo sobecké. Bděte nad dušemi, které Kristus vykoupil svou vlastní krví. Bděte nad příležitostmi, abyste jim mohli posloužit.

oooo

Bděte, „aby snad přijda v nenadále, nenalezl vás, a vy spíte.” (Mk 13,36)

□□□

6T 411

Část 7.

Výzva ke službě

„Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho pošlu?
A kdo nám půjde? I řekl jsem: Tady jsem, pošli mne.” (Iz 6,8)

Mladí lidé v kazatelské službě

Službu evangelia nelze podceňovat. Žádnou akci bychom neměli konat tak, že bychom na službu Slova pohlíželi jako na podřadnější záležitost. Není tomu tak. Ten, kdo podceňuje službu, podceňuje Krista. Nejvyšším ze všech povolání je kazatelská služba ve svých různých

odvětvích a měli bychom upozorňovat mládež na to, že není početnější práce Boží, než kázání evangelia.

Neodvracujme mladé lidi od kazatelské služby. Je nebezpečí, že v důsledku nesprávného předvedení této věci, budou někteří odvedeni od následování Pána. Někteří byli povzbuzováni studovat lékařské odvětví, kteří se měli připravit pro kazatelskou službu. Byla promluvena slova: „Posilněte přední stráž, postavte v každé části světa věrnou stráž.” Bůh nás vyzývá, mladí lidé. Vyzývá cele oděnou mládež, velkorysou, velkodušnou s hlubokou láskou ke Kristu a pravdě.

Míra nadání nebo vzdělání má mnohem menší důležitost než Duch, s jakým vstupujete do díla. Kazatelská služba nepotřebuje slavné, učené muže, nepotřebuje výmluvná kázání. Bůh volá muže, ^{6T 412} kteří se mu odevzdají a nechají se proniknout Duchem svatým. Dílo Kristovo i lidství vyžadují posvěcené, sebeobětavé lidi, ty, kteří mohou jít za tábor a nést pohanění. Ať jsou silní, stateční muži připraveni pro čestný boj a ať učiní smlouvu s Bohem při oběti.

Kazatelská služba není povoláním lenochů. Boží služebníci mají plně prokázat své kazatelské povolání. Nebudou líní, ale při zvěstování Jeho slova vynaloží krajní úsilí v zájmu věrnosti. Nikdy by se neměli přestat učit. Mají se uchovat čilí, vědomi posvátnosti díla a pamatovat na velikou zodpovědnost svého povolání, aby nikdy a nikde nepřinesli Bohu porušenou oběť, která je nestála ani studium, ani modlitbu. Pán potřebuje muže s intenzivním duchovním životem. Každý pracovník může být obdarován silou shůry a může jít vpřed s vírou a nadějí cestou, kterou mu ukazuje Bůh. Slovo Boží zůstává s mladým, posvěceným pracovníkem. Je rychlý, opravdový, mocný a v Božím Slovu nachází neomylný zdroj pomoci.

Bůh povolal tento lid, aby světu přinesl poselství o Kristově brzkém příchodu. Máme přinést lidem poslední pozvání k hostině evangelia, poslední pozvání ke svatební večeři Beránkovy. Tisíce měst, která dosud ještě neslyšela toto pozvání, je mají slyšet. Mnozí, kteří ještě neodevzdali poselství, mají ho zvěstovat. Opětovně se obracím na naše mladé lidi. Nepovolal vás Bůh zvěstovat toto poselství?

oooo

Kolik našich mladých lidí chce vstoupit do Boží služby, ne aby jim bylo slouženo, ale aby oni sloužili ? V minulých dobách byli lidé, kteří se soustředili na jednoho člověka po druhém a říkali: „Pane, pomoz mi zachránit tuto duši.” ^{6T 413} Dnes jsou však takové případy vzácné. Kolik lidí dnes si uvědomuje podobné nebezpečí hříšníků. Kolik lidí předkládá své ohrožené přátele na modlitbě Bohu a prosí ho o jejich záchranu?

Apoštol Pavel mohl říct o prvotní církvi: „*A oslavovali ve mně Boha.*” (Gal 1,24) Nebudeme se snažit žít tak, aby i o nás platilo totéž? Pán připraví způsoby a prostředky pro ty, kteří ho budou hledat celým srdcem. On chce, abychom uznali Boží péči, projevenou v připravování pracovních polí a způsobů pro úspěšné opracování těchto polí.

Kazatelé a evangelisté by se měli více a opravdověji modlit s těmi, kteří jsou pravdou přesvědčeni. Pamatujte, že Kristus je vždy s vámi. Pán je připraven dát vám ze své milosti a posílit, povzbudit upřímného, pokorného pracovníka. Odrážejte pak jiným světlo, které osvítilo vás. Ti, kteří to konají, přinášejí Pánu tu nejvzácnější oběť. Srdce těch, kteří přinášejí dobré spasení, je zapáleno duchem chvály.

oooo

„*Toto praví ten, který drží těch sedm hvězd v pravici své.*” (Zj 2,1)

Požehnané vlivy, jichž má být v církvi hojnost, souvisí s Božími kazateli, kteří mají představit vzácnou lásku Kristovu. Nebeské hvězdy jsou pod Kristovou péčí. On jim dává světlo. On usměrňuje jejich pohyb. Kdyby to nekonal, spadly by. Tak je to i s jeho kazateli.

Jsou jen nástroji v Jeho ruce a všechno dobro, které mohou vykonat je vykonáno v Jeho moci. V nich má zářit Jeho světlo. Je to jen ke cti Kristově, ^{6T 414} že své kazatele povolal k většímu požehnání církvi, skrze působení Ducha svatého, než jsou hvězdy světa. Spasitel jim má být vším. Budou-li se dívat na něho, jako On hleděl na svého Otce, budou konat Jeho skutky. Budou-li na Bohu závislí, pomůže jim svůj jas odrážet světu.

Ti, kteří jsou jako hvězdy v Kristově ruce, ať pamatují, že mají vždy zachovat posvěcenou a svatou důstojnost. Jsou Kristovými zástupci. Prostota v Kristu je čistá, posvěcená důstojnost pravdy.

Boží služebníci mají lidu zvěstovat Jeho Slovo. Za působení svatého Ducha budou v takovém pořádku, jako hvězdy v ruce Kristově vyzařovat světu Jeho jas. Ti, kteří se hlásí za Kristovy služebníky ať povstanou a svítí, neboť jejich světlo přišlo a sláva Hospodinova vzešla nad nimi. Ať rozumí, že Kristus čeká, aby konali totéž dílo, jaké konal on. Ať odejdou ze sborů, které poznaly pravdu a jdou zřizovat nové sbory, předkládat Slovo pravdy těm, kteří neznají Boží poselství.

oooo

Počet pracovníků v kazatelské službě nemá být zmenšován, ale naopak, zvětšován. Kde je dosud jeden kazatel v poli, mělo by jich být dvacet a vede-li je Duch Boží, těchto dvacet bude tak pracovat, že získá nových dvacet.

oooo

Kristova důstojnost a dílo spočívají v tom, že dává podmínky, jaké se mu líbí. Jeho následovníci se mají čím dál tím víc stát mocí pravdy, čím více se blíží k dokonalosti víry a lásky ke svým bratrům. ^{6T 415} Bůh připravil pomoc pro každou situaci na niž naše lidské zdroje nestačí. Svého svatého Ducha dává na pomoc v každém boji, posiluje naši naději a jistotu a osvědčuje naši mysl a očisťuje srdce. Chce, aby byly opatřeny dostatečné pomůcky pro přípravu Jeho plánů. Vyzývám vás, abyste hledali pravdu Boží. Hledejte ji celým srdcem a „cokoli by vám řekl, učiňte.“ (Jan 2,5)

oooo

Pán nepovolal mladé lidi k práci ve sborech. Nejsou posláni na to, aby mluvili k posluchačům, kteří nepotřebují jejich nezralé úsilí, kteří si to dobře uvědomují a pod jejich službou necítí žádné působení Ducha. Mladí, schopní lidé, ať spolupracují se staršími na velikém dozrálém poli. Mnozí budou mít nejlepší úspěch, začnou-li u kolportáže a důkladně se připraví pro službu evangelia.

Ať však nikdo není stínem druhého člověka. Ať se nestane pouhým strojem, vykonavatelem osobních nápadů člověka. Žádné kázání nemá být naplánováno. Mají-li promluvit, ať se snaží být poučení Bohem skrze svatého Ducha. Ať hledají pomoc v modlitbě a pilném zkoumání Božího slova. Budou-li to konat, Ten, který je povolal k práci do služby evangelia, jasně zjeví, že jsou vyvolené nádoby. On jim dá slova, která budou mluvit.

Jejich první povinností je učit se v každém směru od toho velikého Učitele. Jediný cíl je předložen všem v Božím slově - být podobným Jemu, který „chodil dobře činně“.

Kristus říká: „*Slouží-li mi kdo, následuj mne*“ (Jan 12,26) ^{6T 416} Jen z Kristova života ať se pracovníci naučí, jak mají žít a pracovat. Ať každý den usilují žít Jeho životem.

Mladí lidé, pokračujte v poznávání Pána a poznáte, že „*jako jitřní svítání jest vycházení jeho*“.(Oz 6,3) Ustavičně se snažte o zdokonalení. Usilujte se vši opravdovostí o ztotožnění se se svým Vykupitelem. Žijte z víry v Krista. Konejte dílo, které konal On. Žijte pro záchranu duší, pro které On položil svůj život. Snažte se každým způsobem pomoci těm, s nimiž přicházíte do styku. Ustavičně usilujte o zlepšení. Ať je váš život naplněním slov: „*Nad nepřátely mé moudřejšího mne činíš příkázáními svými*“.(Žalm 119,98) Mluvte se svým

starším Bratrem, který doplní vaše vzdělání, „řádek za řádkem, příkaz za příkazem, trošku odtud a trošku od onud.(Iz 28,10) Úzké obecenství s Tím, který se sám obětoval, aby zachránil hynoucí svět, vás učiní přijatelnými pracovníky, když se chopíte pravdy a přijmete ji, když zvoláte: „Pán můj a Bůh můj“. Milost a pokoj bohatou měrou bude vaší odměnou.

oooo

Otevřete nová pole, prikazuje Pán, a rozšiřte řady pracovníků. Připravujte mladé k práci a neodkládejte. Vzdělávejte, vzdělávejte, vzdělávejte.

oooo

„Však vy pravíte, že ještě čtyři měsíkové jsou, a žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte oči svých, a pohleďte na krajiny, že se již běljí ke žni. Kdo pak žne, odplatu vezme, a shromažďujte užitek k životu věčnému, aby i ten, kdož rozsívá, radoval se spolu, i kdo žne.“ (Jan 4,35-36)

6T 417

Církev a kazatelská služba

Je nejvyšší čas, aby členové naší církve vynaložili zvláštní úsilí na podporování mužů, kteří zvěstují světu poslední poselství milosti. Členové církve mají svým praktickým křesťanstvím propůjčit váhu varovnému poselství, které vydávají Boží poslové světu. Myslící lidé jsou velmi znepokojeni poměry ve světě. Když lidé, kteří znají pravdu, žijí podle biblických zásad a tím dokazují, že je pravda posvětila a oni jsou nyní pravými následovníky tichého a pokorného Spasitele, budou působit vlivem, jenž získává duše pro Krista.

Cokoli menšího než aktivní a opravdová opravdová služba pro našeho Mistra, je zpronevěřením se našeho vyznání víry. Jen křesťanství, jež se projevuje ve vážné, praktické činnosti, činí dojem na lidi, kteří jsou mrtvi v hříších a přestupcích. Modlíci se, skromní a ve víře silní křesťané, jejichž skutky dokazují, že jejich největší touhou je hlásat zachraňující pravdu, která všechny lidi nutí k jednomu rozhodnutí, budou pro Mistra přinášet hojnou žeň duší.

Musíme přestat s jednotvárností v naší náboženské práci. Plníme sice nějakou úlohu na tomto světě, ale neukazujeme dostatečnou činnost a horlivost. Kdybychom byli rozníceni opravdovějším chtěním, byli by lidé přesvědčeni o pravdě našeho poselství. Bezduchost a jednotvárnost naší služby pro Pána mnohé duše s hlubokým pojetím života odpuzuje, ony postrádají opravdovou a svatou horlivost. Náboženství, spočívající v pouhém dodržování zákona neodpovídá požadavkům dnešní doby. Můžeme vyplnit všechny formy pobožnosti a přece být bez oživujícího vlivu Ducha svatého, jako pahorky Gelboe bez rosy a deště. My všichni potřebujeme duchovní osvěžení. Rovněž potřebujeme jasné paprsky Slunce spravedlnosti, ^{6T 418} aby obměkčily a přemohly naše srdce. Pevní jako skála máme trvat na zásadách. Jde o to, abychom zásadám Bible učili a svatým životem je podpírali.

Muži ve službě Boží musí být v získávání duší živí a rozhodní. Pamatujme, že lidé zahynou, když my, jako nástroj Boží nepracujeme s rozhodností, která neodnímá odvahu ani neselže. Máme stále důvěřovat trůnu milosti.

Není omluvy pro to, že život víry v našich sborech je tak slabý a bez síly. „Navraťte se k ohradě, ó věžňové v naději postaveni.“ (Za 9,12) V Kristu je pro nás síla připravena. Kristus je naším Obhájcem u Otce. On vysílá své posly do všech dílů svého království, aby sdělovali jeho lidu jeho vůli. On se prochází uprostřed svých sborů a chce své následovníky tříbit, šlechtit a posvětit. Vliv těch, kteří opravdu v něho věří, bude světu vůní života k životu. Kristus drží hvězdy ve své pravici a chce skrze ně dát vyzařovat své světlo do světa. On by

chtěl svůj lid připravit pro vyšší službu v nebeské církvi. Jak velká úloha je na nás přenesena. Konejme ji pečlivě a rozhodně. Naším životem chceme ukázat, co z nás pravda učinila.

oooo

„*Kterýž se prochází uprostřed těch svíců zlatých.*” (Zj. 2,1) Toto místo v Písmu ukazuje Kristův vztah k Jeho sborům. On se prochází mezi svými sbory na celém světě. S napjatou pozorností na ně pohlíží, zdali jejich duchovní stav je činí schopnými, aby zvelebili jeho království. Při každém shromáždění sborů je Kristus přítomen. On zná každého, ^{6T 419} kdo je zapojen do Jeho služby, také srdce těch, která může naplnit svatým olejem, aby jej sdělili jiným. Lidé, kteří věrně konají dílo Kristovo na našem světě a představují ve slovech a skutečích povahu Boží, uskutečňují úmysl Páně a jsou v jeho očích velmi vzácní. Kristus se z nich těší, jako se těší člověk z dobře ošetřované zahrady a z vůně jím vypěstovaných květin.

oooo

Privést různé misijní iniciativy do toho stavu, v jakém se nyní nacházejí, stálo mnoho sebezapření, sebeobětování, mnoho nezdolné energie a mnoho modliteb. Je nebezpečí, že spolupracovníci, kteří nyní nastupují do pracovního pole se spokojí s menšími výkony v domnění, že nyní již není zapotřebí tolik sebezapření a píce, tolik tvrdé a nepříjemné práce, jak to bylo požadováno od průkopníků díla. Časy se přece změnily a od té doby dílo Boží má k použití více prostředků a nepotřebuje se vystavovat takovým nepříznivým poměrům, jaké byly na počátku adventního hnutí.

Kdyby na dnešním stupni rozvoje díla vládla stejná píle a sebeobětování jako v začátcích, pak bychom stokrát více vykonali.

Má-li se dále dílo konat se stejnou účinností, s jakou začalo, duševní energie nesmí ochabovat. Vnitřní zdroje síly musí být neustále živeny. Jsou-li však nyní do díla nastupující spolupracovníci toho názoru, že ve svém úsilí mohou polevit a nepokládají-li sebezapírání a přesné rozdělení prostředků a času za tak nutné, pak bude dílo ustupovat. Dnešní spolupracovníci musí projevovat stejnou měrou bázeň Boží, účinnost a vytrvalost jako průkopníci. ^{6T 420}

Dílo se rozšířilo tak, že dnes zahrnuje veliká území a počet věřících se zmnohonásobil. Přece ještě vykazuje velké nedostatky, protože mohlo by být vykonáno více, kdyby se projevila též misijní duch jako na počátku. Bez tohoto ducha bude práce spolupracovníků jen na újmu dílu Božímu a bude je porušovat. Dílo zůstane pozadu, místo toho, aby postupovalo vpřed podle vůle Boží. Nynější počet členů a dnešní rozšíření díla neodpovídá slibným začátkům. Představme si, co by se mohlo vykonat, kdyby se každý tělem, duší a duchem zasvětil Pánu tak, jak by se vyžadovalo.

oooo

Naše sbory mají spolupracovat na duchovním poli v naději, že časem budou také žnout. Svaté plány a posvěcené úsilí narazí na mnohou zvrácenost a mnohé protivenství v důsledku zlého lidského srdce a nevěry. Dílo však musí být vykonáno. Půda je tvrdá, úhor musí být zorán a símě spravedlnosti zaseto. Nezastavujte se, Bohem milovaní učitelé. I kdyby se zdálo nejisté, zda pokračovat v díle, ono se bude zmocňovat, když bude konáno. Neochabujte a nenechtejte se znechutit. Ti, kteří se slzami rozšívají, budou žít radostně. „*Boží jsme zajiště spolupracovníci, Božím polem, Boží budovou jste.*” (1Kor 3:9) Pamatujte, že nemůžete spoléhat na sebe.

oooo

Měli bychom se jako nikdy předtím modlit o to, aby byli poslání ženci do velikého, zralého pole a abychom my získali jasnou představu o pravdě, abychom přijali poselství a vážili si posla, který nám přináší pravdu.

Misijní dílo ve vnitrozemí

Výstraha z poselství církvi efezské

Věrný svědek pravil církvi v Efezu: „*Ale mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil. Protož pomni, odkud jsi vypadl a čiň pokání a první skutky. Pakli toho nebude, přijdu na tebe rychle a pohnu svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti.*” (Zj 2,4-5)

Na počátku se zkušenost církve v Efezu vyznačovala dětinskou prostotou a zanícením. Církev vyjadřovala živou, opravdovou a srdečnou lásku ke Kristu. Věřící se těšili lásce Kristově, protože nosili Krista neustále v srdci. Chvála Boha byla na jejich rtech a jejich dík se spojoval s děkovnými písněmi nebeské rodiny.

Svět poznával, že byli u Ježíše. Hříšní, kající lidé byli Kristem vzati na milost, očištění, posvěcení a uvedení ve společenství s Bohem. Věřící vážně toužili po tom, aby slovo Boží do sebe přijali a řídili se jím. Naplnění láskou ke svému Vykupiteli, měli za svůj nejvyšší cíl získávat duše pro Něho. Ten vzácný poklad milosti Kristovy si nechtěli ponechat pro sebe. Pociťovali význam svého povolání a planuli touhou to radostné poselství: „*Pokoj na zemi, lidem dobrá vůle,*” nést až do nejvzdálenějších končin země.

Členové církve byli jedno v lásce a v působení. Byli pevně ovinuti zlatým pásem lásky Ježíšovy. Usilovali o to, aby Pána stále lépe poznávali a aby jasnost, ^{6T 422} pokoj a radost naplňovaly jejich život. Navštěvovali vdovy a sirotky v jejich zármutku a udržovali se neposkvrnění od světa. V tom selhat, by bylo v jejich očích v rozporu s jejich vyznáním a znamenalo by to pro ně, zapřít svého Spasitele.

Ve všech městech činilo dílo pokroky. Duše se obracely a samy se zase cítily puzeny vypravovat o nesmírném pokladu. Neměli pokoj, dokud paprsky světla, jež osvětlily jejich ducha, nesvětlily také jejich bližním. Zástupy nevěřících byly obeznámeny s křesťanskou nadějí. Srdečně, duchaplně, osobně byli vyzýváni hříšníci a bloudící, opovržení a takoví lidé, kteří pravdu sice poznali, ale zábavy milovali více než Boha.

Po nějaké době však horlivost věřících, jejich láska k Bohu a jejich vzájemná láska začala ochabovat. Láska v církvi ochladla. Vznikaly rozdíly v názorech a mnozí odvrátili svůj zrak od Ježíše, Vůdce a Dokonavatele jejich víry. Lidé, kteří životem v pravdě mohli být přesvědčeni a obráceni, zůstávali bez výstrahy. Nyní věrný svědek poslal list církvi v Efezu. Nedostatečné účastenství církve na záchraně duší ukazovalo, že svou první lásku ztratila, neboť nikdo nemůže z celého srdce, z celé duše a všemi svými silami milovat Boha, aniž by také miloval ty, za které Kristus zemřel. Bůh vyzývá církev, aby se kajícně vrátila k dřívějšímu chování, jinak že pohne svícнем z jejího místa.

Neopakuje se zkušenost v Efezu také v církvi našich dnů? Jak se chová církev dnes, když došla k poznání pravdy? Když její členové poprvé poznali nevýslovnou milost Boží k padlému lidskému pokolení, ^{6T 423} bylo nemožné, aby mlčeli. Byli naplnění touhou spolupracovat s Bohem, aby přijatá požehnání sdíleli s jinými. Dokud je sdíleli, také je přijímali a rostli v milosti a poznání Pána Ježíše Krista. A jak je tomu dnes?

Moji milí bratři a sestry, vy, kteří dlouho věříte pravdě, ptám se vás osobně! Je vaše chování v souladu se světlem, jež poskytuje nebe, v souladu s přijatou milostí a s příležitostmi danými vám nebem? Toto je vážná otázka. Slunce spravedlnosti vyšlo nad církví a je povinností církve světlo odrážet. Každý musí činit pokroky. Ti, kteří jsou spojeni s Kristem,

budou růst v milosti a ve známosti Syna Božího až do plné zralosti mužů a žen. Kdyby všichni, kteří předstírají, že věří pravdě, použili své schopnosti a příležitosti k učení a působení, pak by se stali silnými v Kristu. Ať mají jakékoliv zaměstnání - ať jsou rolníky, řemeslníky, učiteli nebo kazateli - s plnou oddaností Bohu by se stali zdatnými spolupracovníky Ježíše Krista.

Co ale členové církve dělají, aby byli právem nazváni „*Božími spolupracovníky*“? (1Kor 3,9) Kdo pracujeme celou duší? Kde spatřujeme členy církve, kteří jsou zcela naplněni pravdami víry a odevzdali se cele vůli Boží? Kde pozorujeme křesťany, kteří jsou prodchnuti odpovědností budovat církev a vychovávat ji v prozíravý a světlo nesoucí lid? Kde jsou ti, kteří svou láskyplnou práci pro Mistra neomezují a neodměňují? Náš Spasitel by chtěl vidět něco z práce jeho duše a těšit se z toho. Jak je to s těmi, kteří chtějí být jeho následovníky? Mohou být spokojeni při pohledu na ovoce své práce?

Proč je tak málo víry a duchovní síla tak nepatrná? ^{6T 424} Proč jsou lidé tak málo připraveni vzít na sebe jeho a nést břímě Kristovo? Proč musíme lidi pobízet, aby začali svou práci pro Krista? Z jaké příčiny je tak málo těch, kteří mohou odhalit tajemství vykoupení? Proč propůjčená spravedlnost Kristova jako jasné světlo nezáří do světa skrze ty, kteří říkají, že jsou Jeho následovníky?

Následky nečinnosti

Když lidé používají své síly způsobem předepsaným Bohem, přibývá jim schopností a obratností; ve vyhledávání ztracených budou naplněni nebeskou moudrostí. Jak mohou členové církve očekávat, že budou účastni nebeského království, když v odpovědnosti sdělovat svým bližním světlo jsou lhotejší a nedbalí? Jakmile se křesťané již necítí být puzeni osvětlovat v temnotě žijící lidi, stávají se méně bystrými; když jim přestanou sdělovat poznání a vést je k milosti, pozbudou schopnosti ocenit bohatství nebeských statků. A jestliže si jich ještě necení, pozbývají poznání, jak je nutné, aby je přinášeli bližním.

Na různých místech jsou veliké sbory. Mnozí z jejich členů, kteří došli k poznání pravdy, se spokojí s tím, že slovo života slyší, ale nenamáhají se, aby je sdělili jiným. Necítí se zodpovědni za pokrok díla a mají jen malou účast na záchraně duší. Ve světských věcech vyvíjejí velikou horlivost, ale v podnikatelském životě se jejich víra neuskutečňuje. Říkávají: „Náboženství je náboženství a podnikání je podnikání.“ Jsou toho názoru, že každé má svůj okruh působnosti a říkají: „Ať zůstanou odděleny.“

Členové těchto sborů nerostou „*v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista*“, (2Pt 3,18) poněvadž zanedbávají příležitosti. ^{6T 425} Proto jsou slabí ve víře a dětmi ve zkušenosti; nedostává se jim poznání. Nejsou zakořeněni a založeni v pravdě. Zůstanou-li v tomto stavu, pak jistě mnoha klamy posledních dnů budou zmateni, neboť se jim nedostává duchovní schopnosti, aby rozeznali pravdu od bludu.

Bůh uložil svým kazatelům hlásání pravdy. Sbory mají pravdu přijmout a vším možným způsobem ji podávat dále tak, že světelné paprsky zachytí a šíří. Zde leží náš veliký hřích. Jsme léta pozadu. Kazatelé hledali skrytý poklad. Otevřeli klenotnici a nechávají drahokamy zářit, ale členové církve neučinili stý díl toho, co od nich Bůh očekával. Co jiného můžeme čekat, než zchudnutí života víry, když sbor slyší kázání za kázáním a poučení v životě neuskutečňuje? Bohem propůjčené schopnosti zakrňují, nejsou-li používány. Čím více zůstanou sbory v nečinnosti, tím více je satan zaměstná. On opanuje pole a zapráhne členy do takových pracovních výkonů, které vyčerpávají jejich síly a jejich duchovní smýšlení zničí; potom je ale sboru přenechá jako mrtvou přítěž.

Jsou mezi námi někteří, kteří by poznali svou nečinnost jako břímě zanedbávání Bohem daných schopností, kdyby si dali čas k uvažování. Bratři a sestry, váš Spasitel a všichni svatí

andělé jsou hluboce zarmoucení tvrdostí vašeho srdce, Kristus dal svůj život na záchranu duší a přece vy, kteří jste poznali jeho lásku, tak málo usilujete, abyste sdělovali požehnání Jeho milosti těm, pro které zemřel. Takováto lhostejnost a zapomínání povinnosti udivuje anděly. Na soudu musíte stanout před lidmi, které jste zanedbali. V onen den se budete sami usvědčovat a odsuzovat. Kéž by vás Pán nyní přivedl k pokání.^{6T 426} Kéž by odpustil svému lidu zanedbávání práce na Jeho vinici.

„Protož pomni, odkud jsi vypadl a čiň pokání a první skutky. Pakli toho nebude, přijdu na tebe rychle a pohnu svícem tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti.” (Zj 2,5)

Ach, jak málokdo pozná čas svého navštívení! Jak mnozí i mezi těmi, kteří tu vyznávají, že věří pravdě pro nynější dobu, nepoznávají ani znamení doby, ani zkušenosti, kterými musíme projít před koncem! Dnes ještě působí božská shovívavost, ale jak dlouho ještě budou andělé Boží držet větry, tak, aby nás nepostihly?

Jak málo je skutečně skromných, oddaných a bohabojných služebníků Božích v našich sborech, ačkoliv smilování Boží je tak nevýslovně veliké. Jak málokterá srdce jsou naplněna vděčností a chválou proto, že byla povolána a poctěna, aby zaujala místo v díle Božím a měla podíl na Kristově utrpení.

Velká část těch, kteří tvoří naše sbory, jsou mrtvi v přestoupeních a hříších. Přicházejí do shromáždění a odcházejí, jako se otvírají a zavírají dveře ve svých závěsech. Po léta samolibě naslouchali slavným a srdce uchvacujícím pravdám, které ale ve svém životě neuplatňovali. Proto se stávají čím dál tím méně citlivými na hodnotu pravdy. Otřásající svědectví výtky a varování je nevedou k pokání. Nejlíbeznější zvuky, jež Bůh nechává zaznít z lidských úst - ospravedlnění skrze víru a spravedlnost Kristova - nepůsobí v nich žádnou odezvu, žádnou lásku a žádnou vděčnost. Ačkoliv ten nebeský Kupec před ně rozložil ty nejdražší klenoty víry a lásky, ačkoliv je vyzývá, aby si koupili od něho zlato, které je ohněm zkoušeno a mast na oči, aby viděli, zatvrdila se jejich srdce proti Němu a zapomněli vyměnit svou vlačnost za lásku a horlivost.^{6T 427} Ústy zbožnost vyznávají, ale její sílu zapírají. Setrvávají-li i nadále v tomto stavu, Bůh je zavrhne. Sami se činí neschopnými stát se členy nebeské rodiny.

Získávání duší jako hlavní cíl

Neměli bychom si myslet, že hlásání evangelia je věcí jen kazatelů. Bůh ve svém království přidělil každému úlohu. Každý křesťan má být opravdovým, nezištným pracovníkem, který je ochoten zastávat se zásad spravedlnosti. Každý by měl mít činný podíl na pokroku díla Božího. Ať je naše povolání jakékoliv, jako křesťané máme závazek hlásat světu Krista. Máme být misionáři s hlavním cílem získávat duše pro Krista.

Bůh povolal svou církev, aby šířila světlo a byla poslem jeho lásky. Není naší úlohou odsuzovat anebo obviňovat, nýbrž ke Kristu vést a zvát lidi. Smiřte se s Bohem. Povzbuzujme lidi, probouzejme jejich účast a tak je získávejme pro Spasitele. Není-li to naší žádostí, nesloužíme-li Bohu srdcem a životem, pak ho olupujeme o vliv, čas, peníze a úsilí. Opomíjíme-li prokazovat dobrodiní našim bližním, pak olupujeme Boha o čest, které se mu mělo dostat obrácením duší.

Začni u těch nejbližších

Někteří lidé, kteří jsou již dlouho křesťany, nepocítí uží odpovědnost za ty, kteří ve stínu svého domova hynou, cítí se ale povoláni k misijní službě v cizích zemích. Kde je důkaz jejich schopnosti pro takový úkol? V čem se projevuje jejich odpovědnost za duše? Takoví lidé by měli být nejdříve vyučeni a vzděláni doma. Pravá víra a pravá láska^{6T 428} k Ježíši by v

nich měla probudit opravdovou touhu zachraňovat duše, aby se stali podobni Ježíši a osvojili si jeho tichost a pokoru. Kdyby je potom chtěl Bůh poslat do cizích zemí, byli by připraveni.

Kdo chce pracovat pro Boha, ať začne ve svém domově, ve vlastní domácnosti, ve svém sousedství a mezi svými přáteli. Zde se mu otevírá dobré misijní pole. Působení v rámci domácí misie je zkušebním kamenem pro způsobilost nebo nezpůsobilost pracovat ve velkém okruhu působnosti.

Příklad Filipa a Natanaele

Filip a Natanael jsou příklady pravé vnitřní misie. Filip uviděl Ježíše a byl přesvědčen, že je to Mesiáš. Ve své radosti chtěl tuto dobrou zprávu sdělit svým přátelům. Také Natanael měl být účasten pravdy, která Filipa učinila tak šťastným. Pravá milost projevuje svou přítomnost v srdci tím, že se sděluje jiným. Filip vyhledal Natanaele a když na něho volal, Natanael odpověděl ze svého místa pobožnosti pod fíkovým stromem. Natanaelovi nebylo ještě dopřáno naslouchat slovům Ježíšovým, ale v duchu ho to táhlo k Němu. Toužil po světle a v tomto okamžiku se proto upřímně modlil. Filip pln radosti zvolal: „*O kterémž psal Mojžíš v zákoně a proroci, našli jsme, Ježíše, syna Josefova z Nazaréta.*” (Jan 1,46.) Na pozvání Filipovo Natanael hledal a našel Spasitele a hned po svém obrácení začal také on získávat duše pro Krista.

Jedna z nejúspěšnějších metod šíření světla je osobní úsilí. V domově, v domě sousedově a u postele nemocného, ^{6T 429} můžeme klidně číst Písmo svaté a mluvit slovo o Ježíšovi a pravdě. Takovým způsobem můžete zasévat vzácné sítě, které vzejde a ponese ovoce.

Rodina jako misijní pole

Naše práce pro Krista má začínat doma v rodině. Výchova mládeže se musí dělat jinak, než v minulosti. Její blaho vyžaduje daleko větší úsilí, než dosud. Není důležitější misijní pole než toto. Poučením a příkladem mají rodiče své děti poučovat, jak se máme starat o neobrácené. Děti mají být vychovány tak, aby měly soucit se starými a zarmoucenými a snažit se zmírňovat utrpení chudých a bídých. Měly by se učit vykonávat pilně misijní práci. Od nejútlejšího dětství jim můžeme vštěpovat sebezapírání, obětavost k blahu jiných a k pokroku díla Kristova, aby byli pomocníky Božími.

I když se učí konat pro své bližní cennou misijní práci, přece se nejdříve musí učit starat o členy rodiny, kteří mají přirozený nárok na jejich službu lásky. Každé dítě můžeme navyknout, aby převzalo jednu odpovědnou část domácí práce. Nemusí se stydět vykonávat domácí práce a obstarávat nákupy. Když bude takto zaměstnáno, nedá se na lehkomyšlnou a hříšnou cestu. Jak děti a mladiství promarní mnohé hodiny, v nichž odpovědnosti rodinného života, jež přece někdo musí nést, by mohli vzít na svá silná mladá ramena a takovým způsobem by mohli pomáhat svým rodičům a dokazovat láskyplnou pozornost. Můžeme je také učit zásadám životní reformy a péče o své tělo.

Ach, kéž by se rodiče na modlitbách pečlivě starali ^{6T 430} o duševní blaho svých dětí. Měli by se tázat: Vynaložili jsme příliš málo péče o děti? Zanedbávali jsme tuto svatou povinnost a dopustili, aby naše děti byly terčem satanových pokušení? Nebudeme se muset zodpovídat před Bohem, protože jsme svým dětem dovolili, aby svými schopnostmi, svým časem a svým vlivem pracovali proti pravdě a proti Kristu? Zanedbali jsme jako rodiče svou povinnost a nerozmnožili počet satanových poddaných?

Mnozí hanebně zanedbávali domov a je čas, aby byl přinesen božský prostředek a lék, aby se odpomohlo tomuto zlořádu. Jakou omluvu mohou uvést Kristovi následovníci, že opomenuli vychovat své děti ke službě pro Mistra?

Bůh si přeje, aby rodiny na zemi byly obrazem nebeské rodiny. Křesťanské domovy, které jsou založeny a uvedeny ve shodě s plánem Božím, slouží nejúčinněji k vytvoření křesťanského charakteru a pokroku Jeho díla.

Touží-li rodiče po jiném stavu ve své rodině, pak by se měli zcela zasvětit Bohu a s Ním spolupracovat, to by umožnilo změnu v jejich domově.

Kdyby byly naše vlastní domovy takové, jaké by měly být, pak by se děti nenechávaly lhostejně a nečinně vyrůstat vůči Božímu požadavku, že se má mezi trpícími pomáhat. Jako dědictví Páně budou s to převzít práci tam, kde jsou. Z takových domovů bude zářit světlo, jež se ukáže jako požehnání pro nevědoucí a povede je ke zdroji všeho poznání. Pak to bude působit vlivem, jenž vede k Bohu a Jeho pravdě.

6T 431

Poučujte církve ohledně misijní práce

„*Strážný, co se stalo v noci ?*” (Iz 21,11) Bude-li zde uvedený strážný moci zřetelně zatroubit na svou troubu? Starají se pastýři o své stádo s vědomím, že musí vydat počet? Střeží kazatelé duše a myslí na to, že lidé, kteří jsou svěřeni jejich ochraně, byli vykoupeni krví Kristovou? Na světě je třeba vyplnit velký úkol. Jak usilujeme, abychom jej ukončili? Církev slyší kázání. Uslyší však také návod, jak může získat duše, pro které Kristus zemřel? Je způsob práce takový, že každý pozná nutnost spolupráce?

Je nezvratné, že všechna ta mnohá kázání nevychovala velký zástup sebezapírajících spolupracovníků. Tuto skutečnost a její následky je třeba důkladně uvážit, jde o naši budoucnost a o věčnost. Sbory chřadnou, protože nerozvíjí své schopnosti k šíření světla. Měli bychom pečlivě poučovat, jakoby Mistr sám učil, aby všichni mohli takto obdržené světlo uvést do praktického života. Vedoucí církve by mohli na schopné členy přenést odpovědnost a poučit je, jak je možné co nejlépe sloužit a být jiným k požehnání.

Mělo by se použít každého prostředku, aby se poznání pravdy dostalo tisícům, kteří přijmou svědectví a Kristova obrazu si váží v jeho dítkách, kdekoli mají příležitost, aby jej viděli. Použijte misijních hodin, abyste sborům ukázali, jak se koná misijní práce. Bůh očekává od své církve, že vychová své členy pro osvětlení světa. Měli bychom vyučovat tak, ^{6T 432} že se podnítí stovky členů, aby své cenné schopnosti dali do služby Boží. Použitím těchto schopností by byli muži tak vzdělaní, že by mohli přijmout vlivná, odpovědná postavení a zachovávat zásady jasně a nepodplatitelně. Takto by se vykonalo mnoho dobrého pro Mistra.

Zapojte členy církve do práce

Mnozí schopní bratři a sestry z nečinnosti rezavějí, protože neví, jak se účastnit misijní práce. Schopný muž může těmto nečinným členům ukázat, jak mohou pomáhat. Založte na mnoha místech malé misijní skupiny, kde se vyučují muži a ženy, jak mají používat své schopnosti a takovým způsobem se mohou rozvíjet. Všichni mají chápat, co se od nich očekává, pak mnozí nyní ještě nezaměstnaní se stanou věrnými pracovníky.

Podobenství o hřivnách by se mělo všem vysvětlit. Členové církve musí dojít k poznání, že jsou světlem světa a že Pán od nich očekává, že přiměřeně svým schopnostem osvětlí druhé a budou jim k požehnání. Ať bohaté nebo chudé, vznešené nebo ponížené, Bůh všechny volá do své služby. V pokračování svého díla se Pán opírá o svou církev a od svých následovníků

očekává, že jako rozumem nadané bytosti budou konat svou povinnost. Je naléhavě žádoucí, aby se každý školený duch, každý soudný člen a každá i nepatrná schopnost postavili do služby záchrany duší.

Při pohledu na velké dílo nepřehlédněte drobné věci. Mohli byste úspěšně vykonat malou úlohu, při pokusu o větší však úplně ztroskotat a pozbyť odvahy. Kdekoliv vidíte práci, tu se jí chopte. Když to, co vám přijde do rukou vykonáte jak nejlépe dovedete, rozvíjíte také své schopnosti a stáváte se způsobilými pro větší úkoly. ^{6T 433} Mnozí se stali neplodnými a uvadli, protože podceňovali denní příležitosti a zdánlivě nepatrné věci zanedbávali.

Všem se nabízejí možnosti osobní služby pro Pána. Jedni mohou vzdálenému příteli napsat dopis nebo hledajícímu pravdu zaslat časopis, jiní mohou poradit lidem, kteří jsou v nesnázích. Kdo se naučil ošetřovat nemocné, může pomáhat na tomto poli. Někdo také podle svých schopností může dávat biblické hodiny nebo vést biblické kroužky.

V církvi by se měli členové naučit jednoduššímu způsobu práce a prakticky jej použít. Když členové takové plány jednomyslně převezmou a vytrvale provádějí, budou sklízet bohatou odměnu, neboť jejich zkušenosti se stanou vzácnějšími, jejich schopnosti porostou a jejich úsilím budou duše zachráněny.

Nevzdělání se stanou misionáři

Nikdo ať se nedomnívá, že nemůže mít podíl na díle Božím, protože je nevzdělaný. I pro tebe má Bůh úlohu. On dal každému nějakou práci. Ty můžeš sám pro sebe zkoumat Písmo. „*Začátek učení tvého osvědčuje a vyučuje sprostné rozumnosti.*” (Žalm 119,130) Ty se můžeš za dílo modlit. Modlitba poctivého, věřícího srdce bude vyslyšena v nebi. Podle svého nadání máš být činným.

Každý působí vlivem k dobrému nebo zlému. Posvěti-li se někdo službě Boží a dílu Kristovu, jsou jeho vlivem získávány duše pro Krista.

Celé nebe je v činnosti. Andělé Boží čekají, že budou spolupracovat s těmi, kteří vymýšlejí plány, jak mohou lidé, za které Kristus zemřel, slyšet radostné poselství vykoupení. Andělé vyslaní ke službě těm, kteří mají zdědit blaženost, říkají každému pravému svatému: ^{6T 434} „Zde je práce pro tebe.“ „*Jděte a postavte se, mluvejte lidu ... všechna slova života tohoto.*” (Sk 5,20) Uposlechnou-li oslovení lidé této výzvy, připraví jim Pán cestu a daruje jim potřebné prostředky.

Probud'te zahálčivé

Lidé vzdálení od Krista jdou na zahynutí a ti, kteří vyznávají, že jsou Kristovými učedníky je nechávají umírat. Našim bratrům jsou k záchraně duší svěřeny schopnosti, ale někteří je zabalili do šátku a zakopali do země. Kolik takoví zahaleči mají ještě společného s oním andělem, který letí prostředkem nebe, aby hlásal přikázání Boží a víru Ježíšovu? Jak možno vyburcovat takové lenochy, aby se rozhodli k práci pro Místra? Co můžeme říct lenivým členům církve, aby poznali, že je nutné, aby své hřivny vykopali a zanesli je penězoměncům? V nebi není místo pro zahaleče nebo nedbalce. Kéž by Bůh spícím sborům postavil před oči tuto věc v celém jejím významu! Kéž by se Sion probudil, oděl se skvostným rouchem a svítil.

Jsou mnozí vysvěcení kazatelé, kteří ještě nikdy jako pastýři nepečovali o Boží stáde, ještě nikdy nebděli nad dušemi jako lidé, kteří jednou musí vydávat počet. Místo aby se rozvíjel, zůstává sbor slabý, nesamostatný a bezmocný. Členové sboru, zvyklí spoléhat se na kázání, činí málo pro Krista, nenesou ovoce, ale stávají se ziskuchtivějšími a nevěrnějšími. Skládají své naděje na úsilí kazatele, aby udržoval jejich slabou víru pro život. Poněvadž tito

Bohem ustanovení dozorcí nevyučují pečlivě členy sboru, ^{6T 435} mnozí jsou lenivými služebníky, zakopali své hřivny a ještě naříkají nad tím, jak s nimi Bůh zachází. Očekávají, že se bude o ně pečovat jako o nemocné děti.

Tento stav slabosti nesmí déle trvat. Dobře organizovaná práce se musí vykonávat v církvi, aby se členové učili, jak mají světlo dále šířit na druhé a tím se sami ve víře posilovat a jak jim může přibývat poznání. Tou měrou, jak dále šíří přijaté od Boha, upevňuje se jejich víra. Pracující sbor je živý sbor. Jsme jako živé kameny vpraveni do stavby a každý kámen má vyzařovat světlo. Každý křesťan je přirovnán ke drahokamu, který přijímá a vyzařuje Boží slávu.

Je chybné myslet si, že kazatel musí nést všechna břemena a všechnu práci. Přepracovali se, zhroutí se a zemře, mohl být ještě živ, kdyby byla břemena rozdělena podle vůle Boží. Aby břemena mohla být správně rozdělena, musí být sbor poučován od takových, kteří dovedou naučit následování Krista a způsobu jeho práce.

Mládež jako misionáři

Všimněte si mládeže, ať se podílí na práci a odpovědnosti. Ať pocítuje, že se má podílet na pomoci bližním a být jim k požehnání. I dětem ukažme, jak mohou jiným prokázat malé služby lásky a milosrdenství.

Vedoucí církve by měli plánovitě poučovat mladé muže a ženy, jak mají používat své schopnosti. Starší členové církve by se měli opravdově a soucitně ujmout dětí a mladistvých. Kazatelé musí vynaložit všechn svůj důvtip, aby navrhli plány, jak by mladší členy církve získali pro spolupráci ve své misijní činnosti. ^{6T 436} Nepředstavujte si však, že se jejich účast může probudit dlouhým kázáním v misijní hodině. Vymýšlejte cesty k rozdmýchání živé horlivosti. Dejte každému nějakou práci. Zvykejte mládež dělat, co jí bylo uloženo, ať týden co týden podává své zprávy a vypravuje o svých zkušenostech a o úspěchu, který měla milostí Kristovou. Kdyby posvěcení pomocníci přinášeli takovéto zprávy, pak by misijní hodiny nebyly tak nudné a únavné, ale lákavé a dobře navštěvované.

V každém sboru by měli být členové vychováni tak, že určitý čas věnují získávání duší pro Krista. Jak možno říci o sboru: „*Vy jste světlo světa*“, když členové nešíří žádné světlo?

Vy, kteří máte pečovat o Kristovo stádo, chopte se povinnosti a přimějte mnohé k práci.

Ať se sbory probudí!

Brzy se budou dít zvláštní a rychlé změny. Lid Boží, vyzbrojený Duchem svatým se má s nebeskou moudrostí potkat s bídami této doby a pokud je to možné, má čelit zhoubnému vývoji světa. Nespí-li sbor, ale následovníci Kristovi bdí a modlí se, pak mají dostatek světla, aby pochopili hnutí nepřitele a mohli je správně odhadnout.

Konec je blízko. Bůh vyzývá církve, aby všechny zanedbané věci dala do pořádku. Spolupracovníci Boží, vy jste Pánem zplnomocněni, abyste s sebou vzali do Božího království i druhé. Jste Boží živé nástroje, průduchy světla pro svět. Kolem vás táboří andělé nebes, aby vás z pověření Kristova ^{6T 437} podporovali při zachraňování duší, posilovali a udržovali.

Vybízím sbory každého sdružení: Buďte vytrvalí a oddělení od světa - ve světě, ale ne ze světa - odrážejte jasné paprsky Slunce spravedlnosti, buďte čistí, svatí a bezúhonní, sviťte světlem víry na cesty i mezi ploty této země.

Probud'te sbory, dříve než bude navždy pozdě. Každý člen ať se chopí své práce a vyzvedne jméno Páně, podle něhož je nazván křesťan. Silná víra a opravdová bázeň Boží musí nastoupit místo lenosti a nevěry. Zakládá-li se víra úplně na Kristu, pak pravda potěšuje

srdce a bohoslužby nejsou nezajímavé a nudné. Vaše sborové hodiny, nyní ještě bez moci a ducha, budou pak oživeny Duchem svatým. Učiníte denně mnoho zkušeností, jestliže křesťanství, jež vyznáváte, se stane skutkem. Hříšníci se obrátí. Slovo pravdy je uchopí a oni zvolají jako někteří posluchači Ježíšových kázání: „*Jak veliké věci jsme dnes slyšeli!*”

Budou členové církve vzhledem k tomu, co by církev při vykonávání božského příkazu mohla dokonat, dále spát, nebo procitnou a poznají, jakou čest jim propůjčil Bůh ve své milostivé prozíravosti? Budou své zděděné schopnosti rozvíjet, budou používat světla a pociťovat nutnost procitnutí, aby se mohli setkat s hrozícími, vážnými událostmi? Ach, kéž by se všichni probudili a před světem projevovali, že mají živou víru, že my věříme, že stojíme na hranici věčnosti.

Budování království Božího je nevěností lidí zdržována a případně jejich věností urychlena. ^{6T 438} Nedostatkem spolupráce mezi lidmi a Bohem je bráněno dílu. Lidé se mohou modlit: „*Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.*” Opomíjí-li však tuto modlitbu ve svém životě proměnit ve skutek, pak jejich prosby zůstanou bezvýsledné.

Ačkoliv jsi slabý, bloudící a hříšný, přece tě Pán k sobě zve. On tě prosí, abys přijal božské naučení. S Kristem můžeš dokonat Boží dílo. „*Beze mne nemůžete učinit nic*”, říká Kristus.

Prostřednictvím proroka Izaiáše bylo dáno zaslíbení: „*Před tebou zajisté půjde spravedlnost tvá a sláva Hospodinova bude tvým zadním vojem.*” (Iz 58,8) Spravedlnost Kristova půjde před námi a sláva Páně půjde za námi. Vy, sbory živého Boha, všimněte si tohoto zaslíbení a uvažujte o tom, zdali je příchod království Božího. Kdybyste šli vpřed a chopili se věci Kristovy, pak andělé by vám rovnali cesty a připravovali srdce pro přijetí evangelia. Kdyby každý jednotlivec z vás byl živým misionářem, pak by se poselství pro tuto dobu zvěstovalo brzy všem národům, pokolením a jazykům na celém světě. To je dílo, jež se musí stát, než Kristus opět přijde s velikou mocí a velebností. Prosím církev, aby se vážně modlila o to, abyste mohli poznat svou odpovědnost. Jste osobně Božími spolupracovníky? Ne? Proč ne? Jak potom můžete splnit nebesy vám uloženou práci?

oooo

^{6T 439} Pro všechny, kteří jsou bez zmužilosti, je zde pouze jediný lék - víra, modlitba a práce.

oooo

Naše sbory by neměly žárlit a zanedbávat dílo proto, že se nedostávají ke kazatelské práci. Měli by se spíše chopit díla a pracovat se vši opravdovostí pro záchranu duší.

oooo

Každá hřivna v našich sborech by měla být použita k dobročinné službě. Pustá místa země ve volné přírodě Bůh učinil poutavými tím, že tu zařadil krásné věci mezi ty nejnevzhlednější. Jsme povoláni konat toto dílo.

oooo

V našich sborech potřebujeme mládež, která pracuje podle křesťanských zásad a počátek musí být učiněn v domově. Věrné plnění domácích povinností zpětně ovlivňuje charakter. V otcovském domě má být prokázána způsobilost pro dílo ve sboru.

oooo

Pán nás nesoudí podle našeho postavení, ale podle věrnosti, s jakou své povolání plníme.

oooo

Vykonáme-li jen třetinu toho, k čemu jsme dostali hřivny, další dvě třetiny jsou skutky proti Kristu.

oooo

Největší dílo, které může být na našem světě vykonáno, je oslavovat Boha uváděním do praktického života vlastností Kristova charakteru.

6T 440

Rozmach v budování našich ústavů

V celém světě musí být vykonáno veliké dílo a ať se nikdo nedomnívá, že pro blízkost konce nemusíme vynakládat zvláštní úsilí a nebudovat různé ústavy podle potřeby díla. Nevíme den ani hodinu příchodu Páně, neboť to nebylo zjeveno a nikdo nemá spekulovat o tom, co mu nebylo dáno pochopit. Každý ať pracuje na tom, k čemu byl povolán, ať si cení svých povinností, které dostal od Boha.

Když nám Pán naznačí, abychom již nestavěli modlitebny a nezakládali školy, sanatoria a vydavatelství, pak bude čas složit ruce a Pán ať sám dílo ukončí. Dnes však máme příležitost horlit pro Pána a projevit svou lásku k lidem.

Máme být účastníky díla Božího na celém světě, kdekoli je třeba zachraňovat duše, máme poskytovat pomoc, aby mnozí synové a dcery mohli být přivedeni k Bohu. Konec je blízko, a proto máme co nejlépe využít každou nám svěřenou schopnost a každý nástroj, který dílu pomůže.

Musíme vybudovat školy, aby mladí lidé mohli být vzděláváni, aby kazatelé mohli dosáhnout vyššího stupně poznání Písma a vědeckého rozhledu. Musí být postaveny ústavy pro výchovu nemocných v cizích zemích a nutno vyzvat zdravotní misionáře, kteří budou sebezapíraví, vezmou kříž, budou připraveni zastat zodpovědná místa a budou schopni vzdělávat jiné. Kromě toho všeho Bůh vyzývá domácí misijní pracovníky. Boží pracovníci v polích anebo doma ^{6T 441} mají být sebezapíraví, nést kříž, omezovat svá osobní přání, aby mohli přinášet hojné a dobré ovoce.

Víra, která požaduje méně než toto, zapírá svůj křesťanský charakter. Evangelijní víra má pečeť Boží moci a milosti. Kristovo přebývání v nás projevíme tím, že přestaneme vydávat peníze za drahý oděv, za zbytečné věci, zatímco jeho dílo trpí nedostatkem prostředků, dluhy tíží naše shromáždění a pokladna je prázdná. Nepěstujme zálibu v drahém odívání nebo nábytku. Dílo ať pokračuje jak započalo, prostým sebezapíráním a vírou.

Použijte své prostředky na vytváření nástrojů dobra a svým vlivem je neničte. Ať nikdo neposlouchá našeptávání, že vírou můžeme odstranit všechny nemoci, a proto nepotřebujeme mít zdravotní ústavy. Víra a skutky nejsou odděleny. Jelikož má Pán brzy přijít, jednejte se vši rozhodností a rozvahou. Rozhojňujte pomocné ústavy, aby veliké dílo mohlo být dokončeno v krátké době.

Jelikož Pán brzy přijde, je čas, abychom své peníze dali penězoměncům, je čas, abychom každou korunu, kterou můžeme ušetřit, vložili do Boží pokladny, aby byly zřízeny ústavy pro výchovu pracovníků, kteří budou vzděláni, jako byla mládež ve školách proroků. Když Pán přijde a najde vás konat toto dílo, řekne: „*Dobře, služebníče dobrý, vejdi v radost Pána svého!*”

oooo

Přišel čas, kdy žádná tělesná, duševní nebo morální síla nemá být promarněna nebo nesprávně použita. Pán chce, aby Jeho lid v Americe ^{6T 442} ze svých velkých možností

nebudoval pomocné ústavy pro mravní a duchovní rozvoj jen na několika málo místech doma. Ti, jimž dal mnoho, jsou povoláni podle toho jednat. Obětujte nyní své prostředky tam, kde pomohou šířit světlo v pozemských temnotách.

oooo

Práce, která má být vykonána. Kdyby se rodiny usadily na temných místech země, na místech, kde je lid v duchovní tmě a pomohly by šířit světlo Kristova života, mohlo by se vykonat veliké dílo. Svě dílo by měli započít klidným nenápadným způsobem, bez nároků na konferenční fondy, dokud zájem nebude tak rozsáhlý, že ho sami bez kazatelské pomoci nebudou moci zvládnout.

oooo

Ústavy a podobná zařízení bychom neměli budovat vedle našich velikých ustálených sborů. Ať charakterizují dílo a šíří známost pravdy na místech, kde ji lidé málo znají. Snad to není pohodlné. Ptám se však: Bylo to pro Krista pohodlné, aby opustil královské příbytky? Bylo mu to pohodlné opustit čest, slávu, vznešené postavení, ponížit se a stát se jedním z nás? Nešel k nepadlým bytostem, ale k těm, kteří ho nejvíc potřebovali. My, kterým svěřil své dílo, máme napodobovat jeho příklad.

oooo

Máme přinášet slovo života těm, které snad můžeme pokládat za tak beznadějně případy, jako by již byli mrtví. Ačkoliv se může zdát, že nejsou ochotni slyšet nebo přijmout světlo pravdy, svou povinnost máme splnit bez pochybování a váhání. ^{6T 443}

Existuje nebezpečí z prodlení; duše, kterou jste mohli najít nebo vyhledat a otevřít jí Písmo, odchází do nenávratna. Satan připravil pro její nohy léčku a zítra může plnit plány Božího nepřítele. Proč odkládat na zítřek? Proč nepracovat hned?

oooo

Co musí asi cítit andělé, když vidí blížící se konec a pozorují, že mnozí z těch, jimž bylo svěřeno poslední poselství milosti, jsou stále pospolu, navštěvují shromáždění pro vlastní užitek a projevují nespokojenost, není-li kázání, málo se však starají o záchranu jiných a málo pro to konají. Všichni, kdo jsou s Kristem spojeni skutečně žijou vírou, budou účastníky božské přirozenosti. Budou od něho stále přijímat duchovní život a nemohou mlčet.

Život se vždy projevuje v činnosti. Žije-li srdce, pak vysílá životodárnou krev do každé části těla. Ty, jejichž srdce je naplněno duchovním životem, není nutno vybízet, aby to projevili. Božský život bude vytékat z nich v bohatých proudech milosti. Modlitbou, svědectvím slova a prací je Bůh oslaven.

oooo

Pracovníci. Úsilí nejskvělejších a nejtalentovanějších jednotlivců nepřináší vždy největší a nejtrvalejší ovoce. Kdo jsou nejpłodnější pracovníci? Ti, kteří odpoví na výzvu: „Vezměte jho mé a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.”

Když lidé, jimž Bůh svěřil rozumové hřivny, odmítají použít tyto dary k Jeho slávě, pak po zkoušce a soužení je pustí jejich vlastním představám a přijme lidi zdánlivě méně zdatné, ^{6T 444} kteří nemají velkou sebedůvěru a slabé učiní silnými, neboť doufají, že Bůh vykoná to, co sami nemohou vykonat. Bůh přijímá službu celého srdce a nedostatky napraví sám.

oooo

Pán Ježíš přijímá ty, o nichž ví, že je možno formovat a používá je pro slávu svého jména podle svých duchovních záměrů. Používá materiál, který by jiní pominuli a opracovává ty, kdo chtějí být opracováni. Nebeské dveře se otevírají velice prostými prostředky a prostotu člověka používá Pán, aby se zjevil jiným lidem.

oooo

Okusili jste moc budoucího věku? Jedli jste tělo a pili krev Syna Božího? Pak nezáleží, že jste nebyli vysvěceni vzkládáním rukou kazatelů, Kristus sám vložil své ruce na vás a řekl: „*Vy svědkové moji jste.*”

oooo

Ty, které Bůh používá za své služebníky, mohou být některými pokládáni za neschopné, mohou-li se však modlit a se vši prostotou svědčit o pravdě, protože ji milují, mohou oslovit lid mocí Ducha svatého. Překládají-li pravdu prostě, čtou ze Slova a vyprávějí události ze zkušenosti, Duch svatý působí na mysl a povahu. Vůle je podřízena vůli Boží a pravda dosud nepochopena, proniká do srdce s lživým přesvědčením a stává se duchovní zkušeností.

6T 445

Pomoc misijním polím

Velice mne trápí břímě spočívající na misijních polích, jimž se nedostává prostředků. V blízkém okolí máme vykonat veliké dílo a velice potřebujeme prostředky pro pokrok díla v misijních polích. Naše zahraniční misie ochabují. Misijní stanice nejsou podporovány tak, jak to Pán žádá. Pro nedostatek prostředků nemohou pracovníci nastoupit do nových polí.

Všude kolem nás jsou duše hynoucí v hříchu. Každoročně umírají tisíce bez Boha a bez naděje na věčný život. Rány a soudy Boží konají své dílo a duše odcházejí do zahynutí, protože světlo pravdy jim neosvítilo cestu. Jak málokdo se však trápí nad stavem svých spolubližných! Svět hyne v bídě, avšak toto se stěží dotýká těch, kteří říkají, že věří té nejvznešenější a nejdalekosáhlejší pravdě, jaká kdy byla smrtelníkům dána. Bůh žádá od svého lidu, aby byl Jeho pomocnou rukou při záchraně hynoucích, ale mnozí se spokojují s nic neděláním. Chybí ta láska, která vedla Krista, takže opustil nebeský domov a vzal na sebe lidskou přirozenost, aby uchopil lidství a toto lidství spojil s božstvím. Boží lid je stížen strnulostí a ochromením, které mu brání pochopit potřeby přítomnosti.

Boží lid je podrobován zkoušce před celým vesmírem, avšak nepatrné dary a oběti a slabost jeho úsilí v Boží službě vyznačuje jeho nevěru. Kdyby to málo, co je dnes skutečně, bylo to nejlepší, co mohou udělat, nebyli by odsouzeni, avšak se svými zdroji mohli vykonat mnohem víc. Oni vědí a svět také ví, ^{6T 446} že velkou měrou ztratili ducha sebezapření a nesení kříže.

Bůh vyzývá lidi, aby varovali spící svět, mrtvý ve vinách a hříších. Vyzývá k dobrovolným obětím ty, jejichž srdce je v díle a kteří myslí na duše, aby nezahynuli, ale měli věčný život. Satan hraje hru života o lidské duše. Snaží se získat prostředky, aby je mohl zneškodnit a aby nebyly použity pro pokrok misijního úsilí. Což nepostihujeme jeho plány? Dovolíme, aby nám ochromil smysly?

Vyzývám naše bratry všude, aby procitli a posvětili se Bohu a u Něho hledali pomoc. Vyzývám úředníky konferencí, aby vynaložili vážné úsilí v našich sborech. Probud'te je, aby obětovali ze svých prostředků na podporu zahraničních misí. Nebudou-li vaše srdce dotčena při pohledu na situaci v cizích polích, poslední poselství milosti světu bude omezeno a dílo, které Bůh chce mít vykonáno, nebude dokončeno.

Poslední léta zkoušky míjejí. Veliký den Hospodinův je blízko. Nyní bychom měli vynaložit každé úsilí, abychom probudili náš lid. Ať slova Páně skrze proroka Malachiáše proniknou každou duší: „*Hned ode dnů otců vašich odešli jste od ustanovení mých a neostříhali jste jich. Navraťte se ke mně a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupů. Ale říkáte: V čem bychom se navrátiti měli? Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? Avšak říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech. Naprosto zlořečení jste, protože mne loupíte,*

vy pokolení všecko. Sneste všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, ^{6T 447} nezotvírám-li vám průduchů nebeských a nevyleji-li na vás požehnání, takže neodoláte. A přimluví pro vás tomu, což zžírá, a nebude vám kaziti úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví Hospodin zástupů. I budou vás blažiti všichni národové; nebo vy budete zemi rozkošnou, praví Hospodin zástupů.” (Mal 3,7-12)

Je na čase, abychom se zařídili podle Slova Božího. Veškerá jeho naučení slouží k našemu dobru, aby se duše obrátila od hříchu ke spravedlnosti. Při vyučování duší musíme každého poučit, jaké požadavky má Bůh v desátkách a darech. Při zakládání sborů na to nesmíme zapomenout a musíme si počínat v duchu Kristově. Vše, co lidé mají, přijímají od Pána a On s radostí udílí svému dědictví dobré dary. Ale všichni, kteří stojí pod zkrvavenou korouhví knížete Immanuele, mají uznat svoji závislost na Bohu a odpovědnost, že mají část vracet do Jeho pokladny. Má to sloužit na misijní účely, aby se naplnil příkaz, který Syn Boží dal svým učedníkům: „*Dána je mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.*” „*Křtíce ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávat všecko, co jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.*”

Všichni, kteří jsou skutečně obráceni, jsou povoláni k dílu, jež vyžaduje peníze a posvěcení. Jsme-li řádnými členy sboru, máme povinnost pracovat pro Pána podle svých sil. On si žádá nerozdělenou službu, úplné odevzdání srdce, duše, mysli i síly. ^{6T 448} Kristus nás uvedl do církve, aby použil naše schopnosti a rozmnožil je v posvěcené službě pro záchranu duší. Nevykonáme-li to, stavíme se proti dílu. Svě poklady můžeme uložit na světě jedině na dvou místech - v Boží, nebo satanově pokladnici. Vše, co nevěnujeme Kristově službě, připadá na satanovu stranu a posiluje jeho práci.

Pán si přeje, abychom svěřené prostředky použili v budování Jeho království. Svěřil svým správcům svůj majetek, aby s ním pečlivě hospodařili a získali mu podíl - duše zachráněné pro věčnost. I tyto duše se stanou správci pravdy a spolupracují na zájmech království Božího.

Kdekoli je život, tam je pokrok a růst. V Božím království je ustavičný život - příjem a vydání; my přijímáme a vracíme Pánu Jeho vlastnictví. Bůh spolupracuje s každým opravdovým věřícím a přijaté světlo a požehnání věřících opět šíří svou prací. Tím roste možnost přijímání. Ten, kdo udílí nebeské dary, může přijmout nové proudy milosti a pravdy, které do duše vtékají ze živého zdroje. Získá tak větší světlo, větší poznání a požehnání. Toto dílo, které má konat každý člen církve, tvoří život a růst církve. Ten, jehož život se skládá jen z přijímání (sám dávat nechce), záhy ztrácí požehnání. Nešíří-li pravdu jiným, nemůže ani sám přijímat. Chceme-li mít větší požehnání, musíme z darů nebes udílet.

To platí v časných i v duchovních věcech. Pán nepřichází na tento svět se zlatem a stříbrem k šíření svého díla. Hlavním účelem Božích darů je ^{6T 449} vydržování dělníků na velké vinici. A stanou-li se muži a ženy zdroji požehnání pro druhé, Pán tyto zdroje naplní. Vracejí-li lidé Bohu jeho vlastnictví, nezchudnou. Naopak. Zadržování vede k chudobě.

Šíření toho, co přijal, činí z každého člena církve Božího spolupracovníka. Sami ze sebe nemůžete nic učinit. Kristus je však ten mocný pracovník. Je předností každého člověka přijímajícího Krista, být Jeho spolupracovníkem.

Spasitel řekl: „*A já budu-li povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.*” (Jan 12,32) Pro radost ze zachráněných duší Kristus vytrpěl kříž. Stal se živou obětí pro padlý svět. V sebeobětování projevil Kristus své srdce, lásku Boží; a touto obětí dostal svět nejmocnější příliv Ducha svatého. Pomocí obětí musí být šířeno Boží dílo. Od každého dítěte Božího se požaduje sebeobětavost. Kristus řekl: „*Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sám sebe a vezmi*

svůj kříž na každý den, a následuj mne.” (Luk 9,23) Každému, kdo věří, Kristus dává novou povahu. Tato povaha skrze Kristovu nekonečnou oběť, je reprodukcí jeho vlastní povahy.

Ten, jenž je Původcem našeho spasení, ten je také jeho Dokonavatelem. Přijme-li někdo do srdce jednu pravdu, učiní tato pravda místo pravdě druhé. Kdo stále přijímá pravdu, jeho síly budou podněcovány k práci. Kdyby členové naší církve skutečně Boha milovali, projevovali by ty nejlepší a nejsilnější vlastnosti. Čím je ušlechtilejší jejich povaha, tím více bude jejich mysl jako mysl dětí a proti všemu sobectví budou důvěřovat Slovu Božímu.

Ze Slova Božího vyzařuje záplava světla; ^{6T 450} musíme se probudit a uvidět zanedbané příležitosti. Kdyby byli všichni věrní a kdyby v desátkách a darech dali Bohu co mu náleží, pak by byla otevřena světu cesta, aby uslyšel poselství pro naši dobu. Kdyby srdce dítek Božích zahořela láskou ke Kristu, kdyby každý člen církve byl prodchnut duchem sebeobětování a všichni projevovali hlubokou vážnost, pak by nechyběly peněžní prostředky ani misii doma, ani misii v cizině. Naše zdroje prostředků by se mnohonásobily, tisíce dveří užitečnosti by se otevřely a zvaly by nás, abychom vstoupili. Kdyby Boží plán zvěstování milostivého poselství celému světu byl prováděn Jeho lidem, byl by Kristus již přišel a svatí by již byli uvítáni v Božím městě.

Byla-li kdy doba, kdy bylo třeba obětí, tedy je to nyní. Kdo má peníze, měl by poznat, že je tu čas použití jich pro Boha. Nepromarněte žádné prostředky k ulehčení na místech, kde je dílo už vybudováno. Nepřidávejte budovu k budově, kde je dílo již pevně zakotveno. Použijte prostředků spíše k zakládání misijních stanic na nových místech. Takovým způsobem získáte duše, které pak budou při výstavbě pomáhat.

Pamatujte na naše misie ve vzdálených zemích. Některé z nich tvrdě zápasí, aby mohly alespoň obstát, časem jim chybí ta nejjednodušší pracovní ulehčení. Vybudujte dílo v těchto potřebných polích, místo toho, abyste ulehčovali tam, kde jsou již hojně ulehčeni. Pán o tom stále a stále mluvil. Jeho požehnání nemůže spočinout na Jeho lidu, neplní-li Jeho poučení.

Buďte šetrní ve svých domovech. Mnozí mají modly a klanějí se jim. Odložte své modly. Zanechejte svých sobeckých zábav. Prosím vás snažně, nepromarněte žádné prostředky, abyste vyzdobili své příbytky, neboť to jsou Boží peníze, a budou od vás požadovány zpět. Rodiče, ^{6T 451} již kvůli Kristu, nepromarněte žádné peníze, abyste vyhověli rozmarům svých dětí, neučte je dychtit po titulech a okázalosti, aby získali ve světě vliv. Učiní je to ochotnými zachraňovat duše, pro něž Kristus zemřel? Ne, to v nich dá vzrůst jen nepřízni, závisti a zlé nedůvěře. Vaše děti by nakonec došly tak daleko, že by chtěly konkurovat okázalosti a výstřednosti tohoto světa a peníze Páně by vydávaly za věci, jež nejsou potřebné k jejich štěstí a k jejich zdraví.

Nevychovávejte své děti v domněni, že se vaše láska k nim musí projevovat v ukájení jejich pýchy, jejich rozkoše a jejich záliby v povrchnosti. Nyní není doba pro hledání cesty, jak nejlépe vydávat peníze. Použijte své vynalézavosti k tomu, abyste vymysleli, jak je možné ještě více šetřit. Místo ukájení sobeckých sklonů a vydávání peněz za věci, jež podkopávají jasnou mysl a střízlivý úsudek, bychom měli dbát na to, abychom se sami zapírali a tím mohli pomáhat vztyčit korouhev pravdy na nových územích. Rozum je dar, použijte toho daru, abyste pochopili jak máte své prostředky co nejlépe upotřebit na záchranu duší.

Učte své děti, že na všechno, co mají, má Bůh nárok, který nemůže nikdo vymazat. Co mají, je jim svěřeno, je to zároveň zkušební kámen jejich poslušnosti. Nadchněte je, aby získali hvězdy do své koruny, když pomohou vést duše od hříchu ke spravedlnosti v Bohu.

Peníze jsou potřebný poklad, neobětujte je pro lidi, kteří je nepotřebují. Mnozí naproti tomu vaše dobrovolné dary potřebují. Zámožní lidé příliš často zapomínají myslet na to, jak mnozí na světě hladoví, protože nemají dostatek jídla. Majetní snad odpoví: Přece nemohu všecky živit. Řídíte-li se Kristovým učením o šetrnosti, můžete uživit nejméně jednoho. Snad

také můžete nasytit mnohé, kteří potřebují časný pokrm, ale vy jim můžete podat také chléb života. „*Seberte ty drobty, které zůstaly,* ^{6T 452} *aby nic nepřišlo nazmar.*” (Jan 6,12) To řekl Ten, kterému náleží všechny poklady vesmíru. Když jeho divy působící moc dala potravu tisícům, učil zároveň spořivosti.

Buďte hospodární ve využívání svého času. Čas náleží Pánu. Také vaše síly náleží Pánu. Jste-li marnotratní, zanechejte toho. Takové návyky vás činí neschopnými pro věčnost. Spořivost, pilnost a střídmost jsou pro vás a vaše děti i na tomto světě lepším dědictvím než bohatá výbava.

My jsme hosté a poutníci a cizinci na této zemi. Nevydávejme své prostředky na ukojení svých přání, jež máme podle Božího doporučení omezovat. Buďme svým bližním dobrým vzorem a svou víru správně projevujeme ovládáním svých přání. Kéž by sbory povstaly a jako jeden muž pracovaly s horlivostí jako ti, kterým svítí plné světlo pravdy pro tyto poslední dny. Kéž by váš vliv zapůsobil na jiné lidi hlubokým dojmem o svatosti božských požadavků.

Jestliže vám Boží prozíravost přisoudila bohatství, pak si nemyslete, že již nepotřebujete konat žádnou užitečnou práci, protože máte dostatek jídla a pití a můžete být veselí. Nestůjte nečinně stranou, zatímco druzí pracují, aby získali prostředky pro dílo. Uložte své jmění v Božím díle. Mějte na mysli svou povinnost poskytovat pomoc ztraceným; opomenutí vás zatíží nesmazatelnou vinou.

Bůh dává sílu, aby získali blahobyt. Avšak tuto schopnost jim nedal jen pro jejich vlastní blaho, ale také jako možnost vrátit Pánu, co mu náleží. V tomto smyslu není hříchem nabývání bohatství. Peníze se mají zasloužit prací. Každý mladistvý má být vychován k pili. Bible nikoho neodsuzuje za jeho bohatství, ^{6T 453} když bylo poctivě nabyto. Sobecká láska k zákonně uloženým penězům je ale kořenem všeho zla. Bohatství se ukáže jako požehnání, považujeme-li je za vlastnictví Boží, jež jsme s díkem přijali a Dárci s vděčností zase vrátíme.

Jakou cenu má to největší bohatství, je-li uloženo v drahých činžácích nebo na bankovním kontě? Co váží všechno bohatství oproti záchraně jedné duše, za kterou Syn Nekonečného zemřel?

K těm, kteří v posledních dnech shromáždili poklady, Pán volá: „*Zboží vaše shnilo a roucho vaše je rozežráno moly. Zlato vaše a stříbro zrezavělo a rez jejich bude na svědectví proti vám a stráví těla vaše jako oheň.*” (Jak 5,2-3)

Pán vás prosí: „*Prodávejte statky své a dávejte almužnu. Dělejte sobě pytlíky, které nevetšejí, poklad, který nehyne v nebesích, kdež zloděj dojít nemůže, aniž mol kazí. Neboť kde jest poklad váš, tam bude i srdce vaše. Buďte bedra vaše připásaná a svíce hořící. A vy podobní lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil z svatby, aby hned, jakž by přišel a potloukl, otevřeli jemu. Blaze služebníkům těm, kteréž přijde Pán, nalezl by je a oni bdí. Amen, pravím vám, že přepáše se a vsadí je za stůl a chodě, bude jim sloužiti. A přišel-li by v druhé bdění a pakli by v třetí bdění přišel a tak je nalezl, blahoslavení jsou ti služebníci. Toto pak vezte, že byť věděl hospodář, v kterou by hodinu měl zloděj přijíti, bděl by zajisté a nedal by podkopati domů svého. Protož i vy buďte hotovi neboť v kterou hodinu nenadějete se, Syn člověka přijde.*” (Lk 12,33-40)

(Následující výzva, napsaná 20. listopadu 1900 pojednává o těžké finanční situaci našeho vydavatelství v Christianii v Norsku. Roku 1899 dostal Výbor zahraniční misie zprávu, že vydavatelství v Christianii se zadlužilo a nemůže splatit své dluhy a ústav je v

nebezpečí, že se dostane do rukou svých věřitelů. Odstranit tuto těžkou situaci by mohla finanční pomoc ve výši padesát tisíc dolarů. Tuto sumu Výbor nemohl opatřit a ačkoli naši bratři v Norsku i nadále byli vlastníky tohoto vydavatelství více než jeden rok, bylo mu málo pomoheno. Zdálo se, že budovu bude nakonec nutné přece odevzdat věřitelům nebo ji prodat, aby se dluh mohl zaplatit. Takto by ústav budovaný po celá léta namáhavého úsilí a obětavosti byl ztracen pro dílo Páně. Zabránit tomuto neštěstí měl Boží hlas skrze Jeho služebníci s následující vážnou výzvou, napomenutím a povzbuzením.)

Naše vydavatelství v Norsku je v nebezpečí a ve jménu Páně vyzývám náš lid, aby mu pomohl. Všichni, jimž je dílo přítomné pravdy drahé, jsou v této kritické chvíli povoláni na pomoc.

Ti, kdo milují Boha a slouží mu, by měli pocítit hluboký zájem o vše, co se týká slávy jeho jména. Kdo by mohl snést pomyšlení, že ústav, kde byla pravda zvelebena, kde Pán tak často zjevil svou přítomnost, kde Boží služebníci dávali naučení, kde pravda vycházela v publikacích, které přinesly mnoho dobrého - je v rukou nevěřících lidí, ^{6T 455} ve službách hříšných světských záměrů? Bůh by byl jistě zneuctěn, kdyby měl jeho ústav upadnout pro nedostatek prostředků, které svěřil svým správcům. Kdyby se to mělo stát, lidé by řekli, že je to proto, že Pán tomu nemohl zabránit.

To všechno má veliký význam pro naše bratry a sestry ve skandinávských státech. Bude to pro ně trpká zkouška, budou-li zbaveni těchto vymožeností. Vynaložme posvěcené úsilí pozvednout vydavatelství z těžkostí, do nichž se dostalo.

Někteří mají malou víru a snaží se znechutit jiné a zabránit jim pracovat v tomto dobrém díle. Stačí pouze znechucující slovo, aby se v duši probudilo a posílilo sobectví. Nenaslouchejte pokušitelům. Přestaňte diskutovat o vzniku těžkostí. Velkou měrou to může být důsledkem omylů; teď však nepromarněme čas kritikou a naříkáním. Kritika, naříkání a kárání nepřinese našim bratřím úlevu v jejich zmatku a tísní.

Bůh povolal lidi za své spolupracovníky v díle spasení. Používá lidi všelijak mdlé a bloudící. Nekritizujme proto ty, kteří byli tak nešťastní, že se dopustili chyb. Snažme se spíše o to, abychom byli Boží milostí tak proměněni, že budeme soucitní a dotčení lidskou bídou. To bude působit v nebesích radost, neboť milujeme-li své padlé bratry jako Bůh a Kristus milují nás, dávejme důkaz, že vlastníme Kristovy ctnosti.

Dnes není čas na kritizování. Dnes potřebujeme pravý soucit a rozhodnou pomoc. ^{6T 456} Jednotlivě bychom měli pouvažovat o potřebách svých bratrů. Každý svůj dech věnujme povzbudivým slovům. Všechny své síly využijme k podnětným činům.

Část služby nebeských andělů je navštěvovat náš svět a dohlížet na dílo Boží v rukou jeho správců. V každé tísnivé době slouží těm, kteří se jako spolupracovníci Boží snaží šířit Jeho dílo na zemi. Tyto nebeské bytosti jsou představeny jako toužebně zahleděné do plánu spasení, těšící se, kdykoliv se některá část Božího díla zdárně vyvíjí.

Andělé mají zájem o duchovní blaho všech, kteří usilují o obnovu Božího mravního obrazu v člověku. Pozemská rodina se má spojit s nebeskou při obvazování ran a šrámů, způsobených hříchem. Andělé, ačkoliv neviditelní, spolupracují s viditelnými lidmi a tvoří společně s lidmi jakési sdružení pro udílení pomoci. Ti andělé, kteří v době satanova úsilí o nadvládu bojovali v nebesích a zvítězili po Božím boku, stejní andělé, kteří jásal nad stvořením světa a jeho bezhříšných obyvatel, ti, kteří byli svědky pádu člověka a jeho vyhnání z rajského domova, tito nebeští poslové se vrcholně zajímají o dílo spojení s padlým vykoupeným lidstvem pro záchranu lidí hynoucích ve svých hříších.

Lidské nástroje jsou vlastně prodlouženou rukou nebeských bytostí, neboť andělé používají lidské ruce k praktické službě. Lidé, jako pomocníci, si mají moudře počínat a používat pomoci nebeských bytostí. Spojením s touto všemohoucí silou se nám dostává jejich

vyššího vzdělání a zkušeností. Jako se stáváme účastníky božské přirozenosti a vylučujeme sobectví ze svého života, dostáváme zvláštní hřivny, ^{6T 457} abychom jedni druhým pomohli. Toto je nebeský způsob šíření spásné moci.

Což není něco povzbudivého a inspirujícího v myšlence, že člověk je viditelným nástrojem v šíření andělského poslání? Jsme-li takto Božími spolupracovníky, dílo nese nebeskou pečeť. Poznání a činnost nebeských pracovníků spojena s poznáním a mocí udělenou lidem, přináší úlevu stísněným a zarmouceným. Naše činy nesobecké služby z nás dělají účastníky úspěchů, které jsou výsledkem poskytnuté pomoci.

S jakou radostí pohlíží nebe na tyto sjednocené vlivy! Celé nebe pozoruje tyto nástroje, které jsou jako ruka uskutečňující Boží záměr na zemi, činíce tak vůli Boží v nebesích. Taková spolupráce uskutečňuje dílo, které je poctou, slávou i majestátem Bohu. Ó, kdyby všichni dovedli milovat, jako miloval Kristus, aby hynoucí lidé mohli být zachráněni ze záhuby, jaká změna by nastala na světě!

„A pozůstavím uprostřed tebe lid chudý a nuzný i budou doufat ve jménu Hospodinovu. ...pásti se budou a odpočívati a nebude žádného, kdo by je přestrašil. Prozpěvuj dcero sionská, pokřikujte Izraelští, vesel se a plěsej vším srdcem, dcero jeruzalémská, že odjel Hospodin soudu tvé, odklidil nepřítele tvého. Král izraelský Hospodin je uprostřed tebe, nebudeš se báti více zlého. V ten den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, a Sionu: Necht' neumdlévají ruce tvé. Hospodin Bůh tvůj uprostřed tebe mocný zachová tě, radovati se bude z tebe velice, přestane na milováním svým tebe, plésati bude nad tebou s prozpěvováním.” (Sof 3,12-17) Jaká to změna! Dovedeme pochopit její význam? ^{6T 458}

„Toužící po Jeruzalému zase shromáždím, z tebe jsou, bolestící pro břímě, pohanění vzložené na tebe. Aj, já konec učiním všechněm, kteříž tě trápiti budou v ten čas, a zachovám kulhavou a zahnanou shromáždím; nýbrž způsobím jim chválu a jméno po vši zemi, v níž pohanění nesli. V ten čas přivedu vás, v ten čas, pravím, shromáždím vás; nebo dám vám jméno a chválu mezi všemi národy země, když zase přivedu zajaté vaše před očima vašima, dí Hospodin.” (Sof 3,18-20) Čtème také první kapitolu proroka Aggea.

Když lidské nástroje jako Boží správci vezmou jednotně z toho, co je Boží a použijí to na odstranění dluhů spočívajících na jeho ústavech, Pán bude s nimi spolupracovat.

„Potom navrátil se anděl, kterýž mluvil se mnou a vzbudil mne jako muže, kterýž vzbuzen bývá ze sna svého. I řekl mi: co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím, že aj, svícen zlatý všečen a olejný džbán na vrchu jeho a sedm lamp jeho na něm a sedm nálevek k těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho. A dvě olivy při něm, jedna po pravé straně džbánu olejného a druhá po levé straně jeho. Tehdy odpověděl jsem a řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil ke mně, řka: Co ty věci jsou, pane můj? A odpovídaje anděl, kterýž mluvil se mnou, řekl mi: Což nevidíš, co ty věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. Tedy odpovídaje mluvil ke mně, řka: Toto je slovo Hospodinovo k Zorobábelovi, řkoucí: Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů. Co jsi ty, ó horo veliká, před Zorobábelem? Rovina. Nebo doloží nejvyšší kámen z hlučným prokřikováním: Milost, milost jemu. I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: Ruce Zorobábelovy založily dům tento ^{6T 459} a ruce jeho dokonají. I zviš, že Hospodin zástupů poslal mne k vám. Nebo kdož by pohrdal dnem malých začátků, poněvadž se veselí, hledíce na ten kámen, totiž na závaží v ruce Zorobábelově, těch sedm očí Hospodinových procházejících všecku zemi? Tedy odpovídaje jemu, řekl jsem: Co ty dvě olivy po pravé straně toho svícnu i po levé straně jeho? Opět odpovídaje jemu, řekl jsem: Co ty dvě olivy, kteréž jsou mezi dvěma trubicemi zlatými, kteréž vylévají z sebe zlato? I mluvil ke mně, řka: Víš-liž, co ty věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. Tedy řekl: To jsou ti dva pomazání, kteří jsou u Panovníka vši země.” (Za 4,1-14)

Celé nebe se zajímá nejen o země blízké a potřebující naši pomoc, ale také o země, které jsou daleko. Nebeské bytosti pozorují a čekají, že lidé budou hluboce zneklidnění potřebami svých spolupracovníků, kteří jsou ve zmatku, těžkosti a soužení, zármutku a tísní.

Když se jeden z ústavů Páně dostane do dluhů, pak by se úspěšnější ústavy měly krajně snažit, aby podle svých možností pomohly postiženému ústavu, aby Boží jméno nebylo zneuctěno. Kdykoli správce Božích ústavů zavírají svá srdce před potřebami sesterských ústavů a zanedbávají vynaložit všechno možné úsilí, aby jim pomohli, sobecky říkajíc: „Ať jen trpí“, pak Bůh zaznamenává tuto jejich hrubost a přijde čas, kdy budou procházet podobně pokořující zkušeností. Avšak, moji bratři, nejednejte tak. Víím, že tak nebudete jednat.

Každá instituce, kterou máme v Evropě pro pokrok díla, je potřebná, každý ústav by měl zdárně vzkvétat před bezbožným světem. ^{6T 460} Ať Boží andělé sloužící těm, kdo nesou odpovědnost, nemusí vidět Boží služebníky znechucené. Kvůli naší liknavosti těžkosti již vzrostly, takže dílo obnovy si vyžádá většího úsilí a nákladů. Ve jménu Páně žádáme Jeho lid, ty, kteří mají prostředky, aby se osvědčili jako věrní hospodáři. Opravte nástroj tak velice důležitý pro šíření Božího díla, aby Jeho lid nebyl znechucen a Jeho dílo nemuselo živořit.

„I stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi, řkoucí: Takto mluvil Hospodin zástupů, řka: Soud pravý vynášejte a milosrdenství a lítosti dokazujte jeden každý k bližnímu svému. A vdovy ani sirotka, přichozícího ani chudého neutiskujte, a zlého žádný bližnímu svému neobmýšlejte v srdci svém.“ (Zach 7,8-10) Toto Boží slovo platí také nám.

Nedovedu si představit, že by závěrečná část této kapitoly byla vaší zkušeností: *„Ale nechtěli pozorovati, a nastavili ramene urputného a uši své obtížili, aby neslyšeli. A srdce své učinili kámen přetvrdý, aby neslyšeli zákona toho a slov těch, kteráž posílal Hospodin zástupů Duchem svým skrze proroky předešlé. Pročez přišel hněv veliký od Hospodina zástupů. Neboť stalo se, že jakož volajícího neslyšeli, tak když volali, neslyšel jsem, praví Hospodin zástupů. A vichřicí rozptýlil jsem je mezi všechny ty národy, kterýchž neznali, a země tato zpusťla po nich, tak že nebylo žádného, kdo by tudy chodil a tak přivedli zemi žádoucí na zpusťnění.“ (verš 11-14)*

Bratři, ve svém zacházení s Božím příbytkem *„usilujme o to, co slouží k pokoji a k vzájemnému budování.“ (Řím 14,19)* Nemluvme kriticky. Nehaňte toho nebo onoho. Nyní je zapotřebí pomoci, kterou mohou všichni přinést. ^{6T 461} Snažte se překlénout trhlínu, k níž došlo. Čiňte to laskavě. Učiňte to ušlechtilé. Přijďte *„na pomoc Hospodinu proti mocnému.“* Zachraňte okamžitě ústav, který je tak velice ohrožen.

Všichni, kdo si uvědomují blízkost příchodu Páně, ať jednají podle své víry. Vidíme-li jeden z Božích nástrojů hynout, ať ti, kteří mají srdce a duši v díle, projeví svůj zájem.

Lidé v zodpovědném postavení ať ukáží správný příklad. Každý ušlechtilý křesťanský cit by měl vést k tomu, aby plánovali a usilovali s mnohem větší opravdovostí pomoci Božímu ústavu, než kdyby šlo o záchranu vlastního majetku. Ať se všichni snaží něco udělat. Přehlédněte vlastní záležitosti a uvědomte si, co byste mohli vykonat pro spolupráci s Bohem v tomto díle. Jelikož mezi nebem a zemí je vztah hlubokého soucitu a jelikož Bohem poslaní andělé slouží všem, kteří potřebují pomoc, víme, že když vykonáme svou povinnost, tito nebeští představitelé všemohoucí moci nám pomohou v této potřebné době. Budeme-li jedné mysli a jednoho srdce s nebeskými bytostmi, pak nás mohou k dílu uzpůsobit. Co probudí lidi, jimž Bůh svěřil schopnosti a hřivny, hospodařit s finančními prostředky, aby vzali na sebe břímě zodpovědnosti a pomohli našim skandinávským bratrům?

Dílo Boží v Evropě se nemá stát kamenem úrazu, nebo skálou pohoršení nevěřícím. Tamější ústavy není nutno zavřít nebo je přenechat lidem nevěřícím. Neboť Boží služebníci v Evropě vynaloží všechno úsilí, které jen mohou, aby pozvedli, co bylo ztraceno a Pán bude pracovat s nimi. A vyzývám náš lid v Americe, aby spolupracoval se svými bratry v Evropě.

Vykoná-li každý svůj podíl v Jeho velikém plánu, Boží záměr bude splněn. Těžkosti budou brzy za námi a nebudou již překážet dílu Božímu. ^{6T 462}

Žádná ruka nemá ochabovat nebo ochromovat. Máte jistotu, že andělé z věčných příbytků, hledící na Boží slávu, jsou vašimi pomocníky. Chcete s nimi spolupracovat a budovat každou instituci, která koná dílo boží pod dohledem andělské služby?

Kdo může pochopit cenu duší, pro jejichž záchranu jejich Kníže, jejich Král, Syn věčného Boha vydal svůj bezhříšný život na potupnou smrt? Kdyby všichni rozuměli tomu, jak by měli rozumět, jaké dílo by se vykonalo! Skrze působení Ducha svatého by měli svým vlivem, svými slovy a svými prostředky vést mnohé duše k tomu, aby unikli z okovů temnosti, pekelných nástrah satana a byli obmyti ze svých hříchů krví Beránkovou. Kéž jde dílo stále vpřed a dál. Nebeští andělé rádi vidí, když hříšníci činí pokání a obracejí se k živému Bohu.

oooo

Přestaneme-li mluvit nedůvěřivě, budeme-li mluvit nadějně a posílíme-li pilným úsilím nejen svou vlastní víru, ale i víru jiných, náš pohled se vyjasní. Naši duši obklopí čisté ovzduší nebes.

oooo

Buďte silní a mluvte o naději. Razte cestu překážkami. Jste v duchovním sňatku s Ježíšem Kristem. Slovo je vaším ujištěním. Přistupte k svému Spasiteli plni důvěry živé víry, spojující své ruce s Jeho. Jděte tam, kde On razí cestu. Cokoliv vám říká, učiňte. On vás bude učit právě tak ochotně, jako učil jiné.

6T 463

Náš dánský léčebný ústav

Ve Skodborgu, na předměstí dánského hlavního města Kodaně, vybudovali naši bratři sanatorium. V tom si počínali zcela nadějně v přesvědčení, že konají právě to dílo, které Bůh uložil svému lidu konat. Naši bratři však všeobecně neměli takový zájem o řízení sanatorií v evropských zemích, jak by měli mít a naši drazí bratři, mající v rukou skodborgské sanatorium, šli vpřed rychleji, než jim stačily prostředky a nyní se ocitli v tísnivé situaci.

Jsem velice zneklidněna kvůli těžkostem a nebezpečí, která ohrožují naše ústavy ve Skandinávii. Musím se obrátit na náš lid s výzvou nejen k tomu, aby pomohli vydavatelství v Christianii, ale také dánskému sanatoriu. Byl mi představen nepřítel, jak dychtivě čeká na příležitost zničit tyto ústavy, které jsou Božími nástroji používanými pro záchranu lidstva. Splní se satanova touha? Dovolíme, aby nám tyto ústavy byly vyrvány z rukou a jejich užitečná práce skončila? Protože naši bratři se dopustili chyb, máme je snad opustit, aby nesli důsledky svých nesprávných počtů? Je to způsob, jakým s námi jednal Kristus?

Je-li někdo obtížen těžkým břemenem na pokraji hory těžkostí, obklíčen znechucením a potřebuje silné, ochotné pomocníky, mnoho času se často ztrácí kritizováním, hádáním a rozčilováním. To však neodstraňuje břímě těžkostí. Jednotlivci, na nichž spočívá největší tlak, nepotřebují, ba ani si nezaslouží kritiku. Více by si ji snad zasloužili ti, ^{6T 464} kteří se dříve měli zajímat o zodpovědnou spolupráci. I v takovém případě kritika může být nepatřičná a zcela určitě zbytečná. Naší první myšlenkou by mělo být: Jak můžeme pomoci odstranit břemeno? Čas je drahý. Příliš mnoho je v sázce, riskujeme-li odklad.

Obviňovat práci skodborgského sanatoria ze světské ctižádosti a z touhy proslavit se, by bylo nespravedlivé. Ve snaze rozšířit dílo, usilovali o slávu Boží a vybudovalo se velice

blahodárné dílo. Dopustili se však chyby, že investovali nad své možnosti a tím se zadlužili. Tím jsou budoucnost ústavu a čest díla ohroženy. Místo toho, abychom shrnovali těžkou situaci, neměli bychom nyní odvážně usilovat o odstranění dluhů?

Duch Boží mne pudí, abych volala na poplach. Jak by na to pohlíželi andělé, kdyby viděli, že vybudované ústavy, které mají být příkladem šíření zásad reformy a křesťanské životosprávy, se dostávají z rukou těch, kteří je mohou použít v Božím díle do rukou světa! Bratři, je čas, abychom se zajímali o ústavy v Evropě, které nyní trpí nedostatkem pomoci. Jako Kristus jednal s námi, tak se musíme chovat k naším bratrům, kteří jsou v těžkostech.

Boží prostředky nám byly svěřeny právě pro takové tísnivé situace. Ať náš lid, který miluje Boha a jeho dílo, přijde na pomoc Jeho ohroženým ústavům. Naši američtí bratři by se měli vzpamatovat a přispět k pomoci. Naši skandinávští bratři v Dánsku, Norsku a Švédsku by měli pochopit, že nyní je čas pro ně, aby „*přišli na pomoc Hospodinu*“. Všichni, ^{6T 465} kteří důvěřují Bohu ať věří Jeho Slovu a pilně studují, aby postihli své přednosti, svou zodpovědnost a svou povinnost v této situaci. Neučiníme-li nyní, co je naší povinností, jako Boží pomocná ruka pro podporu skandinávského nakladatelství a sanatoria, připravíme se o veliké požehnání.

Kdo se chce nyní postavit na Boží stranu? Kdo chce být jeho pomocnou rukou a pomáhat celým srdcem? Kdo povzbudí stísněné, aby důvěřovali v Hospodina? Kdo projeví onu víru, která nezklame a nezachvěje se, ale půjde k vítězství? Kdo se bude snažit postavit to, co se satan snaží zbořit, dílo, které by mělo jít mocně vpřed? Kdo chce nyní pro své bratry v Evropě vykonat to, co si sami přáli, aby jim někdo vykonal v podobné situaci? Kdo bude spolupracovat se sloužícími anděly?

Pán vyzývá svůj lid k sebezapíravým obětím. Vzdejme se něčeho, co jsme si chtěli opatřit pro osobní pohodlí nebo radost. Učme své děti zapírat se a stávat se Boží pomocnou rukou při šíření Jeho požehnání.

Prosím své skandinávské bratry, aby vykonali co mohou. My spojíme své úsilí s vaší snahou, láskou a pomocí. V rukou Božích správců je dostatek prostředků k vykonání tohoto díla, budou-li spolu soucítit, usilovat o obnovu, uzdravení a zdar Božích ústavů.

Sumy které dáváte, mohou být v porovnání s potřebami díla malé, nebud'te však znechuceni. Mějte víru v Boha. Mocně se chopte nekonečné moci a to, co se z počátku nezdálo být dost nadějným, bude se jevit zcela jinak. Nasycení pěti tisíců je naučením pro nás. Ten, kdo z pěti bochníků chleba a dvěma rybičkami nasytil pět tisíc mužů kromě žen a dětí, může učinit veliké věci pro svůj lid i dnes. ^{6T 466}

Čteme o tom, jak prorok Elizeus nasytil sto mužů: „*V tom muž přišel z Balsalisy, kterýž přinesl muži Božímu chleby z prvotín, totiž dvacetí chlebů ječných a klasů nových nevymnutých. I řekl: Dej lidu, ať jedí. Odpověděl služebník jeho: Což to mám předložit sto mužům? Opět řekl: Dej lidu, ať pojedí. Neboť tak praví Hospodin: Jísti budou a ještě zůstane. A tak předložil jim, i jedli a zůstalo ještě podle řeči Hospodinovy.*” (2Král 4,42-44)

Jaký soucit to byl ze strany Kristovy, když učinil tento zázrak a nasytil hladové! Odstranil hlad jednoho sta prorockých synů a od té doby vždy, i když ne tak zřejmým a viditelným způsobem, dbal o lidské potřeby. Kdybychom měli jasnější duchovní postřeh, takže bychom pohotověji postihli Boží milostivé soucitné zacházení s Jeho lidem, získali bychom bohatou zkušenost. Musíme studovat více než studujeme obdivuhodné působení Boží. On zapůsobil na srdce lidí, kteří nespolupracují s námi v uznávání pravdy, aby podpořili Jeho lid. Pán má své lidi pro vhodnou příležitost, jako byl muž, který přinesl pokrm prorockým synům.

Když nám Pán ukládá vykonat určité dílo, nezdržujeme se vyptáváním po důvodech přikázání anebo pravděpodobným výsledkem našeho úsilí, poslechneme-li Ho. Pomoc v

našich rukou se může zdát mnohem menší, než jsou naše potřeby, avšak v rukou Božích to bude více než dost. Služebník „*předložil jim i jedli a zůstalo ještě podle řeči Hospodinovy.*”

Potřebujeme větší víru. Měli bychom mít plněji smysl o Božím vztahu k těm, které vykoupil krví svého jednorozného Syna. ^{6T 467} Měli bychom věřit v ustavičný pokrok Božího království.

Neztrácejme čas oplakáváním ubohosti našich viditelných zdrojů, co nejlépe však použijme to, co máme. Ačkoliv vnější zdání nemusí být slibné, energie a důvěra v Boha umocní tyto zdroje. Ve svých obětech vyjádříme díkůvzdání a prosbu, aby Pán požehnal tyto dary a znásobil je, jako nasýtil pětitisícový zástup. Použijeme-li všechno, co máme, Boží moc nás uschopní, abychom zasáhli zástupy hladových po chlebě života.

V pomocném díle našim bratrům v Dánsku a Norsku pomáháme horlivě a ušlechtilé, přenechávaje důsledky Bohu. Mějme odvahu věřit, že On rozhojní naše dary tak, že budou stačit, aby se jeho ústavy dostaly na pevnou půdu.

oooo

Víra je duchovní ruka dotýkající se nekonečna.

oooo

Prosté modlitby podnícené Duchem svatým proniknou otevřenými dveřmi, o nichž Kristus prohlásil že je otevřel a nikdo je nezavírá. Tyto modlitby smíšené s vůní Kristovy dokonalosti vystoupí jako příjemná vůně k Otci a odpověď přijde.

oooo

Kristovi pracovníci si nikdy nemají myslet a už vůbec ne mluvit o tom, že jejich dílo ztroskotá. Pán Ježíš je naší silou ve všech věcech; Jeho Duch má být naší inspirací a když se klademe do Jeho rukou, abychom byli průtoky světla, naše prostředky pro konání dobra nebudou nikdy vyčerpány. Můžeme se utéct k Jeho plnosti a přijmout tu milost, která nemá hranic.

6T 468

Pomoc našim školám

Příklad štědrosti

Když Pán vyzval Izrael k obětavosti pro vybudování svatyně na poušti, lid odpověděl celým srdcem. „*A přišli, každý muž, kteréhož ponuklo srdce jeho a každý, v němž byl duch dobrovolný, a přinesli oběť pozdvižení Hospodinu, k dílu stánku úmluvy....*” *Přicházeli muži i ženy, všichni, kteří byli ochotní. Muži přinášeli své zlaté a stříbrné dary, skvělé výrobky a cenné dříví. Knížata přinesla vzácné kameny, drahé koření a olej na svícení. „Ano, i všechny ženy vtipné rukama svýma předly a přinesly, co napředly...”* „*Přinášeli k němu každého jitra dary dobrovolné*”, až Mojžíš vyhlásil: „*Mnohem více přináší lid, než-li potřebí jest k udělení díla, kteréž přikázal Hospodin dělati.*” (2Moj 35,21.25 36,3.5) Tato srdečná obětavost a ochotná služba se Bohu líbila a když svatyně byla dohotovena, naznačil, že tuto oběť přijal. „*Tedy přikryl oblak stánek úmluvy a sláva Hospodinova naplnila příbytek.*” (2Moj 40,34)

Podobným příkladem ochotné služby ve prospěch našich škol, bylo vydání a prodej knihy „*Kristova podobenství*”. Těšíme se, že se zapojil takový veliký počet našeho lidu do tohoto díla a jejich úsilí mělo úspěch. Těšíme se, že naše konference a činovníci traktátní společnosti působili svým vlivem a snahou při tomto velikém díle a že kazatelé, bibličtí pracovníci, kolportéři a členové sboru se srdečně do tohoto zvláštního díla ^{6T 469} pro rychlou

pomoc našim školám pustili. Obětavý, srdečný způsob, jakým se naše vydavatelství, naši bratři a sestry zhostili tohoto díla, se Pánu velice líbí. Je v souladu s Jeho plánem.

Boží plán

Podle Boží prozřetelnosti jsou zvláštní údobí, kdy se musíme vzchopit a odpovědět na výzvu Boží, použít nové prostředky, svůj čas, svůj důvtip, celou svou bytost, tělo, duši i ducha, abychom splnili jeho požadavky. Přítomnost je právě takovou dobou. V sázce jsou zájmy Božího díla. Boží ústavy jsou ohroženy. Pro veliký dluh, který tíží naše školy naráží dílo na překážky na všech stranách. V naší veliké potřebě Bůh učinil cestu přes těžkosti a vyzval nás, abychom spolupracovali s Ním při dokonávání Jeho záměrů. Byl to Jeho plán, aby kniha „*Kristova podobenství*“ byla vydána na pomoc našim školám a vyzval svůj lid, aby se zúčastnil rozšiřování této knihy ve světě. Tím zkouší svůj lid i své ústavy, aby viděl, zda chtějí spolupracovat a být jednotní v sebezapírání a sebeobětavosti.

Všichni mají spolupracovat

Prodejem knihy „*Kristova podobenství*“ byl učiněn dobrý začátek. Nyní je třeba opravdové sjednocené úsilí, aby bylo dokončeno dílo tak dobře započaté. V Písmu čteme: „*V horlivosti nebud'te váhaví, duchem bu'd'te vroucí, služ'te Pánu.*“ (Řím 12,11) Každé odvětví Božího díla si zaslouhuje pilnost, nic však ne tolik, než tento zápal v této době. Musíme udělat něco rozhodného, ^{6T 470} abychom splnili Jeho plán. Ať je každý čin výmluvným svědectvím pro Mistra při prodeji knihy „*Kristova podobenství*“. Ať se všichni, kteří mohou, připojí k pracovníkům.

Z dosavadního úspěšného úsilí vidíme, že je mnohem lepší poslouchat Boží požadavky dnes, než čekat na nějakou příhodnější dobu. Měli bychom být ochotnými Božími muži a ženami, neboť velké zodpovědnosti a možnosti jsou v dosahu každého, kdo se zařadil pro celoživotní službu pod Kristův prapor.

Bůh nás volá k činu, aby naše výchovné instituce byly zbaveny dluhů. Ať je Boží plán vypracován podle Jeho pořádku.

Přítomnost je příležitostí, kterou nesmíme propást. Vyzývám všechen náš lid, aby do krajnosti pomáhal podle svých schopností právě nyní. Vyzýváme je, aby konali dílo, které se bude líbit Bohu, zakoupením této knihy. Žádáme, aby se všechny dosažitelné prostředky použily na pomoc při jejím rozšiřování. Vyzýváme předsedy našich sdružení, aby pouvažovali, jak mohou být nápomocní tomuto zápalu. Vyzýváme naše kazatele, když navštěvují sbory, aby povzbuzovali muže a ženy, aby šli jako kolportéři a se vši rozhodností vpřed stezkou sebezapření, dávající část svých příjmů na pomoc našim školám.

Potřebujeme všeobecné hnutí a toto musí započít v jednotlivých skupinách. V každém sboru ať se členové všech rodin rozhodnou k sebezapírání, aby pomohli dílu vpřed. Ať děti vykonají svůj podíl. Všichni ať spolupracují. Učiňme vše nejlepší. Učiňme, co jen můžeme v této době, abychom přinesli Bohu svůj dar a splnili Jeho zvláštní vůli a tak získali příležitost svědčit pro Něho a Jeho pravdu ve světě temnosti. Lampa je v našich rukou. Ať její světlo jasně svítí. ^{6T 471}

Mladí lidé, kteří hodláte vstoupit do kazatelské služby, chopte se tohoto díla. Prodávání knihy, kterou máte v rukou od Pána, má být vaší školou. Využití této příležitosti vám jistě pomůže pokročit ve známosti Boží a poznat ty nejlepší způsoby, jak přistupovat k lidem.

Pán vyzývá mladé muže i ženy, aby vstoupili do díla. Mládež je vnímavá, svěží, horlivá a plná naděje. Když jednou okusili požehnání sebeobětavosti, neuspokojí se, dokud se nebudou stále učit od toho velikého Učitele. Pán otevře cesty těm, kteří odpoví na jeho výzvu.

Vnášejte do díla opravdovou touhu učit se, jak nést zodpovědnost. Pevným ramenem a statečným srdcem jděte vpřed do zápasu, do něhož všichni musí jít, zápasu, který bude čím dál tím krutější, čím víc se blížíme k závěrečnému boji.

Příprava pro dílo

Ti, kteří se pouštějí do tohoto díla by se měli především bezvýhradně odevzdat Bohu. Měli by se postavit tam, kde se mohou učit od Krista a následovat Jeho příklad. On je povolal: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočinutí duším svým. Jho mé zajisté je rozkošné a břímě mé lehké.*” (Mat 11,28-30) Andělé jsou posláni, aby doprovázeli ty, kteří se chopí tohoto díla v pravé pokoře.

Máme se modlit bez přestání a máme těmito modlitbami i žít. Cvikem se víra velice rozhojní. Ti, kteří rozšiřují knihu „*Kristova podobenství*”, by se měli naučit to, co je v ní obsaženo. Učte se od Krista. Důvěřujte v Jeho moc, ^{6T 472} že vám pomůže a zachrání vás. Víra je vlastní životodárnou krví duše. Dodává teplo, zdraví, vytrvalost a správný úsudek. Její životodárnost a vytrvalost působí mocným, i když nepozorovatelným vlivem. Kristův život v duši je jako studnice vody prýstící k věčnému životu. Vede k ustavičnému pěstování nebeských darů a ochotnému podřízení ve všech věcech Pánu.

Mluvím k pracovníkům, mladým i starým, šířícím naše knihy a obzvláště ke kolportérům, kteří nyní šíří poselství milosti: zpříkadlejte v životě Kristova naučení z kázání na hoře. Toto hluboce zapůsobí a bude mít trvalejší vliv na mysl, než kázání z kazatelny. Snad nejste s to výmluvně oslovit ty, jimž chcete pomoci, mluvíte-li skromně, skrývající vlastní já za Krista, vaše slova budou diktována Duchem svatým a Kristus, s nímž spolupracujete, osloví srdce.

Uplatněte onu víru, která působí skrze lásku a posvěcuje duši. Ať nikdo z nich pro svou nevěru nezahanbuje Pána. Netečnost a zoufalství nedosáhne ničeho. Zaplétání se do světských obchodů někdy Bůh dovoluje, aby podnítil líné schopnosti k opravdovějšímu úsilí, aby mohl pocítit víru hojným požehnáním. Toto je prostředek k šíření Jeho díla. Hledíce na Ježíše nejen jako svůj příklad, ale Původce a Dokonavatele naší víry, jděme vpřed, maje důvěru, že On nám dá sílu ke každé povinnosti.

Mnohem namáhavější úsilí bude vyžadovat od těch, kdo pracují v tomto díle, neboť je nutné dát správné poučení, aby vědomí důležitosti tohoto díla měli pracovníci na zřeteli a aby všichni mohli šířit ducha sebezapření a obětavosti zpříkladněné v životě našeho Vykupitele. Kristus přinášel oběti na každém kroku, ^{6T 473} oběti, které nikdo z Jeho následovníků nemůže přinést. Ve všem sebezapření požadovaném od nás v tomto díle, uprostřed všech nepříjemností, které se přihodily si máme uvědomit, že spolu s Kristem neseme břemeno, že jsme účastníky Jeho ducha laskavosti, snášenlivosti a sebezapření. Tento duch nám otevře cestu a dá nám úspěch proto, že Kristus nás bude doporučovat lidu.

Dílo ve všech zemích

Náš lid ve všech zemích by se měl chopit úsilí pomoci našim školám. Měly by ho zahájit naše školy v Austrálii. Naše tamější školy potřebují pomoc a jestliže se do díla pustí náš lid jednotně, mohou udělat mnoho pro odstranění dluhu, mohou povzbudit srdce těch, kteří pracují, aby vybudovali tento Boží nástroj a mohou pomoci při šíření jeho požehnaného vlivu do dalekých pohanských zemí a ostrovů.

Doufáme, že naše vydavatelství v Austrálii projeví velkorysost při vydání knihy „*Kristova podobenství*”. Pán bohatě žehnal tento ústav a on by Mu měl projevit díky a to tím,

že by nemalým darem pomohl vysvobodit školu z dluhů. Jsme si jisti, že se této práce chopí a šlechetně splní své poslání. A tato spolupráce s Bohem bude pro australské vydavatelství velikým požehnáním, jakým se stala našim ústavům v Americe.

Pusťte se do tohoto díla, moji bratři v Austrálii a jejím okolí. „*Víra je základ věcí, jichž se nadějeme a přesvědčenost o věcech, jež nevidíme.*” (Žd 11,1) Neověřili jsme si to v minulosti? Když jsme se pustili do práce, důvěřujíc Božímu zaslíbení, pak věci neviditelné, postižitelné jen vírou, se staly viditelnými skutečnostmi. Když jsme šli a pracovali s vírou, Bůh splnil každé slovo, které řekl. Důkaz, který máme o věrnosti Jeho zaslíbení ^{6T 474} by měl zastavit každou myšlenku nevěry. Je hříchem pochybovat a nevěřit, že naši bratři v Austrálii a okolí se takto proviní.

Pán pro nás všechny vykonal mnohé na vašem území. Pozvedněte své oči a podívejte se na pole bělející se ke žni. Chvalte Boha, že Jeho Slovo bylo ověřeno nad všechnu naši představivost.

Vyzývám náš lid, aby se vši vážností vykročil vpřed, nezištně se pustil do práce a školu osvobodil z dluhů. Vydavatelství ať splní svou povinnost vydáním knihy. Náš lid v Austrálii ať se chopí prodeje knihy „*Kristova podobenství*”. Bůh jim v tomto díle požehná.

Pracovníci v Anglii by měli vynaložit všechno možné úsilí při prodeji této knihy, aby v oné zemi mohla být zřízena škola. Mí bratři v Anglii, v Německu a všech ostatních evropských zemích, kde světlo pravdy září, chopte se tohoto díla. Tato kniha ať je přeložena do různých jazyků a šířena v různých zemích Evropy. Ať jsou naši kolportéři ve všech částech Evropy povzbuzeni, aby pomohli jejímu prodeji. Prodej této knihy přinese mnohem víc pomoci k osvobození našich ústavů z dluhů. Otevřete cestu našim větším knihám a připravte jim odbyt. Takto pravda zasáhne mnohé, kteří by se k ní jinak nedostali.

Vyzývám obzvláště naše bratry ve Skandinávii. Nechopíte se díla, které vám Bůh dal? Nechcete pracovat do krajnosti svých schopností, abyste pomohli ústavům v tísní na vašem místě? Nedívejte se na to zoufale s poznámkou: „Nemůžeme nic udělat.” Přestaňte mluvit znechuceně. Chopte se ruky nekonečné moci. Pamatujte, že se vaši bratři v jiných zemích spojují, aby vám pomohli. Neochabujte a nenechte se znechutit. Pán podepře své pracovníky ve Skandinávii, budou-li pracovat s vírou, ^{6T 475} modlitbou a nadějí a konat vše, co mohou pro pokrok Jeho díla udělat a tím usplní Jeho příchod.

Ať náš lid v Anglii vynaloží nejopravdovější úsilí, aby povzbudil své bratry ve Skandinávii vírou a odvahou. Bratři, musíme „*přijít na pomoc Hospodinu proti mocnému.*”

Pamatujme, že čím se víc blížíme k času Kristova příchodu, tím opravdověji a rozhodněji musíme pracovat, neboť proti nám je celé shromáždění satanovo. Nepotřebujeme horečnatou uspěchanost, ale odvahu rodící se z pravé víry.

Výsledky díla

Prostřednictvím práce na pomoc našim školám dosáhneme několikanásobného požehnání: požehnání pro školy, svět, pro církev i pro pracovníky.

Zatímco získáváme prostředky pro pomoc školám, nejširším vrstvám obyvatelstva přinášíme tu nejlepší četbu, protože bez tohoto by se nikdy ke knize „*Kristova podobenství*” nedostaly. Jsou duše na osamělých místech, které budou tímto úsilím zasaženy. Naučení z podobenství našeho Spasitele bude pro mnohé jako listí ze stromu života.

Je Božím záměrem, aby kniha „*Kristova podobenství*” se svým vzácným naučením spojila věřící. Sebezapíravé úsilí vynaloženo členy církve se osvědčí jako sjednocovací prostředek, aby byli posvěceni tělem, duší i duchem, jako nádoby ke cti připravené přijmout Ducha svatého. Ti, kdo se snaží konat vůli Boží, investujíc každou hřívnou pro ten nejlepší účel,

si budou počínat v díle pro Boží království moudře. Naučí se lekcím největší ceny a pocítí nejvyšší uspokojení rozumu. ^{6T 476} Dosáhnou duševního klidu, milosti a moci.

Přináší-li tuto knihu těm, kteří potřebují v ní obsažená naučení, pracující získají vzácnou zkušenost. Toto dílo jim bude výchovnou pomůckou. Ti, kteří vykonají všechno, co mohou jako Boží pomocná ruka pro rozšíření knihy „*Kristova podobenství*“, získají zkušenost, která je uschopní úspěšně pracovat pro Pána. Mnozí se naučí výcvikem v tomto díle, jak šířit naše veliké knihy, které náš lid tak velice potřebuje.

Všichni, kdo se správně, radostně a nadějně zapojí do tohoto díla, zjistí, že jim jsou velkým požehnáním. Pán nikoho nenutí v Jeho díle pracovat, ale těm, kteří se postavili rozhodně na Jeho stranu, dá statečnou mysl. Požehná všechny, kteří pracují duchem, jakým působil On. Takové pracovníky požehná svou přízní a úspěchem. Když pracovníci navštíví jedno misijní pole za druhým, získají nové metody a nové plány v nových situacích. Nové myšlenky přivedou nové pracovníky, kteří se posvěcují tomuto dílu. Hledají-li pomoc u Pána, On ji dá. Dostanou plány vypracované samotným Pánem. Duše budou obráceny a přinesou i prostředky. Pracovníci vyhledají pustá místa vinice Páně, přilehlá k polím, které byly opracovány. Každé pole má nová místa, která je nutné opracovat. Všechno, co je vykonáno, svědčí o tom, kolik práce ještě zůstává.

Pracujeme-li ve spojení s velkým Učitelem, rozumové schopnosti se rozvíjejí, svědomí je pod Božím vedením a Kristus ovládne celou bytost.

Nikdo nemůže být věrně spojen s Kristem, uplatňovat Jeho naučení a nést Jeho jho, aniž by si uvědomil, že to nelze vyjádřit žádnými slovy. ^{6T 477} Získá nové, bohaté myšlenky. Rozum byl osvěcen, vůle se stala rozhodnější, svědomí citlivější, představivost čistší. Srdce se stane něžnějšími myšlenkami duševnější a služba Kristu potřebnější. V životě je vidět to, co nelze vyjádřit žádnými slovy: pravou, věrnou, milující odevzdanost srdce, mysli, duše a sílu v práci pro Mistra.

oooo

Když jsme posvěceným úsilím a modlitbou vykonali vše, co se může vykonat v díle pro naše školy, užíme slávu Boží. Po protrpěné zkoušce přijde požehnaný výsledek.

Bude-li hnutí pro pomoc našim školám dobrovolné, duchem ochotné, pak ho Bůh požehná úspěchem. Pomůže nám, abychom odstranili pohanění, které přišlo na naše výchovné ústavy. Chopí-li se všichni tohoto díla v duchu sebeobětavosti pro Krista a pravdu, pak zanedlouho můžeme zpívat vítěznou píseň.

Nebud' me unaveni v konání dobra

Jsem přesvědčena, že bylo vykonáno mnoho souladného úsilí provést Boží záměr a co nejlépe zužitkovat Jeho prozřetelnostní vedení. Úsilí o rozšíření knihy „*Kristova podobenství*“ je příkladem, co lze vykonat v kolportáži. Kazatelům, žákům, otcům, matkám, mladíkům i těm, kteří se zapojili do tohoto díla, bych chtěla říci: Ať váš zájem neochabuje. Ať toto dobré dílo jde neochvějně, vytrvale, velkoryse, dokud nebude z našich škol odstraněn každý dluh a vytvořen fond pro ustanovení škol v důležitých polích, kde je veliká potřeba výchovné práce.

Když jsou kazatelé a bibličtí pracovníci povoláni do jiných polí, ^{6T 478} členové našich sborů ať jim řeknou: Pokračujte v určeném díle a my budeme pokračovat v šíření knihy „*Kristova podobenství*“ a v úsilí zbavit dluhů naše školy. Ať si nikdo nemyslí, že se má zastavit bez zvláštního úsilí v r. 1900-1901. Pole nejsou nikdy vyčerpána a tato kniha by měla být prodána na pomoc našim školám pro příští roky.

Mějme víru v Boha. V Jeho jménu šířme Jeho dílo neochvějně vpřed. Dílo, k němuž nás povolal, nám bude k požehnání. A když byl Jeho plán pro pomoc našim školám obhájen, když určená práce byla splněna, On nám ukáže, co máme dělat dál.

Pokud poselství milosti má být zvěstováno světu, bude tu výzva pro úsilí pomáhající jiným ústavům a podnikům, které se bude podobat tomu úsilí, jež pomáhá našim školám. A pokud čas milosti trvá, bude tu i příležitost pro kolportérskou práci. Když se náboženské společnosti spojí s papežstvím, aby utiskovaly Boží lid, otevřou se hranice náboženské svobody právě evangelizační kolportáží. Jestliže je pronásledování kruté na jednom místě, pracovníci mají Kristovu radu: „*Když se pak vám budou protiviti v tom městě, utečte do jiného. Amen, zajisté pravím vám, nezhodíte měst Izraelských, až přijde Syn člověka.*” (Mt 10,23) Přijde-li tam pronásledování, jděte ještě na další místa. Bůh povede svůj lid, aby byl k požehnání v mnoha místech. Kdyby nebylo pronásledování, nebyli by tak široce rozptýleni pro zvěstování pravdy a Kristus říká: „*Nezhodíte měst Izraelských, až přijde Syn člověka.*” Dokud nebude v nebesích vyřčeno „*dokonáno*”, vždy bude kde pracovat, vždy budou a srdce, která budou přijímat poselství.

Proto „*činíce pak dobře, neoblevujme, neboť časem svým budeme žnout, neustávající.*” (Gal 6,9)

6T 479

Požadavky vykoupení

Pánu zasvěcenými desátky a obětmi uznáváme nárok Boha, našeho Stvořitele, na nás. Zároveň jsou tyto desátky a oběti uznáním jeho nároku na nás jako našeho Vykupitele. Protože všechny naše síly přicházejí od Krista, máme Bohu přinášet tyto obětní dary. Ony nám mají stále stavět na oči ten největší ze všech nároků, zahrnující všechny ostatní, nárok na vykoupení. Představa oběti, jež byla přinesena za nás, má zůstat živou v naší paměti a ovlivňovat naše myšlenky a plány. Kristus má stát před našimi zraky tak, jako by byl ukřižován mezi námi.

„*Zdaliž nevíte... že nejste sami svoji? Neboť koupeni jste za mzdu.*” (1Kor 6,19-20) Jaká cena byla za nás zaplacená! Pohlédni na kříž a na povýšenou oběť. Podívej se na ruce ukrutně provrtané hřeby a na nohy přibité na dřevo. Kristus nesl naše hříchy na svém vlastním těle. Jeho utrpení, jeho smrtelná úzkost je cena za naše vykoupení. Vyšlo slovo: „*Vyprost' jej, ať nesestoupí do porušení, oblíbil jsem mzdu vyplacení.*” (Job 33,24)

Nevíte, že Pán nás miloval a obětoval se za nás, abychom se mu odevzdali? Proč by neměli všichni, kteří Krista přijímají ve víře, projevat svou lásku k Němu, jak ji On projevil k nám, za které zemřel?

Kristus se nám představuje jak jde za ztracenou ovci a hledá ji. Jeho láska nás obklopuje a přivádí zpět do stáda. Jeho láska nám dává milost, abychom s Ním přebývali v nebi. Svítí-li nádherné světlo slunce spravedlnosti do našeho srdce a odpočíváme-li v pokoji a v radosti v Pánu, ^{6T 480} potom oslavujme Pána. Chvalte Toho, jenž je štěstím našeho vnitřního člověka a naším Bohem. Velebme ho nejen slovy, ale zasvěťme se Mu vším, čím jsme a co máme.

„*Jak mnoho jsi dlužen Pánu mému?*” (Luk 16,5) Pokus se to odhadnout. Nedovedeš to. Všechno, co máš, náleží jemu. Chceš mu odepřít to, co požaduje? Chceš sobecky zadržet svůj majetek, když on jej žádá? Chceš jej podržet pro sebe a použít k nějakému jinému účelu, než k záchraně duší? Takovým způsobem hynou tisíce duší. Jak můžeme své ocenění Boží oběti, jeho nesmírného daru světu lépe projevit, než tak, že s chválou a díkem přinášíme dary a oběti za tu velikou lásku, kterou nás miloval a táhl k sobě?

Pohled'te pokorně na modlitbách k nebi, odevzdejte se sami Pánu do služby a všechny svůj majetek do jeho vlastnictví a řekněte: „*Od tebe je zajisté všechno, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.*” (1Par 29,14) Poznejte přece z ukřižovaného Syna na Golgatském kříži tu nesrovnatelnou lásku a podivuhodné zjevení milosti a tažte se: „*Pane, co chceš, abych činil?*” (Sk 9,6) On nám řekl: „*Jdouce po všem světě, kaďte evangelium všemu stvoření.*” (Mk 16,15)

Až v království Božím uvidíte lidi, kteří vašimi dary a vaší službou byli zachráněni, zdali se pak nebudete radovat, že jste směli konat toto dílo?

O apoštolech Kristových je psáno: „*A oni vyšli, kázali všude, a Pán jim pomáhal a slov jejich potvrzoval činěním divů.*” (Mk 16,20) Nebe ještě čeká na průduchy, kterými se může rozlít na svět příliv milosti. Stejná moc, kterou měli apoštolové, bude dána všem, kteří chtějí sloužit Bohu. ^{6T 481}

Nepřítel použije veškeré lsti, jež je v jeho moci, aby na nových místech nezasvítilo světlo. On nechce, aby pravda svítila jako světlo. Svolíme k tomu, aby jeho plány na překážku díla se zdařily?

Jako v letu mizí čas ve věčnosti. Chce někdo zadržet Bohu, co mu náleží? Chce mu někdo odepřít to, co třebaže je dáno bez zásluhy, přece nemůže být zadrženo bez škody? Pán na každého přenesl nějakou úlohu. Svatí andělé očekávají, že my tuto úlohu splníme. Oni jsou našimi spolupracovníky, když bdíte, modlíte se a pracujete. Je-li rozum ovlivněn Duchem svatým, pak všechny vlastnosti podle božské vůle svorně působí společně. Potom lidé dají Pánu jeho vlastnictví a řeknou: „*Protože od tebe všechno pochází a z ruky tvé jsme to dali.*” Kéž Pán odpustí svému lidu, kde se toto nevykonalo.

Bratři a sestry, pokusila jsem se vyložit vám věci tak jak jsou, avšak můj pokus daleko nevystihuje skutečnost. Chcete odmítnout mou prosbu? To nejsem já, kdo vás vybízí. Je to Pán Ježíš, který vydal svůj život za svět. Já jsem jen uposlechla vůle Boží a Božího požadavku. Chcete-li se chopit příležitosti, abyste Božímu dílu prokázali čest a vážili si služebníků, které Bůh poslal, aby konali Jeho vůli tím, že vedou duše k nebi?

„*Ale toto pravím: Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žnout bude, a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude. Jeden každý jakž uložil v srdci, ne s neochotné mysli aneb přinucení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh. Mocen je pak Bůh všelikou milost rozhojniti v vás, abyste ve všem všudy všeliký dostatek majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému, (jakož psáno jest: Rozsypal ^{6T 482} a dal chudým, spravedlnost jeho zůstává na věky. Ten pak, kterýž dává símě rozsívajícímu, dejž i vám chléb k jedení a rozmnožíž símě vaše, přispoříž úrody spravedlnosti vaší,) abyste všelijak obohaceni byli ke všeliké sprostnosti, kteráž působí skrze nás, aby díky činěny byly Bohu. Neboť služba oběti této nejen doplňuje nedostatky svatých, ale také rozhojňuje se v mnohé díky činění Bohu, příčinou schválení služby této, když chválí Boha z jednomyslné poddanosti vaší k evangeliu Kristovu a z upřímné té sdílnosti k sobě i ke všechněm a modlí se za vás ti, kteříž vás převelice milují pro vyvýšenou milost Boží ve vás. Díky pak Bohu z nevymluvného daru jeho.*” (2Kor 9,6-15)

část 1. Výhled

Boží záměr v církvi 9 - 13

Dílo pro tuto dobu 14 - 22

Rozmach díla v cizích zemích 23 - 30

část 2. Evangelizační dílo

Stanové shromáždění 31 - 71

Po stanovém shromáždění 72 - 86

Méně kázání, více učení 87 - 88

Kazatelské ústavy 89 - 90

Křest 91 - 99

Budování modliteben 100 - 104

Shromáždění dětí a církevní školy 105 - 109

Dílo střídmosti 110 - 111

Naučení zdravotní reformy 112 - 113

Ženy ve službě evangelia 114 - 118

Zbožnost v domově 119

Jak si počínat, vzniká-li odpor 120 - 123

Podobenství o zbloudilé ovci 124 - 125

část 3. Výchova

Potřeba výchovné reformy 126 - 140

Překážky obnovy 141 - 151

Povaha a působení učitelů 152 - 161

Slova nebeského učitele 162 - 167

Školní domovy 168 - 175

Reforma dílenské výchovy 176 - 180

Zemědělské školy v Avondale 181 - 192

Církevní školy 193 - 205

Správa a peněžní záležitosti škol 206 - 218

část 4. Zdravotně misijní dílo

Boží plány v našich sanatoriích 219 - 228
Práce lékaře pro lidi 229 - 234
Jednota v našem díle 235 - 242
Zodpovědnost zdravotních pracovníků 243 - 253
Co potřebuje svět 254 - 260
Co potřebuje církve 261 - 268
Naše povinnosti ke spoluvěřícím 269 - 272
Naše povinnosti vůči světu 273 - 280
Péče o sirotky 281 - 287
Lékařská misie a trojandělské poselství 288 - 293
Nedbalost církve a kazatelů 294 - 304
Odměna za službu 305 - 312

část 5. Kolportáž

Hodnota knižních evangelistů 313 - 316
Způsobilst knižních evangelistů 317 - 320
Kolportér jako evangelista 321 - 325
Sjednocené úsilí v kolportáži 326 - 328
Opětovné oživení knižní evangelizace 329 - 340

část 6. Napomenutí a rady

Prokazujte pohostinnost 341 - 348
Svěcení soboty 349 - 368
Oživení zdravotní reformy 369 - 379
Význam hlasové kultury 380 - 383
Dávejte Bohu co je jeho 384 - 391
Kristus v celém Písmu 392 - 393
Náš postoj k vrchnosti 394 - 401
Svrchovanost Božího slova 402 - 403
Příprava na poslední krizi 404 - 410

část 7. Povolání ke službě

Mladí lidé ve službě 411 - 416
Církev a kazatelský řád 417 - 420
Domácí misie 421 - 439
Rozmach budovatelského úsilí 440 - 444
Pomoc misijím 445 - 453
Vydavatelství v Norsku 454 - 462
Naše dánské sanatorium 463 - 467
Pomoc našim školám 468 - 478
Požadavky vykoupení 479 - 482